

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

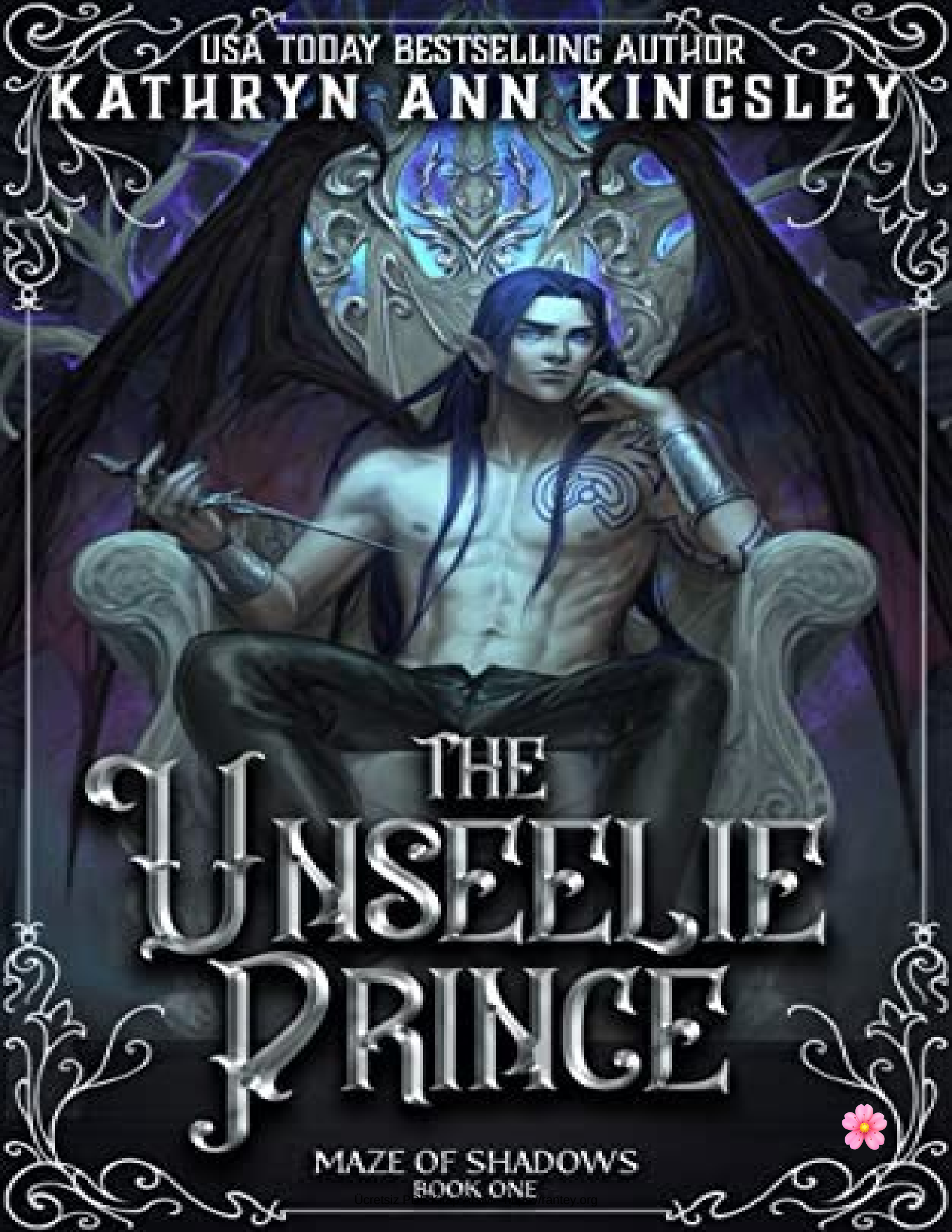
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

KATHRYN ANN KINGSLEY

A detailed illustration of a man with long, dark hair and pointed ears, sitting on a throne. He is shirtless, showing a tattoo on his left chest, and wears a dark cape and arm guards. He holds a sword in his right hand. Behind him is a large, ornate crown with glowing blue and purple jewels. The background is dark with swirling patterns.

THE UNSEELIE PRINCE

MAZE OF SHADOWS
BOOK ONE

Ücretsiz PDF <http://www.kitapyolu.com>

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

UNSEELIE PRENSİ

GÖLGELER LABİRENTİ: BİRİNCİ KİTAP

KATHRYN ANN KINGSLEY

Telif Hakkı © 2021 Kathryn Ann Kingsley

ASIN: B09B7XVLJG

ISBN: 9798489004381

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap eleştirisinde kısa alıntılar yapılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yerlerle, olaylarla, ticari kuruluşlarla veya yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

İÇİNDEKİLER

<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28</u>
<u>Bölüm 29</u>

Bölüm 30

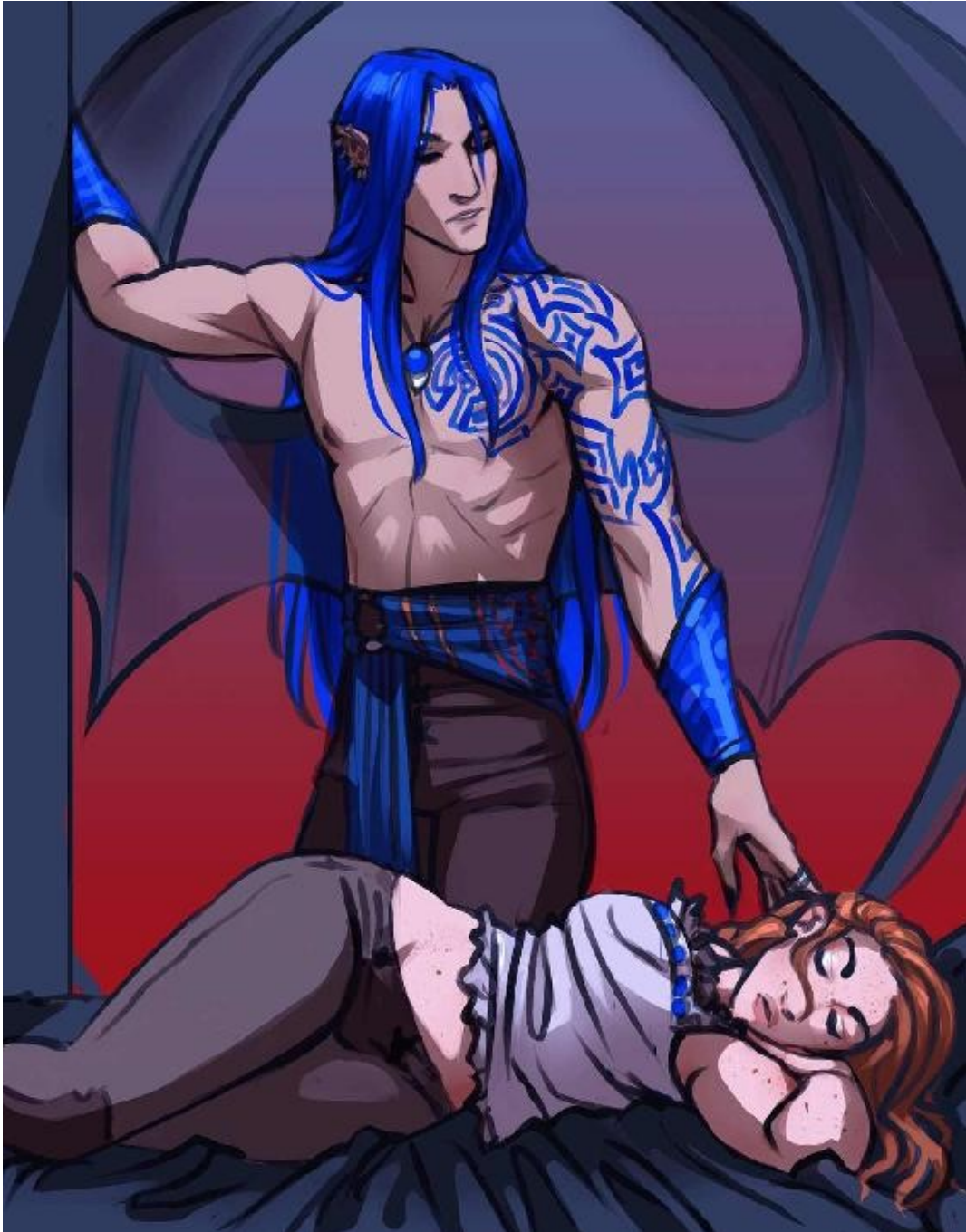
Bölüm 31

Bölüm 32

Ayrıca Kathryn Ann Kingsley .

Beni Takip Edin!

Yazar Hakkında

ABIGAI L satırı tavuğun boynuna indirdi, metali tahta bloğa sapladı ve tavuğun omurgasını bir *çıtırtıyla* kesti. Karkas tekmeledi ve çırpındı, geriye kalan kütükten kan fışkırdı.

Her seferinde yaptığı gibi ürperdi. "Affet beni, Dee-Dee." Neden her zaman özür dilediğini bilmiyordu. Bunun sadece kendini daha iyi hissetmek için olduğunu sanıyordu. Kanı akıtmak için yerdeki tahta kovanın üzerine asmak üzere ayaklarını birbirine bağladığında leş hâlâ seğiriyordu. Tüy yolma işlemini kolaylaştırmak için kuşu haşlamak üzere bir tencere su hazırlamıştı bile. Bu, teyzesinden öğrendiği bir numaraydı. Teyzesinden çok şey öğrenmişti.

İç çekerek kanlı sahneden uzaklaştı ve ellerini temizlemeye gitti. Hayvanları öldürmekten nefret ederdi ama bu hayatın basit bir gerçeği idi. Ölüm her zaman yaşamış olmanın üzücü bir sonucuydu. Dee-Dee yumurtlamak için çok yaşlanmıştı ve katkıda bulunmayan fazladan bir boğaz daha beslemek, karşılayabileceğinden çok daha fazlaydı.

Zaten çok uzun süre fark etmeyecekti.

Kulübesinin yakınındaki dereden aldığı soğuk suya ellerini daldırarak, kıpkırmızı sıvının elinden kalkıp yüzeyi renklendirmesini izledi. Gözlerini kapatarak aniden gelen gözyaşlarına karşı koydu.

Çok yakında tavukları başka birinin sorunu olacaktı. Keçisi de öyle. Ve yatağı. Ve mobilyaları. Ve toprağı. Ve evi.

Her şeyi.

Sahip olduğu her şey başkasına ait olacaktı. *Aslında, zaten öyle. Gidecek hiçbir yerim olmadığını hepimiz bilsek de, Roderick'in kalbindeki iyilikten dolayı bana biraz zaman verdi.*

Tavuğun artık hareketsiz olan bedenini yerden alarak kan dolu kovayı aldı ve evinin içine yöneldi. Tek odalı bina küçüktü ama ihtiyacı olan tek şeydi. Ocak bir duvarın büyük bir kısmını kaplıyor, üst üste yığılmış taşlar ve kerpiç tuğlalar neredeyse boyu kadar yükseliyordu. Ocağa yerleştirdiği su kabı, kömürlerden kaynamayacak kadar uzakta ama Dee-Dee'yi akşam yemeği için temizlemesine yardımcı olacak kadar yakındı.

Hayvanı birkaç dakika beklemesi için suya koyduktan sonra kanı kapısına götürdü. Parmağını zaten soğuk olan sıvının içine daldıran Abigail uzandı ve kapısının ahşap tahtalarının dış yüzeyine bir sembol çizdi. Garip şeklin çizgilerini çizerken, şekil tamamlanana kadar kendi kendine iki kelimeyi tekrar tekrar mırıldandı. *"Eve gel."*

İşe yaramayacağını biliyordu. Hiç işe yaramadı. Ama bu onu denemekten alıkoymadı.

Dışarı çıkıp bahçesine gitti. Eğer hayat harcanacaksa, boşa harcanmamalıydı. Bitkilerinin her birinin köklerinin yanına küçük bir çukur kazdı ve teker teker kanın bir kısmını toprağa döktü.

Yaşam ölümü, ölüm de yaşamı besliyordu. Dee-Dee gitmişti ama her zaman döngünün bir parçası olacaktı.

Yakındaki ormanda yaşayan tilkiyi beslemek niyetinde olmadığı için tavuklarının geri kalanını gece için kümese koydu, tahta kapıyı kilitledi ve işlerini bitirdi. Sonunda ateşin başına döndü.

Pişirmekte olduğu ekmek somununun etrafındaki kömürleri ayarladıktan sonra, tavuğu tahta bir kaşıkla sicimin içinden geçirerek sudan aldı. Yerdeki bir battaniyenin üzerine oturarak tüylerini yolmaya başladı.

Bunu yaparken de kendi kendine sessizce eski bir melodi söylemeye başladı. Bunu nereden öğrendiğinden emin değildi - büyük ihtimalle hayatındaki diğer her şey gibi teyzesinden öğrenmişti. Ne olursa olsun, bu basit şarkı sinirlerini yatıştırmış ve onu içinde bulunduğu durumdan uzaklaştırmıştı.

Zavallı Dee-Dee'den geriye kalanları temizlerken dışarıda bir şey duydu; ağır ve kalın bir *çıtırtı!* Bu onu o kadar ürküttü ki kuşun leşini yere düşürdü.

Kaşlarını çatarak yerden kalktı ve ocağın bir mum yaktı. Onu fenerinin içine koyarak kapıya doğru götürdü.

Marcus eve gelmiş miydi? Büyüsü sonunda işe yaramış mıydı? Kapının mandalına hafifçe vurarak ahşap kapıyı açtı ve alacakaranlığa baktı. Güneş

yeni batmıştı ve gökyüzü kızıl renklerini kaybederek gecenin mavilerine ve siyahlarına bürünüyordu. "Alo?"

Kimse cevap vermedi. Bir şey gördüğünde kaşlarını çattı -yeni kırılmış ahşabın parlak beyaz kıymıkları yaşlanmış, eski ahşaplara karşı- araştırmak için evinden dışarı çıktı. Çit direklerinin arasından geçen kütüklerden biri, sanki üzerine ağır bir şey düşmüş gibi ortadan ikiye ayrılmıştı.

Ama ne olmuştu?

Bunu yapan her neyse bir tilki için çok büyüktü ve en başta neden oraya düştüğünü bile bilmiyordu. Bir baykuş ya da şahin ahşabı parçalayamayacak kadar hafifti. Kiriş eskiydi ve çürümeye başlamıştı ama bir çit paneli için yeterince sağlamdı.

Kirişin iç kısmındaki parlak beyaz ahşaba dokunarak başını salladı. "Tuhaf." Dikkatini tekrar etrafındaki, her nefeste biraz daha yaklaşıyormuş gibi görünen karanlığa çevirerek tekrar seslendi. "Merhaba? Orada biri mi var?"

Sessizlik.

"Eğer kocam *değilseniz*," dedi gölgelere hafif, kendini küçümseyen bir gülümsemeyle, "o zaman sizi yanlışlıkla çağırdım. Çitlerime verdiğiniz zarar için sizi affediyorum ve rahatsızlıklarımızın artık eşleştiğini söyleyeceğim. Eğer nezaket gösterip gelerseniz, kısa süre içinde akşam yemeğini masaya koyacağım. Fazla bir şeyim olmasa da paylaşacak kadar var."

Evine dönerken, bir an ağaçların arasında bir şey duyduğunu düşündü. Belki de bir fısıltı? Döndü, fenerini kaldırdı ve yaklaşan geceyi görmek için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştı.

Sadece kendimi korkutuyorum. Kütük kendiliğinden bıraktı. Sanırım onu tamir etmek zorunda olmadığım için minnettar olmalıyım.

Başını iki yana sallayarak evine geri döndü. Kapıyı kilitleyerek mumunu söndürdü ve eski şarkısını bir kez daha mırıldanmaya başladı. Ocağın ateşi görmek için yeterliydi ve elindekini boşa harcamak istemiyordu.

Boynunda bir sicimle asılı duran, tahtadan oyulmuş bir baykuş olan kolyesine dokunarak, evinin loş ışığında hâlâ yanan tek muma bakmak için döndü. Hiç sönmeyen ya da az yanan bir mum. Hayat bulduğu andan beri ne bir kez olsun titremiş ne de fitili kısalmıştı.

Ona kötücül bir bakış fırlattıktan sonra Dee- Dee'yi temizleme ve güveç için tavuk eti hazırlama işine geri döndü. Tam da işini bitirdiği sırada

Etleri ve kemikleri dilimleyip sebze suyuna koyarken bir kez daha öyle bir irkildi ki neredeyse tencerenin içindekileri devirecekti.

Wham, wham, wham!

Kapısı sert bir şekilde çalındı.

"Eğer kocam ^{değilseniz}, sizi yanlışlıkla çağırmışım demektir."

Bu ironi karşısında kahkahalarla gülmek için Valroy'un iradesinin her zerresini kullanması gerekti.

Ormanın karanlığında sırtıtmakla yetindi. Genç kadının silüetinin, gürültüyü çıkaran ve çitini kıran her neyse onu bulmak için feneri yukarı kaldırmasını izledi. Ama ne kadar ararsa arasın, onu bulamayacaktı. Görülmek istemediği sürece.

Ve şimdilik sadece izlemekle yetiniyordu.

"Çitlerime verdiğin zarar için seni affediyorum ve rahatsızlıklarımızın artık eşitlendiğini söyleyeceğim."

Pek sayılmaz! Çitin benim ağırlığımı taşıyamaması tamamen senin suçun, aptal şey. Çitin üzerine yüksekten düşmüştü ve çit onun altında bir dal gibi kırılmıştı. Bunun için suçlanması gereken kişi oydu, o değil.

"Eğer nezaket gösterip gelersen, kısa süre içinde masaya yemek koyacağım ve çok fazla olmasa da paylaşacak kadar yemeğim var."

Bu yeterince ilgi çekiciydi, o yüzden yana kaydı ve kanatlarından birini açarak kolunu yanında durduğu ağaca yasladı. Çağırdığı şey her neyse onu mu davet ediyordu? Ya bir aptaldı ya da kendini koruyabileceğini düşünen bir aptal.

Hangisiydi?

Genç kadının evine dönüp kapıyı arkasından kapatmasını izledi. Pişen ekmeğin ve kaynayan sebzelerin kokusunu alabiliyordu. İlginç ya da çok lezzetli bir şey değildi ama yenilebilirdi.

Karanlıktan çıkıp, hâlâ gözlerden uzakta, çitin üzerinden atlayarak kadının ev dediği küçük kulübeye doğru ilerledi. Kulübe, çoğu ölümlü yapısında olduğu gibi kötü bir şekilde yapılmıştı.

Çamur ve balçıktan başka bir şey yoktu. Çatı sazdan yapılmıştı ve uzun süredir bakım görmemiş gibi görünüyordu.

Aslında evin çoğu bakımsız görünüyordu. Pencereleler oldukça yeni görünen kalın deri perdelerle kaplıydı ve her şey düzenli görünüyordu ama su, özellikle insan yapısı için yıkıcı bir güçtü. Tıpkı kadının çiti gibi çürümeye ve yıpranmaya başlamıştı.

Yavaşça ve düşünceli bir şekilde evin etrafında dönerken elini evin dışında gezdirdi, geçerken camsız pencerelerin üzerindeki deri perdelerdeki birkaç boşluğa baktı. Onu ateşin yanında, bir sepet dolusu tüyün yanında diz çökmüş, bir tavuğu dilimleyip parçalarını su dolu bir tencereye atarken gördü.

Gerçekten de fazla bir şeyin yok. Ofladı. Ölümlüler.

Ön kapıdan -tek kapıdan- geçerken durakladı. Orada, tahtaya çizilmiş bir sembol vardı. Sembol dokundu, parmak uçlarını sarp, yıpranmış ahşap yüzeye bastırdı.

Dilini ısırarak onu kıkırdamadan tutan tek şeydi. Bu çok mükemmeldi! Artık onun ne tür bir aptal olduğunu tam olarak biliyordu.

Kendini *cadı* sanan türden.

Kanatlarını bir pelerin gibi etrafına sardı ve zahmetsizce formunu değiştirdi. Budaklı, kemikli bir elini kaldırarak genişçe sırttı... ve kapıyı çaldı.

ABIGAIL durakladı, eli kapının mandalının üzerinde geziniyordu. Biri kapıyı çalmıştı. Orada biri vardı. Kalbi boğazına düğümlenmiş, yüksek sesle çarpıyordu. Marcus gerçekten dönmüş müydü? Kalbini ve umudunu yuttu. Hayır. Kapının diğer tarafında duranın kocası olduğuna kendini inandıramazdı.

Marcus'un hâlâ yaşadığından emin olmasaydı, neredeyse onun bir gölge ya da ceset olduğuna, evlendiği adamın kırık dökük bir benzeri olduğuna inanacaktı. Büyüsü güçlü değildi -Margery Teyze gibi değildi- ama ona Marcus'un yaşadığını haber veren mum hâlâ pencere kenarında yanıyordu, her zamanki gibi parlak ve güçlüydü.

Marcus yaşıyordu. Ve burada değildi.

O zaman kimdi?

Kapı tekrar, öncekinden daha sert bir şekilde çalındı ve neredeyse yerinden sıçrayacaktı. Her kim olursa olsun onu kapının önünde bırakmak kabalıktı. Nefes nefese mandalı tıklattı ve ne ile karşılaşacağını bilmeden kapıyı açtı.

Olması gereken yerde durmak istemiyormuş gibi görünen kalbi boğazından doğruca, ait olduğu kaburgalarını geçip midesinin çukuruna battı. Onu karşılayanın Marcus olmayacağını biliyordu.

Ama yine de çocukça bir umut beslemişti.

Hayır, onun yerine... şimdiye kadar gördüğü en uzun adamlardan biriydi. Kamburlaşmış, sırtı yaşla ve yılların ağırlığıyla eğilmiş olsa bile onu selamlamak için başını kaldırması gerekiyordu. Kendisi de kısa sayılmazdı ama adam neredeyse iki el genişliğindeydi ve en az iki kat daha genişti.

Uzun, beyaz saçları dağınık ve yıkanmamış bir şekilde yüzünün yanından aşağıya sarkıyordu. Etrafında yırtık pırtık gri bir pelerin vardı, sanki bir zamanlar büyük, zengin bir maviye boyanmış gibi görünüyordu. Elinde, onu kavrayan el gibi eğri büğrü ve kırışık bir tahta baston vardı.

"Merhaba."

"Kocanı çağırdın, değil mi?" Sırıttı. Yüz hatlarından, gençken çok güzel olması gereken bir adam olduğu anlaşılıyordu. Gözleri donuk safir taşları gibiydi, tıpkı geri kalanı gibi yaşlılıktan silikleşmişti. "İşte buradayım." Bir kolunu yanına uzattı.

Elinde değildi. Onun kötü şakasına kıkırdadı. "İyi akşamlar, efendim." Durumuna bakılırsa adam serserinin tekiydi, pislik içinde ve vahşi doğada yaşıyordu. "Nezaketle mi gelirsiniz, zalimlikle mi?"

"Hmmm..." Yüzünü süsleyen gri ve kirli sakalını alaycı bir düşünceli tavırla kaşıdı. "Bu gece, nezaket, sanırım."

"O zaman içeri gel. Akşam yemeği neredeyse hazır. Sizi *çağırdığım* için özür dilerim." Gülümseyerek başını salladı ve onu içeri almak için bir adım geri çekildi. "Büyüm yanlış tepmiş olmalı."

"Belki de öyle olmuştur. Belki de tutmadı. Ama görüyorum ki tehlikeli bir cadının huzurundayım ve çok dikkatli olmalıyım." Sesindeki alaycı ton onu ciddiye almadığını açıkça gösteriyordu.

O da ona ayak uydurdu. "Ah, evet. Ben güçlü bir büyücüyum ve kızdırılırsam seni kolayca bir tavuğa dönüştürebilirim."

"Tanrım. En azından lezzetli bir güveç yapardım." Onun yaşındaki birinden beklenmeyecek kadar kolay hareket ederek evine adım attı. Başını bir o yana bir bu yana çevirip etrafındaki her şeyi incelerken bastonu zemindeki ahşap çıtalara vuruyordu. "Doğrusu, sadece oradan geçiyordum ve sizi duydum. Akşam yemeği davetini geri çevirecek biri değilim."

"Hayır, öyle görünmüyorsun." Kapıyı arkasından kapattı ve ocağa geri döndü. "Kendini evinde hisset."

"Oh, çok isterim."

Bu sözlerde onu duraksatan bir karanlık vardı. Ama ona döndüğünde, adam yüzünde zararsız bir gülümsemeyle duvardaki kurutulmuş bitki demetlerinden birkaçını kurcalıyordu. O sadece yaşlı bir serseriydi. Eğer ona saldırırsa, boyuna ve kilosuna rağmen, çok uzağa gitmeden boynuna bir bıçak saplayabileceğinden emindi. Her ihtimale karşı, tavuğu temizlemek için kullandığı bıçağı bir bez parçasına sildikten sonra cebine koydu. "Adınız nedir, bayım? Ben Abigail Moore."

"Abraham. Soyadım yok. Ailem yok."

"Benim de yok, sanırım." Durakladı. Bunu söylemek için neden böyle bir dürtü duyduğundan emin değildi ama kendini zamanında durduramamıştı. Bu adamı tanımıyordu. Ama yine de söylemişti. Birkaç paçavra kaparak kömürlerin üzerindeki tencereden ekmeği aldı ve masasına getirdi. İbrahim pencerenin yanında durmuş, pervazda yanan muma bakıyordu.

Ona dokunmak için uzandı. "Hayır!"

Adam kızın patlaması karşısında şaşkınlıkla irkildi, başını öylesine keskin ve öfkeli bir ifadeyle ona çevirdi ki, kız ona vurmasından korkarak geri çekildi. Ama sanki sadece bir rüyaymış gibi, o an geldiği gibi hızla yok oldu. Yüz ifadesi şaşkın ve yumuşaktı, şiddetli değildi. "Bağışlayın beni," dedi orantısız bir gülümsemeyle.

"Bu..." Bunu nasıl açıklayacağını bilmiyordu.

"Bir yaşam mumu." Bastonunu ahşap zemine vurarak oradan uzaklaştı. Kadına doğru yürüdü, donuk safir gözleri kadının içine bakıyor gibiydi. "Benim tahminime göre yaşayan ama burada olmayan bir adam için."

"Benim kocam-"

"Ah, ah-" Kıkırdadı. "Kocan burada, hatırladın mı?" Bir elini göğsüne bastırdı, bükülmüş parmakları genişçe açılmıştı.

Ormanda yaşıyan bir serserinin kafasının tuhaf olmasına şaşırmamalıydı. Ama teyzesi ona endişeleri ne olursa olsun herkese karşı nazik olmayı öğretmişti ve o da bilge kadının sözlerine sadık kalacaktı. "Evet. Doğru. Affet beni, unutmuşum."

"Kendi kocanı unutmak! Tsk, tsk." Masaya doğru yürüdü ve tahta sandalye ağırlığının altında gıcırdayarak oturdu. Bir sürahi su alıp ikisine de birer bardak doldurdu ve ardından ekmeği dilimlemeye başladı. "Güveç hazır kokuyor, sence de öyle değil mi?"

Abigail bir an için afallamış bir halde öylece durdu ve kendini gerçekten evindeymiş gibi hisseden bu garip adamı izledi. Ama onu endişelendiren bu değildi. Korkunun omurgasına tırmanmasına neden olan şey bu değildi.

Dudaklarına götürdüğü tahta kadehin suyla dolu olması gerekiyordu. Sürahinin içinde su vardı. Su, onun döktüğü şeydi.

Ama dudaklarını boyayan şey şaraptı.

Korkunç bir hata yaptım.

ABIGAIL kolundaki bıçağı çıkarırken -birkaç dakika önce oraya koyduğunu görmüştü ama -Valroy genişçe sırttı. Güzeldi. Kız *tam* bir aptal değildi. Şarap kadehini selamlamak için ona doğru kaldırdı ve bir yudum aldı.

"Sen de kimsin?" Küçük, keskin bıçağını ona doğru tuttu. "Abraham. Ne eksik ne fazla." Bu harika bir şeydi.

oyun. Bir elini uzattı ve görünen yaşıyla titremesini sağlayarak sürahinin dudağına dokundu ve içindekileri şaraba çevirdi. *O kadar da zor değil. Aptal Hristiyanlar.*

Kadın onu izledi, temkinli ve emin değildi. "Bir büyücü."

"Sadece büyü kullanabilen biri, tıpkı senin gibi. Ne demişler, taş atma. Görünmeyen dünyanın yardımı olmadan ormanda hayatta kalmak zordur. Onunla yaşamak da yeterince zor." Arkasına yaslandı ve kadehini tekrar dudaklarına götürdü. "Şimdi, canım, o güveç mi? Ne de olsa kocana yemek sözü vermiştin. Sözünden dönmek çok kötü bir davranış."

Kadın tereddüt etti, sonra derin bir nefes vererek bıçağı tekrar cebine soktu ve ona sırtını dönmemeye dikkat ederek ocağa gitti. Muhtemelen genç kız kendi kendine onu bir an önce doyurmanın ve ondan kurtulmanın en iyisi olduğunu söylüyordu.

Ne yazık ki onun için, adamın o kadar hızlı gitmeye niyeti yoktu.

Ya da en azından yalnız gitmeye. Ama bu konuyu tekrar tekrar düşündüğü için aklında hâlâ tartışmaya açıktı. Abigail'i dikkatle izliyor, onu inceliyordu. Güzel bir kızdı. Gençti. Belki yirmi beş yaşında bile değildi. Pençelerini geçirebileceğini bildiği harika kıvrımları vardı. Onların altından yumuşak ve esnek bir şekilde geçtiğini hissetmek istiyordu. Saçları uzundu ve batan güneşin rengindeydi; sırtından aşağıya dalgalar halinde dökülen soluk turuncumsu bir kırmızıydı. Kafatasının dibinde tek bir deri bağla bağlı tutuyordu ama örülmemişti. Bunu tercih etmeliydi. Adamın gördüğü gözleri de saçlarıyla uyumluydu. O kadar açık kahverengiydiler ki kehribar rengine yakındılar.

Ve kendini onun çillerini saymak isterken buldu.

Oldukça çekici genç bir insandı. Fiziksel olarak gayet iyi olacaktı. Onu alıştırmak hoşuna gidecekti. Ama ya geri kalanı? Ona bir süre tahammül etmek zorundaydı ve ihtiyacı olanı elde etmeden önce onu hayal kırıklığı içinde parçalamayacağından emin olmak istiyordu.

Saftı. Biraz da aptal. Ve bir cadı için kesinlikle *sefil* bir bahaneydi. Pencere pervazındaki yaşam mumunu yapmak bir insan için zor bir şeydi ama imkânsız değildi. Ve kapıya çizdiği sembol, bir yaz gününde geçen bir arıdan daha fazla güçle vızıldamıyordu.

Ama onda bir potansiyel vardı. Duvarlarda fark ettiği bazı tılsımlar düzgün yapılmıştı... eğer Seelie çocuğu olsaydı. Ama insanlar küçük ve tuhaftı ve büyülerini de aynıydı. Altında ne yattığını bilseler onları boğacak olan donmuş bir gölün yüzeyini zar zor çiziyordu.

Becerikli bir kahya ve iyi bir aşçıydı. Güvecin kokusundan düzgün bir şekilde terbiye edildiği anlaşıyordu ve kadın onu kaselere doldururken, adam kendisini şaşırtıcı bir şekilde yemekle ilgilenirken buldu. Her ne kadar daha çok sıvı gibi görünse de.

"Söylesene Abigail, kimin mumunu yaptın?" Biliyordu. Zaten tahmin etmişti. Ama bunu onun ağzından duymak istiyordu.

"Benim-" Durakladı, *kocasının* tuhaf ve ısrarcı oyununu hatırlayarak *kocas*ı diyemeden durdu. Adam yüzündeki sırıtışı silemedi. Çabuk öğrenmişti. Güzel. "Benimle evlenen adam."

Çok iyi! "Ve benden önce başka kocan olmayacak. Ama işte buradayız. Ah, pekala. Her şey affedildi." Güldü. "Nerede o, kendini kocan sanan adam?"

"Gitti."

Bu tek kelime bir savaş çekicinin ağırlığıyla söylenmişti. Kurbanın göğüs kafesinin darbenin altında ezildiğini neredeyse duyabiliyordu. Ve bu olayda kurbanın kendisi olduğunu biliyordu.

Ne büyük bir keder.

Elinde iki kase güveçle ona döndüğünde kaşlarını kısa bir süre için çattı ve sonra silkindi. Birini önüne koydu, ardından tahta bir kaşık ve kaba bir metal çatal getirdi.

Sessizlik. Karşısında otururken ona daha fazla bir şey söylemedi, kehribar rengi gözleri loş, titrek ateş ışığında yanmış bir umberdi.

"*Ve?*" Kelimeyi uzattı ve kaba çatalıyla uzanarak onu kolundan dürttü.

Onun bu hareketi karşısında kadın şaşkınlıkla sarsıldı. Acı ve kayıp dolu gözlerini ona çevirince, adam merakla başını yana eğdi. Onu bu kadar incitecek ne kaybetmiş olabilirdi ki? O bir köylü kızından başka bir şey değildi. Kaybedecek hiçbir şeyi yoktu.

Başını iki yana sallayarak kendi yahnisini yemeye başladı. "Seni tanımıyorum, Abraham. Bu kişisel bir mesele."

"Ekmeğimizi birlikte bölüşüyoruz, değil mi? Beni evinize davet ettiniz. Ben çok güçlü bir büyücüym. Belki sana yardım edebilirim." Mırıldandı. "Belki de ben Merlin'im. Asla bilemezsin."

"Öyle
misin?"
Adam
homurdand

1.

Kadın gözlerini devirdi. Bir parça ekmek aldı, ikiye böldü ve parçayı sıvıya batırdı, çoğunlukla su olan şeyi ıslattı. Uzun süre düşündükten sonra nihayet konuşmaya başladı. "Onun adı Marcus. Amerika'ya gitmek için beni terk etti. Varır varmaz beni çağıracağını söyledi."

"Sana haber göndermedi
mi?" "Bir mektup geldi."
"Öyle mi?"

Durakladı. Ona bir kez daha gerçeği söylemeyi düşündü. Omuz silkerek, bunda bir sakınca olmadığına karar verir gibi oldu. "Mektup, bu evi ve tüm mal varlığımızı yolun aşağısındaki köyde yaşayan Bay Roderick Taylor'a satan imzalı bir sözleşmeydi." Çiğnemeyi bitirdikten sonra bir parça ekmek yedi, ses tonu gerçekçi ve soğuktu. "Benden hiç bahsetmedi."

Güldü.

Kadının bakışları karşısında sesini yuttu ve utangaç bir şekilde gülümsemek için elinden geleni yaptı.

"Hiç komik değil." İşte şimdi kızmıştı. Gözleri kor gibi parladı -gerçek anlamda değil, belki de içlerindeki enerjiye bakılırsa öyle olmalıydılar- ve ona sinirli bir ev kedisi gibi ters ters baktı.

Gülümsemesini kendine saklayarak karar verdi... kızgınken ondan çok hoşlanıyordu. "Hayır, hayır. Bağışlayın beni. Öyle değil. Ben sadece görünmeyen dünyaya girebilen bizlerin tüm gücümüze ve bilgimize rağmen kendimizi evsiz bulmamıza gülüyordum."

"Ne gücü? Hangi bilgi?" Etrafındaki odayı işaret etti. "Margery Teyzem harikalar yaratabilir. Onun yanında ben bir hiçim."

"Sana o mu öğretti?"

Eli taktığı kolyeye gitti, dalgın dalgın kabaca oyulmuş bir şeye dokundu. "Beni o yetiştirdi."

"Neden gidip onunla birlikte olmuyorsun?"

"Kendimi mezara adamak cazip gelse de henüz tam olarak hazır değilim." Güvecindeki bir parça tavuğu bıçakladı. Gerekenden biraz daha şiddetli bir şekilde. Hâlâ öfkeliydi ve adam közü dürtmek ve o küçük ateşi bir cehenneme çevirmek istiyordu.

Gülümseyerek o da yemeğine geri döndü. "Bu... Roderick. Evinizin, topraklarınızın, bu evin sahibi o. Yine de buradasın. Neden buradasın?"

"Eşyalarımı toplayıp gitmem için bana bir ay süre verdi. Bu bir hafta önceydi."

"Anlıyorum." Mırıldandı. "Belki onu lanetleyebilirsin. Onu bir çiçek hastalığıyla lanetleyebilirsin."

Abigail hüzünle güldü. "Hayır. O kötü bir adam değil. Bu onun suçu değil." "Bu ne zaman herhangi bir şeyi etkiledi ki?" Çatalını Abigail'e doğru salladı.

onu. "Eğer ondan ve içinde bulunduğun durumdan kurtulmanı sağlayacak yeteneklere sahipsen, bunu yap. Elinden gelen her şeyle onu lanetle. Gerekirse Tuatha Dé Danann'ın bizzat gelip onu parçalamasını iste. Ye" -güvecine bir parça patates sapladı- "ya da yen".

Abigail bir süre düşünceli bir şekilde onu inceledikten sonra nefesini bıraktı. "Ona zarar verecek kadar güçlü değilim."

"Hiç denedin mi?"

"Şey, hayır."

"O zaman emin değilsin." Patates parçasını yedi. "Ve bahaneler uyduruyorsun."

Kadının yüzündeki ifade okunamazdı. Şaraba yaptığı büyü işe yaramıştı. Şimdi onunla özgürce ve tereddüt etmeden konuşuyordu. Bu onu onun emirlerini yerine getirmeye zorlamak için yeterli değildi, sadece durumun ne kadar tuhaf olduğunu görmezden gelmesine yetecek kadardı.

"İyi. Onu incitmek istemiyorum," diye cevap verdi sonunda, kendi zihninde gerçeği açıkça muhakeme etmişti. "Bay Taylor'ın bir ailesi var. Bir karısı ve üç çocuğu var. Bu araziyi kullanabilir. Ben... ben tek başımayım."

İlginç. "Ailen yok o zaman?" "Yok."

Güzel.

"Ve her şeyini kaybetmek üzeresin?" "Evet."

Güzel.

"Peki bu küçük adam seni neden terk etti? Göze yeterince hoş görünüyorsun,"-bir kadının kıkırdaması gibi kıkırdayınca gülümsedi

Yaşlı bir adam iltifat etti: "İyi bir aşçısın ve evin tek başına yaşayan biri için gayet iyi durumda. Senin bir cadı olmandan mı korktu?"

Tereddüt etti, öfkesi bir an için alevlendi ve sonra öfkesinin çatladığını gördü. Kenarları paramparça oldu ve taşla çarpan bir şarap kadehi gibi, içindeki duygu hasara dayanamadı. Öfkesi yerini kedere bıraktı ve dikkatini tekrar yetersiz akşam yemeğine çevirdi.

Belki de ona söylemeyecekti. Şarabın gücü ancak bir yere kadar gidebilirdi. Ama bir nefes aldı, tuttu, uzun bir telaşla bıraktı ve ona terk edildiği şeyin ne olduğunu itiraf etti.

"Ben kısırım."

Kıkırdamamak için ekmeğinden bir ısırık aldı. Kısır! İnsan kız çocuk doğuramıyor muydu? *Morrigan Ana, bu gece bana bir hediye verdin.* Bu, kendi başına getirmek istemediği harika bir olası komplikasyonu ortadan kaldırdı.

Uzun bir duraksamadan sonra, ölümlünün kendisine baktığını fark ederek öksürdü ve çiğnediği ekmek parçasını yuttu. Evet, evet. Sanırım bu konuda bir şeyler *söylemesi* bekleniyordu. "Yumurtlayamayan bir kadına sahip olmanın ne kadar uygun olduğunu anlamadığı için çok üzgünüm."

Söylenecek en yanlış şey bu gibi görünüyordu. Öfkesi tekrar geri gelmişti. "Affedersiniz?"

"Şey..." Çatalını boş boş havada salladı. "Sevişme sonrasında çok can sıkıcı olabiliyor, sence de öyle değil mi? Bunu ortadan kaldırırsanız, hayatınızı özgürce yaşayabilirsiniz."

"Dur. Dur." Sanki başı ağrıyormuş gibi şakağını ovuşturdu. "İfademi anlıyorum. Katılmıyorum. Ama anlıyorum."

"Neden katılmıyorsun?"

"Sen-" Kekeleydi ve sonra içini çekti. "Boş ver. Anladığım kadarıyla çocuğunuz yok."

"Bildiğim kadarıyla yok." Ve bu doğrudu. Büyü harika bir şekilde kullanışlıydı ama bazen ne yapacağı belli olmuyordu. "Ve sen de kendininkini istiyorsun?"

"İstiyorum..." Her geçen an daha da kararan evine baktı. Homurdanarak ayağa kalktı ve aleve birkaç odun daha atmak için ateşin yanına gitti. Hoşuna gidecek kadar iyi yandığında, orada durup düşünceli bir şekilde ateşe baktı. "Keşke..."

"Ne diliyorsun, Abigail Moore?" O da yavaşça masadan kalktı, ona yaklaşırken ses çıkarmamaya dikkat etti.

Bu çok önemli bir andı. Dilekler hafife alınacak şeyler değildi.

Başını iki yana salladı. "Çocukça hayaller. Başka bir şey değil." Ona döndü ve onu bıraktığı yerde bulamayınca şaşkınlıkla sarsıldı. Onun öfkeli olmasından hoşlanıyordu ama aynı zamanda korkmasından da hoşlanıyordu. *Ne kadar lezzetli.*

Sesini alçalttı. "Bana ne istediğini söyle."

"I-" Yüzünü yine korku kapladı, belki de bir tür tanıma. Ölmüş teyzesi muhtemelen ona hikâyeler anlatmış, yabancılara dileklerini mırıldanmaması konusunda uyarmıştı. *Lanet olsun.* "Yok bir şey. Her şey yolunda. Teşekkür ederim. Dileklerini yabancılara söylemek tehlikelidir."

Lanet olsun, lanet olsun.

"Kocan olsalar bile mi?" diye alay ederek ona doğru bir adım daha attı. Onun üzerinde yükseliyordu. Herkesin üzerinde yükseliyordu. Bundan büyük keyif alıyordu.

"Özellikle de tuhaf kocalar."

Bu onu gerçekten güldürdü. O bir ölümlüydü ve aptaldı ama en azından *eğlenceli* bir ölümlü aptaldı. "O halde artık bir yabancı olmamak için çabalayacağım. Ancak bu gece için yoluma gitmeliyim." Pencereden dışarı, ötesindeki karanlığa baktı. "Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim." Kızın elini tutarak parmaklarını öptü, dudaklarının büyüünün altında olduğundan çok daha kuru ve çatlak hissedeceğini biliyordu.

Kulübenin kapısına yöneldi ve kapıyı açtı. Soğuk bir rüzgâr esiyor, ocaktaki ateşi titretiyordu. Kadın orada durmuş, yüzünde şaşkınlık ve rahatlama karışımı bir ifadeyle onu izliyordu. Adam gülümsedi.

"Yakında tekrar görüşeceğiz, *karıcığım.*"

Giderken kendi kendine güldü.

ABIGAIL kadının avucundaki çeyrekliklere baktı. "Bunun iki katı değerinde ." Keçisi James'i kendisine bağlı tutan ipi kavradı. Onu peşinden sürüklemek için fazla cesaretlendirmeye gerek yoktu. Onu doğduğu günden beri yetiştirmişti ve çoğu zaman hayvanın kendisini gölgelemesini önlemek için onu hapsedmesi ya da tasmalaması gerekiyordu. Birkaç kez kulübeye gizlice girmeyi başarmış ve onu yanında uyurken bulmuştu.

"Zor zamanlar geçiriyoruz." Mary içini çekti ve çitin direğine yaslandı. "Size karşı dürüst olacağım, Bayan Moore-"

"Bayan."

Mary başını salladı, kaşlarını çatarken alnındaki derin çizgiler kırıştı. "Çok fazla seçeneğiniz olmadığını biliyorum. Benim hesabıma göre üç hafta içinde çıkacaksınız ve satmak için zorlananlar pazarlık yapamaz. Ayrıca, keçinin garip gelmeyeceğini nereden bileceğim?"

Abigail tırnaklarını avucundaki kaba ipin kıvrımlarına geçirdi ve lifleri derisine batacak kadar sert bir şekilde kazıdı. "Tuhaf."

"Kötü şans seni takip ediyor. Hayvanla birlikte gelirse bu riski almak istediğimden emin değilim."

"O sadece bir-" Öfkesini bastırmak için bir an durdu. Yaşlı kadına bağırmanın bir yararı olmayacaktı. "O sadece bir *keçi*."

"Evet, onlar da şeytanla birlikte değil mi? Sen bilirsin, değil mi?" Mary paraları tekrar ona doğru uzattı. "İster alın, ister almayın, Bayan Moore. Yakında açlıktan ölmenizi engelleyecek bir şey olabilir."

Aklından, Mary'nin üzerine atlayıp çenesine bir yumruk indirmeyi geçirdi. Belki de James'e ödediği o sefil bahaneyi inadına ona yedirecek, lanet olası paralarını bütün olarak yutmaya zorlayacaktı.

Ya da belki de onun üzerine korkunç bir lanet yağdıracaktı. Evini ve içindeki her şeyi mahvederdi.

Ama o bunların hiçbirini yapmadı. Sadece baktı, iç çekti, döndü ve uzaklaştı, James mutlu bir şekilde onun yanında tırıs gidiyordu. "Hayır."

"Sen bilirsin."

Haltwhistle köyünden çıkıp kulübesine doğru yürürken sabahın güzelliği ruh haliyle tamamen çelişiyordu.

Kuşlar cıvıl cıvıldı, güneş parlıyordu ve yaz başındaki hava, güneş onu daha az serinletmeye çalışsa da hâlâ serindi. Her şey mükemmeldi.

Ve o *perişan* haldeydi.

Haltwhistle'da başka hiç kimse ondan bir şey satın alma fikrini aklından bile geçirmemişti. Çoğu zaman onunla konuşmak isteyen tek kişi Mary oluyordu. Diğer herkes ya başka tarafa bakıyor ya da ondan kaçıyordu. Uzun bir iç çekişle sırtını dikleştirdi ve omuzlarını kırdı. "Bunu söylemekten nefret ediyorum James. Sanırım onun yerine kurtları senin beslemeni tercih ederim. 'Onlar şeytanla birlikte değil mi? Sen bilirsin, değil mi?'" Mary'nin ses tonu ve aksanıyla alay etti.

James sessiz bir meleme çıkardı.

Margery teyzesi Abigail'in aksanını bozmuş, bunun yerine ona "düzgün" konuşmayı öğretmişti. Ayrıca Abigail'e okuma yazmayı da öğretmişti ki Hadrian Duvarı'na ve kırlara bu kadar yakın bir yerde nadir bulunan becerilerdi bunlar.

Ne yazık ki bunların hiçbiri ona bir fayda sağlamamıştı ve muhtemelen yakın zamanda da sağlamayacaktı.

Keçisine baktı ve kulaklarının arasından başını kaşımak için uzandı. "Senin kötü olduğunu düşünmüyorum."

Her zerresiyle Mary'ye bir cadı olduğunu, şeytana tapmadığını ve bu ikisinin *çok* farklı olduğunu haykırmak istemişti. Bildiği kara büyülerin hiçbirinin şeytanlarla bir ilgisi yoktu. Onun büyüğü Dünya'dan geliyordu. Yaşamdan ve ölümden.

Ama bu konuda Mary'yle tartışmanın bir anlamı yoktu. Mary aradaki farkı göremiyordu ve asla da göremeyecekti. "*Cehaletle tartışmak, cehennemin alevlerini tek bir kovayla söndürmeye benzer.*" Tanrım, teyzesini çok özlemişti.

Köyden eve yürüyüşü hem iyi hem de kötü olan huzurlu bir yürüyüştü. Bu onu düşünceleriyle baş başa bıraktı ve James'i çitlerle çevrili ağılına geri koyduğunda gözyaşlarına boğulmaya hazırды.

Ama yapması gereken işler vardı. Bahçesindeki yabancı otları temizlemek ve hayvanlarına bakmakla neden uğraştığından emin değildi. Evinden tahliye edilene kadar üç hafta yetecek kadar kuru deposu vardı. Bu faaliyetin aklını yaklaşan evsizliğinden uzak tuttuğunu düşünüyordu.

Gün sona ermeden önce yapması gereken son bir şey daha vardı. Son bir önlem.

Yabancı.

Marcus'un ayrılırken bıraktığı yontma bıçağını alarak evinin direklerine semboller kazıdı. Bunlar basit koruma işaretleriydi ve her türlü ruha karşı koruma sağlıyordu.

Abraham geri dönerse diye.

Güneş batmaya başladığında çok yorulmuştu. Duvardaki sepetlerde duran ekmek ve peynirleri açarak kendine yetersiz bir akşam yemeği hazırlamaya başladı.

Ve bir kez daha, kapısı sertçe çalındığında neredeyse yerinden sıçrayacaktı. Pencereden dışarı baktığında gökyüzü hâlâ soluk mavimsi bir mordu. Güneş tamamen batmıştı.

Gelenin kim olduğu konusunda hiç şüphesi yoktu. Yeni "kocası." Korku omurgasını titretti. *Belki de bir zamanlar beslenmiş bir sokak köpeğidir, şimdi daha fazlası için geri dönüyor.* Belki de. Ya da belki de tamamen başka bir şeydi. Onun dileğini duymak istemişti... ve teyzesinin uyarıları kafasının içinde yüksek sesle çınlamıştı.

Dileklerin gücü vardı -dileklerin gücü vardı- ve bunlar hafife alınmamalıydı.

Kapının ikinci kez çalınması onu harekete geçirdi ve elindeki yarım somun ekmeği bırakarak kapıyı açtı. Kapıyı açıp yeni serseri misafirinin kırılmış, pörsümüş yüzüne baktı. Elinde derisi yüzülmüş iki ölü tavşan sallanıyordu, görünüşlerine bakılırsa yakın zamanda öldürülmüşlerdi.

Adam gülümsedi, hem acımasız hem de sıcak. "İyi akşamlar karıcığım. İçeri girebilir miyim?" Bunu söyleme şekli hem alaycı hem de tehlikeliydi, tıpkı bir kedinin yuvarlanıp karnını tırmalamaya davet etmesi gibi. Her an her şey ters gidebilirdi.

Onunla ilgili bir şey tüylerini diken diken ediyordu. Kapısının pervazına kazıdığı sembole baktı. Adam onun bakışlarını takip etti ve kıkırdadı. "Anlıyorum." Ve böylece içeri adım attı. Korumalarının yanından geçerek. Bu da ya onun bir ruh olmadığı ya da büyüünün ona karşı işe yaramadığı anlamına geliyordu.

Her iki durumda da, demek istediği anlaşılmıştı. İçeri girmesi için yaptığı davet onun yararınaydı, onun değil. Dudağını çiğneyerek, adam ateşe doğru yürürken kenara çekildi, yıpranmış cüppesi ahşap zemine sürtünüyordu. "Alınma ama..."

"Bir büyü ustası dostun beni aramaya geldi ve sen de *insan* olmama ihtimalime karşı önlem aldın. Anlıyorum." Tavşanları şömüne vincine bağladı ve bastonunun ucuyla alevin üzerine itti. "Bu ihtiyatlı bir hareket. Bir fae'nin ne zaman pusuda bekleyip seni tepelerin altındaki Öteki Dünya'ya kaçırmaya hazır olduğunu asla bilemezsin."

Bu fikre güldü.

Bu onun dikkatini çekmiş gibi görünüyordu. Ona döndü, gri ve aşırı uzun kaşlarını kaldırdı. "Neden alay ediyorsun? Efsanelere inanmıyor musun?"

"Onlara inanıyorum ve onlarla alay etmekten daha iyisini biliyorum. Bu yüzden gülmedim." Cam bir şişenin mantarını çekerek, dün gece yaptığı şaraptan bir çift kadehe döktü. Onu ziyan etmek yanlış gelmişti. Şarap sık sık içtiği bir şey değildi. Tavşanların pişmesini beklerken onlar için peynir ve ekmeği iki tabağa bölüştürmeye başladı.

Masaya et getirmesi çok hoştu. *Bana Marcus'un sağladığından çok daha fazlasını sağladı.* Kocası berbat bir avcıydı. Tuzakları kuran ve avları getiren hep o olmuştu ama hayvanları kesme işini ona bırakmıştı. Can almaktan nefret ederdi.

Marcus çok nadiren avlanırken Abraham'ın ona av getirdiğini fark etmek onu neredeyse yeniden güldürüyordu. Ne kadar gülünçtü.

"O zaman neden Fae'lere gülüyorsun?" Yaşlı kemiklerinin hareketiyle homurdanarak masasına oturdu ve altında gıcırdayan sandalyeye yerleşti. O kadar da ağır görünmüyordu ve sandalyesi sağlam yapılmıştı. Omuzlarının ve sırtının kıvrımı zayıf bir yapıya sahip olduğunu düşündürüyordu ama zorlanan mobilyaları ona aksini söylüyordu.

"Fae'ler benden ne istiyor olabilir ki?"

"Ölümlüleri kaçırmak için bir nedene mi ihtiyaçları var?" Peynir ve ekmeğe yönelmeden önce şarabı yudumladı. "İstediklerini, istedikleri zaman, hiç değilse kendi eğlenceleri için alırlar. Senin gibi küçük, güzel bir yaratıktan harika bir oyuncak olur."

Sırıttı. "Çok uzun süre dayanamazdım. Ayrıca, sürüklenip götürülmek istediğimi de sanmıyorum. Daha dikkatli olmam gerekecek."

Bir kez daha itiraz edercesine gıcırdayan sandalyesine oturdu ve soluk mavi gözlerinde titreşen eğlenceyle onu düşündü. "Ne istiyorsun o zaman?"

"İsteklerimi benden gizlemeye çok hevesli görünüyorsun, Abraham. Bu şüpheli."

"Şüpheli! Benim neyim şüpheli olabilir ki?" Elini göğsüne bastırarak tekrar güldü. "Zavallı yaşlı bir adam."

"Suyu şaraba çevirebilen."

"Özenle geliştirilmiş becerileri olan zavallı bir ihtiyar." Boğumlu bir parmağını ona doğru salladı. "Benim gibi tecrübeli biriyle alay etmemen akıllıca olur. Onlarca yıldır topraktan geçiniyorum. Ve öyle görünüyor ki sen de bana katılmak üzeresin."

Evsiz kalacağının hatırlatılması ruh halini hemen bozdu ve kendini bir kez daha gözyaşlarına boğulacak kadar öfkeli buldu.

Abraham kaşlarını çattı. "Ne oldu karıcığım? Seni rahatsız eden ne?"

Başını sallayarak şarabı aldı ve içindekileri bir dikişte içtikten sonra kendine bir yudum daha doldurdu. "Düzeltebilecek bir şey değil."

Adam şaraba baktı, sonra tekrar kadına döndü. "Bu evde kalmak istiyor musun?"

Cevap vermek için ağzını açtı ve sonra durdu. Birincisi, görünüşe göre adam şimdi onu ne istediğini itiraf etmesi için kandırmaya çalışıyordu. Ve ikincisi... dürüst olmak gerekirse cevabı bilmiyordu. Bir an için çevresini inceledi. Marcus'un babası evi çıplak elleriyle inşa etmişti. Küçük konutun her santimi kocasına aitti. Şöminenin her bir tuğlası, her bir direk... Burası *onun eviydi*.

Ve terk ettiği karısının altından satmak da ona aitti. Yumruklarını sıktı. Burası bir zamanlar onun eviydi, ama şimdi sadece yaşadığı yerd. "Hayır. Sadece gidecek başka yerim yok."

"Eminim köyden biri seni yanına alır. Geçen gün bir meyhanenin önünden geçtim, hizmet edecek kıza ihtiyaçları yok mu?" Kadının kendisine verdiği porsiyondan bir parça peynir kopardı. Yedikten sonra yüzünü buruşturdu. Harika değildi ama elindeki buydu. "Senden harika bir hizmetçi olur."

Gözlerini devirdi. "Benim lanetli olduğumu düşünüyorlar. Garip ve tuhaf olduğumu ve sanatla uğraşmamın üzerime karanlık ve kötü şans getirdiğini. Marcus o meyhanede barın üzerinde onlara dertlerini anlatmakta bir sakınca görmedi. Ne pahasına olursa olsun benden uzak duruyorlar." Şaraptan bir yudum daha aldı ve arkasına yaslandı. Katı yiyeceklere karşı iştahı kalmamıştı ama alkol arzusu devam ediyordu. "Belki de haklıdırlar. Belki de lanetliyim. Hayır, buradan gittiğimde Carlisle'a gideceğim. Orada birilerinin okuma yazma bilen bir kadına ihtiyacı olabilir."

"Ve bir ocağa terbiyeli bir şekilde bakabilir." Tabağına baktı. "Ekmeğiniz güzel ama peyniriniz..."

"O benim değil."

"Oh, Morrigan'a şükürler olsun." Tabağı kendisinden uzağa itti. "Daha lezzetli ağaç kabukları yemiştım."

Kadın başını sallayarak güldü. "Zevk sahibi bir münzevi. Ne kadar büyüleyici."

"Neden sudan şarap yapmayı öğrendiğimi sanıyorsun?" Adam ofladı pufladı.

Kırmızı sıvıdan bir yudum daha aldı. "Güzelmiş." Farkına varmadan ikinci kadehini de bitirmişti. Adam şişeyi ona doğru iterek kadehini yeniden doldurması için onu cesaretlendirdi. Kadın başını salladı ama adam ısrar etti.

"İç. Ne fark eder ki?" Kalın bıyık ve sakalının altından sıırttı.

"Seni tanımıyorum, Abraham."

"Biz evli değil miyiz? Artık arkadaş değil miyiz?" Alaycı bir tavırla bastonunu ateşe doğru salladı. "Sana şarap ve yiyecekten oluşan hediyeler getirmedi mi?"

Oh! Tavşanlar! Sandalyesinden fırladı, neredeyse sandalyeyi devirecekti ve onlarla ilgilenmek için ateşe koştu. Neyse ki yanmamışlardı ama onları şömine vincinin üzerinde ters çevirdi. Yığının üzerine bir kütük daha koyarak, ısıyı eşitlemek için ateş çubuğuyula kömürleri itti.

Nefesinin altında küfürler mırıldanarak ellerini önlüğüne sildi ve masaya döndü.

Abraham sessizce kıkırdıyordu, önündeki tüm sahneden eğlendiği belliydi. "Sen aptal bir şeysin."

"İstersen benimle dalga geç." "Güzel. Çok hoşuma gidiyor."

Gözlerini devirerek sandalyesine geri oturdu. "Zor bir gün oldu. Zorlu bir hafta." *Zorlu bir hayat.*

"Öyle görünüyor. Anladığım kadarıyla bir köylü sana haksızlık etmiş. Güçlü Abigail'i küçümsediler ve bir cadının gazabıyla tehdit ettiler." Ocağın üzerindeki taş ve biblo koleksiyonunu işaret etti. "Büyünü kullan. Onlara lanetlenmenin ne demek olduğunu göster."

Başını yorgun bir şekilde sallayarak iç geçirdi. "Ne anlamı olabilir ki?"

"İntikam."

"Peki başka ne?"

"İkinci bir nedene ihtiyacın var mı?" Alay etti. "Sana yanlış yapanlar, karşılığında yanlış yapmalılar."

"Bana sırtlarını dönmelerinin nedeni kin değil, Abraham. Zalimlikten değil. Benim lanetli olduğumu düşünmeleri cehaletlerinden. Sahip olduğum az şeye göz dikmeleri açgözlülüklerinden. Kendi hayatlarıyla ilgilenip benimkini umursamıyorlar. Eğer bunun için intikam almak isteseydim, tüm insan ırkını düşmanım olarak görürdüm."

Kadehinin dudaklarına doğru onun duymadığı bir şeyler mırıldandı. Kadehi yere bıraktığında yeniden doldurdu. Sonra masanın üzerinden uzanarak onunkine biraz daha şarap doldurdu. "İç, Abigail. Bu şişe kurumayacak. Keyfine bak."

Kadın tereddüt etti. Şarap onu tuhaf hissettirmişti. Sarhoş değildi belki. Ama keşfettiği başka bir şey çok daha hoş olduğu kadar çok daha tehlikeliydi. "Şaraba büyü mü yaptın Abraham?"

"Yapımında büyü kullandım. Elbette bu büyülü bir şarap." Başını iki yana salladı. "Gerçekten aptalca."

"Hayır, onu yapana ek olarak üzerine bir büyü yapıp yapmadığını soruyorum." Kadın kadehe baktı. "Normal şarap gibi hissettirmiyor."

"Bir şekilde sana tatsız mı geliyor? Rahatsız edici ya da huzursuz edici? Seni bir kurbağaya mı dönüştürdüm? Daha fazla içmek istemiyor musun?"

Cevap hiç tereddüt etmeden geldi. "Hayır." Yalan söylemesi gerekirdi. Ama kendini bu eylemi gerçekleştirecek mideden yoksun buldu. Tuhaf.

"O zaman ne önemi var? Ben sadece karımı rahatlatmaya çalışan yaşlı bir adamım."

"Bir oyuna nasıl bağlı kalacağını biliyorsun, bunu sana vereceğim." Kadın kıkırdadı ve uzun, yorgun bir nefes vererek şarabı yudumladı. Bu, adamın ilerlettiği oyunun bir parçası olabilirdi ama omuzlarındaki gerginliği ve nereye giderse gitsin onu takip ediyormuş gibi görünen yaklaşan kıyamet hissini hafifletti.

Belki de onun üzerine yaptığı büyü her neyse buna değirdi.

"Al bakalım." Onun elini okşadı. Bir kütük şöminenin içinde yuvarlanıp neredeyse yere döküldüğünde, ayağa kalkmak için hareketlendi. Adam dudak büktü ve kalmasını işaret etti. "Otur. İç." Adam onun yerine ayağa kalktı ve ateşle ilgilenmeye gitti; kokusunu alabildiği tavşanlar neredeyse pişmek üzereydi.

Gözlerini kapattı. Şarap çoktan kafasına gitmişti. Her ne ise çabuk etki etmişti. Ama bu onu bir yudum daha içmekten alıkoymadı. Kendini yüzüyormuş gibi hissediyordu; sıcak ve rahat. Hiçbir şey hissetmiyordu.

Diğer zamanlarda Marcus eve bir şarap tulumu getirirdi ve çok fazla içerlerdi. "Keşke..." Sözlerini yarıda kesti.

Kahkahaların anısı onu arı gibi soktu. İhanet sadece ihanet edilecek bir şey olduğunda acı verirdi. "Uzun süredir birlikte değildik. En fazla birkaç yıl. Margery Teyze öldükten sadece birkaç gün sonra tanıştık. Tek başımaydım. Belki saflık ettim ama bir beyefendi beni çağırdığında ayaklarım yerden kesildi. Başta nazik ve tatlıydı. Bir aile kurmak istiyordu, ben de istiyordum. Ama onun çocuğunu doğuramayacağımı anlayınca bana karşı soğuk davrandı. Şansını Amerika'da aramak istediğini söylediğinde hiç şaşırmadım. Gittiğinde de şaşırmadım. Yine de tüm bunları kendi çıkarları için sattığında kendimi bir şekilde öfkeli buldum." Dikkatini pencere kenarında yanan hayat mumuna vermek için gözlerini açtı. "Onu hayal ediyorum. Onu Virginia'daki evinde görüyorum. Bir karısı var... ve bir erkek çocuğu. Mutlu. İsteddiği her şeye sahip."

"Ona zarar gelmesini diliyor musun?"

"Bazen beni burada nasıl bıraktığını ve sonra da bunu düşünmek beni öfkeliendiriyor. Ama hayır." İçini çekti. "Ben kimim ki birine kötülük dileyeyim, Abraham? Benim ne önemim var?"

"Fah!" Tavşanları ateşten aldı ve yarı yarıya masanın üzerine fırlattı. Kadın onun bu çıkışı karşısında şaşkınlıkla sarsıldı. "İçinde yanan öfkeyi görüyorum. Ama bastırıyorsun! Sana öfkeni yutmayı kim öğretti, ha? Şu ölü teyzen mi?" Yaşlı adamın sahip olduğunu bilmediği bir hızla pencereye doğru koşan adam, pervazdan hayat mumunu aldı ve iğrenerek ona bakarak elinde tuttu. "Saçını balmumuna karıştırmışsın. Güzel. Onu zehirlemek için kullanacağım. Yavaş yavaş çürüyecek ve acı çekerek ölecek, suyun öbür ucunda bile olsa. Ve bunun onun sikinden başlayacağından emin olacağım. Bu seni mutlu eder mi, Abigail?"

Sandalyesinden fırladı, neredeyse tekrar devriliyordu. "Bekle-"

"Neden? Onu seviyor musun?"

Sözcük düşünmeden ağzından çıkmıştı. "Hayır." Gözlerini kırptırdı, afallamıştı. Marcus'u sevmediğini kendine bile itiraf etmemişti. Ondan nefret etmemişti, hiçbir şekilde. Hatta onu önemsemişti bile. Ama her şey burada bitiyordu.

Abraham ona doğru hışımla ilerledi ve o daha tepki veremeden onu duvara yapıştırdı. Mumu aralarında tuttu. "Erkekliği kararırken ve vücudundan düşerken, bunu yapanın sen olduğunu düşüneceğini bilerek neden onu lanetlememem gerektiğini söyle bana. Bunu bilerek ölecek

Sana haksızlık etmişti ve karşılığında haksızlığa uğramıştı. Onu neden bağışlamam gerektiğini söyle bana."

Yaşlı adamla ilgili her şey bir anda değişmişti. Omuzları artık kambur değildi. Kol ve bacaklarında titreme yoktu. Bastonu bıraktığı yerde duruyordu. Ve gözlerindeki bulanıklıktan geriye pek bir şey kalmamıştı.

Elini uzatıp onun boş elini kendi eline aldı. Adam ona izin verdi, yüz ifadesi bir merak ifadesine dönüştü. Avucunu yanağına doğru kaldırdığında dudağında eğlenen bir kıvrılma oldu. Belki de kara büyüü kendi yararına kullandığı için minnettar olarak onu kucaklayacağını düşündü.

Bunun yerine avucunu evinin ahşap kirişine dayadı. Tam da o öğleden sonra oyduğu sembolün üzerine.

Abraham acı içinde tısladı ve biraz fazla uzun olan dişleri ortaya çıktı. Biraz fazla uzun... ve biraz fazla keskin.

O insan değildi.

Hayatım bitti.

ABRAHAM o n d a n uzaklaştırken sendeledi, yüzü bir öfke maskesine dönüşmüştü. Ama bir anda, tıpkı söndürülen bir mum gibi, öfkesi yok oldu. Sanki kızın yaptığı şey onu gerçekten eğlendirmiş gibi sert ve yüksek sesle güldü. "Küçük cehennem kedisi!"

Sesi değişmişti.

Artık yaşlı, bitkin ve zamanla yıpranmış değildi. Ölümcül bir bıçağın üzerinde kayan yemyeşil bir kumaş gibiydi. Hem keskin hem alçak, hem kesici hem de gürleyen bir sesle doğruldu. Sırtı gürültüyle çatırdadı ve başını bir yandan diğerine sallayarak kemiklerin patlamasına neden oldu. "Küçük cehennem kedisi, gerçekten."

Damarlarında buz gibi bir dehşet dolaşıyordu. Sırtını duvara dayamış, dehşet içinde evine giren yarattığı izliyordu. Başı dönüyordu. *Lanet olsun şaraba!*

Elini kaldırdı ve içinde hâlâ yanmakta olan muma baktı. "Öl." "Hayır!"

Onu durdurmak için öne doğru koştu.

Ama artık çok geçti.

Tek bir kelimeyle mum elinde kuma dönüştü ve ayaklarının dibine, yere düştü. Kalanını da yere düşürdü. Kadın ona doğru atladı, dizlerinin üzerine sertçe çöktü ama adamın için için yanan alevi ayağının altında ezmesini sadece izleyebildi.

Çıplak ayağının.

Daha önce çizme giymişti. Onların ahşap zeminde gümbürdediğini duymuştu.

"Sanırım aşağıda senden hoşlandım."

Abigail yukarı baktı. Çığlık attı.

Yaratık güldü.

Ondan olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaştı, ayağa fırlarken kırık hayat mumunu unuttu. Aceleyle bir tabureyi devirerek sırtını evinin ahşap duvarına çarptı.

Karşısında şoktan nasıl anlayacağını bilemediği bir adam -ya da ona benzer bir şey- duruyordu. Uzun boyluydu, yapının içine zar zor sığıyordu. Kapının altından eğilmek zorunda kalacaktı. Belli belirsiz parlayan parlak safir gözler ona sabitlenmişti. Hayatında gördüğü en güzel yüz hatlarına sahip olduğunu düşündüğü bu gözler onu izliyordu.

Ama gözlerinde, ifadesini bozan ve onu daha çok bir kurdun yemeğine bakışına benzer bir şeye dönüştüren sarsılmaz bir kötülük vardı. Hayır. Bundan daha kötüydü. Bir kurdun yemek için öldürebileceği bir yerde, karşısındaki bu yaratık açıkça onun korkusundan büyük bir zevk alıyordu. Yüz hatlarını bölen gülümsemesinde şeytani bir zevk vardı ve o çok keskin göz dişlerini bir kez daha ortaya çıkardı.

Garip bir deri formundan yapılmış gibi görünen bir pelerin omuzlarından sarkarak arkasında asılı duruyordu. Çıplak omuzlarına büyük, pençeye benzer şeylerle tutturulmuştu. Gömlek giymemişti ve saf kaslardan oluşan bir vücudu vardı. Sol göğüs kafesini labirenti andıran tuhaf dairesel bir işaret süslüyordu. Bu işaret, göğsünün üzerinde ve sol kolunun altında uzanan daha garip çizgiler ve mürekkeple birleşiyordu. Büyük triskelion spiralleri, sarmaşıklara benzeyen şeylerle birbirine dolanıyordu, ancak hepsi tanıdığı herhangi birine benzeyemeyecek kadar pürüzlü, acımasız ve sivriydi. Koyu, safır mavisi renkte işlenmişlerdi.

Bu renk, gece yarısı dalgalar halinde kalçalarına kadar inen uzun saçlarıyla uyumluydu. Her biri yarım düzine olan gümüş yüzükler sivri kulaklarını süslüyordu. Parmakları da aynı gümüş süslemelerle parlıyordu. Boğazında bir kolye ve kolyenin ucunda büyük mavi kristal ya da renkli cam bir şişe asılıydı. Bir çift koyu deri pantolon giydiği tek kıyafetti.

Kollarını iki yana açmış, kendini ona sunuyordu. Dehşet ve şok içinde ağzı açık ne kadar süre orada durduğunu bilmiyordu. Belki de tam bir dakika olmuştu. "Gördüklerin hoşuna gidiyor mu, *karıcığım*?"

"Hayır, hayır! Onu sen öldürdün-Marcus-"

"Öldü. İstedğimden daha hızlı oldu ama beni harekete geçirdiniz." Ayak parmağıyla bağlanmış fitili dürttü ve umursamazca omuz silkti. "Senin çocukça koğuşların planlarımı mahvetti... beni rahat bırakmalıydın Abigail."

"Planlar mı?" Avuçlarını ahşap duvara bastırdı, sanki içinden geçebilecekmiş gibi. Yaratık, küçücük evinin tek çıkış kapısına giden yolu kapatıyordu.

"Ah, bilirsin işte." Ona doğru adım atarken boş boş eliyle işaret etti, hareketleri yumuşak ve yırtıcıydı. "Seni hediyelerle kandırmak, güvenini kazanmak, bana en derin dileğini söylemen için seni kandırmak... ve sonra seni bu acınası hayatından koparıp almak." Sırıttı. "Sıra dışı bir şey değil."

"Sakın bana yaklaşma!" Yakındaki masanın üzerinde duran bıçağa atladı. Ama onu sersemleten ve kafasını karıştıran hızlı bir hareketle kendini

yüzüstü ahşap yüzeye düştü. Tahta tabaklar yere çarparak içindekileri etrafa saçtı. Kolları arkaya doğru bükülmüştü ve ağır bir yükün kalçalarına baskı yaptığını hissetti.

"Hm...şey, bu beklenmedik şekilde güzel." Üzerindeki ağırlık arttı. "Gerçekten de çok güzel." Koyu mavi-siyah boyalı olduğunu umduğu sivri tırnaklı bir el başının yanındaki tahtaya çarptı. "Daha uzun bir masaya yatırım yapmam gerekebilir. Bunun düzgün çalışması için boyunuz *biraz* kısa."

"Çekil üstümden!" Çırpındı ama nafileydi. Adam onun üç katı büyüklüğündeydi, hatta çok daha güçlüydü. Devrilmiş bir ağacın altında sıkışıp kalmak gibiydi. "*Bırakın beni!*"

"Çok fazla talep var..." Güldü. Kalçaları ona doğru bastırdı. Başını onunkine yaklaştırırken sıcak nefesinin kulağına değdiğini hissedebiliyordu. Sesi alçak bir hırıltıydı, yakınlığına rağmen zar zor duyuluyordu. "Kendini bir Unseelie'nin avı olarak bulan bir insan için."

Adamın dili yanağında, kulağının hemen yanında yavaş ve sıcak bir şekilde ilerlediğinde donakaldı. Vücudundaki her kas kaskatı kesildi. Yapmaya cesaret edebildiği tek şey dehşet içinde titremekti.

Unseelie. Fae'lerin karanlık ve acımasız sarayından bir yaratık. Bunu bilmeliydi - bu kadar aptal olmamalıydı! Bir fae'nin kapısını çalacağına inanmamıştı, hele ki şu anda onu kıstırmış olanın.

Tüm adil halktan korkulmalıydı. Hepsine saygı duyulmalıydı. Gündüz saatlerini sahiplenen Seelie'ler düzenbazdı. Gece yürüyenler ise canavardı.

Oh, hayır. Oh, hayır, hayır, hayır...

"Lütfen-" Sözcük boğuk bir fısıltıyla ağzından çıktı.

"Oh, şimdi de 'lütfen' diyor, öyle mi?" Adam onun kulağına doğru kıkırdadı. Saçlarına sokulduğunda, göğsünden bir hayvanınki gibi alçak bir gümbürtü çıktığında, kız dehşete düşmüş bir inilti çıkardı. Dudaklarını bir kez daha kızın kulağının dibinde gezdirirken bu sadece daha yüksek sesle gülmesine neden oldu. "Aptal, güzel şey..."

Adam onu doğrultup neredeyse üzerinden fırlatırken, dünyası yeniden hareketlenmiş, etrafında ansızın dönmeye başlamıştı. Sendeleyerek uzaklaştı ve kulübenin ahşap direklerinden birine tutunarak yere düşmesini engelledi.

Alt dudağını yavaşça yaladı, bakışları onun vücudunda aşağıya ve yukarıya doğru kaydı. Dehşete kapılmaktan daha az bir şey satın alabilseydi, gücenebilirdi. Bu haliyle, dışarı çıkıp çıkamayacağını tartışıyordu.

onu yakalayamadan önce ön kapısını kapattı. Bundan oldukça şüpheliydi. Ayrıca denemekten başka bir seçeneği olduğundan da şüpheliydi.

Unseelie ona doğru yavaş bir adım attı. Bunu yaparken, kadının evinin direklerine oyduğu siperlerden birinin yanından geçti. Bir elini kaldırarak keskin tırnaklarını tahtaya batırdı ve yüzeyde bıçakla açılmış kadar derin ve geniş çukurlar açtı. "Misafirperverliğime hakaret ettin, Abigail..."

Güçsüzce başını salladı. "Lütfen, alınmak istememiştim. Senin ne olduğunu bilmiyordum."

"Oh, ama biliyordun. Yoksa bu aptalca koğuşları oymazdın. Ne tür bir ruh olduğumu bilmiyor olabilirsin -boggart ya da gremlin, elf ya da peri- ama kendini bana karşı korumaya çalıştın. Benden!" Hırlayarak ona doğru bir adım daha attı. O da bir adım geri attı. "Sana hediyeler getirdim. Beni içeri davet ettin. Sana karşı nazıktım."

"Özür dilerim, ben-" Omuzları bir kez daha evinin duvarına çarpana kadar, adamın kendisine doğru sinsice yaklaştığını ve onu kendisinden uzaklaşmaya zorladığını fark etmedi. Şaşkınlıkla gıcırdayarak kaçmak için dönmeye çalıştı ama artık çok geçti.

"Oh? Şimdi de üzgünsün. Tavrın ne kadar da çabuk değişti." Adam ona doğru adım attı, elini yanındaki duvara dayayarak onu hapsetti. "Hayır. Sen beni aşağıladın. Tatmin olmanı istiyorum, güzel şey." Kız başını ondan yana çevirdiğinde, adam eliyle çenesini yakalayarak onu kendisine bakmaya zorladı. Adam çok iriydi ve kız onun yanında kendini çok küçük hissediyordu. "Bana ne vereceksin? Hm? Sana hiç yanlış yapmamış olan ben mi?"

"Şarap, beni kandırdın. Sen-"

"Endişelerinizi yatıştırır ve dilinizi serbest bırakır, tıpkı herhangi bir şarap gibi." Sırıttı. "Benim şarabım diğerlerinden daha etkilidir." Pençeli başparmağı alt dudağının altındaki vadiye bastırdı. Tekrar konuşurken safir gözleri ağırlaştı ve kapandı, bakışları tırnağının kızın tenine zar zor girdiği noktaya sabitlendi. "Bana ne vereceksin, Abigail?"

"Ne istediğini bilmiyorum," diye fısıldadı. Ah, biliyordu. Ama yanılmış olması için tüm eski tanrılara dua etti.

"Bana en derin dileğini söylemelisin. Bunu yaptığında ne olacağını biliyorsun."

Evet, biliyordu. Dileklerini güzel halka fısıldayacak kadar aptal olan tüm ruhlara ne olduğunu biliyordu. Bu onun sonunu getirecekti. O da

dileğini yerine getirecekti ama karşılığında ondan her şeyi alacaktı.

Ona ne yapacağına dair aklında hiçbir şüphe yoktu. Eğer şanslıysa onu öldürecekti. Şanslı değilse işkence edecekti. Her iki durumda da onun kölesi olacaktı. "Hayır, lütfen. Bu hakareti düzeltmem için bana başka bir yol gösterin."

"Hm? Benden zaten olduğumdan daha da yüce gönüllü olmamı mı istiyorsun? Sana karşı şimdiye kadar olduğumdan daha nazik olmamı mı istiyorsun?" Yavaş ve zalimce sırıttı. "Pekâlâ. İşte sana diğer seçenek. Eğer köye gider, çıırılçıplak soyunur ve ellerinin ve dizlerinin üzerine çökersen bana yaptığın saygısızlığı affedeceğim. Bir yaban domuzu şekline gireceğim ve sana çiftleşmenin ne demek olduğunu göstereceğim. Sen ve ben *asla* unutamayacağın bir gece geçireceğiz ve ancak şafak söktüğünde seni bir hayvan gibi azdırmayı bırakacağım. Kullanılmış ve kirli bir halde, artık sahip olmadığın bir eve topallayarak geri döneceksin."

Adamın çizdiği zihinsel görüntü karşısında midesi bulandı ve gözlerini sıkarak kapattı.

Hırlayarak onu bir kez sarstı. "Bana bak, Abigail!"

Onun patlamasıyla irkildi ve şok oldu, başka seçeneği yoktu. Kendini onun parlak safir gözlerine bakarken buldu.

Gülümsedi, acımasızlığı olmasa göz kamaştırıcı olabilecek bir ifadeydi bu. "İşte seçeneklerin. *Seni çiğ çiğ sikeceğim* küçük cadı, senden nefret eden tüm köylülerin önünde. Bunu büyük, salyalı, iğrenç, kokuşmuş bir domuz olarak yapacağım. Seni doğuramayan bir kısırak haline getireceğim. İşimiz bitmeden daha fazlası için yalvarmanı bile sağlayacağım." Aralarındaki mesafeyi sıfırlarken kızın başını geriye yatırdı. Adamın vücudu kızinkine yapıştı ve kız adamın sıcaklığı karşısında nefesini tuttu.

Adam kış gibi kokuyordu, keskin ve keskin. Ya da okyanus kayalıklarından gelen esinti gibi. Hayır, gecenin kokusunu taşıyordu. Çimenlerin, ağaçların *ve karanlığın*.

"Ya da..." Dudaklarını bükerek en çok tercih ettiği seçeneğin hangisi olduğunu söyledi. "Bana en derin dileğini söyle."

Utanç dolu bir gece. Bir gecelik acı, eziyet ve sokakta vahşi bir canavar tarafından bir fahişe gibi kullanılma. Bir ömür boyu aynısını yaşamaya kıyasla bir gecelik dehşet. Bir fae'ye tutulan bir dilekle ne tür tehlikelerin geleceğini biliyordu.

Bırakın onun üzerinde yükselen kişiyi.

Ama bu şekilde kırılma fikri...

Sonsuza dek sürececek kırbaç darbeleri için şimdi tek bir kırbaç darbesini esirgiyordu. "Peki ya sana dileğimi söylersen?"

Adam ağırlığını ona doğru daha sert bastırmak için kaydırırken, içinden bir heyecan dalgası geçtiğini hissetti. Adam sessiz ve sert bir kahkaha attı. "Sana mükemmel bir oyuncak olacağını söylemişim, değil mi?"

Kızın gözlerinden yaşlar süzüldüğünde, adam dudak büktü ve elini kaydırarak gözyaşlarını sildi. "Hayır, hayır. Bunların hiçbirisi değil, küçük cadı. Bir Unseelie'ye hakaret ettin ve şimdi bedelini ödüyorsun."

"Kocamı öldürdün."

"Seni terk eden ve seninle ilgili tüm bilgileri ve ilgiyi reddeden bir adamı öldürdüm. Bir daha asla göremeyeceğin birini." Alay etti. "Sana zarar verecek hiçbir şey yapmadım."

"Ve koğuşlarım da sana zarar verecek hiçbir şey yapmadı. Bir sineğin bir ineği rahatsız edebileceğinden daha fazla değil."

"Umurumda değil. İyiliğime burun kıvırdın. Seelie pisliği için bile bu yeterli. Hangisi olacak, güzel şey? *Seç bakalım*. Yaban domuzu mu olacak? Hm?"

Bunu yapamazdı. "Sana dileğimi söyleyeceğim." Titrek bir nefesle kendi sonunun sözleşmesini imzaladı.

Gülümsemesi kurt dişlerini bir kez daha ortaya çıkardı. "Güzel..." Ondan çıkan kelimeler bir mırıltı gibiydi. "Söyle ve yolumuza gidelim. Konuş ve sen benimsin." Alay etti. "Dileğini söyle, küçük cadı."

Uzun bir duraksamadan sonra, hayatının en aptalca kararını verdi. Bir fae'ye dileğini söyledi. "Bir yuva diliyorum."

"Tamamdır."

MÜKEMMEL, mükemmel, mükemmel!

Valroy Abigail'in saçlarını avucunun içine aldı ve onu duvardan sürükledi. Abigail çığlık atarak Valroy'un eline vurdu ama Valroy bunu umursamadı. Abigail kimsesiz, küçük bir şeydi ve o Ada'nın sunduğu en güçlü savaşçılarla dövüşmüştü.

Ama o mükemmeldi.

Onu eğlendirecek kadar zeki, ona meydan okuyacak kadar aptal, karşılık verecek kadar ateşli ama korkudan ne zaman sineceğini bilecek kadar da zekiydi.

İhtiyaçları için -ki onunla tanıştıktan sonra artık birkaç tane daha vardı- oldukça iyi bir iş çıkarabilirdi.

Peki ya dileği? Daha iyi olamazdı. Adamın planlarına mükemmel bir şekilde uyuyordu, tıpkı yakında onun vücuduna uyacağı gibi. Sıkı ve olması gerektiği gibi. Kızın kendisini bir yaban domuzu gibi azdırmasına izin vermediği için neredeyse hayal kırıklığına uğrayacaktı. *Belki de bu daha sonra söz konusu olacaktı.* Onu kendi ellerine teslim edeceğini bildiği için en aşağılık seçeneği seçmişti. Ve öyle de oldu.

Ama onun zenginlik, bir bebek ya da kocasının geri dönmesini arzulamasını beklemişti. Bunların hepsini vermeye hazırdı, kadının hayal edebileceği şekilde olmasa da. Çılgılık atan, ağlayan bir goblin yavrusunu kollarına bırakmaya ve onu annesi ilan etmeye çoktan hazırdı.

Ama bu daha iyiydi.

Bir ev mi?

Oh, küçük cadı.

Bunu çok kolaylaştırıyorsun.

"Hayır, hayır! Lütfen!" Adam onu çimenlik alana doğru götürürken kız tekme ve tokatlar savurdu.

Onu kendine doğru çekti ve kafatasının dibindeki saçlarından sıkıca kavradı. "Dileğin yerine getiriliyor. Ne diye telaşlanıyorsun?"

"Beni nereye götürüyorsun?"

"Eve tabii ki." Bu tamamen çok eğlenceliydi. Onu önünde döndürerek sırtını göğsüne bastırdı. Kadın kaskatı kesildi ama bir kolu beline dolandığı için yapabileceği hiçbir şey yoktu. *"Nerede olduğunu hiç belirtmedin."*

Bir elini onun kulübesine doğru kaldırdı ve avucunu gece havasına doğru çevirdi. Parmaklarını yavaşça kapatarak ocaktaki ateşi alevlenmeye zorladı. Kısa sürede bir cehenneme dönüştü ve evin içinde titreyen turuncu renk, yananın sadece ocak olmadığını gösteriyordu.

Valroy başını kızın kulağına doğru eğdi, ona ulaşmak için eğildi ve kız gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde önüne bakarken ona fısıldadı. "Burası artık sahip olmadığın hayat için bir cenaze ateşi."

Gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlandı, ama gözlerinde kederden daha fazlası vardı. Öfke de vardı. *Evet, evet, evet!* Oh, o çok eğlenceliydi. Gözyaşlarından birini yalamak için dilini ağzından çıkardı ve kadının tiksintiyle başını ondan uzaklaştırmasına neden oldu.

"Artık bu iş bitti, burayla işimizi bitirelim. Dileğini yerine getirmenin zamanı geldi. Bu yeni evin nerede diye mi soruyorsun? Cevabın bende olduğunu bilmek seni mutlu edecektir."

Onu yüzüne doğru döndürdü, ani hareket onu sarstı. Yine de onun kendisini görmesini istiyordu. Yanan evin titrek ışığında kanatlarını açarken onun yüzünü izlemek istiyordu.

Büyük, derimsi, yarasaya benzeyen kanatlarını arkasına doğru uzatırken kadın dehşet içinde ona baktı. Kanatlarının tepesindeki pençelerini esnetti, o sefil küçük kutuda bu kadar uzun süre sıkışıp kaldıktan sonra onları hareket ettirmekten memnundu.

Kehribar rengi gözleri, başının içine doğru yuvarlanırken beyaza döndü. Adamın kollarında gevşedi.

Yeni ödülüyle birlikte eve uçarken kahkahalar gökyüzünü doldurdu.

"Yıldızların içinde ne yapıyorsun Valroy?"

Valroy Abigail'i bir göletin yanındaki çimlere bıraktı. Nazikti. Çoğunlukla. "Neye benziyor, Anfar?"

"Geyik avına gideceğini söylemiştin."

"Öyleydin de. Ve işte," -ayaklarının dibindeki baygın kadını dramatik bir şekilde işaret etti- "Size... arka tarafımı sunuyorum."

Arkasından gelen ağır iç çekiş, Anfar'ın yaptıklarını ne kadar onaylamadığını anlamak için duyması gereken tek şeydi. "Geyik sayılmaz."

"Pah. Onunla tanışmadın. İnan bana boynuzları var." Başını hafifçe yana çevirerek şimdi karanlık çimenlere yayılmış olan kadını inceledi. "Ufak tefek belki. Ama oradalar. Belki büyümelerini sağlayabilirim."

"Bana hâlâ ne yaptığını söylemedin."

Kanatlarını omuzlarına dolayarak bir pelerin gibi göğsünün etrafını sarmasına izin verirken arkadaşına döndü. Anfar yakındaki bir ağaca yaslanmıştı, düzensiz, dağınık deniz yeşili saçları her zaman olduğu gibi sıırıksılandı. Valroy sııırttı. "Bir boşluk buluyorum sevgili dostum."

"Bir boşluk...?" Kaşları çatıldı, sonra dehşet içinde inledi ve ince kemikli elini gözlerinin üzerine koydu. "Valroy. Bana şaka yaptığını söyle."

"Hayır, hayır, bu harika. Öyle olduğunu biliyorsun." Abigail'in yanından arkadaşına doğru yürüdü ve asık suratlı, hantal yaratığın yanındaki ağaca yaslandı. "Ve en iyi yanı da çok basit olması. İhtiyacım olan şeyi çalmak varken, neden basit bir saray üyesiyle uğraşayım ki?"

"Onu sen çaldın." Adam başını salladı. "En son ne zaman bir ölümlüyü kaçırdın?"

"Birkaç gece önce."

"Hayır, öldürmediğin ya da groble'a dönüştürmediğin birini-" Gözlerini kırıştırdı. "Ciddi ciddi plan yapıyor olamazsın." Anfar ona baktı, bu fikir karşısında aniden irkilmişti. "Bu kadar alçalamazsın."

Valroy kocaman sırıtarak bir kahkaha attı. Bu ani ses Abigail'in kıpırdanmasına neden oldu. Başını yana çevirdi ve küçük, mutsuz bir ses çıkardı. Bu onu gülümsetti. "Hayır. Onu sürünün bir parçası yapmayı planlamıyorum." *Henüz*. "Korkularını hafiflet, kardeşim."

"Sen işin içindeyken korkularımı asla hafifletmemeyi öğrendim." Anfar Abigail'e doğru adım attı, ağaçların gölgesinden çıkıp tepedeki ayın ışığında durdu. Onun yanına çömelmiş, Valroy'un son avını inceliyordu. Aşağı uzanarak kızın kızıl saçlarından bir tutam kopardı ve parmağına dolayarak bıraktı. "Çok güzel bir şey."

"Benim. Senin değil."

"Sadece hayranlık duyuyorum." Ayağa kalktı, ince gövdesi göletin parlayan sularına karşı bir silüet oluşturuyordu. "Ne olursa olsun, onun benim normal müşterim olmadığını biliyorsun."

"Mhm. O senin tüketebileceğin denizcilerle dolu bir tekne değil." Valroy esnedi ve bir pençesiyle ağzını kapattı. "Yorulдум. Olaylı bir akşam oldu ve şafak söküyor. Buraya gelmek için gece boyunca uçtum. Küçük cadımı kendi dinlenmesine bırakalım ve-"

"Bekle." Anfar dönerek onunla yüzleşti. "Bir *cadı mı* kaçırdın?"

Omuz silkti. "Ve?"

"A-" diye inledi Anfar ve elleriyle yüzünü kapattı. "Seni koca aptal."

"O sadece büyüyle uğraşıyor. Çubukları ve taşları topluyor ve ekinlerinin büyümesi için onları birbirine bağlıyor." Konuşurken bir elini küçümsercesine havada salladı. "Önemli bir büyücü sayılmaz."

"Ve sen onu Labirent'e bıraktın. Eğer gücünü burada kullanmaya çalışırsa ne olacağını düşünüyorsun?"

"Emin değilim." Kıkırdadı. "Ama izlemek çok eğlenceli olacak!"

"Seni muazzam, aşırı, *yorucu* aptal." Anfar hayal kırıklığı içinde ellerini havaya kaldırdı. "Artık çok geç. Bacaklarının arasındaki organ bir kez bir şeye ayarlandığında, bu bizim yok olmamız anlamına gelse bile onu caydırmak mümkün değil."

"Arkadaş olduğumuza çok memnunum. Arkadaş olmasaydık bana neler söyleyeceğini düşünmek bile istemiyorum." Valroy sırtıttı. "Küçük bir cadı seni bu kadar tehdit ediyorsa orada dur ve ona bak. Ben yatmaya gidiyorum." Gölgelere doğru döndü, eve gitmek için uzayda katlanmayı planlıyordu. Labirent'in içinde her şey onun emri altındaydı. Onun güvenliği için endişelenmesine gerek yoktu. Ama onun mücadelesini izlemek eğlenceli olacaktı.

Hem de çok eğlenceli.

"Günaydın, Anfar. İstersen iyi uykular." Ve bu sözlerle oradan ayrıldı.

ANFAR genç kadının uyuyan bedeninin üzerine oturdu. Uzun, kasvetli bir iç çekiş daha yaptı. Ölümlünün durumu umurunda değildi, umurunda değildi. Karanlık suyun kenarına fazla yaklaşmanın akıllıca olduğunu düşünen ya da okyanusta ustalaşmaya çalışan aptal insanlardan kendi payına düşenden fazlasını yemişti.

Hayır, iç çekti çünkü bu genç kızın ne kadar sorun çıkaracağını çok iyi biliyordu. Üstelik o bir cadıydı. Bundan nasıl bir felaket çıkabilirdi ki? *Elbette bunu basitleştiremezdi. Elbette normal, zararsız bir ölümlüyü alamazdı.* Ancak sorun da burada yatıyordu. Valroy'a göre o zararsızdı.

Belki de öyleydi.

Belki de değildi.

Anfar şans oyunları oynayan biri değildi. Valroy ise tam tersiydi. Ancak yakında, Yıldızlar Sarayı'nın Taçlı Prensi ve Yüce Lordu tahta geçecek ve Anfar'ın sıkıntıları katlanarak artacaktı.

Adil olmak gerekirse, bu çok gecikmiş bir yükselişti. Ama Valroy'un arkadaşı olarak onun bile mümkün olduğunca geciktirmekten mutlu olduğu bir şeydi. Valroy ile hedefi arasında duran tek şey Morrigan'ın kendi koyduğu yasaydı.

Getirdiği bu "küçük cadı" tarafından tehdit edilen bir yasa.

Onu şimdi öldürmeliyim. Etrafındaki havadan kılıcını çekti. Kısa bir kılıçtı ama boyutuna göre daha az acımasız değildi. Prens onunla "silahın boyuna ne kadar yakıştığı" konusunda alay ettiğini duyabiliyordu. Kılıcı elinde evirip çevirdi ve kabzası boyunca büyüyen pasa dikkat etti. Tuzlu su bunu yapmaya meyilliydi.

Bıçağı kızın boğazına saplamayı ya da Valroy'un alay ettiği gibi bağırsaklarını deşmeyi düşündü. Kanlı prens çok öfkelenenecekti ama sarayın geri kalanı rahatlayacaktı. Valroy'un arkasından övgüler yağdıracaktı.

Ama bu sadece kaçınılmaz olanı geciktirecekti. Prens bir "boşluk" bulmuştu.

Ölümlü bir kız şeklinde bir boşluk. Birinin olduğu yerde bir başkası da olmak zorundaydı. Bunu öldürmek sadece arkadaşını

ikincisini yarı zamanda bulabilir. Ve sırf inadına daha tehlikeli birini arayacağı kesindi.

Geçici de olsa bir umut vardı. Tekrar onun yanına çömeldi. "Onunla evlenmeyi kabul etmemelisin, küçük cadı." Uzanarak bir eliyle kızın saçlarını okşadı. "Ne yaparsa yapsın." Ölümlünün onu duyup duymadığını bilmiyordu. Bunu pek de umursamıyordu. "Onun yanında durmaktan başka bir kaderi kabul etme."

Doğruldu ve kılıcını onun yanındaki çimenlere bıraktı. Eğer bu aptallık devam edecekse, aç bir groble'in elinde ölmeden ya da bir broog tarafından parçalanmadan önce tam olarak devam etsin. "Senden istediği her şeyi reddet. Yoksa hepimizi öldürürsün."

ABIGAIL BİR INILTIYLA UYANDI. Yan dönerek bir elini başına bastırdı. Sanki çok fazla şarap içmiş gibi öfkeyle çarpıyordu ve-

Şarap.

Fae.

Marcus'un

mumu.

Onun evi.

Benim evim!

Her bir düşünce aynı anda aklından geçti ve ayağa fırladı, ancak midesi ani hareketten iğrenirken tekrar yere yığıldı. Uzun bir iniltiyle iki büküm oldu ve uyandığında yattığı serin çimlere başını bastırdı.

Neredeydi o?

Anıları karmakarıştı. Abraham iki tavşanla gelmiş ve onu çağırdığı şaraptan biraz daha içmeye teşvik etmişti. Aptalca bir şekilde, tadı ve sarsılan sinirlerini yatıştırması onu cezbetmişti. Bir koğuşa dokunmuştu...

Marcus ölmüştü. Mumu lanetlenmiş ve yok edilmişti. Bu şekilde kullanılmaması gerekiyordu - ona zarar vermemeliydi - ama Unseelie'nin gücü hakkında ne biliyordu ki? Hiçbir şey.

Evi ateşe verilmişti. Dumanın kokusunu hâlâ alabiliyordu.

Kanatlar. Genişçe uzanan yarı saydam deriden yıldızlara bir bakış. Büyük, korkunç ve alacakaranlığın sonundaki gökyüzünün renginde.

gecenin içinde kaybolur.

Pelerin giymemişti bile.

Üç parmaklı eller gibi bükülen pençeler, onun etrafında açılıp, uzun, sivri pençelerle son bulduğunda, şeytanın kendisi için geldiğini anladı. Sonra hiçbir şey hatırlamadı. Belki de rüzgârın hissini anımsıyordu. Havayı döven kanatların sesini.

Ve sonra... bu.

Bir hıçkırığı bastırdı. Hayır. Ağlamayacaktı. Bunun ona hiçbir faydası olmazdı. Histeriye kapılmak içinde bulunduğu durumu çözmek için hiçbir işe yaramayacaktı. Başını kaldırdığında dünyanın o kadar da dönmediğine sevindi.

Soru hâlâ geçerliydi: Yedi cehennemin *neresindeydi*? Hâlâ tepesinde bir güneş vardı, ıslıl ıslıl yanıyor, ağaçları, kayaları, çimenleri ve fokurdayan deresiyle göleti aydınlatıyordu. Sorun bu değildi.

Doğrudan güneşe bakmaması gerekiyordu. Yine de oradaydı, tam olarak bunu yapıyordu. Aydan daha parlaktı, evet, ama çok az. Parlak mavi gökyüzünü büyük, koyu bir pus kaplamıştı.

"Kahretsin." Bir an için başını ellerinin arasına aldı ve tekrar açtığında dünyanın düzeleceği umuduyla gözlerini sıkarak kapattı. Birinci girişim işe yaramadı. "Kahretsin." İkinci deneme de birinci denemeyle aynı sonucu verdi. "Bok!"

Arkasından bir kahkaha sesi geldi. Döndü ama ne kimseyi ne de hiçbir şeyi gördü. Sadece sık bir orman. Ağaçlar tepesinde yükseliyor, birbirlerine yakın duruyor, çalılıklar ormanın içinden geçerek oturduğu açıklığa ulaşan tek patikadan sapmayı neredeyse imkânsız hale getiriyordu.

Ama kesinlikle kahkahalar duymuştu. Bir sürü kahkaha. Sanki onun küfürlerine kıkırdayan *bir* kalabalık vardı. "Alo?"

Sessizlik.

Ayağa kalkarken bocaladı ama ayağa kalkmayı başardı. Altındaki toprak yumuşak ve yosunluydu. Yanındaki gölet şaşırtıcı derecede berraktı.

-Kayalarla kaplı dibi doğrudan görebiliyordu. Balık şekilleri ileri geri hareket ediyor, bitkileri ve kökleri kemiriyordu. Daha yakından incelemek için hareket ettiğinde, ayak parmağı ayaklarının dibindeki otların arasında yatan bir şeyi dürttü.

Bu bir kılıçtı. Gözlerini kırıştırarak onu almak için eğildi. Paslanmış ve nemliydi, kenarlarından su damlıyordu. Daha yeni mi koparılmıştı?

Okyanus mu? Tuzlu su kokuyordu. Ama bıçak, pasa rağmen, keskin ve acımasız görünüyordu.

Bunu ona Fae mi vermişti?

Neden vermişti?

Ama hediye bir at incelenmemeliydi ve o tamamen savunmasızdı. *Kılıcın bana da bir yararı olmayacak. Onunla ne yapacağım? Savaş hakkında hiçbir şey bilmiyorum.* Ama korktuğunda tutunabileceği bir şeydi. O da öyle yaptı. Hevesle.

Etrafında ormanın sesi vardı. Kuşlar ve böcekler, rüzgârda hışırdayan yapraklar ve duymayı bekleyeceği her şey. Ama hepsi biraz garip geliyordu. Kuşların seslerinden hiçbirini tanıımıyordu. Böceklerin tiz sesleri kollarındaki tüyleri diken diken ediyordu.

Bir Unseelie fae onu alıp götürmüştü. Gökyüzünün karanlık perdesi dışında hiçbir kanıtı olmamasına rağmen, nerede olduğunu biliyordu. Burası Öteki Dünya'ydı. Onu buraya o getirmişti ve şimdi muhtemelen ölene kadar burada kapana kısılmıştı.

Ya da daha kötüsü.

Ama şu an için önünde iki seçenek vardı: Gölün yosunlu taşlarına oturup gölgelerden bir canavar gelip onu yutana kadar ağlamak... ya da yürümek.

Yürümekti. Ayrıca, göldeki balıkların görüntüsü hoşuna gitmemişti. Normal görünüyordlardı -zararsız görünüyordlardı- ama buradaki hiçbir şeye güvenilmezdi. Açıklıktaki patikayı takip ederek ormana doğru ilerledi. Nereye gittiğini bilmiyordu ama bunun bir önemi yoktu.

Arkasında bir şey gürültüyle kırırdayınca döndü ve paslı kısa kılıcını iki eliyle kavrayıp havada tuttu. Onu yutmaya hazır, ileri doğru atılmış bir canavar görmeyi bekliyordu. Ve belki de öyleydi. Ama onu karşılayan, salyalar akıtan, sivriltilmiş dişlerden oluşan bir ağız ya da hınzırca gülümseyen bir Unseelie fae değildi.

Ağaçlar ve kayalardan oluşan bir duvardı.

Üzerinde yürüdüğü patika bir gölete çıkıyordu - öyle olduğunu biliyordu. Az önce oraya gitmişti! Ama şimdi... geçit vermeyen bir büyüme duvarıydı. Ormanın kendisi *hareket etmişti*. Ve yolunu kapatmıştı.

Dehşet dolu bir inilti çıkardığında, arkasından yine o kıkırdamayı duydu. Bir kez daha döndüğünde, orada kimse yoktu. Tekrar orman duvarına dönerek şok içinde bağırdı. Artık ondan sadece bir kol mesafesi uzaktaydı!

Geriye sendeleyerek dönüp kaçma dürtüsüyle savaştı. Orman canlıydı ve onu nereye gittiğini bilmediği patikadan aşağıya doğru sürmeye kararlı görünüyordu. Ve yaşayan orman, ona kıkırdayan ama onları görmek için döndüğünde saklanan yaratıklarla doluydu.

Birdenbire Roderick Taylor'la yaşadığı tüm sorunlar ve yaklaşan evsizliği çok önemsiz ve küçük göründü.

Yaban domuzunu seçmeliydim.

Gerçekten lanet domuzu seçmeliydim.

ABIGAIL YÜRÜDÜ: Ve yürüdü.

Ve yürüdü.

Ve tam olarak hiçbir yere ulaşmadı.

Tepesindeki tek tük güneşe güvenebilseydi, bu saatlerce sürebilirdi. Ağaçların seviyesinin altına indiğinde ayakları ağrıyordu. Ve bu süre boyunca, nereye dönerse dönsün, izlendiğini hissediyordu. Bu ürkütücü, tuhaf ormandaki patikada ilerlerken sınırları geriliyordu.

Boynu tutulmaya başlamadan önce arkasına bakabileceği çok fazla zaman vardı.

Ama buna engel
olamıyordu. Orman
yanlış hissettiriyordu.

Gökyüzünün üzerindeki tuhaf, dumanlı pus hiç dağılmıyordu. Ağaçların arasından inen güneş ışığının oluşturduğu şekiller bulanık ve belirsiz gölgeler bırakıyordu. Ormanın sığınağında bile cayır cayır yanan sıcak bir gün olmalıydı ama bunun yerine hava soğuk geliyordu.

Düşünecek başka bir şey bulamayınca kendini ağaçları incelerken buldu. Büyük ve eski ağaçlar onun üzerinde yükseliyordu. Meşeler ve ıhlamurlar, karaağaçlar ve kayınlar, hepsi birbirine yakın duruyordu. Hepsini tanıyordu ve yeterince normal görünüyorlardı ama onlarla ilgili bir şey tüylerini diken diken ediyordu.

Dalları ne sivri ne de keskindi, yaprakları yeşil ve gür görünüyordu - güneşli gökyüzünü kaplayan karanlık pusun içinde bile gelişiyor gibiydiler. Ama bir süre sonra, onu bu kadar tedirgin eden şeyin tam olarak ne olduğunu anlamaya başladı.

Gerginliğinin kaynağı bir türlü göremediği gülen yaratıklar değildi.

Ağaçlardı.

Onu izleyenler onlardı.

Güneş ufukta alçalırken gökyüzü kararmaya başladığında daha da endişelendi. Öteki Dünya'nın ormanlarında kaybolmuş, evinin yolunu bulamamış bir halde ne yapacaktı? Tek bir açıklığa ya da açıklığa rastlamamıştı. Yolun ortasında bir kamp kurabilirdi ama ağaçların, aralarında ateş yakmasından hoşlanmayacaklarını hissediyordu.

Ama karanlığın içinde kaybolmak çok ama çok daha kötü görünüyordu. Ve çok daha tehlikeli.

Ne yazık ki -ya da neyse ki- sorununu uzun süre tartışmak zorunda kalmadı. Tam alacakaranlık puslu gökyüzünü ele geçirip daha da karartırken, yol nihayet bir açıklığa açıldı.

Yosunlu kıyıları, kristal berraklığında suyu ve yüzeyin altında balıkların uçuşan şekilleri olan küçük bir gölete.

Tam da güne başladığı yerdeydi.

Çıkardığı boğuk hayal kırıklığı sesi yarı sızlanma yarı hırlamaydı. Elini karmakarışık saçlarının arasından geçirerek derin bir nefes aldı, tuttu ve bıraktı. "Şaşırdığını söyleyemezsin. Söyleyemezsin. Nerede olduğuna bir bak. Bak başına neler geldi." Ama bu onu gölete yaklaşmaktan ve çimlerin üzerine yığılmaktan alıkoymadı. Paslanmış kılıcı yanına koyarak ayakkabılarının bağlarını çözmeye başladı. Ayakları onu öldürüyordu. Hiçbir şey elde edemediği için bunun anlamsız bir acı olduğu gerçeği yarasına tuz basıyordu.

Yürümüş, yürümüş, yürümüş ve tam olarak *hiçbir yere varamamıştı*.

Ayakkabılarını bir kenara bırakıp, ayak tabanlarını yoğurarak ağrısını azaltmaya çalışırken inledi. Çaresizce ayaklarını gölete sokmak istedi. Buna cesaret edemedi. Aldatıcı berraklıktaki suyun içinde görünmez ve korkunç nelerin gizlendiğini bilemezdi.

Açıklık görülemeyecek kadar karardığında iç çekti. Ateş yakmak istedi; gece muhtemelen soğuk olacaktı ve sığınacak bir yeri yoktu. Ama ateş yakmak için elinde hiçbir şey yoktu. Çakmaktaşı ya da kibriti yoktu.

Ama bu geceyi karanlıkta geçirmek zorunda olduğu anlamına gelmiyordu. Ellerini yüzünün önünde birleştirerek, sanki bir kış gecesinde onları ısıtıyormuş gibi avuçlarının içine üfledi. Gözlerini kapatarak başparmaklarının arasındaki boşluğu kapattı ve odaklandı.

İşi bittiğinde ellerini açtı. Gülümseyerek, ellerinden üç küçük, parlayan kürenin uçtuğunu izledi. Soluk yeşil renkte olan bu küreler, etrafındaki dünyayı aydınlatırken tembelce dönerek açıklığın etrafında dolaştı.

Gece boyunca süreceklerdi. Her ne kadar istediğinden daha sönük olsalar da, parıltıları etrafındaki ormanın karanlığına nüfuz edemiyor gibi görünse de, orada göremeden oturmayacaktı.

"En azından bu şekilde, hangi korkunç canavarların beni yemek üzere olduğunu görebiliyorum." İç çekerek yanındaki yerden bir sopa aldı ve başladı

Çimenlerin arasında bir çakıl taşını dürtüyordu. Ne yapacaktı ki? Yürümek ona iyi gelmiyordu. Paslı kılıcıyla bir ağacı kesip bir şeyler yapmaya çalışabilirdi... ya da burada bir açıklıkta oturup yenmeyi bekleyebilirdi.

Lanet domuzu seçmeliydim.

Gökyüzünde yıldızlar belirmeye başlamıştı, hâlâ orada olduğunu varsaydığı pusun içinden tuhaf bir şekilde görünüyordlardı. Ama belki de sadece gün ışığında ortaya çıkıyordu? Yıldızlar evde olduklarından daha parlaktı, gökyüzünde fener gibi parlıyorlardı. Onları incelerken, düzenlerini tanıyamadı.

Tanıdığı yıldızlar gitmiş, yerlerine yabancılar gelmişti. *Bana rehberlik edecek bir kuzey yıldızım yok. Sanırım bunun bana pek bir faydası olmazdı.*

Çağırdığı küçük ışık küreleri için hâlâ memnundu ama karanlıkta kalma endişesinin yersiz olduğunu fark etti. Ay henüz doğmamış olsa bile - eğer Öteki Dünya'da bir ay varsa - onlara neredeyse hiç ihtiyacı yoktu. Yıldızların kendileri bile görülebilecek kadar parlaktı. Yine de, ışığın verdiği rahatlıkla bile... ağlamak istiyordu. Ayakları sanki hâlâ düşmeye çalışıyormuş gibi hissediyordu. Yorgundu, açlıktan ölüyordu,

ve dehşete düşmüştü.

Ve yalnızdı.

Ama gözyaşları işe yaramazdı. Onları tuttu. Garip bir şekilde, o korkunç fae'ye onun üzerinde bir tür güç vereceklerdi, sanki ağlamak onun kazandığını kabul etmek olacaktı. *Ama o kazandı. Ben kayboldum. Her nasılsa hep nemli görünen bu garip kılıçtan başka hiçbir şeyim yok. Ve ben-*

"Görüyorum ki şimdiden harika bir başlangıç yapmışsınız."

Çılgılık attı. Hâlâ ayakkabısız olduğu için altındaki yosunlar nemli olan ayaklarına doğru dönerek, paslı kılıcını konuşan kişiye doğru havaya kaldırdı.

Orada, ağaca yaslanmış, onu kaçırmış olan devasa Unseelie duruyordu. Teni yıldız ışığında solgundu ve safir gözlerinin kendi başlarına, belli belirsiz de olsa parladığını şimdi görebiliyordu.

Adam ona doğru bir adım attı ve kadın dehşet içinde adamın kanatlarını bir pelerin gibi sardığı yerden açışını izledi.

Hem güzel hem de grotesktiler. Korkunç ve zarif. Neredeyse fazladan bir çift kola benziyorlardı ama onları daha da tekinsiz kılan fazladan bir menteşeleri vardı. Kanatlarının tepelerinde, iki parmak ve bir başparmak olmak üzere üç pençe vardı ve bu pençelerin uçları son derece sivriydi.

Kadın baktı. Hayır, ağzı açık kaldı. O... güzeldi. Onu tarif etmenin başka bir yolu yoktu. Ama o hastalıklı ve zarif kanatlarıyla yine de çarpıktı.

Ona sırtıttı, dolgun dudaklarında keskin bir kıvrım vardı. Kollarını iki yana açarak belinden hafifçe eğildi, kanatları genişledi. "Gördüklerin hoşuna gitti mi küçük cadı?"

Onun muhteşem olduğuna şüphe yoktu. Aklından hiç şüphe yoktu ki, o acı verecek kadar mükemmeldi. Sırf bu yüzden bile ona bakabilirdi ama onun tüm dikkatini üzerinde toplamasının başka bir nedeni daha vardı. O aynı zamanda bir yırtıcıydı. Karşısındaki Unseelie fae vahşi ve zehirli bir yıldı. Seyretmesi muhteşemdi... ve daha az ölümcül değildi.

Başını aptalca sallayarak bir adım uzaklaştı, işe yaramayacağını bildiği halde paslanmış kılıcı hâlâ aralarında tutuyordu.

"Öyle mi? Bilmiyor musun? Ne yazık ki sana inanmıyorum." Kıkırdadı. Parlayan safir gözleri önce kılıca sonra tekrar yukarı baktı. "Anfar sana bir hediye bıraktı. Ne kadar büyüleyici."

"Anfar mı?"

"Hm. Tanışacaksınız, eminim." Umursamazca omuz silkti. "Yılan yardım edemez ama burnunu sokar." Adam ona doğru bir adım daha attı, çıplak ayakları mavi-yeşil çimlere batıyordu ve o da aynı şekilde bir adım attı. Bu onu eğlendirmişe benziyordu. "Yine beni aşağılıyorsun, küçük cadı."

"Seni yanımda istemiyorum." Kılıcı tekrar kaldırdı ama titreyen elleriyle kavradı. Elinde tereyağı bıçağı da tutuyor olabileceğini biliyordu. "Ve nedenini biliyorsun."

Bu onu güldürdü. "Bu akşam bana verdiğin ağır yaranın sadece yarısı bu! Diğer yarısı ise misafirperverliğimi pervasızca reddetmen."

"Pardon?" Bu kez gülme sırası ondaydı. "Ne misafirperverliği?" "Seni burada, dinlenebileceğin, içebileceğin ve yiyebileceğin bir havuzun başında bırakıyorum.

balık ve mantarlar ve"- burnunu kırıştırdı-"en önemlisi, yıkan. Yıldızlar adına, leş gibi kokuyorsun, bunu

biliyor musun?" "Bu ne cüret-"

Sanki o değilmiş gibi konuşmaya devam etti. "Ve bunun yerine, bütün günü daireler çizerek geçirdiğini görüyorum! Burada, boggart'larımın, groble'larımın ya da klen'hale'lerimin fazla yaklaşılamayacağı bir yerde güvenle dinlenmek yerine." Uzun bir iç *çekişle* başını iki yana salladı. "Bunun yerine, bütün günü bir aptal gibi daireler çizerek geçirdiğini öğrendim. Aptal küçük şey, seni

vardır. Sonra da masama oturmayı ve benimle yemek yemeyi reddedeceğini söyleyeceksin."

"Burada bir şey yemeye niyetim yok. Ya da seninle."

"Öyle mi?" İnce bir kaşını kaldırdı. "O zaman açlıktan ölmek niyetindesin?" Güldü. "İrkınızın inatçılığı beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor."

"Eğer burada bir şey yer ya da içersem, asla buradan ayrılamam. Kandırılmayacağım-"

"Gitmek mi?" Kadının sözünü kesmek onu zerre kadar rahatsız etmemiş gibiydi. Bir kahkaha attı ve ona doğru bir adım daha attı. O da karşılığında bir adım daha attı. Bir yırtıcıdan geri çekilmek kovalanmak için iyi bir yoldu ama önündeki yaratığın yakınında olmak gibi bir niyeti yoktu. "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum küçük cadı... ama benim dünyama katılsan da katılmasan da o küçük, pis köye asla geri dönmeyeceksin."

"Bir çıkış yolu bulacağım!"

"Mmhm." Kollarını arkasında kavuşturdu ve ileriye doğru yavaş, sivri bir adım daha attı. O da kendinden çok daha az emin bir adım daha attı. Bu sadece onun gülümsemesini genişletti. "Başaracaksın, değil mi? Tir n'Aill'den kaçma konusunda herkesin başarısız olduğu yerde sen, küçük, çaresiz, zayıf, açlıktan ölmek üzere olan bir cadı, başarılı olacaksın, değil mi?"

Tir n'Aill? Bu ismi hiç duymamıştı. Ama Öteki Dünya hakkında duyduğu efsanelerin çoğunun yanlış olduğunu düşündü. "Evet. Yapacağım." "Hm.

Denemeni izlemeyi seveceğimi düşünsem de, korkarım sana söylemeliyim ki Durumunuz sandığınızdan çok daha kötü. Sadece Tir n'Aill'de değilsiniz. Labirent'tesiniz. *Benim Labirentimde.*"

Kızın şaşkın, sersemlemiş ve bunalmış sessizliği karşısında kanatlarını açarak genişçe açtı. Neredeyse açıklığın iki yanındaki ağaçlara degeceklerdi! Gıcırdadı ve geriye düştü, sendeledi ve neredeyse yere düşüyordu.

"Doğru düzgün tanışmadık, değil mi?" O keskin göz dişlerini ortaya çıkararak sırttı. Kollarını bir kez daha iki yana açarak başını hafifçe arkaya yatırdı, yıldız ışığı neredeyse siyaha çalan mavi saçlarında parlıyordu. "Ben Labirentin Efendisiyim. Ben Kanlı Yüzük'ün Şampiyonuyum. Ben Horde'un Komutanıyım. Ben Karanlığın Dükü'yüm. Ben Ayışığı Sarayı'nın Yüce Lordu'yum. Karşında duran kişi sadece bir Unseelie fae değil, küçük cadı... çünkü ben Valroy'um, Morrigan'ın oğlu ve Gümüş Taht'ın Veliaht Prensi."

Kadın sessizce ona baktı.

Adamın kaşları kalkmıştı.
Söyleyebileceği tek bir şey vardı.
"Kahretsın."

VALROY GÖZLERİNİ KIRIŞTIRDI.

Sonra kahkahalarla ulumaya başladı.

Küçük şey öyle mahcup görünüyordu ki! Zaten solgun ve çilli olan yüzünün rengi solmuştu. Paslı kılıcı kavrayan elleri neredeyse gevşeyecek, neredeyse kılıcı ayaklarının dibine düşürecekti.

Korkusu çok lezzetliydi. Onu avlayabilmek için labirentinde gerçekten kaybolmasını, daireler çizerek dolaşmasını bekleyemezdi. Ve ne harika bir av olurdu. Açlık içinde kabardı, ama kaynamasına izin verdi.

En iyi avlar yavaştır.

Dişi avlanmadan önce yorulmuş olmalıydı. Titremeli ve kurdun dişlerini boğazına geçirmeden önce onu tam istediği yere götürdüğünü bilmeliydi. Savaşta zafer kazanmak lezzetli bir ikramdı ama asıl lezzet teslim olmaktı.

Ve teslim olacaktı.

Hem de birden fazla şekilde.

Ama şimdilik açlığı giderilmeyecekti ve bu onun için sorun değildi. Yeni oyuncağıyla oynamak onun için yeterince iyiydi.

Kanatlarını tam açıklıklarından gevşeterek, korkmuş dişi geyiğine doğru bir adım daha attı. Ama tıpkı mecazi benzetmede *olduğu* gibi, onun tribünlere oynamasına daha fazla dayanamayacak gibi görünüyordu ve bu tribünlere oynamaktı. Öyle olduğunu biliyordu. Ama zaman zaman dramatik bir şekilde sıralayamayacaksa, bu kadar çok unvana sahip olmanın ne anlamı vardı?

Abigail topuklarının üzerinde döndü, ormanın karanlığına doğru kaçmak istiyordu. Fırsatını gören adam atağa geçti. Öne doğru sıçrayarak, kanatlarının pençelerinden biriyle onu elbisesinin arkasından yakaladı. Pençeleri kumaşı yırtarak kadının korsajında ve iç çamaşırında büyük yarıklar açtı. Kıyafetleri mahvolmuştu ama adamın zerre kadar umurunda değildi.

Kadın dehşet içinde çığlık atıyor, ayakları yerden kesilirken işe yaramaz bir şekilde tekmeliyor ve çırpınıyordu. Paslı kılıç sonunda sessiz bir gümbürtüyle çimlere düştü.

"Peki sen nereye gittiğini sanıyorsun?" Huffladı. "Çok kabasın! Sana misafirperverlik teklif ediyorum ve sen reddediyorsun. Sana yemek teklif ediyorum, reddediyorsun. Ve sana doğamın gerçeğini söylediğimde, *diz* bile çökmüyorsun. Pah! Köylüler, bu günlerde."

"Bırakın beni! İndir beni!" Çırpınıyor, adamın uzattığı kanadından tuttuğu yere ulaşamıyordu.

"Hm? Pekâlâ. Nasıl istersen." Sırıttı. Ve hemen onu gölete fırlattı.

ABIGAIL soğuk su ona bir duvar gibi çarptığında kasıldı. Hızla battı, su onu çılgılığının ortasında yakaladığı için ağzına doldu. Umutsuzca yüzeye doğru yüzdü, yüzeye ulaştığında nefes nefese kaldı. Öksürerek kıyıya daha yakın yüzdü, ayakları sonunda dibi kaplayan kaygan kayalara değdi.

Valroy - *Unseelie* Prensi - kıyıda *oturmuş*, ellerinin üzerinde arkasına yaslanmış, tek ayağı suda sallanıyordu. Ona gülüyordu. *Sertçe*.

Saçlarını gözlerinden uzaklaştırarak ona ters ters baktı. "Bana öyle bakma. Bunu hak ettin."

"Evet, sana ödediğimi düşündüğün tüm bu hayali hakaretler için!" Öksürdü ve kendine baktı. İliklerine kadar sıırılsıklamdı ve adamın pençelerinin giysisini yırtarak kocaman delikler açtığı sırtında soğuk havayı hissedebiliyordu.

"Ve bunlar büyük hakaretlerdi. Bir prens size hiçbir açıklama yapmadan ya da nezaket göstermeden reddettiğiniz tekliflerde bulundu." Elini salladı ve elinde dikdörtgen bir sabun belirdi. Ona doğru fırlattı. Yanındaki suya sıçradı ve yüzeyde sallanmaya başladı. "Hazır oradayken kendini de temizle. Acınası görünüyorsun. Ve iğrenç."

"Bu gölette yıkanmayacağım."

"Oh, evet. Evet, yıkanacaksın. Yoksa seni tutar ve senin için yaparım." Acımasızca sıırıttı. "Bir daha düşündüm de... itiraz etmeye devam et. Kulağa eğlenceli geliyor."

"Önceki ifademi değiştireceğim." Kadın gözlerini ona dikti. "Sen izlerken bu havuzda yıkanmayacağım."

Daha da geriye yaslandı, dirseklerini dayadı, suyun içindeki ayağı küçük dalgalar yaratarak boş boş sallanıyordu. Ayak parmakları tırnaklarıyla aynı renge boyanmıştı. Ya da belki de sadece böyle büyümüşlerdi. "Neden olmasın?"

Gerçekten kafası karışmış görünüyordu.

Bir an için bunu ona nasıl açıklayacağını şaşırdı. "Beni soyunurken ve yıkanırken izlemeyeceksin. Bu müstehcen ve uygunsuz bir şey."

"Nasıl yani?" Başını hafifçe yana eğdi. "Senin vücudun senin vücudun. Giysiler sadece bir süs. Eğer seni çıplak görmek istiyorsam -ki inan bana istiyorum- o zaman ne zararı var? Seni taciz etmek gibi bir planım yok." Keskin dişler bir kez daha parladı. "Henüz."

Yanakları ısındı ve adamın kendisine bakarken yüzünde beliren ifadeyi görmek istemediği için başka tarafa baktı. Açtı, şehvetliydi ve...

Hayır. Hayır.

Başını iki yana salladı. "Git buradan. Emrettiğiniz gibi yıkanacağım ama siz buradayken değil."

"Sen bilirsin."

Ona dönerek gözlerini kırıştırdı. Adam gitmişti. Ortadan kaybolmuştu. Kaşlarını çatarak etrafına bakındı, buna inanamıyordu. "Alo?"

Sessizlik.

Fae'nin öylece gitmiş olmasına imkân yoktu. Onunla daha yeni tanışmıştı ama bunun bir oyun olduğuna dair aklında hiçbir şüphe yoktu. Ayaklarının arasından uzanarak, üzerinde durduğu çıkıntının üzerinde duran küçük bir taş aldı. Tekrar ayağa kalkarak bir saniye boyunca düşünceli bir şekilde parmaklarının arasında çevirdi.

Sonra da Valroy'un oturduğu noktaya doğru fırlattı.

Şaplak. "Ah!"

Valroy bir parıltıyla yeniden ortaya çıktı, ona ters ters bakıyor, göğsünde ona vurduğu yeri ovuşturuyordu. "Şiddet yanlısı, pis kokulu küçük cadı." Sırtarak tekrar dirseklerinin üzerine yaslandı. "İyi atıştı. Onaylıyorum. Şiddet konusunda. Kokuyu değil. Şimdi yıkan, insan. Sonra yemek yeriz ve anlaşmamızın şartlarını konuşuruz."

"Ne anlaşması?"

"Bir dilek tuttun. Ve bu"- etrafındaki dünyayı işaret etti

-"Benim dileğimi yerine getirmenin bedelini ödüyorsun."

"Dileğimi yerine getirmedi."

"Oh, ama var. Bir ev diledin." Sırıttı. Bir eliyle etrafındaki dünyaya el salladı. "Hoş geldiniz."

"Kastettiğim bu değildi!"

"Açık konuşmadın." Alay etti. "Dileğin kabul edildi. Yerine getirmen gereken bir sözleşme ve ödemen gereken bir borcun var."

"Hayır, öyle değil-" diye kekeledi. "Bu hiç adil değil!"

Kızın ağzı açık kalırken o sadece güldü, yüzünde kendinden emin ve bilmiş bir gülümseme vardı.

"Benim dileğim..." Bir fae ile tartışıyordu. O daha iyi biliyordu. Bunun onu hiçbir yere götürmeyeceğini biliyordu. Bir sızlanmayla, ıslak saçlarını itti

Yüzünden uzaklaştırdı. Dalgalanan bir nefesle başını salladı. "Beni kandırdın."

"Ben Fae'yim." Huff diye bir ses çıkardı. "Ve yırtık pırtık kıyafetler giyen, pis kokulu, kirli bir köylüyle oturup konuşmayı planlamayan bir fae'yim." Burnunu tekrar kırıştırdı. "Bunu yapmayacağım."

"O zaman *git*, ben de yıkanayım. Kıyafetlere gelince, sen onları yırtana kadar gayet iyiydiler."

"Ben onlara delik açmadan önce de berbatlardı."

"Hayır, onlar-" Hayal kırıklığı içinde hırlayarak elini yüzüne sürdü. "Giyecek başka bir şeyim yok ve çıplak dolaşmayacağım."

"Yazık. Eğer ısrar edersen benden yeni bir şey isteyebilirsin." Yumruklarını sıkarak ona ters ters baktı. "Sana iyilik borcum olmayacak."

"Bana zaten çok şey borçlusun." Omuz silkti. "Bir tane daha nedir ki?"

"BEN-BEN-" Bir an kekeleydi, sırttan, kendini beğenmiş, tehlikeli fae ile tartışmanın bir yolunu bulmaya çalıştı. Ama ne yapabilirdi ki? Söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. Ona karşı kullanabileceği hiçbir şey. Eğer gölete atlamak, elbiselerini parçalamak ve ona ne isterse yapmak isterse... yapabilirdi.

Yanakları yeniden ısındı ve kızarıklığını gizlemek için arkasını dönerek içinden küfretti. Yaşlı tanrılara, adamın nedenini sezmemesi için dua etti. "Siz insanlar çok utangaçsınız. *Çıplaklığa çok takılıyorsunuz.*" Alay etti. Çıplak olma fikri yüzünden kızardığını düşünmesi onu rahatlatmıştı, Ona neler yapabileceği düşüncesiyle değil.

Zihninde o görüntünün canlanmasını istemiyordu. Bunu hiç mi hiç istemiyordu.

Hayır, en ufak bir şekilde bile.

Neyim var benim böyle?

Adam konuşmaya devam etti ve neyse ki onu düşüncelerinden uzaklaştırdı. "Siz ölümlüler doğuştan sahip olduğunuz tek fiziksel şeyi utançla resmediyorsunuz. Bunun ne anlamı var?" Başını iki yana salladı. "Eğer seni daha rahat ettirecekse, sana katılacağım."

"Hayır!" Bir adım geri atarak üzerinde durduğu kayadan kaydı. Aniden omuzlarına kadar suya gömülüp daha alçak bir çıkıntıya düştüğünde ciyakladı.

Valroy kıkırdadı ve kollarını açarak çimlerin üzerine uzandı. "Sevimli, aptal, vahşi, kızgın, aptal, kokuşmuş küçük cadı. Yıkan ve biz

yiyebilirim. Açlıktan ölüyorum ve sabrım tükeniyor."

Tehdit açıldı.

Tereddütlü bir nefesle korsajını önden çözmeye başladı. Sırılsıklam pamuklu kumaşı rulo haline getirip kıyıya fırlatması biraz zaman aldı. Islak bir tokatla çimlerin üzerine düştü. Sırada arkadan bağcıklı kombinezon vardı. Yün ağır ve hareket etmesi zordu ve suya geri düşmeden içinden çıkmak büyük çaba gerektiriyordu. Elinde sadece kombinezonu ve külotu kaldığında, omuzlarına kadar suyun içinde kalana kadar geri adım attı.

Neden zahmet ettiğini bilmiyordu.

Su, ay ışığında bile kristal berraklığındaydı.

Valroy yine onu izliyordu, yüzünde okunamayan bir ifade vardı, safir gözleri yarı kapalı kapakların altında parlıyordu. Her zamanki ukala gülümsemesi ilk kez kaybolmuştu. Sadece ona bakıyordu. Sessizce. Bekliyordu.

Unseelie prensinin önünde soyunmak üzereyim. Bunu beni küçük düşürmek ve benimle alay etmek için yapıyor. Bu bir güç gösterisi. Başka bir şey değil.

Ama yüz hatlarında hiç mizah yoktu. Ona bakmadı bile.

Yine de gözlerinde gördüğü şey onu tereddüt ettirdi.

Açlıktı.

Arzuydu.

Bir an için gözlerini kapatarak kendini çelikleştirdi. Kaçınılmaz olanı kabullenerek çırılçıplak soyundu ve giysilerini diğerleriyle birlikte kıyıya fırlattı. Kalbi hızla çarpıyor, kulaklarını tırmalıyordu. Yakınlarda yüzen sabuna uzanıp kendini temizlemeye başladığında gözlerinin kenarları yaşlarla doldu. Elleri titriyordu ve kendini bu kadar "küçük" hissetmesinden nefret ediyordu.

Saçındaki düğümleri çözdükten sonra, is ve toprağı yıkamaya devam ederken göğüslerini gizleyeceğini umarak saçlarını omuzlarının üzerinden önüne doğru çekti. Sabun bir lükstü ve banyo yapmak onun için düzenli bir rutin değildi.

Ve tüm bu süre boyunca adam ona baktı.

Sonunda daha fazla dayanamadı. "Ne?" Sözcük yarı haykırış olarak ağzından çıktı.

Şaşırmış görünüyordu. "Ne, ne?" "Neden bana bakıyorsun?"

"O kadar saf olamazsın." Başını düşünceli bir şekilde eğdi. "Ya da olabilir misin?"

"Kes şunu."

"Neyi keseyim? Önümdeki güzel manzaranın tadını çıkarmayı mı? Yıldız ışığında yıkanan bir bakireyi mi? Seni takdir etmeyi bırakmamı mı istiyorsun? Ne yapmamı tercih ederdin?" Doğrulup bir dizini bükerek dirseğini dayadı ve başını ellerinin arasına aldı. Onu bir bulmacaymış gibi inceledi. "Sana iğrenç bir inek mi deseydim?"

"Orada oturup senin eğlenen için bana bunu yaptırman doğru değil." Yanakları kızarıırken bile gözyaşlarının daha çok yaktığını hissetti. Hayır. Ağlamayacaktı!

"Değil mi? Kim demiş?" Öfkelendi. "Ayrıca, seni sadece kendi iyiliğin için bir şey yapmaya zorluyorum. Yıkanman gerekiyordu. Ve keşfettiğim kadarıyla son derece inatçı olan sen, sırf bana inat olsun diye bunu yapmayı reddediyorsun. Önce tatlısını istediği için yemek yemeyi reddeden bir çocuk gibi davranıyorsun. Bu düzeltici eylemdir."

"Düzeltici eylem mi?" Gülme sırası ondaydı, onun egosuna hayret ediyordu.

Yine de şaşırmaması gerekirdi. "Seni küstah-"

"Dikkatli ol, Abigail." Ses tonu hemen değişti, karanlık ve keskin bir hal aldı. "Kiminle konuştuğunu unutma."

Ağzını kapatarak gözlerini kaçırdı ve sakinleşmek için bir an bekledi. Birkaç derin nefes alarak sinirlerini yatıştırmak için elinden geleni yaptı ve sabunla kendini ovmaya geri döndü. "Labirentin Efendisi. Bu ne anlama geliyor?"

"Kendini içinde bulduğun bu yer benim krallık içindeki krallığım. Benim labirentimdesin ve ben izin vermedikçe oradan çıkamayacaksın." "Burası bir orman."

"Labirentlerin duvarları olması gerekmez. Bunu yakında öğreneceksin."

"Beni neden buraya getirdin?" Bir balık bacağına sürtününce şaşkınlıkla sarsıldı. Ciyakladı, tekrar kayaya basıp kaydı ve neredeyse batıyordu.

"Çünkü burayı ben kontrol ediyorum," diye cevap verdi kıkırdayarak. "Ve burada, olmanı istediğim kadar güvendesin."

"Olmamı istediğin gibi."

"Mmhm." Ses onu alçak bir hırıltı halinde terk etti.

Alt metin acı verecek kadar açıktı. Ama baltanın inmesine ihtiyacı vardı. Onun söylediğini duymaya ihtiyacı vardı. "Benden ne istiyorsun?"

"Banyoyu bitirmeni, benden kıyafet istemeni ve sonra da yemek yemeni. Gerisini o zaman konuşabiliriz."

Kadın sessizliğe gömüldü. Onunla konuşmak ormanda yürümek gibiydi; ürkütücü ve dairesel. Sessizlik içinde banyosunu bitirdi ve sabundan geriye kalanları ona geri fırlattı, ancak sanki hiç gerçek olmamış gibi havada kaybolmasını izledi.

Gördüğü her şey yalan olabilirdi. Duyularına ya da ona güvenemezdi. Başka neye güvenilebilirdi ki?

Şimdi daha da kötü bir ihtimalle karşı karşıyaydı. Göletten çıkmak zorundaydı. Çıplak olarak. O izlerken. Yumruklarını tekrar sıkarak ona döndü. Adamın yüzündeki aşırı memnun ifadedden, onun düşünce tarzını takip ettiğini anladı.

Bir el hareketiyle, çimlerin üzerine serilmiş giysiler yanında belirdi. Bir korse, kısa bir kombinezon ve külot daha çok erkek giysilerine benziyordu. "Pantolon mu?" Soru üzerinde düşünmesine bile gerek kalmadan aklından çıkmıştı.

"Labirent'teki arazi zorlu olabilir. Ayrıca bunlar sana daha çok yakışıyor gibi." Kızın parlayan küçük kürelerinden biri ona doğru yaklaşıp hoşuna gitmeyecek kadar yakınına gelince irkildi. Pençesinin ucuyla küreye bir fiske vurarak onu açıklığa doğru fırlattı. "Aptal şeyler..."

"Karanlık."

"Hm. Hayır, değil. Karanlığın ne olduğunu bildiğini sanmıyorum, tatlım. Şimdi gel de giysilerini topla ve yolumuza gidelim." Valroy hâlâ göletin yanında, ona verdiği giysilerin yanında, yerde oturuyordu.

Daha fazla iyilik. Tabutuma daha fazla çivi. Ama zaten diri diri gömülüysen, beni burada tutacak bir demir parçası daha nedir ki? Boğazındaki yumruyu yutarak omuzlarını dikleştirdi. İyi. Eğer onu bu şekilde utandırmak istiyorsa, yapabileceği tek bir şey vardı.

Bununla olabildiğince cesurca yüzleşmek.

Kabul etmekten nefret etse de adam haklıydı. Bu sadece çıplaklıktı. Bu sadece doğaydı. Çaresizlik içinde buna sarıldı.

Göletten tırmanırken, su sırtından kaynağa doğru akarken adımlarına odaklandı. Vücudunu gizleme zahmetine girmede. Zaten birçoğunu görmüştü. Ona bakmayı reddetti ama safir bakışlarının üzerinde gezindiğini hissedebiliyordu.

Giysileri toplamak için ona doğru yürümek zorunda kaldı. Kendini destekleyerek tam da bunu yaptı. Bir an sonra kıyıda duruyordu. Elbiseleri almak için uzandığında, adamın eli dışarı fırladı ve bileğini yakaladı.

"Bana bu giysiler karşılığında ne istediğimi sormadın."

Kalbi göğsünde atmayı gerçekten bırakmış olabilirdi. Kendini konuşmaya zorladı, sesi kısıktı ve istediğinden çok daha zayıf çıkıyordu. "Karşılığında ne istiyorsunuz, Fae Prensi?"

Seçenekler sınırsızdı.

Sınırsız ve dehşet verici.

Kulağına fısıldayan, vahşi bir canavar olarak ona yapacağı korkunç şeyleri anlatan sıcak nefesinin anısı zihninde oynayıyordu.

"Teşekkür ederim Valroy' de."

Sonunda şaşkınlıkla ona baktı. "Hepsi bu kadar mı?"

Adam onun bileğini bıraktı ve arkasına yaslandı. "Hepsi bu kadar."

Kadın yine tereddüt etti, emin olamadı ve sonra, "Teşekkür ederim Valroy," diye mırıldandı.

"Rica ederim. Şimdi üstünü değiştir. Midem protesto için kendini yemek üzere." Ayağa kalktı ve açıklıktan patikaya doğru yürürken kendi kendine mırıldandı. Kızın ışıklarından biri tekrar ona doğru yaklaşınca başını eğdi. "Lanet olası-"

Gülmekten kendini alamadı. "Senden hoşlanıyor gibiler."

"Hayır, beni *aydınlatmaya* çalışıyorlar ve bu rahatsız edici." Bir tanesine hamle yaparak onu uzaklaştırdı. "Onları kov, olur mu?"

"Nereye gittiğimi görmek isterim." *Seni aydınlatmak mı?* Ne tuhaf bir kelime seçimi. Daha sonra üzerinde durulacak bir şeydi. Yeni giysilerini hevesle çekiştirirken, onları şaşırtıcı derecede yumuşak buldu. Pamuk iyi yapılmıştı ve pantolon üzerine tam oturmuştu. Aslında her şey tam olmuştu.

Sanki bir beden küçükmüş gibi hissettiren korse hariç. Kaşlarını çatarak bağcıklardan çekiştirdi ve onları sıkarken biraz homurdandı. Göğüslerini yukarı kaldırmaya zorluyordu ve kombinezon son derece dekolteydi.

Hepsinin onun tasarımı olduğundan hiç şüphesi yoktu.

"Benimleyken ışığa ihtiyacın olmayacak, küçük cadı. Nereye gittiğimizi biliyorum ve karanlıkta da gayet iyi görebiliyorum."

"Sizinle birlikteyken nereye gittiğimi görmeyi iki kat isterim Prens Valroy." Korseyi bağladı ve ona döndü. Çıkıştaki ağaca yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Yanında sivrisinek gibi uçuşan gözbebeklerine bir fiske vurdu. "Ama çok iyi." İradesini yüzen kürelerin üzerine bıraktı ve küreler ateşböcekleri gibi yanıp sönmeye başladı.

Yıldız ışığı hâlâ açıklığı soluk mavi bir ışıkla yıkıyordu ve kadın gerçekten de hâlâ görebildiğini fark etti.

Adam ona bir el uzattı. "Gel, küçük cadı. Akşam yemeği seni bekliyor." Başka ne seçeneği vardı ki? Hiçbir seçeneği.

Kesinlikle *hiç*.

Sertçe nefes vererek ona doğru yürüdü ve tereddütle -olacakların berbat olacağını bilerek- elini onun elinin içine koydu. "Oh! Bekle! Ayakkabılarım-"

Hiçbir uyarıda bulunmadan, onu kendisine doğru öyle bir şiddetle çekti ki kadın düştü. Önce ona çarpmasaydı yere düşecekti. Karanlık etrafını sararken, diğer elini adamın çıplak göğsüne bastırarak bir tür denge bulmaya çalıştı.

Karanlık ve onun kanatları.

Dünya bir şekilde kendi içine katlanarak etrafında kaybolurken, görebildiği tek şey loş bir şekilde parlayan safir gözleriydi.

Ve tek duyabildiği onun kahkahasıydı.

VALROY yeniden ortaya çıktıklarında kanatlarını açtı. Onları labirentin çok çok daha derinlerinde bir yere götürmüştü. Abigail özgür olmak için çaresizce onu itti. Belli belirsiz bir gülümsemeyle onu bıraktı ve Abigail'in ondan uzaklaşmasını, birkaç adım sendelemesini, bocalamasını... ve bir elini karnına bastırarak bir yığın halinde yere yığılmasını izledi.

Bir kahkaha atarak kanatlarını arkasına katladı, pençeleri omuzlarını kavradı. Ziyafet masasına doğru ilerlerken onun etrafından dolaştı. "Buna alışacaksın."

Kızın tek yaptığı inlemek oldu.

Masaya ulaştığında, onlar için hazırlanmış olanlara baktı. Aslında *onun* içindi ama her zaman bir ya da on konuğa yetecek kadar yiyecek bulunurdu. Kızarmış büyük bir kaz, masanın ortasını kaplıyordu. Kırmızı şarapla dolu gümüş bir sürahiyi alarak ona bir kadeh doldurdu ve kadehi hâlâ yarı oturur, yarı diz çöker vaziyette olan kadının yanına götürdü.

Kadehi sessizce ona doğru uzattı.

Kehribar rengi gözler korku içinde onu izliyordu, sanki az önce ağzını açıp dilinin üzerinde duran parlayan bir mücevheri ortaya çıkaran bir nehir canavarıydı. *Gel. Uzan. Sana zarar vermeyeceğim. Söz veriyorum.*

Sırıttı. İşe yaramadığını biliyordu. "Hadi ama küçük cadı... Zaten kaybettin. Bunu kutlayabilirsin." Sözleri rahatlatıcı olsun diye söylemişti ama tam tersi bir etki yaratmış gibi görünüyordu. Gözleri yine *yaşlarla* parladı ve bakışlarını ondan kaçırdı.

Birdenbire onun ağladığını görmek istemediğini fark edince kendini garip bir durumda buldu. Garip bir pozisyondu ve hoşuna gittiğinden emin değildi. "Hayır, bu kadar yeter. Seni buraya öldürmek, sakatlamak ya da tecavüz etmek için getirmediğim. Seni buraya yemek yemeye ve konuşmaya getirdim. Gel bakalım küçük cadı. Akşam yemeği seni bekliyor. Tabii yerde yemeyi tercih etmezsen? Bu beni gafil avlayan yeni ve tuhaf bir gelenek mi?"

Gözyaşları kolunu yüzüne silerek kayboldu. Adamın onun için çağırdığı kıyafetler içinde çok daha çekici görünüyordu. Korsenin onun varlıklarını... eh... vurgulama şeklinden çok hoşlanmıştı. Şimdi umutsuzluk yerine öfkeyle ona bakıyordu.

Güzel.

Kederden çok daha eğlenceli.

Ayağa kalktı, kendini fırçaladı ve sonra tereddütle adamın hâlâ uzattığı elindeki şarap kadehini aldı. Kadının bardağa bakışını gören adam, onun yerine kaynar asit çağırıp çağırmadığını merak etti. "Bu da geçen seferki gibi lanetli mi?"

"Lanetli!" Ellerini havaya kaldırdı ve masaya gitmek için ondan uzaklaştı. "Ve hala, tüm uyarılarıma ve çabalarımın rağmen, bana hakaret ediyor." Dramatik bir şekilde masanın başındaki sandalyeye çöktü ve bir bacağını kolunun üzerinden sarkıttı. "Seninle ne yapacağım ben?" Başını arkaya doğru eğerek tepedeki yıldızlara baktı ve sonunda kıza öfkeli bir iç çekişle cevap verdi. "Lanetli değil, küçük cadı. Sadece şarap."

Kıpırdandı, gergin bir şekilde ayaklarının üzerinde kaydı ve parmağını şarap kadehinin dudağında gezdirdi. Masaya doğru yürüdü, kadehi yere bıraktı ve düşünürken dalgınca gömleğinin kolunu karıştırdı. Açıkçası ona korsajı için bir atlet vermek istememişti ama bunu yapmazsa muhtemelen itiraz edeceğini biliyordu. "Eskisi gibi konuşmaya zorlanmak istemiyorum."

"Peki neden? Yürüdüğümüz bu yola neden yalanlarla başlayalım ki?" "Çünkü bu *adil* değil."

Bu söz üzerine başını kaldırdı ve kaşlarını ona doğru kaldırdı. "İki defadır benim sözde 'adil' olmayışından yakınıyorsun. Sorun gerçekten bu mu?" Öne doğru oturdu ve şeytani bir şekilde sırıttı. "O halde bir anlaşma yapmayı öneriyorum. Ben senin sorularına cevap vereceğim, sen de benimkilere."

"Hayır! Başka anlaşma yok. Bu yaptığınız her neyse artık yok." Masayı işaret etti. "Beni kandırarak... *Bunun* ne olduğunu bile bilmiyorum."

Kıkırdayarak kendine bir kadeh şarap doldurdu ve arkasına yaslanarak kırmızı sıvıyı kadehin içinde döndürdü. "O zaman devam et, küçük cadı. Tek yapman gereken sormak."

Derin bir nefes alarak gözlerini kapattı ve korktuğu cevabı duymaya kendini iyice alıştırdı. "Benden ne istiyorsun?"

Valroy güldü.

ABIGAIL kendini bir uçurumun kenarındaki ipin ucunda asılı gibi hissediyordu. Uçuruma düşmemek için sahip olduğu tek şey

Tırnakları liflerin derinliklerine batmış, can havliyle tutunuyordu.

Hayatındaki her şey gitmişti. O bir aptaldı. Unseelie fae'ler ona ne kadar yanıldığını kanıtlamak için gelmeden *önce* her şeyin yok olduğunu düşünmüştü. Ve şimdi kendini yalnız, kaybolmuş, taktığı kolyeden başka hiçbir şeyi olmadan bulmuştu. Küçük ahşap tılsımı kavradı ve parmaklarını tanıdık oyma olukların üzerinde gezdirdi. Teyzesi ne yapacağını bilirdi. *Margery asla böyle bir duruma düşmezdi.*

"Sadece sor," demişti. O

da sormuştu.

O da sadece gülmüştü. Şarap kadehinin içindekileri bir dikişte içti ve kendine bir tane daha doldurdu. Kristali hiç bu kadar güzel görmemişti. O kadar ince ve narindi ki, dikkatli olmazsa avucunun içinde kırılabileceğinden endişeleniyordu. Onun yerine kendisine gümüş kadeh verildiği için memnundu.

"Otur. Ye." Kanatlarının pençelerinden biriyle masayı işaret etti. Otururken kanatlarını açmıştı -üzerlerine oturmamak için açtığını düşündü- ve şimdi diğer kanatları gibi sandalyenin üzerine sarkıyordu. Kayıtsızca. "O zaman soruna cevap vereceğim."

"Peki ya vermezsem?"

"Yeni oyuncağımın açlıktan ölmesine izin vermeyeceğim. Bu eğlenceyi mahveder. Daha önce hiç bir ölümlüyü zorla beslemedim, ama bunun oldukça histerik olacağını hayal ediyorum."

Masadaki diğer tek sandalyeyi alarak Valroy'dan biraz daha uzağa taşıdı. Otururken, Valroy ayağıyla sandalyesinin bacağına asılıp onu eski yerine sürükleyince irkildi.

"Beni bıçaklayacak mısın, küçük cadı?"

Yere bakarken masadan bir bifttek bıçağı aldığını ve şimdi onu elinde tuttuğunu fark etmemişti bile. "Belki."

Adam yine güldü, onu sevimli bir çocukmuş gibi izliyordu. Şarap kadehi şimdi kanatlarından birinin pençesinin sivri uçları arasında duruyordu, uçlar o kadar keskindi ki neredeyse görünmüyorlardı.

"Bana verilen kılıç nerede?" Bıçağı yavaşça yere bıraktı. "Masanın sonunda."

"Ya ayakkabılarım?"

"Gerek yok." Omuz silkti. "Onlarsız da iyisin." "Senin için fark etmeyecekse bir çift olmasını tercih ederim."

"Onlar için neyi takas etmek istiyorsun?" Sırıttı. "Bir öpücük, belki?" Kız yüzünü buruşturduğunda, adam kahkahalarla güldü. "Oh, bizde çok var

Yapacak çok işimiz var, senin ve benim." İkinci kadeh şarabını da bir çırpıda bitirdi ve üçüncü kez doldurmak için gümüş sürahiyi eline aldı. Kadının önündeki masanın üzerine koydu.

İlk kez bir an için nerede olduğunu inceleme fırsatı buldu. Masa muazzamdı, hayal edebileceği her türlü yiyeceklerle dolup taşıyordu, elli kişinin rahatlıkla oturabileceğini düşündü. Ancak sadece iki kişi vardı. Baş tarafta oturan ve ahşabın özenle oyulduğu düşünülüğünde rahatlıkla bir taht olabilecek bir koltuk ve hemen solda daha küçük, çok daha az dekoratif bir sandalye.

Tahtta şu anda hâlâ şeytani ve aç bir ifadeyle onu izleyen fae oturuyordu. Kızarmış ve beyaz dantel masa örtüsünün üzerine konmuş kazın yerine geçmesinin uzun sürüp sürmeyeceğini merak ediyordu.

Masa, siyah ve beyazın dönüşümlü desenleriyle mermer bir zemin üzerine kurulmuştu. Zemin tekrar ormana dönüşüyordu ve hangisinin hangisini büyötmeye çalıştığından emin değildi - çim mi mermeri, mermer mi çimi geçmeye çalışıyordu?

Etrafında bir tanesi dışında hiç duvar yoktu. Eski bir kalenin ya da kilisenin kalıntılarına benziyordu, taşlar yosun ve sarmaşıklarla kaplanmıştı. Ağaçlar her tarafı çevreliyordu ve kendini bulduğu bu tuhaf yere giden ya da buradan gelen bir yol göremiyordu. Uzaktan cırcır böceklerinin cıvıltısını ve ara sıra bir yaz böceğinin daha yüksek sesli tiz sesini duyabiliyordu.

Yıldızlar tepesinde parlıyordu ve şimdi ay da ona katılmaya gelmişti. Çok büyüktü - olması gerekenden çok daha büyüktü. Ayın oluşturduğu gölgeler keskin ve netti. Gündüz saatlerinde gökyüzünü kaplayan o tuhaf dumanlı pus geceleri yokmuş gibi görünüyordu.

Midesi yüksek sesle guruldadı. Önündeki ziyafeti görmezden gelmek istedi ama boş midesinin başka planları vardı. Her şey *harika* kokuyordu.

Kaşlarını çatı.

Önündeki karmaşık gümüş sürahinin yan tarafında bir haç ve birkaç satır Latince yazı vardı. "Bu...?" Tabağına bir göz attı. Eşleşmişti. Masaya bakınca her şeyin aynı olduğunu gördü. Kaseler ve tabaklar, gümüş kadehler, küçük tepsiler... hepsi karmaşık bir şekilde işaretlenmiş ve garip bir şekilde ziyafet masasında oturmak için *değil*, belirli bir kullanım için yapılmış görünüyordu. "Bu... tüm bunlar komünyon gümüşü mü?"

"Hm? Oh. Muhtemelen." Omuz silkti. "İlginç olduklarını düşündüm."

"Onları nasıl elde ettin?"

"İnsan dünyasından istediğim her şeyi aldığım gibi." Sesi alçaldı ve bir mırıltıya dönüştü. "Çaldım."

Bunu söyleme şekli kadının tüylerini diken diken etti, omurgasından aşağı bir ürperti yayıldı. Lanet olsun ona. Lanet olsun ona. Yüzü ısındı ve kendini hevesle şaraba uzanırken buldu. Şarap muhtemelen onu, sihirli ya da geleneksel yollarla, bilmek istediği her şeyi tam olarak anlatması için cezbedecekti, fark etmezdi.

Onunla savaşmanın ne faydası vardı?

Bırakın onu etkileyebileceğini bildiği cazibeyi, onu kolayca alt edebilirdi. İç çekti. "Ama neden komünyon gümüşünü çaldın? Değeri için herhangi bir kullanımınız olduğundan şüpheliyim."

"Yok. Beni dilediğim kadar eğlendirecek kadar altınım, gümüşüm ve mücevherim var. Ve eğlendirmiyorlar, yani beni eğlendirmiyorlar. Her şey düşünüldüğünde onları oldukça sıkıcı buluyorum. Hayır, ben onların sanatından zevk alıyorum. Bu kadar güzel bir şey yapmak için gereken özenli el."

"İnsan sanatından hoşlanıyor musun?"

"Mmhm. Oldukça geniş bir koleksiyonum var. Yakında bir gün sana göstereceğim." Tembelce kazı ve önündeki yemek tepsilerini işaret etti. "Oyalanmayı bırak, ölümlü. Ye."

İnatlaşmanın bir anlamı yoktu. Yemeyi reddetmek sadece ona zarar verirdi, ona değil. Ve yemeğin içine koyduğu büyü her neyse, zaten onun üzerinde kullanabileceği bir büyü olacaktı. Kuşatılmış, yorgun bir homurtuyla kendine yemek servisi yapmaya başladı. Patates püresi, havuç, ekmek, peynir ve büyük bir dilim kaz. Bunları kutsal gümüşün üzerine koymak çok garip hissettirdi. Hıristiyan değildi - hiçbir şekilde değildi - ama yine de garip hissettiriyordu.

Yemeğine bakarken gümüş bıçak ve çatalı eline aldı ve yemeye başladı. Çatal diline değdiğinde çıkardığı ses niyetlendiği bir ses değildi ama yapacak bir şey yoktu. Yemek inanılmazdı ve açlıktan ölüyordu.

Gülümsedi. En azından bunun için onunla alay etmemişti. Kanatlarından birinin pençesini uzattı ve kazın bir bacağına *çıtırdı* olarak koparıp kendisine getirmesini dehşet ve hayranlıkla izledi. Bacağı eline alıp bir kısmını ısırdı ve kemiğinden ayırmadan yedi.

Bir süre sessizlik içinde yediler, sonra kadın daha fazla dayanamadı. "Soruma cevap vermedin."

"Ah. Evet. Doğru ya. Senden ne istiyorum? Hepsi buydu, değil mi?"

"Evet."

Sırıttı. "Cevap için bana ne vereceksin?" "Sadece sana sormamı söylemiştin."

"Sordum. Sordun da. Bu cevap vereceğim anlamına gelmiyor. Sadece 'bana sor' dedim. Asla 'bana sor, sana söyleyeyim' demedim."

Adam başını ağrıtacaktı. Burnunun kenarını sıktı ve ona bağırma, masanın üzerinden atlama ve yemek çatalını saplamaya çalışma dürtüsüyle mücadele etti. "Benden ne istersen çalabilirsin, tıpkı komünyon gümüşü gibi."

"Çalabilirim, evet."

"O zaman neden olmasın?"

"Benden senin ırzına geçmemi mi istiyorsun, tatlım?" "Hayır! Ben-"

Güldü. "Senin böyle bir sapkın olduğunu asla tahmin edemezdin. Ne harika bir sürpriz." Düşünceli bir şekilde mırıldandı. "Bu akşam yaban domuzu mu servis etmeliydim?"

"Hayır!" Yanakları yanıyormuş gibi hissetti. Sanki alevler içinde kalmış gibi hissediyordu. "Kastettiğim bu değildi."

"O zaman ne *demek* istediğini söyle canım. Sözcüklerin her yerde gücü vardır, ama hiçbir yerde Tir n'Aill'de olduğu kadar değil. Daha dikkatli olmayı öğrenmelisin." Sandalyeye uzandı, bacağı hâlâ kolunun üzerindeydi ve kaz bacağına çiğnemeye devam ediyordu. Sandalyenin üzerinde bir av tasviri vardı; hayvanlar ve yaratıklar, keskin dişleriyle avlarını parçalamaya hazır kurtlardan korku içinde kaçıyorlardı. Ve arkalarında, kurtlara aynısını yapmaya hazır, at sırtındaki insan avcılar. Bir başka çalıntı eser daha olduğunu tahmin etti.

Bir an için düşüncelerini ölçüp biçti, kelimelerini dikkatle seçti. "Eğer benden istediğini kolayca alabiliyorsan -bu her neyse- neden kendini dizginlediğini anlamıyorum. Kesinlikle bir aşırılık yarattığı gibi görünüyorsun."

"Daha iyi." Başını eğdi ve bir süre onu inceledi, koyu mavi saçları dallar halinde keskin yüz hatlarının üzerine düşüyordu. "Bu doğru. Öyleyim. Ve yapabilirim." Şarabından bir yudum aldı ve tekrar pençeye uzattı. "Bu gece kendimi cömert hissediyorum. Pekâlâ. Senden ne istiyorum, benim huysuz küçük cadım? Seninle oyunlarım iki yönlü. İlkinin umarım şimdiye kadar sana *acı* bir şekilde anlatmışımdır. Sen bile bu kadar kalın kafalı olamazsın."

Yanakları tekrar kızardı. "Evet. O kadarını anladım." "Güzel."

"Peki ya ikincisi?"

"Sanırım bunu şimdilik bir sır olarak saklayacağım." "Az önce dedin ki-"

"Sana yarısını söyledim."

"Ama ben zaten yarısını biliyordum!" "Bu benim suçum değil."

Öfkeyle hırlayarak gözlerini kapadı ve elini gözlerinin üzerine koydu. Sabır için eski tanrılara dua etti. Ya da onu öldürmeleri için. Şu anda ikisi de tercih edilebilirdi. Ama şeytan hâlâ orada oturuyor, keyifle kıkırdıyor, kendinden çok memnun bir erkek kedi gibi onu izliyordu.

"Bu *bakış*," diye tısladı sahte bir acıyla. "Sanırım buna bayıldım. Seni kızdırdığımda da bana böyle bakacak mısın acaba? Yoksa daha önce yaptığın gibi iştah açıcı küçük sesler mi çıkaracaksın?" Şarabını yudumladı. "Umarım ikisi de olur."

Masanın altına sürünmek istedi. Onun böyle konuştuğunu duymak, kendisini banyo yaparken izlemesinden daha çok rahatsız ediyordu. Hayır. Rahatsızlık değil. Endişeliydi.

Ve midesinde garip, istenmeyen bir tür gerginlik vardı.

Sandalyesinde kıpırdandı ve bir parça daha ekmek almak için ekmeğe uzanarak bunu örtbas etti. "Sen bir cur'sun."

"Baba gibi, oğul gibi, sanırım."

"Annenin Morrigan olduğunu söylemiştin." *Buna inandığımdan emin değilim ama çok iyi.* "Baban kim?"

"Bir iblis. Aslında düşmüş bir baş melek. Kraliyet ailesinden ve tanrılardan geliyorum." Boş boş kanatlarını gösterdi. "Biz Fae'lerin hepsi bu kadar yetenekli değildir." Hareketi vücudu boyunca güneye doğru ilerledi. Adam yolunu tamamlamadan önce gözlerini kaçırdı. "Birden fazla yönden."

"Unseelie'lerin kanatları yok mu?"

"Pek çoğunun var. Ama ben, her yönden, aramızda benzersiz bir üstünlüğe sahibim." "Egon da dahil."

Güldü, görünüşe göre onun iğnelemesinden rahatsız olmamıştı.

"Sonunda karşılık veriyor."

Güzel!"

"Hakaret edilmekten nefret ettiğini sanıyordum." Onlar konuşurken daha fazla yemek yedi. Eski tanrılar adına, muhteşemdi. Açlıktan masanın yarısını yutmamak için tempo tutması gerekiyordu.

"Sadece bundan bir şey çıkarabileceğim anlamına geldiğinde alınıyorum." O da bir parça ekmek aldı ve onu parçalara ayırarak yemeye başladı.

küçük parçalar halinde. "Ama hâlâ soruna cevap vermedim, değil mi?" "Hayır. Umudumu yitirdim."

Bu onun tekrar kıkırdamasına neden oldu. "Neden seni bu masanın üzerine zorlayıp götürmüyorum? Seni kolayca yere serebilirim, benim dengim değılsin. Neden o ince bacaklarını zorla ayırıp, siz insanların tarlalarda yaptığı gibi seni sürmüyorum? Neden seni büyümün etkisi altına alıp beni sevmeni sağlamıyorum? Önümde diz çökmeni ve dilinle bana tapmanı sağlamıyorum? İstedığın bu mu?"

Şimdi onu öldürmeye çalıştığından emindi. Yüzü, yakındaki bir tepside gördüğü çileklerin renginde olmalıydı. Gözlerini dikmiş, komünyon gümüşüne bakıyordu. "Neden böyle konuşmak zorundasın?"

"Çünkü devam edersem patlayacağını düşünüyorum. Tanrım, çırpınışını izlemek çok eğlenceli. Sözlerimi kafanda canlandırıyor, nasıl olabileceğini merak ediyor musun? Sanırım öyle. Bahse girerim kendini bir ziyafet gibi masamın üzerine serilmiş olarak hayal ediyorsundur, dilimin delip geçme hissini-"

"Kesin şunu! Lütfen, Prens Valroy. Lütfen, durun."

İçini çekti. "Peki. Çünkü kibarca sordunuz." Yüzüne yine alaycı bir ifade geldi. "İnkâr etmesen bile."

Ondan hiç hoşlanmamaya başlıyorum.

Neyse ki onun düşüncelerinden habersiz devam etti. "Yine de neden dilediğimi almıyorum? Avin keyfi. Ben yemeğimi afiyetle yerken, senin koşmanı istiyorum. Kaçmanı istiyorum ki seni yakalayabileyim."

Tanrılar, yardım edin, lütfen. "Durmanı istemiştim!"

Gülerek, safir gözleri onu izlerken eğlence içinde parıldadı. "Ben istedim! Bu tamamen senin hatan. Ne hayal ediyorsun?"

"Hiçbir şey."

"Mmhmm." Buna inanmadığı belliydi.

İçinde bulunduğu durumun gerçekliği netleşmeye başlamıştı ve bu onu bir kez daha dehşet ve o tuhaf endişeyle doldurdu. Neyse ki korkusu kolayca galip geldi. "Beni bu büyülü labirentine koydun, böylece hem ilk amacın hem de hâlâ gizemini koruyan ikinci amacın için beni avlayabilirsin. Benim kayıp bir kuzu gibi ortalıkta dolaşmamı istiyorsun ki sen kurt rolü oynayabilesin."

"Kurdu *oynamama* gerek kalmayacak, güven bana." Sesini bir mırıltıya indirdi. "Ya da yaban domuzu."

Kadın titizlikle onu görmezden geldi. "Peki ya deseysen ki -çok iyi, bitirelim şu işi. Ya oyununu oynamak istemediğimi söylersem? Senin tutsağın olduğumu ve kendimi kurtarmak için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını anlıyorum ve tüm bu 'dileğimi yerine getirme' yalanı da sadece bundan ibaretti ve-"

"Ah, ah!" Onu durdurmak için elini salladı. "Yavaş ol. Her şeyden önce, masanın üzerine eğilmeyi veya bacaklarımın arasına oturmak için masanın altına sürünmeyi teklif ediyorsanız, elbette. Öyle yap. Şikayet *etmeyeceğim* ama aynı şey değil. Teslim olmanı istiyorum. İkincisi, dileğin kabul edildi. Dileğinin bedeli bu."

"Ben bir ev istedim. Ve şimdi avlanacağım." "Evet."

"Ben-ne demek istiyorsun, teslim olmamı mı istiyorsun?"

Sırıttı. "Seni yakalamamı *istediğin* an avım tamamlanmış *demektir...*"

Yanaklarının bir daha soğuyup soğumayacağını merak etti. "Eğer-"

"Ne zaman?"

"*Eğer-*" diye kararlı bir şekilde tekrarladı. Adam şarap kadehine sıırıttı. "Teslim olursam, o zaman ne olacak?"

"Mmh, güzel soru." Sesi yine o karanlık, gürleyen mırıltıydı. "Boğazını kurda teslim ettiğinde ve seni yutması için ona yalvardığında..." Sırıttı. "Sana bir hediye vereceğim." Bir parmağını şarabına daldırdı. Dilini yavaş, günahkâr ve inanılmaz derecede uygunsuz bir şekilde kaydırarak parmağındaki sıvıyı yaladı. "Ve bu bir çift giysiden çok daha büyük olacak. Sana çok iyi bakacağım, Abigail Moore."

İşte oradaydı. "Hayır. Bunu kabul etmiyorum. Dileğimi yerine getirmediğiniz. Sözlerimi kasıtlı olarak yanlış yorumladınız. O dilekte bulunduğumda, burada evcil hayvanınız olarak bir evim olmasını istediğimi kastetmemiştim."

"Yeni evinizin 'nerede', 'ne' ve 'nasıl' olacağını belirtmemiş olmanız benim suçum değil." Eliyle amaçsızca bir işaret yaptı. "İnsanlar. İsteklerinizi gerçekten daha dikkatli bir şekilde belirtmeniz gerekiyor."

"Bunu kabul etmiyorum!" Avucunu masaya vurarak gümüş ve cam eşyaları salladı. "İyi niyetle hareket etmiyorsunuz Prens Valroy. Siz bir dolandırıcısınız."

Bu onun yüz ifadesini kararttı. Neşe onu terk etmiş, geriye sadece soğukluk ve tehlike kalmıştı. "Öyle miyim?"

Gırtlığını parçalayacağı anlamına gelse bile tereddüt etmesine izin vermedi. Her halükârda, er ya da geç gerçekleşmesi muhtemeldi. "Sen

Sözlerimi, niyetlerimi ve eylemlerimi manipüle ettiniz ve çarpıttınız. Dileğimin ardındaki anlamı anladınız ve bunu görmezden gelmeyi tercih ettiniz. Sözlerimi daha dikkatli seçmediğimi iddia etmek, adil davranmak istemeyen bir adamın koltuk değneğidir. Dileğimden vazgeçmek istiyorum."

"Bunun için artık çok geç. Gerçekleşen bir dilek, yapılan bir anlaşmadır." Başını arkaya yatırdı, safir gözleriyle onu dikkatle izliyordu. "Ama yeni bir anlaşma istiyorsun, değil mi?"

"Evet."

Sessizlik. Adam ona baktı ve kadın kafasında olası tüm sonları canlandırdı. Adamın onun kıyafetlerini yırtıp attığı ve ona vahşice davrandığı bir son. Onu bir büyüünün etkisi altına aldığı ve tehdit ettiği gibi ona tapınmasını çaresizce izlediği bir son. Üçüncüsünde ise onu paramparça etmiş ve kanını içmiş.

Ama yaptığı şey onu şaşırttı. Gülümsedi. "Pekâlâ."

Yeniden nefes almayı öğrendi.

"Borcunu iptal edilmiş say. Ama... bir bahis karşılığında. Yeni anlaşmamız şöyle, küçük cadı. Labirentimi çözmeye çalışacaksın. Eğer başarırsan, insan dünyasına dönmekte özgür olacaksın. Sana ihtiyacın olabilecek kadar altın ve gümüş göndereceğim. Bir insan için zengin olduğunda yaşayacak bir yer bulmanın kolay olduğunu göreceksin."

Bundan hiç şüphesi yoktu. "Peki ya bulamazsam?"

Başarısız olursam?" "O zaman sonsuza dek benim olursun."

Bu hâlâ bir numara. Hâlâ üstünlük onda. Zar zor kavrayabildiğim bir sihir dünyasında kapana kısılmış durumdayım. Bırakın başarılı olmayı, hayatta kalma ihtimalim bile yok denecek kadar az.

Ama başka seçeneğim yok, değil mi?

Elini masanın üzerinden ona doğru uzattı. "Anlaştık."

Adam onun elini tuttu ve öne doğru eğilerek başını eğdi ve parmak eklemlerinin arkasını öptü. Bu hareket yavaştı ve onu rahatlatamayacak kadar şehvetliydi. Adam elini bıraktığında, loş ışıklı gözleri onunkilere kaydı ve içlerinde günahatan başka bir şey yoktu. Üç kelimeyle tahta kuruldu.

"Başlayalım."

VALROY MASADAN KALKTI. Her şey göz önüne alındığında, kendisini oldukça memnun hissediyordu. Abigail kesinlikle eğlenceli olduğunu kanıtlıyordu. Ondan korktuğu açıktı -olması gerektiği gibi- ama gözlerinde son derece harika bir meydan okuma vardı.

Küçük, minicik, önemsiz ama filizlenmekte olan bir *saygı* tomurcuğu şimdiden onu istila etmişti. Ya da belki de saygı yanlış kelimeydi. Takdir belki de? Eğlence, kesinlikle.

Bu korkunun ardında saklanan, ona saldırmak için yalvaran biri vardı. Göletten çıplak adımlarla çıkışını izlerken başını dik tutuşunda bunu görebiliyordu. Yeni bir düzenleme yapılacağını ilan ettiğinde bunu bir kez daha gördü. Elbette *hayır* diyebilirdi... O Labirent'in Efendisi'ydi ve o da onun tutsağıydı. Ama biraz eğlence olmadan hayat neydi ki?

Merak ediyordu, kız neye dönüşebilirdi? Eğer onun insanlığını söküp alır ve onu onlar gibi bir fae yaparsa, ne olurdu? *Hayır. Amacım bu değil. Onun amacı bu değil. Ondan istediğim tek bir şey var, o da bu değil.*

İki şey. İhtiyacım olan iki şey.

Kendini yine onun göğüs dekoltesine bakarken yakaladı.

Onun ateşini görmek istiyordu. Öfkelendiğinde neler yapabileceğini görmek istiyordu. Daha şimdiden kafasının içinde, çaldığı insan "saatinin" tuhaf, çentikli bakır diskleri gibi çarklar dönmeye başlamıştı.

Önünde birkaç yol vardı ve bu oyunu onunla oynayabileceği birçok yol. Her biri farklı bir sona götürüyordu. Çoğu onun ölümüyle sonuçlanıyordu. Ya kendi elleriyle, ya bir yabancıнын elleriyle ya da zamanın kendisi tarafından ölecekti.

Adil olmak gerekirse, onun ellerinde ölmek en muhtemel olanıydı.

Küçük cadı. Küçük geyik. Sen buraya ait değilsin. Benim saat mekanizmama tam olarak tek bir şekilde uyuyorsun. Adam kıkırdadı ve kız neden orada öylece durup sessizce ona baktığını anlayamadan kaşlarını kaldırdı. Umurunda değildi. Bırak merak etsin.

Güzel bir şeydi. Onu gördüğü andan beri arzuluyordu. Şimdi onu tam olarak gördüğünde, daha da fazla ilgisini çekmişti. Ne yazık ki üreyemiyordu; kalçaları avuçlanıp sıkılmak için yalvarıyordu. Tıpkı diğer geniş kıvrımları gibi. Onunla oynaması için fazlasıyla yeterliydi-

Pençelerini geçirip onu istediği yere sürüklemesi için fazlasıyla yeterliydi. Kız onun yarı boyundaydı ve güç bakımından kıyaslandığında minicik kalıyordu.

Ona sahip olmak istiyordu.

Onu *yok etmek* istiyordu.

Yaban domuzunun daha nazik bir gece olacağını anlamasını sağlamak istiyordu.

Önünde hiçbir engel yoktu. Ne de olsa kız onundu. Bunu kendisi bile söylemişti; onu bir büyüünün etkisi altına alabilir ya da istediğini elde etmek için kaba kuvvet kullanabilirdi.

Yine de iyi bir oyuna asla karşı koyamazdı, değil mi? *Eğer yaparsa* ne olacağını görmeyi çok seviyordu. Şunu yaparsa, bunu yaparsa, bunun olmasına izin verirse - nasıl sonuçlanırdı?

Ayrıca, sonunda serbest bırakılmadan önce reddedildiğinde zevk çok daha anlamlıydı.

ABIGAIL, Valroy'un kendisine bakma şeklinden hoşlanmamıştı. Şarabının kalanını içtikten sonra masadan tereyağlı bir ekmek aldı ve ayağa kalktı. Valroy'dan uzaklaşıp, masanın dantel yüzeyinde yatan paslanmış, her zaman nemli kılıcı gördüğü yere doğru yürüdü.

İşte o zaman içinde bulunduğu çıkmazın farkına vardı. Elinde olmayan kılıcı taşımasının hiçbir yolu yoktu. Masaya baktığında Valroy'un hâlâ orada oturduğunu ve ona baktığını gördü.

"Bir kemer alabilir miyim?"

Beklenmedik soru onu düşüncelerinden açıkça uzaklaştırmıştı. Kaşlarını çattı. "Pardon?"

Kılıcı eline alıp kılıfına koyuyormuş gibi yaptı. "Bir kemer."

Bir an için ağzını açtı, durakladı, kapattı ve sonra sıırttı. "Karşılığında ne alacağım?"

"Boş ver." Uzun bir iç çekişten sonra kılıcı yerine bıraktı ve onun yerine kullanabileceği bir şey aramaya başladı. Keten peçeteler çok kısaydı ama onları birbirine bağlayabileceğini düşündü.

Ruloyu dişlerinin arasına sıkıştırarak bir biftek bıçağı aldı ve masa örtüsünün alt kenarından bir şerit kesmeye başladı. Kumaş yırtıldı

kolayca.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Kadın ona sadece ters ters baktı, bıçağı hâlâ dişlerinin arasındaydı. Yeterince uzun bir şerit elde edene kadar danteli kesmeye devam etti ve sonra bıçağı masaya geri koydu. Danteli ellerinin arasında döndürerek, sıkıca sarılana kadar devam etti.

"Masa örtümü mahvettin. Gördüğüm kadarıyla yine hakaret ediyorsun." Ofladı. "Ne saygısızlık. Bunun için seni kırbaçlatmalıyım." Ama sesindeki ton sözleriyle uyuşmuyordu, bu yüzden durma ihtiyacı hissetmedi.

Bükülmüş danteli beline sararak bir fiyonkla bağladı. Paslanmış, su damlatan kılıcı alıp, çok keskin bıçağın kenarıyla narin kumaşı kesmemeye dikkat ederek derme çatma kemerine yerleştirdi.

Ruloyu dişlerinin arasından çıkarıp bir ısırık aldı, çiğnedi ve ona gülümseyerek omuz silkti.

Fae ayağa kalktı ve yavaşça ona doğru yürüdü, hareketleri acı verecek kadar zarifti. Bu onun yırtıcı yapısının mükemmel bir hatırlatıcısıydı. Ona doğru yaklaşırken sesi alçak bir gümbürtüydü. "Özür dilemelisin."

Ondan uzaklaşmamak için tüm gücünü harcadı. "Hayır." İnce bir kaşını kaldırdı. Tanrılar adına, adam *çok güzeldi*. Adam ona bir adım daha yaklaştığında bu düşünceleri çabucak bir kenara itti. bir başkasını geri almak için. "Özür dile." "Hayır."

Bu kelime onu niyetlendiğinden çok daha sessiz bıraktı. Omuzlarını dikleştirdi ve sessizce dik durmaya yemin etti. Adam bir adım öne çıktı.

Kadın geri adım attı. *Lanet olsun!*

Bir adım yana, bir adım öne ve kendini masanın kenarına yaslanmış buldu. Öyle bir kuvvetle vurdu ki, bardaklar ve çatal bıçak takımı sarsıldı. Etrafindan dolanmak için hamle yaptı.

Büyük bir kanat açılarak yolunu kapattı. Onun yerine sola gitmeye çalıştı. Başka bir kanat onu engelledi. "Kes şunu. Bırak gideyim."

"Hayır," diye cevap verdi sırtarak, önceki cevaplarıyla alay ederek. Yavaşça, yumuşak bir şekilde, acele etmeden kadının içine girdi.

Oh, tanrılar. Tanrım, yardım et bana. Masanın kenarını kavradı, arkasına yaslandı, aralarında mümkün olduğunca fazla mesafe bırakmaya çalıştı. Ama faydasızdı. Adamın uzun kalçası kadınınkine bastırdı. Kanatlarının pençeleri masayı kavradı, o kadar yakındı ki kanatlarının sıcaklığını teninde hissedebiliyordu.

Adamın tüm sıcaklığını üzerinde hissedebiliyordu.

Hepsini.

Adam daha da yaklaşıp onu geriye doğru eğilmeye zorlayınca yanakları kızardı. Gecenin kendisi gibi kokuyordu. Güneş ışığı solduğunda kulübenin penceresinden gelen esinti gibi. Nemli çimenler ve derin ormanlar gibi. Adam yaklaşımaya devam etti ve çok geçmeden kadın masaya düşmeden babasına doğru eğilemedi.

"Özür dile." Başını onunkine doğru eğdi, sıcak nefesi yanağında gezindi. Tanrım, onun derin sesinin yankısını hissedebiliyordu.

Başını ondan yana çevirdi. "Hayır." Bu bir fısıltıydı. Titriyordu.

Bir el boğazını tuttu, başparmağını çene çizgisine dayadı ve onu ona bakmaya zorladı. Gözleri irileşti, adamın keskin tırnaklarının derisine battığını hissetti. Sıkıyordu ama onu öldürmek isteseydi bunu zahmetsizce yapabilirdi. Adamın hiç uğraşmadan boynunu kırabilecek kadar güçlü olduğunu biliyordu.

Dudakları tenini sıyırıp yavaşça kulağına doğru ilerlediğinde, aklından geçen şey ölüm düşünceleri ve görüntüleri değildi.

"Özür dile," diye mırıldandı, "ben de seni her şey için affedeyim."

"Senden özür dilemeyeceğim. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman, hiçbir şey için..." Titremesi için ona lanet olsun! Bundan nefret ediyordu. Ne kadar az hissettiğinden, ne kadar güçsüz olduğundan nefret ediyordu. Sahip olduğu tek şey onun iradesine karşı kendi iradesiydi ve ona fırtınadaki bir battaniye gibi sarılmıştı. *Ta ki o büyüünü kullanarak bunu da benden alana kadar.*

Koyu mavi saç tutamları yanağına değdi. Adamın dudaklarının teninde hareket ettiğini hissedebiliyordu. "Bu bir söz mü? Bu bir yemin mi?"

Nefesi kesildi ve kelimeyi başka bir şeyden çok bir nefes verme olarak söyledi. "Evet."

Dudakları yanağına, tam kulağının çukuruna değdi ve sanki bir şey onun üzerinde geziniyormuş gibi hissetti, keskin ve yoğun. Bir an için bunun onun büyüü olduğunu düşündü. Ama içine yerleştğinde, alçak ve için için yanarken, suçlunun o olmadığını biliyordu. Suçlu kendisiydi. Onu izlemek için yeterince geri çekilip başını ona çevirmeye zorladığında, yüzünün kıpkırmızı olması gerektiğini biliyordu.

Tek görebildiği oydu. Hissedebildiği tek şey oydu. Onun varlığında o kadar bütündü ki, kendini o parlak mavi gözlere bakarken kaybolmuş buldu

O kadar çok karanlık duyguyla titriyordu ki, hepsini nasıl adlandıracağını bile bilmiyordu.

Sonra gülümsedi. "Güzel." Bakışları, ciğerlerini umutsuzca havayla doldurmaya çalışırken hafifçe ayrılmış olan dudaklarına kaydı.

Onun kendisini öpmesini bekledi. *Aşağıdaki Tanrılar, lütfen bana bunu yaptırmayın! Bana bunu istetme...* Birden yok oldu. O kadar baskın olan varlığı göz açıp kapayıncaya kadar kaybolmuştu.

Kahkahalar havayı doldurdu, her yerden ve hiçbir yerden geliyordu. "Şu haline bak! Sanırım tam da beni öpmek üzereydin, küstah cadı."

"Rütbemi yükselttim, değil mi?" Bir elini yüzünde gezdirdi, kendi kendine küfürler mırıldandı, hepsi de ona yönelikti. "Büyüleyici."

Daha fazla kahkaha. Kayan ve gümbürdeyen taşların sesi havayı doldurduğunda sıçradı ve döndü. Arkasındaki, eski bir kilisenin aşırı büyümüş kalıntılarını andıran duvar kaymaya başladı. Taşların hareket edip kendilerini yeniden düzenleyerek bir kapı oluşturmak üzere bir araya gelişini hayretle izledi.

Bulunduğu yere uymayan bir yere açılan bir kapı. Dönüp etrafındaki ormana baktı. Gece gökyüzüne doğru yükselen karanlık ağaçlar, parlayan yıldızların ve aşırı büyük hilal şeklindeki ayın karşısında birer siluet gibi duruyordu. İki tonlu mermer zemini çevreleyen çimen koyu yeşildi, neredeyse mavi-siyah bir görünümü vardı.

Ama şu kapı aralığından?

Hiçbir şey uyuşmuyordu.

Çimler soğuk hava yüzünden sararmıştı. Ay ışığı iki kat daha parlaktı ve dünyayı, yaprakların kehribar, kırmızı ve kahverengi olduğunu görebileceği kadar aydınlatıyordu. Bazı dallar çıplaktı ve dökülmüş yapraklar geniş patikayı kaplamıştı.

"Devam et." Adamın sesi arkasından geliyordu. Kadın dönüp baktı ama adam ortalıkta görünmüyordu. "Git," diye tekrarladı, "ve oyunumuza başlayalım. Labirentimi çöz, küstah cadı, özgür olacaksın. Başaramazsan... benim olursun."

Masanın etrafından dolaşarak bir rulo daha aldı. İyiydiler. Ayrıca bir daha ne zaman yemek yeme fırsatı bulacağını kim bilebilirdi ki? O sırada adamın kıkırdadığını duydu ama aldırmadı. Belli ki hayatta kalmak için yaptığı umutsuz girişimler son derece eğlenceliydi.

Bu da ondan nefret etmesinin bir başka nedeniydi. Evet, nefret ediyordu. Ondan nefret ediyordu. Karar verilmişti.

Ama o haklı. Ben de-

Hayır, ondan nefret ediyordu.

Kapının önünde durarak yeni ve tuhaf ormana baktı. Gökyüzünde olması gerekenin iki katı büyüklüğünde bir dolunay asılıydı. Kehribar rengindeydi, bir hasat ayıydı. Ama hasat neydi ya da kimdi? *Benim, değil mi?*

Omzuna arkadan bir el dokundu ve neredeyse yerinden sıçrayacaktı. "Unutulmaması gereken bir şey daha var." Adam arkasındaydı, diğer eli kalçasındaydı ve onu sıkıca kavramıştı. Onunla yüzleşmek için dönemiyordu. "Artık benim korumam altında değilsin. Labirentimdeki herhangi bir yaratık seni yemek için uygun görürse... bunu yapabilir. Ama adımı söyle, bana *teslim* olurken seni kurtarmak için orada olacağım. Meydan okumanın seni nereye kadar götüreceğini göreceğiz."

Onu itti. Sertçe. Kadın sendeleyerek ilerledi, ayaklarını zorlukla altında tutabiliyordu. Momentum onu kapı aralığından diğer garip ormana götürdü. Çıplak ayaklarının altındaki mermer hissi yerini serin yapraklara bıraktı. Artık düşme tehlikesi kalmadığı anda, kapıya bakmak için arkasını döndü.

Ama kapı yoktu.

Sadece aynı genişlikte, çok daha net bir yol, karanlığın içinde görebildiği kadar uzanıyordu.

Boğazındaki yumruyu yutarak yavaşça bir daire çizdi ve yeni çevresini incelemeye başladı. Kapana kısılmıştı, her şeyin onu öldürmek istediği bir dünyada dolaşıyordu... ya da daha kötüsü.

Uzun bir nefes vererek başını iki yana salladı ve eli paslanmış kılıcının kabzasında, patikadan aşağı doğru yürümeye başladı.

Labirenti çözmeliydi.

Yapması gereken buydu.

Ne yazık ki hiç şansı yoktu. Yine de denemek zorunda olması çok kötüydü. Başka ne seçeneği vardı ki?

DAHA FAZLA YÜRÜYÜŞ.

Harika.

Abigail iç çekerek ayaklarındaki ağrıdan yakınmaya devam etti. Kısa bir süreliğine de olsa oturabilmek iyi gelmişti, her ne kadar ona eşlik etmek daha az iyi olsa da. Midesi artık guruldamıyor, yemek için yalvarmıyordu ama şimdi onun yerini alacak yeni bir sorunu vardı.

Çok yorulmuştu.

En son ne zaman uyuduğundan emin değildi. "Güneş" ve "ay" ın seyahati keyfi gibi görünüyordu, bazen öncekinden daha hızlı ya da daha yavaş hareket ediyordu. Bu garip sonbahar ormanında gökyüzündeki dolunay merkeze doğru hızla ilerliyor, sonra saatlerce orada kaldıktan sonra yavaşça ufka doğru geri dönmeye başlıyordu.

Geldiği yöne doğru.

Burası tuhaf bir yer ve hoşuma gittiğini sanmıyorum.

Tuhaf ve tehlikeli olsa bile güzeldi. Etrafındaki dünya tek kelimeyle muhteşemdi. Kehribar rengi yapraklar ağaçlardan düşüyor, kar gibi narin yollardan aşağıya sürükleniyordu. Yapraklar yerde toplanıyor ya da ağaçlardaki yaprak sayısı azalıyor gibi görünmüyordu bile. Sadece yapraklar yağıyordu, çünkü yapmak istediği şey buydu.

O.

Titredi.

Etrafı ne kadar büyüleyici olsa da, gerçekte ne olduğunu hissetmeye başlamıştı - onu yemeye hazır tehlikeli bir şey. Onu yemeye hazır şeylerle doluydu. Ve onu *izleyen* ağaçlarla doluydu. Ormanın her zaman bir ruhu vardı. Doğal dünyanın gücüne derinden inanırdı. Ama bu farklıydı. Daha önce hiç ağaçlar tarafından bakılmamıştı.

Toprak patikada yürürken çakıl taşları ve kayalar toplamaya başladı. Her biri yaklaşık aynı büyüklükte olan yedi taneye ihtiyacı vardı. Birkaç saatini almıştı ama sonunda ihtiyacı olanı bulmuştu. "Kamp" yapmak için bir yer aramaya başladı.

Ateş olmadan. Ya da yatağı. Ya da taşıdıklarından başka bir şey. Yanında asılı duran kılıca baktı. Pantolonunun üzerinde tam da kılıcın şeklini andıran ıslak bir iz bırakmıştı.

Neden her zaman bir şekilde ıslaktı? Yine de bundan çok fazla yakınmayacaktı, çünkü bu bir kılıçtı ve onun tek savunmasıydı. Bacağının ıslanması anlamına gelse bile onu küçümsemeyecekti. *Hediye bir atın ağzına bakma ve hediye bir kılıca nemli olduğu için kızma.*

Ama şikayet etmekte sakınca görmediği bir şey vardı, sadece kafasında ve sessiz homurdanmalarında. *O piç sayesinde ayakkabılarım bile yok.* Evet, elbette, tamam, ona yeni kıyafetler vermiş ve akşam yemeği ikram etmişti. Ama onun yüzünden burada kapana kısılmıştı.

Onun yüzünden ya ölecek ya da onun *evcil hayvanı* olacaktı. Açıkçası hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordu. İç çekerek elini yüzünde gezdirdi. "Beni bir yaban domuzu gibi kızartmasına izin verebilirdim ve bu karmaşanın içinde olmazdım."

Arkasından bir şey güldü. Döndü ama orada kimseyi göremedi. "Alo?" Sesi eskisi gibi değildi, bir kıkırdama denizi gibiydi. Bu seferki tekil, daha yüksek sesli ve yakındı. "Kim var orada?"

"Evet."

Ses, ay ışığının aydınlattığı ağaçların gölgelerinden çıkan bir yaratığa aitti. Hayır, bir yaratık değil. Bir *canavara*. Abigail dört ayağı üzerinde kendisine doğru yürüyen yaratıktan sendeleyerek uzaklaşırken dehşet boğazına düğümlendi.

Çok uzun, acı verecek kadar ince dört bacak. Ya da belki kolları. Şu anda bu ayrımın pek de önemi yoktu. Tamamen kemikten yapılmış olduğu gerçeği olmasa, bir keresinde bir karnavalda gördüğü gibi, ayaklıklar üzerinde yürüyen bir adam olduğunu düşünebilirdi.

İnsana benzeyen kemikler... ama saçma sapan şekillerde bir araya getirilmişlerdi. Sanki başka biri insan kalıntılarının parçalarını alıp bir araya getirerek onu yaratmış gibiydi. Omuzlarında çene kemikleri, uzun ve korkunç uzuvları boyunca kaburgalar ve kalçasının bir parçası olarak görev yapan bir kafatası gördü.

En azından kafası tek bir kafatasıydı. Bir örümcek gibi hem zarif hem de kıpırtısız, patika boyunca ona doğru ilerlerken gözsüz yuvalarından ona bakıyordu.

Avucunda taşıdığı çakıl taşlarını bırakarak dantel kemerinden kılıcını çıkardı ve havada tuttu. "Daha fazla yaklaşma!"

Canavar durdu. Başını yavaşça yana eğdi, onu incelerken kemiğin kemiğe sürtünme sesi geliyordu. "Sana zarar vermek istemiyorum."

Sana inanmıyorum. "Nesin sen?"

"Benim bir adım yok..." Başını eğdi, sesi kederliydi. "Bir isim istiyorum." Yine kemiğin kemik üzerinde kayarken çıkardığı korkunç ses duyuldu. Şey kılıcından korkmadan ona doğru daha fazla adım attıkça sesi daha iyi duyabiliyordu.

Kılıcını ona doğru savurdu. "Hayır! Bana yaklaşma." Nasıl dövüşeceğini bilmiyordu. Ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama bir kılıcı vardı ve orada bir canavar vardı ve tanrılar adına, gerekirse onu bıçaklayacaktı. Ya da deneyecekti. Hangisi olursa.

Arka ayakları üzerinde geriye yaslandı. "Sana zarar vermek istemiyorum. Ben ölümlü eti yemem. Buna ihtiyacım yok." Ön kollarından birini kaldırdı, elleri tanımlayamadığı kemik parçalarından oluşuyordu ama bulundukları yerde işlerinin olmadığını biliyordu. Karnını işaret etti - ya da karnının olması gereken yeri. Orada sadece kaburga değil, uyluk kemiğinden oluşan boş bir oyuk vardı. Nasıl bir araya geldiklerini bilmiyordu.

"O zaman ne istiyorsun?" Sert görünmek için elinden geleni yaptı.

"Valroy'un bize getirdiği en yeni insanı görmek için. Nazik olup olmadığını görmek için. İyiliğe çok ihtiyacım var." Başını tekrar eğdi. "Bana bak... bana ne yaptıklarına bir bak. Bir zamanlar ben de senin gibi bir ölümlüydüm."

"Ya da görünüşe göre birkaç tane." Kılıcı daha sıkı kavradı. Altındaki zemine çiyli su damlattı.

"Belki de." Kıkırdadı. "Kesinlikle." Bir erkek miydi? Sesinden anlayamamıştı. Sanki birden fazla sesi varmış gibi hem tiz hem de pes bir tondaydı.

"Çektiğiniz acılar için üzgünüm." Ondan bir adım uzaklaştı ve o da bir adım öne çıktı. Neden buradaki her şey sürekli onu *takip ediyordu*?

"Teşekkür ederim. Bunu bana ilk söyleyen sizsiniz. Bana nezaket gösteren ilk kişisin. Belki arkadaş olabiliriz." Tekrar ona doğru adım atarken sesi şarkı söyler gibi ve tuhaf bir şekilde, biraz da hafifçe titreyerek çıkmaya başladı. Ondan daha uzun boyluydu ve ona doğru yaklaşıyordu. "Olabilir miyiz? Olabilir miyiz, lütfen? Arkadaş olabilir miyiz?" Korku omurgasını tırmalarken, o şeyin kendisine çok yaklaşmasına izin vermeyerek tekrar geri çekildi. "I-" Ne söyleyeceğini bilemedi. Arkadaşlık teklifini reddetmek onu aşağılamak anlamına gelirdi ve bu potansiyel olarak tehlikeli olabilirdi. Ancak teklifini kabul etmek de aynı şekilde olabilir. "Bu ne demek oluyor? dostluk mu?"

"Bana isim vereceksin. Ben senin arkadaşın olacağım. Birlikte olabiliriz. Labirent tehlikeli bir yer ve bana adımımı verdiğinde her şey yoluna girecek."

Bu son cümle yine tüylerini diken diken etti. "Sana bir isim verdiğimde, her şey yoluna girecek."

"Evet! Adımızı söyle. Adımızı söyle, *lütfe*." Kıpırdandı, sanki baş döndürücü bir beklenti içindeymiş gibi ağırlığını bir bacağından diğerine kaydırdı. "Verecek misin? Lütfen, lütfe söyleyeceğinizi söyleyin. Şimdi söyle bize!"

"I-no-" Bir adım geri çekildi ve temiz bir kaçış yöntemi olup olmadığını görmek için arkasına baktı. Gerekirse aptal gibi kaçabilirdi.

"Adımızı söyle. Adımızı söyle ve arkadaş olalım."

"Peki ya senin adını verirsem ne olur?" Kılıcını daha sıkı kavradı. "Adını verirsem bana ne olacak?"

"Arkadaş olacağız!" Sanki ona saldırıyormuş gibi ileri atılmıştı ve bu onun için yeterliydi.

Onurlu değildi. Kesinlikle cesurca değildi. Ama topuklarının üzerinde döndü ve patikadan aşağıya doğru olabildiğince hızlı koştu.

"Geri dönün! Geri dönün! Geri dönün! Adımızı söyle! Adımızı söyle!" Yaratık arkasından çılgık atıyordu, sesi artık onlarca kişilik bir koroya dönüşmüştü. "Dostum, geri dön!"

Arkasından ağır bir şey ona çarptı ve tüm hızıyla toprağa çarptı. Acı içinde homurdandı, kayaların ve çakıl taşlarının onu parçaladığını ve sıyırdığını hissetti. Kılıcının üzerine düşmemeyi ya da kafasını toprağa çarpmamayı başardı. Bu sayede sırtüstü yuvarlanabildi, tam da o şey onu dişleri ve kaburgalarından oluşan büyük, kemikli bir eliyle omzuna bastırarak yere mıhladığı sırada.

"Adımızı söyle! Sorunlarınız sona erecek. Artık kaçmak yok. Artık korku yok. Labirent tehlikeli bir yer ve bu en nazik kader. Adımızı söyle... *Şimdi söyle*." Kafatası ona baktı, olduğu gibi görmüyordu. Omzundaki tutuşu sıkılaştı, canı yanana kadar sıktı. Ve sonra doğru olduğundan şüphelendiği şeyi söyledi. "Adımızı söyle. Bize katıl. Güvende olacaksın."

Tüm gücüyle kılıcını yukarı doğru itti. Yaratığın kafasına doğru ilerledi, kılıcı çenesinden geçirip boş kafatasına sapladı. Kemikten yapılmış bir yaratığı bıçaklamanın işe yarayıp yaramayacağını bilmiyordu ama başka ne yapabilirdi ki?

Çılgık attı. Ondan gelen ses kulaklarını çınlattı. Kılıcını daha derine sapladı, aldatıcı keskinlikteki bıçağı kafatasının kırılğan kemiklerine sapladı.

Ses aniden kesildi. Ve sonra... yaratık yere yığıldı. Etrafına binlerce insan kemiği ve dişi düştü. Yüzünü kapattı.

Elinden geleni yaptı ama yine de üzerine yağdı. Çılgınca yığının içinden çıkmaya çalışırken, bacakları onu bırakmadan önce birkaç adım sendeledi ve bir kez daha yere yığıldı.

Orada, yolun ortasında bir insan kemiği yığını vardı. Ama en azından hareket etmiyordu... en azından onu kovalamıyordu. *Onu öldürdüm mü?* Kılıcını hâlâ elinde sıkıca tutuyordu, zaferine güvenmiyordu. Kalbi kulaklarında çarpıyor, etrafındaki cırcır böceklerinin sesini bastırıyordu.

Ama yavaş alkışların sesini değil.

Tekrar ayağa kalkarken vücudundaki tüm acıyı görmezden gelmeye çalıştı. Düştüğü için kollarında ve dizlerinde oluşan kesikler. Çürükler. Ayak tabanlarındaki acı. Yorgunluğunu. Sesin geldiği yöne döndü ve kılıcını bir kez daha iki eliyle kavradı.

Valroy'u bekliyordu.

Orada duran, yanındaki ağaca yaslanmış olan o değildi. Orada paçavralar giymiş bir adam duruyordu. Boyu ona denkti, belki de bir erkek için ortalamadan biraz daha kısaydı. Acı verecek kadar zayıftı. Üzerindeki yırtık pırtık giysi kalıntılarının altından kaburgalarını sayabiliyordu. Ama onu daha yakından incelediğinde, bunun sadece paçavra olmadığını fark etti. Balık ağı ve deniz yosunu da vardı. Adamın üzerinde giysiler ve yosunlar vardı.

Ve adam sıırıslılandı. Saçları sanki kör bir bıçakla kendisi kesmiş gibi düzensiz kesilmişti ve koyu yeşildi. Onu izleyen gözleri kenardan kenara siyahtı. Cildi solgun ve solgundu ve dudakları sanki ölüymüş gibi koyu maviye boyanmıştı. Zayıf görünümüne rağmen, onu kolayca alt edebileceğini biliyordu.

Başka bir Unseelie.

Lanet olsun.

Gülümsemeden önce bir s ü r e ona baktı. Hiç de dostça olmayan bir ifadeydi bu. "Görüyorum ki kılıcımı iyi kullanıyorsun."

"O-oh." Kılıcını birkaç santim indirdi ve sonra bir adamı kendi kılıcıyla tehdit etmenin ne kadar anlamsız olduğunu fark ederek -özellikle de bir Unseelie'yle dövüşmeyeceğini düşünerek- elini yanına bıraktı. Yine de onu henüz dantel kemerine geri koymadı. "Bağışlayın beni."

"Hm. Seni korkuttum. Sorun değil." Dişleri bir köpek balığının kiler gibi jilet gibi keskin görünüyordu. Belirgin bir şekilde insanlık dışıydılar. Kemik yığınınına baktı.

"Bir İsimsiz öldürdün."

"O... benimle dövüşmeyi seçti. Onunla hiçbir şey yapmak istemedim." Kendini savunduğu için özür dilemeyecekti.

Unseelie güldü ve o keskin dişlerinin daha fazla sırasını ortaya çıkardı. "Bu bir suçlama değildi. Sadece bir ifadeydi. Biraz etkilendim."

Hafifçe. Unseelie'den bir adım uzaklaştı ve ayağı keskin bir kayaya değince irkildi. Ayağını kaldırdı ve aşağıya baktı. Oldukça iyi bir kesik vardı. Yarayı temizlemek için bir yol bulması gerekecekti. "Teşekkür ederim."

"Zavallı insan. Şanslısın. İsimsizler sinsidir ama zayıftır." Unseelie ağaçtan uzaklaşarak kemik yığınının doğru yürüdü. Aşağı uzandı ve kafatasından geriye kalanları topladı. Onu ikiye bölmüştü. "Ona bir isim verirsen ne olacağını düşünüyordun?"

"Beni tüketirdi. Beni kendisinin bir parçası yapardı." Yüzünü buruşturdu. "Bu yüzden bu kadar çok parçası var, değil mi?"

"Güzel. Doğru söylüyorsun. Düşündüğüm gibi aptal değilmişsin." Kafatasını tekrar yığının içine bıraktı ve ellerini birbirine sildi. "İçgüdülerine güven kızım, bir hafta hayatta kalabilirsin."

Şimdi kendini aşağılanmış hisseden oydu. Bunu kendine sakladı. "Teşekkürler mi?"

Tekrar kıkırdadı ve sonra uzun bir iç çekti, mizahı azaldı. "Benim adım Anfar."

"Abigail."

"Biliyoru
m."

Gözlerini devirmemeye çalıştı. *Sanırım Fae'lerden hoşlanmıyorum.* "Kılıç için teşekkür ederim. İçimde ona tekrar ihtiyacım olacakmış gibi bir his var."

"Umarım olmaz, çünkü onunla hiçbir işe yaramazsın. Yaşama arzusu olan herhangi bir şey seni yok edebilir. Eğer Kanlı Prens'in dediği gibi bir cadıysan, o zaman kendini başka bir şekilde korumanı öneririm."

Neden daha önce olduğundan daha da fazla hakarete uğramıştı? Adam haklıydı. Bir kılıçla hiçbir işe yaramazdı ve dövüşmeyi bilen bir yaratıkla karşı karşıya geldiğinde kılıcın ona hiçbir faydası olmayacaktı. Sadece yüzüne vurulmasından hoşlanmıyordu. Yüzünden bahsetmişken, parmaklarını yanağına dokundurdu ve kanla lekelenmesini izledi. Kötü değildi ama kesinlikle iyi bir sıyrıktı.

Fantastik. Sadece fantastik.

"İvır zıvır ve tılsım yapmanın bana bir faydası olacağından şüpheliyim. Bir koruma çemberinde uyuyacaktım ama o... şey tarafından bölündüm."

"Dene. Şaşırabilirsin. Ya da belki şaşırmazsın. Göreceğiz." Kemik yığınının bakarken burnunu çekti. "Eğer bir başkası karşınıza çıkarsa, uyarıma kulak verin - onlara hiçbir şey demeyin. 'O', 'onlar' ya da 'İsimsizler' bile deme. Onlara her şey uyar." Ayağıyla yığını dürttü. Bot giyiyordu ama botları da diğer her şeyi gibi okyanusun dibinden gelmiş gibi görünüyordu.

Paramparça direkler üzerinde kıyıya vuran, güneş ve tuzlu su yüzünden açlıktan yarı baygın düşmüş denizcilerin hikâyelerini duymuştu. Anfar'ın benzediği şey buydu. Ona ne söyleyeceğini bilemediği için sessiz kaldı.

Uzandı ve kemik yığınının bir şey kopardı. Yaklaşık yumruğu büyüklüğünde siyah bir taşı bu. Düşünceli bir şekilde elinde çevirdi. "Söylendiği gibi, bir zamanlar insandılar. Labirent onlardan her şeyi aldı - insanlıklarını, ölümlülüklerini, bireyselliklerini. Sizin de başınıza gelebilir. Bir gece uyumak için uzanabilir ve etsiz, boş bir ceset olarak uyanabilirsiniz." Taşı cebine koydu. "Bunun olmasına izin vermemek için çok çalışmanı tavsiye ederim."

"Elimden geleni yapacağım." O zavallı şey gibi olma fikri yüzünü buruşturdu. Herhangi bir can almaktan nefret ediyordu ama belki de onun ölümü bir merhametti.

"Ve senin 'en iyinin' ne olduğunu göreceğiz. Umarım bundan sonra daha iyi olur." O sinir bozucu siyah gözler ona sabitlenmişti.

"I-" Adam ondan uzaklaşmaya başladığında kadın konuşmayı kesti. On adım gitmişti ki önünde siyah, mürekkep gibi tuhaf bir su birikintisi belirdi. Ay ışığında parlıyordu, yanardönerdi ve dökülen yağ gibi dönüyordu.

Kafa üstü suya daldı ve "su" yüzeyinin altında kayboldu. O gittikten bir süre sonra, havuz küçülerek yok oldu.

Unseelie'yi hiç sevdiğimi sanmıyorum.

ABIGAIL yürümekten çok sıkılmaya başlamıştı.

Yine de hayattaki yeni kaderinin bu olacağını biliyordu. En azından sürdüğü sürece. Uzun bir iç çekişle başını kaldırıp tepesindeki güneşe baktı. Çok büyük olan ay nihayet batmış, çok uzun süre tek bir noktada asılı kalmış gibi görüldüğü yerden kımıldamıştı. Pus gökyüzüne geri dönmüştü, sanki dünyanın kendisi güneşin Labirent'in üzerinde parlamaması gerektiğine karar vermişti.

Ya da belki de bundan Labirent'in kendisi sorumluydu.

Yaprakların arasından süzülen solgun ve solgun güneş ışığı, paslı ve nemli kılıcını derme çatma ipek kemerine sokmuş patikada yürürken yolunu aydınlatmakta pek işe yaramıyordu.

Artık kılıçtan sorumlu yaratıkla tanıştığına göre, neden sürekli ıslak olduğunu anlamıştı. Anfar, Valroy kadar sinir bozucu olmasa da, onun kadar sinir bozucuydu.

Ve muhtemelen bir o kadar da caniydi.

Marcus. Başını iki yana salladı. Zavallı Marcus. Onu terk etmesine, evi elinden alıp satmasına ve onu sokaklarda yaşamaya mahkûm etmesine rağmen ondan nefret etmemişti. Onun neden mutsuz olduğunu ve neden daha *verimli* topraklara gittiğini anlamıştı.

Onun yasını tuttu.

Ama belki de tüm kayıp hayatların yasını tuttuğu gibi onun da yasını tutuyordu.

Sadece Valroy'un yalan söylediğini, büyüünün Amerika'ya kadar ulaşmadığını ve ayrı yaşadığı kocasının sağ salim kaçmış olduğunu umabilirdi. Bunlar, tarladaki bir çiçeğe tutunup yapraklarının tanrıları yatıştırması için dua eden bir çocuğun dilekleri gibiydi.

Marcus ölmüştü. Valroy onun yaptığı yaşam mumunu yok ederken, bunu olduğu gibi hissetmişti.

Marcus ölmüştü ve suçlusu oydu. Valroy'un adamla bağlantı kurmasını sağlayan onun büyüsyüdü ve Unseelie'nin böyle bir şeye erişmesine izin veren de onun aptallığıydı. Bu onun suçuydu. Hepsi *onun suçuydu*.

Gözyaşları gözlerini yaktı ve onları ısırarak geri çekti. Hayır. Ağlamayacaktı. O sadece bitkin, korkmuş, ve *tanrıların lanetlediği* içinde kapana kısılmıştı.

Öteki Dünya, kana susamış bir Unseelie prensi ile aynı oyunun içinde sıkışıp kalmıştı.

Garip bir şekilde, bu onu güldürdü. Tüm bu durumla ilgili gerçekten gülünç bir şey vardı. "Uyumam gerek," diye mırıldandı kendi kendine kahkahası azalırken. Bir zamanlar kendisine zarar vermek isteyen İsimsiz yaratığa ait olan kemik yığınına terk ettiğinden beri daha uygun bir taş bulamamıştı.

İlerideki patikada gözüne çarpan bir hareketle aniden durdu. Onu yemeye gelen başka bir korkunç canavar olabileceğinden korkarak donakaldı. Eğer onu öldürmek isteyen korkunç bir yaratıksa... en azından İsimsiz şey kadar iğrenç görünmüyordu. Rahatlama ve dehşetin eşit olduğu bir nefes verdi.

Bu bir geyikti.

Dev gibiydi, omuzları rahatlıkla onunki kadar yüksekti ve bir geyiğin büyüyebileceğini düşündüğünden çok daha büyüktü. Boynuzları kafasından yukarı doğru sivri, keskin uçlar halinde uzanıyordu. Neredeyse dikenleri andırıyorlardı. *Zararsızlık buraya kadarmış.*

Yaratığın kürkü de simsiyahtı ve solgun güneş ışığında parlıyordu. Gölgeden oyulmuş gibi görünmeyen tek yanı olan beyaz kuyruğu, yaratık onu izlerken bir o yana bir bu yana sallanıyordu.

"Merhaba," dedi ona. Bu şüphesiz ormanın bir ruhuydu. Hem de canlı ve onu izleyen bir orman ruhu. Kibar olmak en iyisiydi. "Kahvaltınızı böldüğüm için çok özür dilerim."

Geyik hareket etmedi ve sadece onu izledi.

"Sana zarar vermek istemedim. İstesem bile seni yakalayabileceğimden şüpheliyim." Uzun saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırarak kıkırdadı. "Oldukça güzel olmana rağmen, beni kolayca ezebilecekmişsin gibi görünüyorsun."

Geyik arka ayakları üzerinde döndü ve yirmi adım öteye sıçradı, sonra durup omzunun üzerinden ona baktı. Kız kıpırdamayınca ya da bir şey yapmayınca homurdanarak yeri eşeledi ve on adım daha atıp dönerek kıza baktı.

"Seni takip etmemi ister misin?" Kız gözlerini kırptırdı. Adamın işaret etmeye çalıştığı şey bu gibi görünüyordu. Omuz silkerek yaratığı takip etmeye başladı. Onu bir tuzağa sürüklüyor olabilirdi, evet. Ama Labirent'in tamamı bir tuzaktı ve ayak bileğine dolanan bir dizi metal diş varken bir diğerinin ne önemi vardı?

En azından bu, bir araya getirilmiş kemik yığınınından çok daha az korkutucuydu. Patika boyunca ilerleyen geyiği takip etti ama sağa dönüp ormana girdiğinde tereddüt etti.

Henüz ormanın içine adım atmamıştı, sadece önündeki patikada kalmıştı. Sık çalılıkların arasında vahşi yaşam tarafından yapıldığı belli olan daha küçük, daha ince bir oyuk vardı. Dudağını çiğneyerek kılıcının kabzasını kavradı ve iç çekti. Saatlerdir patikada yürümek onu hiçbir yere götürmemişti. Doğru düzgün taş bile bulamamıştı.

Belki de bu bir tasarımdı.

Ağaçlara bakarak gözlerini kısıtı, aniden ormanın -Maze'in- kendisine karşı planlar yaptığından şüphelendi.

Geyik ağaçların arasından yeniden belirdi, siyah ve sivri, dikene benzeyen boynuzları yeşilliklerin arasında keskin bir silüet oluşturuyordu. Yüksek sesle homurdandı, ona kızdığı belliydi.

"Evet! Özür dilerim! Evet, tamam." Ellerini havaya kaldırdı. "Eğer öleceksem, geç olsun da güç olmasın." Ve böylece, çıplak ayaklarının dibine batan sopalarla kara geyiğin peşinden ormana doğru yürüdü. Yaratığı takip ederken bir yandan da nefesinin altında Valroy'dan ne kadar nefret ettiğini mırıldanıyordu.

Ondan gerçekten de çok nefret ettiğine karar verdi.

VALROY, kafasının arkasına bir taş isabet edince şaşkınlıkla ^{hiçkirdi.} Çok sert atılmamıştı ama yine de oldukça ürkütücüydü. Sarsılarak uyandı, başını kaldırdı ve gözlerini kısarak taşın geldiği yöne baktı.

Anfar.

Kuşkulu bir homurtuyla başını tekrar yastığına koydu. İnsan dünyasından çaldığı kumaşlardan yaptığı bir yuvanın üzerinde uyuyordu. Ne kadar aptalca ve cafcacı oldukları hoşuna gidiyordu. Ama aynı zamanda son derece rahatları. Ağaç dallarından ya da samandan yapılmış bir yuvadan çok daha rahattı. "Git buradan, deniz canavarı. Halılarıma damlatıyorsun."

"Sahip olduğunuz aptalca şeyler. İnsanlar yere kumaş seriyor diye sen de sermek zorunda değilsin. Umurumda değil."

"Umurunda olmadığını biliyorum ve umursamaman da umurumda değil. Hâlâ üzerlerine damlatıyorsun. Git ve bırak da uyuyayım." Valroy yüzüstü yuvarlandı ve kayayı kendisinden uzaklaştırdı.

"Bir İsimsiz tarafından saldırıya uğradı."

"Aferin ona." Uykulu uykulu esnedi. "Sanırım aptal kız ona bir isim vermiş ve şimdi de bir kemik yığınının parçası olarak ortalıkta dolaşıyor." Oyunun bu kadar çabuk bitmesi utanç vericiydi ama sorun değildi. Eğer ödülü bu kadar zayıfsa, o zaman belki de hiç ödül değildi.

"Onu öldürdü."

Bu onu uyandırdı. Hızla doğruldu ve nihayet kendisine fırlatılan taşa dikkat kesildi. Kömüre benzeyen küçük, siyah bir şeydi ama çok daha sertti. Kaşlarını çatarak onu aldı ve avucunun içinde çevirdi. Bu bir İsimsiz'in kalbiydi. Gülerek sırt üstü yatağa yığıldı ve taşı havada tutup parmaklarının arasında çevirmeye başladı. "Küçük cadı, beni şaşırtıyorsun. Onun ölümünü mü çaldın? Hiç sana göre değil."

"Taş onda olmamalıydı." "O zararsız."

"Bir İsimsiz'i öldürdü."

"Neyle öldürdü?"

"Kılıcımla."

"Senin kılıcınla! Ve sadece kışkırtıldığı için." Kıkırdadı. Anfar'ı kızdırmak çok kolay olabiliyordu. Tekrar esnedi. Uykusunun bölünmesinden nefret ediyordu. "Ondan korkuyor musun?"

"Hayır." Anfar yüzünü buruşturdu. "Pek sayılmaz."

"Güzel. O zaman sorunu göremiyorum. Benim küçük cadımdan korktuğun zaman daha fazla dikkat edeceğim." Elindeki taşı, kumaş ve yastık koleksiyonunu koyduğu platformun kenarına fırlattı ve yan yattı. "İyi günler, Anfar."

"Ama-"

"İyi günler, Anfar." İkinci sefer ilki kadar dostça değildi.

Deniz canavarının kızgınlıkla hırladığını duydu ama ikinci komutanı, arkadaşına en yakın şey, sonunda pes etti. Valroy onun gittiğini hissetti. Gülümsedi ve nefesini içine çekip uzun, uykulu bir inilti olarak dışarı verdi ve etrafındaki yastıklara sarıldı.

Onun yanında olmasının ne kadar süreceğini merak ediyordu.

Gözlerini açarak bir kez daha doğruldu ve kaşlarını çatı. Bu aptalca bir düşünceydi. Bu onun yatağıydı.

Tekrar diğer tarafına uzanarak, onu uyandırdığı için nefesinin altında Anfar'a küfretti. Diğer tüm düşünceleri aklından kovarak uykunun tekrar gelmesine izin verdi.

ABIGAIL çıplak ayaklarıyla ormanda yürüdükçe Valroy'a daha yüksek sesle küfrediyordu. Onu kandırdığı için ona lanet ediyordu. Evini yaktığı için ona lanet olsun. Marcus'u öldürdüğü için lanet olsun ona. Onu çaldığı için lanet olsun. Kıyafetlerini aldığı ve ayakkabılarını vermeyi reddettiği için lanet olsun ona. Onu bu labirente soktuğu için ona lanet olsun.

Her şey için ona lanet
olsun. Kesinlikle her şey
için.

Yapabilseydi, iyi bir önlem için onun hiçbir ilgisi olmadığını bildiği birkaç şeyi de oraya atardı. Ona saplanacak bu kadar çok dal ve sivri şey olduğu için ona lanet olsun.

Ama yine de ormanda geyiği takip etti. Orman sakinleşene kadar sabırsız hayvanı bir saat kadar takip etti. Orman yerini yumuşak, ipeksi, yeşil çimenlerle kaplı bir açıklığa bıraktı. Yirmi adım ilerisinde berrak bir dere vardı ve neredeyse rahatlayarak ağlayacaktı. Akan suyun sesi, etrafındaki havada kuşların ve böceklerin şarkılarına katıldı.

"Oh, tanrılara şükürler olsun." Çimenlerin üzerine çıktı ve ayaklarını teker teker kaldırarak pislikleri temizledi. Derisinden bir çakıl taşı aldı ve ne kadar kırmızı ve çiğ olduklarını görünce yüzünü buruşturdu. Ayakkabısız ne kadar dayanabileceğini merak ederken, bunun ne kadar süre hayatta kalacağıyla ne kadar örtüştüğünü de düşündü.

Hangisi önce olur-ayaklarım pes mi eder, yoksa yenilirler mi? Bahislerinizi koyun...

Geyik ondan aşağıda, sığ suda duruyordu, başını eğmiş su içiyordu.

Kıyıya doğru yürüdü, diz çöktü ve ellerini berrak sızıya daldırdı. Normal kokuyordu. Geyik onu içiyordu. *Geyik sihirli. Ben değilim. Bu beni hâlâ öldürebilir.*

Her şey onu öldürebilir.

Su içmemek de dahil. "Bu hayatımın sonu mu olacak?" tartışmasından vazgeçti ve içti. Su soğuk ve berraktı, tadı da gayet normaldi. Karnını doyurduktan sonra bir taşla doğru yürüdü ve üzerine oturarak ayaklarını suya soktu. Kesikleri acıttığı için tısladı ama çok daha iyi hissetti.

Geyik onun acı dolu sesiyle başını kaldırdı, koyu renk gözleri ona sabitlenmişti. "Özür dilerim." Gülümsedi. "Çıplak ayakla yürüyüş yapmaya alışık değilim. Teşekkür ederim.

Beni buraya getirdiğin için."

Geyik başını tekrar eğdi. Pek konuşkan biri değildi.

Aşağı uzanarak sudan birkaç pürüzsüz taş toplamaya başladı. Büyü için mükemmel olacaktı. Yedi taneye ihtiyacı vardı ve hemen avucunun içine aldı. Her biri ovaldi, yıllar boyunca suyun geçişiyle aşınmıştı.

Artık hareket etmediği için yorgunluk ağır taşlar gibi üzerine çökmüştü. Gözlerini açık tutmak giderek zorlaşıyordu. Derenin sesi yalan bile olsa çok huzur vericiydi.

Uyumak. Şu anda her şeyden çok ihtiyacı olan şey buydu ve burası da en uygun yer gibi görünüyordu. Kendisinden başka kimse tarafından kullanılmadığı anlaşılan bir patikanın ortasında uyumaktan kesinlikle daha az dikkat çekiciydi.

Çimlerin üzerine geri adım atarak taşları tuttu ve ellerinin arasına aldı. *Koru*. Tek bir kelime. Tek bir amaç. Tek bir irade.

Geniş bir daire çizerek yürürken her bir taşı yere bıraktı, kelimeyi kafasında tekrarlardı ve onu taşla geçirdi. *Koru*.

Kısa süre sonra yedi taşın her biri etrafını sarmıştı. İşe yarayıp yaramadığını söylemek mümkün değildi. Buradaki yaratıkların onun büyüünü gözlerini kırpmadan geçip geçemeyeceklerini de bilemiyordu. Ama bunu öğreneceğine dair belirgin bir şüphesi vardı. Çemberin ortasına oturarak Valroy'un ona verdiği korsenin bağlarını çözmeye başladı.

Bu lanet şey nefes almasını oldukça zorlaştırıyordu zaten.

Katlayıp yere koyduktan sonra yastık yerine kullandığı üzgün bahanesine baktı. İşe yaramak zorundaydı. Kılıcını yanına koyarak, beklenmedik bir anda ihtiyaç duyarsa kolayca ulaşabileceği bir yerde olmasını sağladı.

Geyik yine onu izliyordu ve büyüü boyunca bunu yapıp yapmadığını merak etti. Ona gülümsedi. "Bu senin için değil. Ama bu dünya beni korkutuyor ve gerçekten de beni yemeye niyetli olduğuna inanıyorum."

Karşılığında aldığı tek şey beyaz bir kuyruğun şıptısıydı.

Çimenlerin üzerine yan yatarak başını katlanmış korsesine yasladı. "Beni buraya getirdiğiniz için teşekkür ederim Bay Geyik. Umarım bir gün bu iyiliğinizi geri ödeyebilirim." Karyola ya da battaniye olmadan yerde uyuyamayacağı konusundaki endişeleri çabucak yok oldu. Çok yorgundu ve vücudu çevresini hiç umursamıyordu.

Uyku onu sert ve hızlı bir şekilde vurdu ve son düşünceleri bir daha uyanıp uyanmayacağını merak etmek oldu.

ABIGAIL UYANDI

Kan ve yanık kokusuna. Ve ılık sesleriyle.

Bir sarsıntıyla, anında uyandı. Hiç düşünmeden kılıcı yanında durduğu yerden kaptı. Doğrulduğunda, kalbi anında kulaklarında çarpmaya başladı, korku parmaklarını şıklatmasıyla uykusunun her zerresini yok etti.

Güneş batmıştı, uzun süredir uyuduğu için mi yoksa hızlı hareket ettiği için mi, bilmiyordu. Ama ay, gündüz olduğundan daha fazla ışık saçıyordu ve bu, önünde ne olduğunu görmesi için fazlasıyla yeterliydi.

ılık attı.

Etrafında sadece bir sürü olarak düşünebildiği küçük, kanatlı figürler vardı. Böceğe benzeyen büyük kanatların vızıltısı, insanlık dışı çığlıklarının ve feryatlarının sesine karışırıyordu. Vücutları küçük ve deforme olmuştu ve belli belirsiz insana benzetilebilirdi. Yüzlercesi, belki de daha fazlası vardı.

Ve kendilerini ona doğru fırlatıyorlardı. Küçük, ılık atan canavarlardan biri ona doğru uçarken korkuyla geri çekildi, ancak yoluna çıkan görünmez *bir* şeye çarptı. Hayvani feryadı, bariyere değdiği yerde alevler içinde kalırken tiz ve acı dolu bir çığlığa dönüştü.

Onun bariyeri.

Şeylerden biri onun üzerinden uçtu. Dalışa geçti ve büyüsünün kenarına çarpınca refleks olarak eğildi. Sanki çizdiği çember yükselmiş ve bir kubbe halinde etrafını sarmıştı. Ayakta durmaya cesaret edemedi. Üzerindeki büyüye çarpan canavar da diğeriyle aynı kaderi paylaştı. O da tıpkı arkadaşı gibi yandı.

Ama giderek artan dehşetine rağmen, durulmadı. Kendini bariyere doğru itmeye devam etti, eti gözlerinin önünde küle dönüştü. Ancak parmakları, elleri, bilekleri ve kolları tamamen yok olduktan sonra geri çekildi.

Daha doğrusu, denedi.

Akrabalarından bir başkası onu yakaladı ve bir silah olarak kullanmaya başladı, yaralı canavarı büyüye karşı ezdi. İlki ılık attı, umutsuzca çırpındı ama faydası olmadı. Çok geçmeden yok oldu.

Bu sırada Abigail ığlık atıyordu.

Onun korkusundan zevk alıyor gibiydiler - hayır, bundan ilham almış gibiydiler. Sanki onun çıkardığı sese açlık duyuyorlardı. Sürü tekrar ona doğru harekete geçti, bir düzine yaratık büyüye çarpıp yanarak yok oldu.

Eliyle ağzını kapattı, diğer eliyle kılıcını sıkıca kavradı ve çıkardığı sesi bastırmaya çalıştı.

Sonunda ağladı.

Korkusu geçmese de yaşadığı şok yavaş yavaş geçmeye başlamıştı. Tüm çığlıklarını bastırarak, umutsuzca durumunu değerlendirmeye çalıştı.

Yaratıklar sessizleşmişti ama hâlâ etrafındaki çimenleri dolduruyorlardı. Ağaçların arasında hastalıklı kuşlar gibi uçuştuklarını görebiliyordu. Artık hareket etmeyi bıraktıklarına göre, sonunda ona neyin saldırdığını görebiliyordu.

Sıska, minik, yetersiz beslenmiş insanlara benziyorlardı. Elleri ve ayakları peneden başka bir şey değildi. Hamamböceklerinkine benzeyen kanatları sırtlarında vızıldıyordu. Ve kafaları... yüzleri pürüzsüzdü, bir top gibi yuvarlaktı ve hiçbir özelliği yoktu. Sıra sıra iğneye benzer dişlerle dolu büyük, geniş, hayvansı bir ağız dışında hiçbir özellikleri yoktu.

"Hiç 'diş perisi' masalını duydunuz mu?"

şok içinde sarsıldı ve başını sese doğru çevirdi. Orada, bir ağaca yaslanmış, bir hançerin ucuyla tırnaklarını temizleyen Valroy'du. Minik canavarlardan biri, tiz bir savaş çığlığı atarak üzerine atladı.

Hiç irkilmeden -yaratığa bakmadan bile- onu kanatlarından birinin pençesiyle havada yakaladı ve mide bulandırıcı bir çıtırtıyla yumruğunun arasında ezdi. Onu bir kenara fırlattı, gevşek ceset çimlerin üzerine düştü. Göz açıp kapayınca kadar bile orada kalmamıştı ki, akrabaları üzerine çıkıp onu parçalara ayırdı ve etini, kemiğini ve diğer her şeyini yedi.

"Evet-" diye fısıldadı. O kadar çok titriyordu ki dişleri takırdıyordu. Yanaklarından aşağı süzülen gözyaşlarını sildi. Etrafını saran dehşet ne olursa olsun Valroy'un önünde ağlamak istemiyordu. "Hikâyeyi duydum."

Kızın çıkardığı seslere rağmen canavarlar kıpırdamadı. Başlarını bir o yana bir bu yana eğiyor, ara sıra ona doğru yaklaşıyor, ancak taşlarının çizdiği çembere çarpıp tıslıyor, yanarken ya da alev alırken geri çekiliyorlardı.

"Bir diş perisi havada açıkta kalan her kemiği avlar. Bütün savaş alanlarını yok edebilirler" -parmaklarını şıklattı- "işte böyle. Kötücül yaratıklar. Bunlar da benzer, tek farkları *korku* avlamaları. Ve sen, benim sevgili küçük cadım, tam bir ziyafetsin." Kıkırdadı. "Tam bir karmaşa içinde olduğunuzu söyleyebilirim."

"I-" Perilerden biri daha ona doğru atılıp bariyeri tırmalamaya başlayınca durakladı ve çığlık atmamaya çalıştı. Acı, ıstırap ve açlık çığlıklarının teşvikiyle daha fazlası da ona katıldı. "Durdur onları!"

"Durdurabilirim." Gölgelemin arasından parlayan safir gözleriyle ona sırtıttı. "Ama yapmayacağım."

"Senden *nefret ediyorum*."

"Biliyorum." Tırnaklarını incelemeye geri döndü, siyah ve sivri şeylerin altını hançeriyle temizledi. "Bu konuda eşsiz değilsin."

Yukarıdan daha fazlası üzerine doğru inerken ciyakladı ve başını eğdi. Etrafına is yağarken kollarıyla başını örttü.

"Zekice bir büyü. Ne kadar dayanacağını merak ediyorum."

Ona bir şey fırlatmak istedi. Kendini beğenmiş, alaycı sesi onu çıldırtacaktı. Tabii yeterince uzun yaşarsa ve bu "korku perileri" önce dileklerine kavuşmazsa. "Sizin türünüzün hepsi çok mu çirkin?"

Bunun üzerine sertçe güldü. "Çoğu öyle. Çoğu değil. Asıl çirkin olanlar endişelenmene gerek yok."

Kadın bir süre sessizce ona baktı. Hâlâ tırnaklarına odaklanmış, ara sıra tırnaklarını çevirip incelediği için fark etmedi bile. Hâlâ gömleksizdi ve siyah deri pantolonu ona kesinlikle bir beden küçük geliyordu. Rahat olduklarını hayal bile edemiyordu. "Bana yardım edecek misin?"

"Hm? Benden nefret ettiğini sanıyordum." "Ediyorum. Bu hâlâ bir soru."

"Neyle takas edeceksin?" Sırtıttı ama hâlâ ona bakmıyordu.

"Benden almadığın hiçbir şeyi sana veremem."

"Bu zerre kadar doğru değil ve bunu sen de biliyorsun." Hançerinin ucuyla onu işaret etti. "Ve sakın huysuz bir çocuk gibi davranmaya cüret etme."

"Sakın bana ders vermeye kalkma."

"Birimiz binlerce yaşında, diğerimiz değil." "Birimiz de götün teki."

Tekrar güldü ve bileğini salladı. Bunu yaparken hançer havada kayboldu. İleriye doğru yürüdü, ona yaklaşırken yaratıklardan birkaçını tekmeleyerek yolundan çekti. "Sivri dilli cadı."

"Fae piçi."

"Ben bir kraliyet ailesinin ürünüyüm, çok teşekkür ederim." Sahte bir aşağılamayla ofladı, yüz hatlarında hâlâ eğlence okunuyordu. "Ama ne demek istediğini anlıyorum. Söyle bana, kendini nasıl savunmayı planlıyorsun? Büyü bozulana ve onlar üzerinize gelene kadar burada sinmeyi mi planlıyorsunuz?" Kızın tuttuğu paslı bıçağa bakarken başını yana eğdi. "Yoksa hepsini teker teker bıçaklamak mı istiyorsun?"

"Eğer mecbur kalırsam..." Hayır, bu aptalca bir fikirdi. Ayrıca, kılıcıyla kubbeyi aşarsa ne olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Büyüyü bozar mıydı? Bozulursa mahvolurdu. Yüzünü ovuşturarak düşünmeye çalıştı.

"Teslim ol küçük cadı, ben de onları göndereyim."

"Hayır."

"Oyunumuzdan sıkıldın bile. Zaten kaybediyorsun. Bir gece ve bir gün boyunca yürüdün ve hiçbir yere varamadın. Dört bir yanınız sizi parçalamaktan zevk alacak yaratıklarla çevrili." Büyünün kenarına çömelmiş, sahip olduğu tüm üstünlük duygusuyla onu küçümsüyordu. Bir parmağını uzattı ve tek bir tırnağını kubbenin kenarı boyunca gezdirdi. Cızırdadı ve çatırdadı ama zarar görmemişti. "Teslim olursan seni buradan götürürüm."

"Hayır." *Henüz değil.* Son cümleyi aklından kovdu. Adam haklıydı. Söylediği her kelime doğruydu. Ama bu kadar çabuk pes edemezdi. "Evcil hayvanlarıma çok iyi bakarım, cadı. Bir kraliçe gibi yaşarsın." Adam kıkırdadı.

"Hayır," diye tekrarladı kadın sıkılmış dişlerinin arasından.

"O zaman bundan sonra ne yapacağını görmek için sabırsızlanıyorum." Ayağa kalktı ve ormana doğru geri yürüdü. "Yardım için çığlık at, adımı söyle ve sana zamanında ulaşabilmem için dua et." Gölgelemin içinde kayboldu.

"Senden nefret ediyorum!"

Etrafindan kahkahalar yükseldi. "Biliyorum."

Uzun bir nefes alarak etrafını saran şeytani, çirkin, küçük yaratıklara baktı. Ne yapacaktı şimdi? Bu karmaşadan nasıl kurtulacaktı?

Arada bir ilerinden biri ileri atılarak onu düşüncelerinden uzaklaştırıyordu. Nefesini tuttu, büyüünün gücünün ne kadar dayanabileceğinin cevabının *sadece bir tane daha* olup olmadığını görmek için bekledi. Ve sonra cızırdayarak yanmaya başladığında tiksintiyle gözlerini kaçırmak zorunda kaldı, sadece diğerkleri tarafından yenmek ya da silah olarak kullanılmak için.

Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordu.

Kullanacak neyi vardı ki? Dantel bir kemer, riskli olmaktan çok daha fazlası olan bir kılıç, sırtındaki giysiler, ağrıyan ayakları...

Ve bir şey daha.

Başka bir şeye daha erişimi vardı.

Denemek aptalca olacaktı. Ama Valroy'a teslim olmayı içermeyen başka bir seçeneğİ de yoktu. Diz çökerek ellerini çimlerin üzerine koydu ve parmaklarını bıçakların arasından geçirdi.

Etrafında bir dünya vardı.

Yaşayan dünya.

Ne kadar korkunç olursa olsun... yine de doğanın bir parçasıydı.

"Bana yardım et," diye fısıldadı. "*Lütfen.*" Bir an için nefesini tuttu.

Çim yaprakları parmaklarının etrafında kıvrılıp dolandı. Gözlerini açtı ve etrafını sarışlarını şaşkınlıkla izledi.

Otlar şimdi onu da mı yiyecekti?

Önünden gelen bir çığlık dikkatini çekti. Canavarlardan birinin yanıp kül olduğunu görmeyi bekliyordu ama şaşkınlıkla gözlerini kırıpşırttı. Çim bıçakları onu da yakalamıştı. Onu yere *doğru* sürüklüyorlardı. Ve kısa süre sonra ona bir başkası daha katıldı.

Bazıları kaçmak için gökyüzüne çıktı, ama görünüşe göre çimenler caydırılmamıştı. Büyüdü ve uzadı, göz açıp kapayıncaya kadar onlara ulaştı, kırba gibi şakladı, ayak bileklerine, bileklerine, boyunlarına dolandı ve onları aç toprağİ geri sürükledi.

Çığlıklara daha fazla çığlık eklendi. Ve sonra daha fazlası, daha fazlası ve daha fazlası.

Başını eğdi, gözlerini sıkıca kapattı ve gözyaşlarının yanaklarından tekrar süzüldüğünü hissetti. Bir an için sesin onu sağır edeceğini düşündü. Ya da belki onu delirtebileceğini. Ya da sonsuza kadar devam edebileceğini.

Ta ki aniden... çığlıklar kesilene kadar. Yukarı baktığında yalnız olduğunu gördü. Yaratıkların her biri *gitmişti*. Ama değillerdi, değil mi? En az onun kadar çimenli ve yemyeşil olan toprağın altındaydılar.

bir saniye önceydi. Elleriyle kazarsa, onların kıpırdayan bedenlerini bulabilir miydi? Kemiklerini mi? Ya da hiçbir şey?

Çimenler onu serbest bıraktı.

"T-teşekkür ederim-" diye kekeleydi gevelediği dişlerinin arasından. Otururken dizlerini çenesine dayadı. Canavarlar gitmişti. Ölmüşlerdi. Onları öldürmüştü, tıpkı İsimsiz Şey'i öldürdüğü gibi. Kendini savunmak için yapmıştı; bunu yapmak istememişti.

Başını dizlerine doğru indirdi. Çok yakında hareket etmeye devam etmesi gerekecekti ama tam o anda kendini ayakta duramaz halde buldu. Aslında pek bir şey yapamıyordu. Çünkü çılgınlıklar durmuş olsa da ağlaması durmamıştı.

Çok fazla ölüm...

Çok fazla ölüme sebep olmuştu.

Onlar canavardı. Ona zarar vermek istediler. Onu yemek istiyorlardı.

Elini toprağa bastırarak kolyesini kavradı ve çektikleri acının kısa sürmesi için eski tanrılara dua etti.

Ve doğaya dönmeleri için dua etti. Ve gözyaşlarının yeterince kefarete olmasını umdu.

VALROY, küçük cadının dizlerini göğsüne çekip ağlamasını izledi. Ne için ağlıyordu? Kaşlarını çatı. Uykusundaki korkunun kokusunu alan ve onu yemeye gelen praggings'i yenmişti.

Zafer kazanmıştı. Kutlama yapıyor olmalıydı. Orada durup ona bağırıyor, yumruğunu gökyüzüne doğru sallayıp onu lanetliyor olmalıydı. Ama orada tek başına oturmuş ağlıyordu. Yanlış olan ne olabilirdi ki?

Bulmacaları sevmezdi, ki onları başkalarının önüne koymayı ne kadar sevdiği düşünüldüğünde bu ironik bir durumdu. Kaşlarını çatarak genç kızı izledi ve sorunu anlamaya çalıştı. Gözlerini silerken bacaklarını yanına katlamak için kaydığında, ayaklarının altındaki kesikleri gördü.

Oh!

Şimdi ne olduğunu biliyordu.

Gülümsedi. Bulmaca çözülmüştü.

Aptal ölümlüler.

Nihayet tekrar hareket edecek gücü bulduğunda, korsajını giydi ve bağladı - lanet şey hâlâ çok dardı. Ayağa kalktı, kılıcı doğaçlama dantel kemerine geçirdi, döndü ve dereye doğru yürüdü.

Ve hemen ayağı takıldı.

İnleyerek yüzüstü yere kapaklandı. Düşüşünü zar zor kırmayı başarmıştı. Etrafından gelen kahkahaları duydu. Birçok küçük ses, tanıdığı daha derin bir ses tarafından vurgulanıyordu.

Yan dönerek, ayağının takıldığı şeyi görmek için aşağıya baktı. Bir çift ayakkabıydı.

Aslında çizme. Bir erkek için yapılmış gibi görünen sağlam, iri şeylerdi ama ona uyacağını bildiği kadar küçüktü. Boyun kısmına bir çift çorap sokuşturulmuştu.

Valroy'dan bir

hediye. Ama neden?

O korkunç yaratıkları yendiğim için olmalı.

"Teşekkür ederim," diye homurdanarak çorapları çekmeye ve ardından botları giymeye başladı. Yumuşak deriden yapılmışlardı ve işçiliklerine hayran kalmıştı. Cevap gelmedi ve bu onun için sorun değildi.

Koluyla gözlerini tekrar silerek ayağa kalktı ve giysilerindeki dal ve yaprak parçalarını fırçaladı. "Yine de senden nefret ediyorum."

Bu sefer onun yine güldüğünü duydu.

Ve karanlığa taş atma dürtüsüne zorlukla karşı koydu.

TITANIA güneşin ufka doğru alçalmasını izledi. Yakında gölgeler Tir n'Aill dünyasının üzerinde uzanmaya başlayacak ve Unseelie uyanacaktı. Çenesi titredi. "Ne yaptı?"

"Kanlı Prens ölümlü bir kızı aldı ve onu Labirent'te sakladı." Cevap odanın köşesinden, taht odasında çoktan oluşmuş olan tek gölgenin güvenliği içinde kalmak için kambur duran bir figürden geldi. Tasarım olarak olmasa da, belki de sadece kullanım olarak bir odaydı. Sadece iki "duvarı" vardı ve onlar da moloz yığınının başka bir şey değildi.

Gözlerini kısarak yıkık yapılardan birine doğru yürüdü ve güneşin ufka doğru gittikçe alçalmasını izledi. Altın taht bir tepenin üzerine tünemişti ve önünde uzanan uçsuz bucaksız ormanları ve gölleri görebiliyordu. Ve güneşin değdiği her yerde Seelie hüküm sürerdi.

Ve değmediği her yerde...

Büyük bir meşe ağacının ve yıkık bir duvarın yarattığı karanlığın içinde çöreklenmiş pisliliklerle karşılaşmaktan nefret ediyordu. Oradan nefret ediyordu. Ayrıca, karanlık şeylerin yerlerini almaya geldikleri zamana bu kadar yakın bir zamanda evinin güvenliğinin dışında olmaktan da nefret ediyordu. Ama bu aynı zamanda son derece gerekliydi.

"Prens kendine işkence edecek bir oyuncak almaya karar verdiyse, bu beni neden ilgilendiriyor?" Burnunu kırıştırdı. "Onun eğilimleri bizim için bilinmeyen bir şey değil."

Gölgelerdeki figür ayaklarını sürüyerek başını eğdi ve yırtık pırtık battaniyeyi başının üzerine çekerek kendisini güneşin parıltısından korudu. "Bu sefer aradığı bir oyuncak değil."

Elini duvarın kalan kısmının üzerine koyarak parmaklarının kireç taşının üzerinde gezinmesine izin verdi. "Sence onunla evlenmek mi istiyor?" Başını iki yana salladı. "O ölümlü bir gelin almaz. Bu onun *etkileyici* egosuna yakışmaz." Bir kahkaha attı ve eliyle kaba bir hareket yaptı. "Düğün yataklarında ölür."

"Onun niyetinin bu olduğuna inanıyorum."

Titania durakladı ve pazardaki yaşlı bir cadı gibi battaniyenin altında saklanan yaratığa bakmak için döndü. "Onunla evlenip sonra da öldürmeyi mi planlıyor?"

"Bu ona tahtını kazandıracak. Morrigan'ın yasasına göre evlenmek zorunda... evli *kalmak* zorunda değil." Figür iç çekti. "Tahta geçmesi için kadının düğün gecesinden sağ çıkmasına gerek yok."

Titania, Unseelie prensinin zalim, sadist ve şeytani biri olduğunu biliyordu. Ve kişisel eğlence ve tatmin için ölümlülerle oynamaya burun kıvıracak biri değildi. Yukarıdaki güneş, işine geldiğinde onun da aynı şeyi yaptığını biliyordu.

Ama bir ölümlüyü almak, onunla evlenmek ve sonra iş biter bitmez onu öldürmek? İçini çekti ve bir kez daha gün batımını izlemek için döndü. "Neden karanlık taht her zaman yarı iblis, yarı kan, tamamen çürümüş bir piç tarafından işgal edilmek zorunda?"

"Bu Morrigan'ın tasarımı. İblisi o yetiştirdi. Piçi o doğurdu. Ve onun yükselişine giden yolu açtı."

"Abartılı bir soruydu Cur. Hepsini biliyorum." Gözlerini devirdi. Unseelie. Onlara gerçekten acı çektirmek mümkün değildi. "Boş ver. Pekâlâ. O zaman söyle bana. Eğer bu lanet olası prensin planıysa, o zaman neden hâlâ yapmadı? Neden bir düğün davetiyesi almadım?" Sırıttı. "Ne hakaret ama."

"Hayır. Onunla vakit geçiriyor. Nedenini bilmiyorum. Tehlikeli olabilir. Bir İsimsiz'i öldürdü. Bir sürü praggings öldürdü. O bir cadı."

Bu Titania'yı güldürdü. "Onu almadan önce biliyor muydu?"

"Evet."

Elini gözlerine götürerek içini çekti. Valroy'un ne yapacağı hiç belli olmazdı, ama bir durum daha da zorlaştırılabiliyorsa, her fırsatta bunu yapmaya çalışırdı. Ama bunun bir önemi yoktu. "Evlenmelerine izin verilemez. Onun planını biliyor mu?"

"Hayır."

"Güzel. Umarım öyle kalır. Ölümlülerin güç hırsı her şeyin ötesinde." Gölgeler uzayıp kendisine doğru uzanmaya başladığında duvardan bir adım geri çekildi. Bir zamanlar durduğu sıcak yeşil çimlerin gümüş rengi ve soğuğa dönüşmesini izledi. Dökülen yapraklar artık sarı ve zeytinin gür tonları değil, soluk maviler ve beyazlardı.

Güneş batacak, ay doğacak ve Seelie'ler akrabalarıyla yer değiştirecekti. Her şey böyleydi. Gerekli olan denge buydu.

Ve Valroy'un bozmaya çalıştığı dünyanın yasası da buydu.

Başını sallayarak sıcak güneşin son kısımlarına doğru çekildi ve ayın ışınlarının kendisine dokunamayacağı güvenli evine doğru yola çıkmaya hazırlandı. "Eğer onun tahta geçtiğini görmek istemiyorsak, önümüzde tek bir yol olduğuna inanıyorum."

Figür artık gölgelerin içinde çömelmiyor, karanlık arttıkça dik duruyordu. Ama battaniyeyi hâlâ bir kefen gibi etraflarında tutuyorlardı. Konuşmuyorlardı. Bu onun için sorun değildi; fikirleri için değil, bilgileri ve eylemleri için para ödüyordu.

Eline bir torba dolusu bozuk para alarak figüre doğru fırlattı ve figür onu kolayca yakaladı. Ve şimdi onlara başka bir şey için ödeme yapacaktı. Onlara cinayet için ödeme yapacaktı. "Cadı ölür."

Figür başını eğdi ve bir adım geri çekilerek sanki hiç orada olmamış gibi gözden kayboldu.

Yapmak zorunda kaldığı şey utanç vericiydi. Titania gerekli olduğunda bile kan dökmekten ve can almaktan nefret ederdi. Ama cadı ölmezse -ve korktuğu gibi yakında- o zaman yer daha da kıpkırmızı olacaktı.

Ya Valroy'un istediği olursa? Seelie'nin tamamı onun çizmelerinin altına düşecekti.

Güneş bir daha asla doğmayacaktı.

Tir n'Aill'in sonuyla karşılaştırıldığında bir ölümlü hayatı neydi ki? Onun halkıyla karşılaştırıldığında? Hiçbir şey. Hem de hiç. Ama yine de bu seçimin ona dayatılmış olmasından dolayı pişmanlık duyuyordu.

Gözlerini kapatarak dünyanın bariyerinden geçmesine izin verdi, tıpkı karanlık ziyaretçisinin gölgelerden geçtiği gibi güneş ışınlarının içinde kayboldu. Onun için dinlenme vakti gelmişti.

Cadı ölecekti. Cadı

ölmeliydi.

ABIGAIL Valroy'dan çok nefret ettiğine karar verdi.

Ama kabul etmek zorundaydı ki botlar hayatını daha az çekilmez kılıyordu. Dere boyunca yürümeye, akıntı yönünde ilerlemeye karar verdi. Belki de bulacaktı; ne umduğunu açıkçası bilmiyordu. Bir kasaba mı?

Fae'lerin kasabaları *var mıydı?*

Ağaçlarda mı yaşıyorlardı?

Bir toplumları var mıydı? Öyle olduğunu varsaydı. Eğer bir prensleri varsa, muhtemelen başka şeyleri de vardır diye düşündü. Teyzesinden peri halkıyla ilgili tüm hikâyeleri dinlemişti - her ne kadar kazara bir tanesini evine davet etmemesi için dersler yeterince içine işlememiş olsa da. Ama tüm masallara ve boggartlar, goblinler, elfler ve perilerle ilgili bilgilere rağmen... nerede olduğu ya da ne bulabileceği hakkında hiçbir şey bilmediğini fark etti.

Korkunç, dehşet verici canavarlarla dolu olduğu dışında hiçbir şey. Onun kişiliğinden, korkusundan ve daha fazlasından beslenmek isteyenler. Ama onu nehre götüren geyik zararsız ve aslında iyi huylu görünüyordu. Ormanda bunun gibi başkaları da var mıydı? Onları bulursa kendisine yardım edebilecek yaratıklar?

"İyi akşamlar, küçük cadı."

Ses tam yanından gelip kulağına fısıldayınca şaşkınlıkla irkildi. Döndü, kendi ayaklarının üzerinde sendeledi ve bir *umf* ile çimlere düştü.

Valroy güldü. Valroy'un boyu ve geniş omuzlarıyla bunu yapması çok da zor değildi. Şakacı bir sırıtışla onu izlerken yine o keskin dişleri gördü. Elinde bir sepet tutuyordu. "Burada, nehir kenarında piknik yapmak ister misin diye soracaktım ama sen çoktan oturmuşsun. Ne kadar hoş."

Tekrar ayağa fırladı ve bir adım geri çekildi. "Uzak dur Ben!

" Bir kaşını kaldırdı. "Ben *şimdi* ne yaptım?"

"Önemli o l a n şu anda ne yaptığınız değil, ne yaptığınızdır. Bugüne kadar bana ne yaptın?" Elini kılıcının kabzasına koydu.

Bu onu yine güldürdü. "Oh, benimle dövüşmek istiyorsun, öyle mi? Kazanacağını mı sanıyorsun?" Adam öne doğru yavaş ve sivri bir adım attı. O da bir adım geri attı. Lanet olsun ona ve sürekli takip etmesine! "Hadi oynayalım."

"N-ah!" Ağzından "hayır" kelimesi bile çıkmadı. Adam üzerine atladı. Ani hareketle başı döndü ve sert bir şeye çarptığı için bir saniyeliğine görüşünü yıldızlar doldurdu.

Tekrar düşünebildiğinde, kendini bir ağaca yaslanmış halde buldu. Adam onu oraya bastırırken ağaç kabukları omuzlarına batıyordu. Adamın bir eli kızın boğazındaydı.

"I-" Adamın tutuşu sıkılaştınca ciyaktı. Acıtacak kadar değil, ama havasını kısıtlayacak kadar.

"Sus." Sözcük, ona bir kediyi hatırlatan bir sesle çıktı. Hırıltı ile mırıltı arasında bir yerde ve belirgin bir şekilde insanlık dışı. Ona doğru eğildi, dudaklarını kulağının yanında gezdirirken koyu mavi saçlarının dalları tenine değiyordu. "Kazanacağını bilmediğin sürece beni silahla tehdit etme... ya da kaybetmek istiyorsan."

Kalbi davul gibi çarpıyordu. Adam ondan çok daha büyüktü ve etraflarını saran, onu içine hapseden kanatlarıyla sanki dünyada var olan tek şey oymuş gibi hissediyordu.

Adam kıkırdayana kadar ellerinin çıplak göğsüne bastırılmış olduğunu fark etmedi, umutsuzca onu itmeye çalışıyordu. Sağ elini labirentin masmavi renkli dövmesinin üzerine koydu. "Bekle-"

"Kazanamazsın. Beni yenemezsiniz. Ben buradayım, etrafınızdaki her şeyin efendisiyim. Önündeki tek yol yenilgidir. Oynadığın bu oyunun nafile olduğunu anlamalısın."

Kadın sadece inleyebildi.

Adam kalçalarını ona doğru bastırdı ve kadın gözlerini sıkıca yumdu. "Acaba sen hangisisin? Söyle bana küçük cadı, teslim olmak isteyenlerden misin yoksa yenilmek isteyenlerden mi?" Adamın eli kızın boğazını hafifçe sıktı. "Her iki durumda da, sen benim savaş ganimetimsin. Şimdi ya da sonra, fark etmez. Sen benimsin, küçük cadı. Bu oyun sadece bir oyalama. Bunu unutma."

"Dur-" Sözcük onu soluk soluğa bir fısıltı olarak terk etti.

Ve bir anda, adam gitmişti. Sanki hiçbir şey olmamış gibi bir melodi mırıldanarak ondan uzaklaştı. Onu ağaca yaslanmış, nefes nefese kalmış, bir şeylere tutunmak için çaresizce ağaç kabuğunu kavramış bir halde bıraktı.

Valroy sepeti düştüğü yerden kaldırdı, içinden düşen birkaç tanesini yerine koydu ve ona bir kez daha gülümsedi. "Akşam yemeği mi? Açlıktan ölüyor olmalısın."

Öyleydi. Ama...

Bu oyun sadece bir oyalama.

Onun zararsız olduğunu düşünüyordu. Çaresiz. Umutsuz. Ve muhtemelen öyleydi.

Derenin kenarına oturdu ve sepeti yere bıraktı. onun yanında. Diğer tarafındaki çimenleri okşadı. "İnatçı olma. Ölümlülerin yiyeceğe ihtiyacı var ve oyunumuzu bu kadar çabuk bitirmek istemiyorum. Çok eğleniyorum."

"Senden nefret ediyorum." Bir elini adamın onu kavradığı boğazına bastırdı. Sıcak, sert avuç içini hâlâ hissedebiliyordu.

Adamın pençelerinden biri onu umursamaz bir tavırla salladı. "Evet, evet, söyleyecek yeni bir şeyler öğren. Zaten iki papağanım var, üçüncüye ihtiyacım yok."

Sepetin içinde et, peynir, ekmek ve şaraptan oluşan bir koleksiyon görebiliyordu. Midesi guruldadı ve ona en az bir gündür bir şey yemediğini hatırlattı. Belki de iki gündür. Doğrusu burada zamanın nasıl geçtiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Tereddütle bir adım öne çıktı. Uzun bir süre sonra oturdu. Ona korkunç şeyler yapmakla tehdit ediyor olsa bile inat etmenin bir anlamı yoktu. "Labirentini çözmeye yaklaşıyor muyum?"

Kıs kıs gülererek dirseğine yaslandı ve bir parça ekmek koparıp yemeye başladı. İhtiyacı olan tek cevap buydu ve adamın vermeye istekli olduğu tek cevap da buydu.

Hayal kırıklığı bir battaniye gibi üzerine çöktü. Soğuk, istenmeyen, nemli bir battaniye. Derme çatma kemerinden kılıcını çıkarıp yanındaki çimenlere bıraktı.

"Vazgeçebilirsin, biliyorsun." Ona bir parça ekmek uzattı. "Acı çekmene gerek yok."

"Biliyorum." Ekmeği aldı, bir parça peynirle eşleştirdi ve yemeye başladı. "Ama yemeyeceğim."

"Bu sadece bir zaman meselesi."

Başını salladı. Bunun kaçınılmaz olduğunu biliyordu ama denemek zorundaydı. "Geyik kimdi? Onlara bir teşekkür borçluyum."

Sessizlik.

Ona doğru baktı. Adamın yüzünde tuhaf, okunamayan bir ifade vardı. Şimdi oturuyordu, geniş vücudunda bir aciliyet hissi vardı. *Keşke bir gömlek giyse. Kaslarının hareketi dikkat dağıtıcı.* Bu da yanaklarının ısınmasına neden oluyordu.

Çok çekici biri. Neden olmasın ki? O bir Fae prensi. Tabii ki, o bir sanat eseri. Tüm bu düşünceleri kafasındaki bir fıçıya doldurdu ve ait olduğu yere, uçurumdan uçuruma itti.

"Ne geyiği?" Adam onu konuşmaya geri getirdi. "Bana tarif et." Sesinde bir tehdit vardı. "En ince ayrıntısına kadar." *Yoksa.*

"Başlarının belaya girmesini istemiyorum. Onlar sadece-"

"Bana ne gördüğünü söyle, Abigail Moore." Yüzünü buruşturarak ona bakarken dişlerini gösterdi. Keskin, kara tırnakları yanındaki toprağı kazıyor, tırmıklıyordu.

imdeki siperler. "*şimdi* anlat bana."

Gözlerini kırptırdı, birkaç kez işe yaramaz bir şekilde kekeledi, boğazını temizlemek için öksürdü ve daha fazla şaraba ihtiyacı olabileceğine karar verdi. Otururken bile, ondan bir kol boyu uzaktayken bile, adam aniden dehşet vericiydi. Kanı donmuştu. "Tamamen siyahtı, diken gibi boynuzları vardı ve-"

O kadar hızlı ayağa kalktı ki, şok içinde geriye düştü ve sertçe kendi dirseğinin üzerine düştü. Kanatlarını sonuna kadar açtığında ölmek üzere olduğunu düşündü. Ona doğru hırladı. Evet. İşte o an ölecekti.

Ama o döndü ve muazzam kanatlarını güçlü bir şekilde çırparak gökyüzüne yükseldi. Koluyla başını örttü, kendini olabildiğince alçalttı. Onu arayacak kadar cesur hissettiğinde, adam gitmişti.

"Umarım başlarını derde sokmamışımdır..." Mırıldanarak çimenlere baktı. Valroy gitmişti ama yiyecek gitmemişti. "İsraf etmeyen, istemez, sanırım."

Yalnız başına yemeye başladı.

Ve korkunç bir hata yapıp yapmadığını merak etti.

Görünüşe göre yapabildiğim tek tür bunlar.

"ANNE!"

Valroy taşlardan oluşan çembere doğru fırladı. "*Anne!*" Sivri tırnaklarını avuçlarının içine öyle bir batırdı ki kanamaya başladılar. Acı onu sakinleştirdi, toprakladı. Sadece bir nebze de olsa. "Cevap ver bana!"

Yanındaki yekpare levhalardan birinin üzerine bir karga kondu. O doğduğunda çok eski olan kazıma ve oymalarla kaplıydı ve bu bin yıl ya da daha fazla zaman önceydi. Karga ona baktı, gakladı ve sonra bir kez daha uçup gitti.

Mesaj açıktı.

Hayır.

"Bu işe karışamazsın! O *benim*. Bu senin yaptığın, senin kuralların, senin koyduğun *aptal* yasalar! Şimdi de parmaklarını benim planıma mı sokmak istiyorsun?" Kanatlarını iki yana açarak güldü. Morrigan'ın gözünü korkutmanın mümkün olmadığını biliyordu. Ama elinde değildi.

Ayaklarının dibindeki çimenlere kan damlıyordu ve gece gökyüzüne ve orada daireler çizen kargalara baktı, yıldızlı gökyüzüne karşı siyah silüetler. "Taht benim olacak, Anne."

Avuçlarını önünde birleştirdi ve kan gölünün kenarlardan yavaşça sızmasını izledi. "Ve ağaçlar Seelie çocuklarının cesetlerinden beslenecek! Tüm Tir n'Aill benden önce düşecek." Alay etti. "Ve ardından ne geleceğini biliyorsun."

Kargalar onun üzerinde gakladı ve o sadece sırtıtabildi ve sese tekrar gülebildi. "İstediğin kadar karış. Beni sen bile durduramazsın Morrigan Ana. Sen bile."

ABIGAIL elinde yiyecek sepetiyle dere boyunca birkaç saat daha yürüdü. Ormanda yürürken sık sık yaptığı gibi kendi kendine şarkı söyledi. Kısa bir süre için - hatta sadece bir an için- buranın Dünya olduğuna, her şeyin yolunda gittiğine ve kendisinin sadece eve dönerken yolunu şaşırp kaybolduğuna dair kendini neredeyse kandırabilirdi.

Tepesindeki devasa ayı ve göz ucuyla gölgelerde görebileceği fırıl fırıl şekilleri boş verin. Normal bir orman yarattığı olamayacak kadar büyük ve sessiz şekiller.

Nehrin kıyısında otururken kendini garip bir ahlaki çıkmazın içinde bulmuştu, Valroy'un ani gidişinden sonra hâlâ sersemlemişti. Taşdığı sepetin içinde şingirdayan iki şarap kadehine bakılırsa, göt herif açıkça birlikte yemek yemelerini istemişti. Gitmek kabalık gibi gelmişti.

Ama... Valroy.

Bir iki dakika boyunca bunun artılarını ve eksilerini tartışmış, sonunda ona hiçbir şey borçlu olmadığını ve çözmesi gereken bir Labirent olduğunu fark etmişti. Öyle bir labirent ki, bildiği kadarıyla ne duvarları ne de koridorları vardı.

Duvarları ya da yönü olmayan bir labirentte yolumu nasıl bulacağım? Bulmaca gibi bile görünmeyen bir şeyi nasıl çözeceğim?

"Ne şarkı söylüyorsun?"

diye bağırdı.

Dönerek Valroy'u bekledi. Ama bir ağacın karanlığından sinsice çıkan adam ne o kadar uzun boyluydu ne de kanatları vardı. Şey, bu doğru değildi. Adamın sırtında katlanmış, bir yusufluğunkine benzeyen bir çift ipek kanadı vardı.

Fae, omuzlarından gevşekçe sarkan siyah ipek bir gömlek giymiş ve beyaz keten bir pantolonun içine sokmuştu. Gözünün kenarından yanağına, boynuna ve gömleğinin yakasının altına doğru parlak ve ışıltılı gümüş işaretler uzanıyordu. Dudakları da aynı renge boyanmıştı. Fae'nin -ve çoğu fae'nin öyle olduğundan şüpheleniyordu- neredeyse acı verici bir güzelliği vardı.

Yüzünde rahat ve dostça bir gülümsemeyle ona doğru yürürken rahatça hareket etti. "Sizi korkuttuğum için özür dilerim, güzel bayan. Gücendirmek istememişim." Elini tutmak için uzandı. "Ben Lord Na'len, hizmetinizdeyim."

"I-ah-um." Başını salladı, bir nefes aldı ve tekrar başladı. "Abigail. Sizinle tanışmak bir zevk." Gergin bir şekilde bir süre onun elini izledi ve muhtemelen onu gücendirmemenin en iyisi olacağına karar verdi. Elini bileğinden koparıp ona kanlı bir kütükten başka bir şey bırakmamasını umarak elini onunkine koydu.

Ama Na'len eğildi, gülümseyerek parmak eklemlerini öptü ve onu serbest bırakarak doğruldu. İşini bitirdiğinde yine de ondan bir adım geri çekildi. Adam kaşlarını çatı. "Prens Valroy sizi ç o k korkuttu. Ve hayır

Seni labirentinde kendi başına dolaşmaya bırakarak." Dilini şaklattı. "O ahmak hiç utanma nedir bilmez."

"Öyle değil mi - özür dilerim, sizin Unseelie olduğunuzu varsayıyorum ama -"

"O benim prensim, evet, eğer sorduğun buysa." Kıkırdadı. "Bu onunla aynı fikirde olduğum ya da onu hoş bulduğum anlamına gelmiyor. Lordlarınızın işleyişine katılıyor musunuz? Ya da kralınızın?"

"Onlar hakkında pek bir şey bildiğimi söyleyemem." Na'len'e düşünceli bir şekilde bakarken dudağını çiğnedi. Na'len onu tedirgin ediyordu. *Fae'lere asla güvenme*. Valroy bile onu asıl endişelenmesi gerekenlerin güzel olanlar olduğu konusunda uyarmıştı. "Şehirlerden çok uzakta yaşadığım için benim için pek bir önemi yoktu."

"Bir köylü kızı! Ne kadar tatlı." Na'len ona doğru adım atarken genişçe gülümsedi. Na'len onun etrafında dönerken donakaldı, kelimenin tam anlamıyla etraftan dolaşıp onu içine aldı. Na'len elbisesinin eteğini çekiştirdi ve kız şaşkınlıkla irkildi. "Ve prensimiz seni buna göre giydirdi. Pah. Seni koruyacak bir palto ya da pelerin bile yok." Kılıcının kabzasına bir fiske vurdu. "Görüyorum ki en azından Anfar sana acımış."

"Evet. Endişe verici bir yaratık ama... Hediye takdir ediyorum."

Na'len yine güldü. "'Endişe verici yaratık'. Sevgili deniz canavarımızın hiç bu kadar iyi tanımlandığını sanmıyorum."

Kaşlarını çattı. "Deniz canavarı mı?"

"Oh, gerçekten! Derin göllere ve geniş okyanuslara karşı dikkatli ol, güzel kız." Omuz silkti. "Ama seni yiyeceğinden şüpheliyim. Kanlı Prens'in yöntemlerine katılmıyor olabilir ama onlar hâlâ müttefik. Ne burada ne de orada."

Deniz canavarı. Tanıştığı fae bir *deniz canavarıydı*. Elini gözlerine götürdü ve iç çekti. "Eve gitmek istiyorum."

"Seni bu belaya bulaştıran şeyin bu olduğuna dair fısıltılar duyuyorum." Küçümsedi. "Valroy dileğini yerine getirdi, değil mi? Sadece umduğun şekilde değil."

"Bunu nereden biliyorsun?" Dikkatini gümüşü fae'ye vermek için elini bıraktı.

"Casuslar." Sanki bu dünyada söylenebilecek en normal şeymiş gibi tatlı tatlı gülümsedi. "Gözetlemeyi ve dikizlemeyi çok severiz. Bu bizim doğamızda var ve burada doğa fısıldıyor." Ağaçları işaret etti. "Tir n'Aill'de laf çabuk yayılır."

"Sanırım öyle." Nehre bir göz attı. "Eminim sizleri daha uzun süre eğlendiremeyeceğim. Benimle oynadığı bu 'oyun' muhtemelen çok geçmeden ölümüm anlamına gelecek."

"Oh, kesinlikle."

Yüzü buruştu. Kendisi de bunun içine girmişti. Onunla aynı fikirde olduğu için ona kızamazdı. "Seninle tanışmak bir zevkti Na'len. Ama sanırım gitmeliyim." Gümüş fae'den uzaklaşmaya başladı. Nefesinin altında, "Nereye gittiğimi bildiğimden değil," diye ekledi.

Adam onu duymuş gibi görünüyordu. "Aslında bu yüzden buradayım. Yürüdüğün bu yol seni hiçbir yere götürmeyecek. Onun izni olmadan kimse Labirent'te ilerleyemez."

"Bekle. Ne?" Tekrar Na'len'le yüzleşmek için döndü. "Ne demek istiyorsun?" "Tam olarak söylediğim şeyi." Acı acı gülümsedi. "Bu yer değişiyor

ve canlı. Onun tasarımına göre kendini sürekli yeniden yaratır. O izin vermedikçe ya da bir rehberiniz olmadıkça asla bir adım öteye gidemezsiniz." Mırıldandı. "Ve ikisinin de olmasına izin vereceğinden şüpheliyim. Seni neden aldığını söylemedi, değil mi?"

"Bir oyuncak olarak... bir oyuncak. Onun oyuncağı olmamı istiyor-" Kelimeyi yüksek sesle söylemekten nefret ederek yüzünü buruşturdu. "Evcil hayvan."

Na'len derin bir iç çekerek, "Tipik Prens Valroy," dedi. "Asla gerçeği söylemez, asla yalan söylemez." Kolunu iki yana açtı. Ağaçların arasından iki devasa, gümüş örümcek çıkınca Abigail şok içinde geriye sıçradı. Kafası kadar büyüktüler. Bir an için onu yiyeceklerinden korktu ama yanına bile yaklaşmadılar.

İki ağacın arasında bir ağ ördüler ve birlikte çalışarak parlak, karmaşık bir şekil oluşturdular. Bittiğinde, ağın parlamaya başlamasını ve sonra değişmesini hayranlıkla izledi.

Bir kapı oluşturdu. Tıpkı Valroy'un yemek odasından şimdi içinde dolaştığı ormana yaptığı gibi. Ama bu kez diğer tarafta ağaçlar değil, hareketli bir pazar yeri görüyordu.

Daha önce gördüğü hiçbir pazara benzemese bile. Canavarlar ve yaratıklar, ilk bakışta insan gibi görünen insanların arasında yürüyordu, daha iyi bilse bile. Rengârenk pankartlar ve kumaş parçaları kirislerden sarkıyor ya da direklerden uçuyordu.

"Gel, Abigail. Sana Alacakaranlık Şehri'ni göstereyim." Na'len nazik bir gülümsemeyle ona kolunu uzattı. "Sana düzgün kıyafetler alayım, düzgün bir yemek ısmarlayayım ve Valroy'un senden gerçekten istediği her şeyi söyleyeyim."

"I-" *Fae'lere asla güvenme. Fae'lere asla güvenme. Fae'lere asla güvenme!* Pazara bakmaktan kendini alamadı, büyülenmişti. Valroy'un ne planladığını bilmek istiyordu. "Sana güvenilebileceğimi nereden bileceğim?"

"Güvenemezsin. Güvenmiyorsun. Güvenmemelisin de." Tekrar omuz silkti, ince omuzları kıvrak bir şekilde kalktı. Kanatları sırtında kısa bir süre vızıldadı. "Hakkımızda duyduğun tüm efsaneler doğru ve daha fazlası. Ve hiç kimse Kanlı Prens kadar hain değildir."

"Ona neden böyle diyorsun?"

"Benimle gel, sana anlatayım. Bu bizim anlaşmamız, değiş tokuşumuz. Bana güven, ben de seninle ilgileneyim." Sanki kendisi bir beyefendi, o da bir hanımefendiymiş gibi kolunu tekrar ona uzattı.

"Sözlerine dikkat et. 'Bana iyi bak'ı tanımla." Kadın gözlerini ona dikti. "Bunun yorumlanabileceği pek çok yol var."

Sertçe güldü. "Çok doğru! Pekâlâ, zeki cadı." Onunla yüzleşmek için döndü. "İşte anlaşmamız. Benimle Alacakaranlık Şehri'ne gel, ben de senin istediğin kadar yaşamayı sağlayayım."

"Valroy'un sana çok kızacağından şüpheleniyorum."

"Labirent'teki gücü mutlaktır. Ama sınırlarını terk ettiğimizde güçlüdür, evet ama her şeyi bilen değildir." Burnunu kırıstırdı. "Henüz değil. Bu yüzden seni buradan götürmek için bu kadar hevesliyim."

"Ne demek 'henüz değil'?"

Gümüş fae'nin ifadesi düştü. "Ah, ölümlü çocuk... bunların hiçbirini anlamıyorsun, değil mi?" İçini çekti. "Sana şu kadarını söyleyeyim. Valroy Gümüşlü Taht'ı alıp kral olmaya hazırlanıyor. Ve bunu yaptığında... Tir n'Aill'in tamamı kemik, kan ve külden başka bir şeye dönüşmeyecek. Ve katliamı bununla da kalmayacak." Ona bir el uzattı.

"Bunun benimle hiçbir ilgisi yok."

"Tabii ki var." Gülümsedi. "Çünkü seni kraliçesi yapmak istiyor."

GİT

Tİ Gitti!

Valroy öfkeyle bir ağacın dalını kopardı ve onu bir çarpışmayla uzaklaştı. Kız Labirent'inden *gitmişti!* Bir öfke ulumasıyla, etrafındaki dünyanın daha büyük bir kısmı gazabıyla tanıştı. Ama ağaçlar et gibi kanayıp çılgılık atmıyordu ve bir göğüs kafesinin çöktüğünü hissetmek istedi

onun altında. Yüzlerini kafataslarından ayırmak ve acılarına son vermeden önce onları yemeye zorlamak istiyordu.

Çünkü *nereye* gittiğini bilmiyordu. Ama nasıl gittiğini biliyordu.

Biri onu kaçırmıştı.

Biri labirentine girmiş, onu bulmuş ve çalmıştı. Kız onundu! Önce Morrigan Ana ve karışması, şimdi de bu mu?

Birlikte çalışıyorlar. Bu ortak bir çabaydı. Morrigan Ana dikkat dağıtıcı rolü oynarken, bir başkası benim haberim olmadan içeri girdi ve onu aldı. Lanet olsun ona, lanet olsun onlara, anlamıyorlar mı?

"O benim!" diye bağırdı, kimsenin onu dinlemediğini biliyordu. Kanatlarını ardına kadar açarak, aciz öfkesiyle tısladı. Ama bu uzun süre işe yaramayacaktı. Birisi bunun için ölecekti.

Birileri *yavaş yavaş ölecekti*.

Kızı ondan saklayabilecekleri çok fazla yer vardı. Birinin bir ölümlüyü Unseelie Sarayı'nın Yüce Lordu'ndan saklayabileceği çok fazla yer vardı.

Ve ölümünün fark edilmeyebileceği tek bir yer vardı.

Kanatlarını kendi etrafında katlayarak gölgelere doğru fırladı ve gölgelerin onu gitmek istediği yere götürmesine izin verdi. Alacakaranlık Şehri bu gece kana bulanacaktı.

Abigail'in ölümler arasına katılıp katılmayacağını görecekti. Ya da onu zamanında bulabilirse.

ABIGAIL bir keresinde bir panayıra gitmişti.

Belki Alacakaranlık Şehri de böyle bir şey olabilirdi?

Hayır.

Öyle bir şey değildi.

Na'len'e sarıldı, ona güvendiği için değil, bırakırsa sürüklenip gideceğinden korktuğu için. Na'len ona kıkırdadı, son derece mükemmel yüzünü sıcak bir gülümseme kapladı. Dudaklarındaki gümüş boya tuhaftı ama ona yakıştığına karar verdi. O insan değildi, neden insan gibi görünsün ki?

Etrafında yanıp sönen renk cümbüşü, satıcıların bağırışları, tekrar yok olmadan önce hareketin içinden çıkan canlılar olarak zar zor tanıyabildiği yaratıklar denizi, hepsi onun için çok fazlaydı. Onlar yürürken neredeyse başı dönüyor ve sersemliyordu.

Şimdiye kadar gördüğü en güzel kıyafetleri giyen iki insan -ya da en azından onlara benzeyenler- kol kola, beyefendi ve hanımefendi gibi yanından geçiyordu. Onların aslında iki değil, tek kişi olduklarını anlaması bir anını aldı. Kollarını bağlamıyorlardı, birleşmişlerdi.

Bir an sonra vücudu tamamen *arılardan* oluşmuş gibi görünen başka bir figür geçti.

Sonra, bacakları sopa gibi olan ve sayamayacağı kadar çok bacağı olan dev bir kedi. Sırtına sadece kemikten yapılmış bir kuş tünemişti.

Genişliği pazar yolunun tamamını kaplayan devasa bir sümüklüböceğin geçmesine izin vermek için geri çekilmek zorunda kaldılar. Kız şaşkınlıkla ona baktı.

Na'len onun kolunu hâlâ bir mengene gibi kavrayan elini okşadı. "Pazarda şiddet yasak. İster inan ister inanma, burada güvendesin."

"Onlardan birinin beni alıp götürmesi için fazla bir şey gerekmez," diye mırıldandı. "Tıpkı senin yaptığın gibi."

Beyaz dişleri parlayarak güldü. Valroy gibi sivri dişleri yoktu. Bu güzeldi ama onu öldürmek için dişlere ihtiyacı olmadığından şüpheleniyordu. "Sanırım bir içkiye ihtiyacın var, ha? Gel bakalım. Arkadaşlarım yakında, oturup korkunç prensin senin için planladığı her şeyi anlatabiliriz."

Sümüklü böcek geçtikten sonra onu renkli tezgahların arasından aldı ve yaratığın geride bıraktığı balçık yolunun üzerinden geçti. Mecburen

Pantolonu ve botları için sevinerek üzerinden atladı. Iskaladığında ve yine de ayakkabılarına biraz bulaştığında, onlar için *çok* mutluydu. Mümkün olduğunca iyi bir şekilde taşların üzerine sildi.

"Güzel kız, ah, güzel kız! İnsanların dünyasından harika bir teknoloji parçası ilgini çekebilir mi?" diye seslendi yanındaki tezgâhta çalışan satıcı. "Vay, vay, bir *ölümlü mü?*" Biri koluna dokundu ve şaşkınlıkla irkilerek yanına gelene bakmak için döndü.

Bir çılgılığı bastırmak için ağzını kapatmak zorunda kaldı.

Önündeki adamın-şeyin- kafası yoktu!

Ama bu ona bakmadığı anlamına gelmiyordu. Omuzları beyaz bir dantelle kaplı, kanlı, yırtık pırtık bir boyun kütüğüne doğru uzanıyordu. Altındaki kanı gizlemek için hiçbir şey yapmamıştı. Omurganın kafatasına doğru devam etmesi gereken yerden yukarı doğru bir dizi pirinç metal çubuk uzanıyordu. Bunlardan birkaçı bir büyütec tutuyordu. Bir uçtan diğer uca, el açıklığının iki katından daha genişti. Ve o büyütecin diğer tarafında - görüntüsü bozulmuş, çarpıtılmış ve olması gerekenin birkaç katı büyüklüğünde- bir göz vardı.

Bir göz.

Tek, bedensiz bir göz. Bir

çubuğun üzerinde.

Ve hareket ediyordu.

Ona odaklandığını, ona bakarken etrafında döndüğünü görebiliyordu.

Hasta olmak istedi. Çılgılık atmak istedi. Bayılmak istedi. Ama tek yapabildiği orada öylece durmak, kaskatı kesilmiş bir halde kendisine bakan şeye bakmaktı.

"Çok özür dilerim leydim," dedi adam. Bu şey kesinlikle bir erkekti. Kafası olmayan bir yaratık için son derece güzel kıyafetler giyyordu. Bir lordun ya da dükün daha güzel bir şey giydiğini hayal bile edemezdi. Cep saatinin zincirinin pahalı kumaştan sarktığını görebiliyordu. Belinde bir gösterişle eğilmişti. Ayakkabılarının tokaları parlıyordu ve tertemizdi.

Mükemmel bir beyefendi gibi görünüyordu.

Kafası yerine sadece bir göz küresi olduğu gerçeği dışında.

"Görünüşümün oldukça endişe verici olduğunu biliyorum. Sanırım buradakiler, pazarda insandan daha az... ah... olan bizlere oldukça alışkınlar." Adam doğruldu ve ona bir el uzattı. "Adım Lord Gregory Wilson, hizmetinizdeyim."

Birkaç saniye boyunca, sanki sonsuza dek sürecekmış gibi gelen saniyeler boyunca, kendini hareket edemez halde buldu. Kendisine bakan bedensiz göz küresine bakmaktan başka bir şey yapamıyordu.

Na'len onu dürttü.

Bir sarsıntıyla, gerçek bir kelime oluşturmada mümkün olan her heceyi kekeleydi ve sonra küçük, bitkin bir sızlanmayla elini onunkine koydu. "Abigail."

Elini öpüyormuş gibi yaptı, yüzünün tamamen yoksun olduğu düşünüldüğünde bu açıkça imkânsız bir hareketti ve onu bıraktı. "Büyüledim! Mükemmel şekilde büyüledim. Yüzüm sana kâbus gördürüyorsa beni affet. Sanırım öyle. Hanımım beni böyle yarattı ve sonsuza kadar da böyle kalacağım."

"Y-y..." Öksürdü. "Bağışlayın beni. Sizi aşağılamak istemem ama bu kadarı da fazla. Ben-ben-ben burada olmamalıyım."

"Oh, ama öylesin! Anlamıyor musun?" Kıza ahırına gelmesini işaret etti. "Gel, bak. Tekerleklerin bahsettiği kişi sen olmalısın!"

"Gitmeliyiz Wilson." Na'len bir elini onun kolunun üst kısmına dolayarak ileri adım atmasını engelledi. "Prens birazdan burada olacak ve o gelmeden buradan gitmeliyiz."

Lord Gregory Wilson uzun ve abartılı bir iç geçirdi. "Çabaların cesurca Na'len, ama anlamsız. Bunun nasıl sonuçlanacağını biliyorsun."

"Hayır. Bilmiyorum. Ve sen de bilmiyorsun. Küçük saatli bibloların sana yalandan başka bir şey söylemiyor."

Wilson'ın omuzları sertleşti ve ses tonu savunmacı ve sert bir hal aldı. Suçlayıcı bir tavırla Na'len'i işaret etti. "Yıldızların kendi hareketlerini ilahileştiriyorlar. Onlar-"

"Yeter." Na'len onu çekiştirdi. "Hadi gidelim. Açıkta olmak güvenli değil. Hoşça kal, tenekeci! Başka bir zaman gelip çizelgelerini okuyacağım ve bakır parçalarının dönüp durmasını izleyeceğim."

"Bekle-" diye ciyakladı. Ama artık çok geçti. Adam onu çoktan bir köşeye çekmişti ve kadın rahatladı mı yoksa dehşete mi kapıldı bilemiyordu.

"Tamirciye aldırma. Onunla konuşmak için dursaydık, güneş doğana kadar çarklar, cıvatalar ve dönen şeyler hakkında saçmalamasını dinlemek zorunda kalırdık." Gümüşü fae gözlerini devirdi. "'Lehimleme' hakkında hiç umursamadığım kadar çok şey biliyorum."

"Anlıyorum."

Burnunu kırıstırdı. "Onun iğrenç şeyleri. Onu kasabadan kovar ya da paramparça ederdik ama Valroy kendi kişisel sapkınlığı yüzünden onun varlığıyla eğleniyor. Ve bazen Yüce Lord'dan gelen bazı fermanlardan kaçınamayız." Valroy yüzünü buruşturunca Na'len kahkahalarla güldü. "Hayır, hayır! O tür bir sapkınlık değil. O siz insanların yaptığı *şeylere* kafayı takmış durumda. Dünyada işi olmayan şeylere."

"Ah." Başka ne diyeceğini bilemiyordu. Omzunun üzerinden geriye baktı. Adam onları aceleyle kurulmuş gibi görünen çadırların ve köhne binaların arasındaki bir geçide götürmüştü. Bütün bu pazarın aniden hareket edip etmediğini merak etti. Ama en azından burası daha sessizdi ve taş patika yerini dolgu toprağa, sonra da toprak çimenlere bıraktı. "Nereye gidiyoruz?"

"Bazı arkadaşları görmeye ve sana bir bardak bira almaya. İçimden bir ses buna ihtiyacın olduğunu söylüyor."

Sinirleri oldukça gergindi ama ona verdikleri hiçbir şeyi içmemesi gerektiğini biliyordu. "Ne demek istediğini bilmek istiyorum. Valroy'un beni kraliçe yapması konusunda."

"Evet, evet. Yakında oraya varacağız. Valroy'un bizi görebileceği bir yerde, güvenli bir yerde oturalım." Gökyüzünü işaret etti.

Bir saniye sürdü. Doğru ya. Evet. Valroy'un kanatları vardı. Valroy'un kanatları vardı.

Tekrar omzunun üzerinden geriye baktı. "Eğer hepiniz insanlardan nefret ediyorsanız ve Lord Wilson da bir tamirciyse, buraya nasıl geldi?"

"Kolay." Ofladı. "Valroy. Tekrar ediyorum. Lord Wilson, Leydi Astasha tarafından bir hediye olarak yapıldı. Bir düğün hediyesi olması gerekiyordu. Onun 'bağlılığının ve sevgisinin' bir işareti." Homurdandı. Bu konuda ne kadar düşündüğü belliydi. "Onu reddetti. Çünkü tahtı istiyor ama *o kadar* da çok istemiyor." Kıkırdadı.

Kelimenin tam anlamıyla nasıl çözeceğine dair en ufak bir ipucuna bile sahip olmadığı çok şey oluyordu. Kendini kesime götürülen bir kuzu gibi hissederek ve muhtemelen tam olarak olanın bu olduğunu bilerek, fae onu çadırlar arasındaki koridorlarda yönlendirirken sessizliğe gömüldü. Sonunda, onu tüm kıvrımları ve dönüşleriyle ikinci bir labirent olabilecek bir yerden geçirdikten sonra, bir çadırın kapağını geri çekti ve onu içeri soktu.

Ani karanlıkta gözlerini kırpıştırarak sendeleyerek içeri girdi. Dışarıdaki ay parlaktı ama içeride, kenarlarda sadece birkaç cılız mum vardı.

"Merhaba, merhaba!" diye koro halinde üç kadın sesi geldi. İnce, solgun eller onunkileri kavradı ve çadırın içine doğru çekti. Nerede olduğunu ya da kim olduklarını bile göremeden yere oturmuştu.

Ve okşanıyordu.

Ben gerçekten bir kuzuyum.

Başını, saçlarını okşayan ve uzun kızıl tellerle oynamaya başlayan ellerden yana eğdi. "Lütfen, st-"

Onu dinlemiyorlardı. Üç kadın -solgunluklarından parıldıyor gibi görünen, şaşırtıcı derecede güzel üç kadın- etrafını sarmıştı. Birbirleriyle ve Na'len'le telaş içinde konuşuyorlardı.

"Çok güzel!"

"Saçını örebilir miyim?" Zaten örüyordu.

"Valroy'un onu almasına şaşmamalı." Bir çift el beline dokununca sarsıldı.

"Gözleri ne renk?" Bir el çenesini yakaladı ve onu yanındaki kadınlardan birine bakması için çevirdi. Saçları patlıcan rengi gibi koyu bir mordu. Gözleri ve ruju da aynı renkteydi. Göz kamaştırıcı bir ifadeyle gülümsedi. "Amber-oh, sonbahardaki yapraklar gibi. Oh, ama o bir Sonbahar çocuğu değil. O bir ilkbahar çocuğu. Yeşil gözleri olmalı."

"Ve o bir cadı." Eller omuzlarını okşadı, korsesini çıkardı. "Hissetmiyor musun?"

Bekle, bekle! Kıyafetlerinin bağcıklarını ne zaman çözmüşlerdi? "Dur, lütfen dur-" Onları iterek giysilerini tekrar kendine çekmeye çalıştı ama artık çok geçti.

Peri -ki bu kırmızıydı- onu çoktan ulaşamayacağı bir yere çekmişti. Onu geri almak için kolunu uzattığında, orman yeşilinin bir tonuna sahip olan üçüncü peri öne doğru eğildi ve onu öptü.

Abigail dondu kaldı.

Kadın onu öpmüştü.

Tırpanla yeni biçilmiş çimen gibi kokuyordu. Saman ve saman.

Tadı tatlı mısır gibiydi.

Kadın ondan ayrıldığında Abigail'in şaşkın ifadesine baktı ve kıkırdadı. Yumuşak, solgun bir el yanağını okşadı, yumuşak ve şefkatliydi. "Çok güzelsin... ve tadın kayısı gibi."

"Bırak beni!" Eller onu kıpkırmızı saçlı olana doğru çevirdi ve Abigail onu durduramadan, sonuncusu yüzünden hâlâ sersemlemişken, dudaklar tekrar onunkilere yapıştı. Çilek.

Sonra üçüncüsü onu öptü. Tadı böğürtlen gibiydi. Üç çift el onu okşadı, ona dokundu, onu rahatlattı. Onu ne zaman sırt üstü yatırmışlardı? Omuzları, bacakları etrafında ayrılmış olan kızıl kadının göğsüne dayanmıştı. Fae kadın çıplaktı ve Abigail kadının göğüslerinin sırtına yaslandığını hissetti, yumuşak, esnek ve sıcaktı.

Bekle-

Dudakları onunkilere dokundu. Onu öyle bir tutkuyla, öyle bir zevkle öptü ki, inledi. Başka bir kucaklamayla karşılaşmak için döndü. Ve bir başkasıyla. Ve bir başkasıyla. Öpücük üstüne öpücük. Eller saçlarını taradı, yatıştırıcı ve tatlı.

Bu-

Eller vücudunu okşadı, kıvrak, yumuşak ve nazik. Kamburlaştı, o ellere bastırmaya çalıştı, sıkmalarını, kavramalarını ya da bastırmalarını diledi. Ama asla yapmadılar. Sessizce, kaçamak ve emin olmadan inledi.

Eller giysilerinin altından kayıyor, onunla alay ediyordu. Ona istediği şeyi yeterince vermiyorlardı. Yeterince uzun kalmadım.

Bir şey var-

Bacakları ayrılmıştı. Dikkatli eller dizlerini büktü ve biri aralarına yerleşmek için hareket etti. Farklı biri. Yanağına dokunan şefkatli bir parmak onu fae kadınlarının öpücüklerinden uzaklaştırdı. Zihni allak bullak olmuştu, düşünceler yüzüyordu, her şey garip ve sıcak geliyordu... ama harikaydı.

Ta ki keskin bir şey boğazını delene kadar.

Zihnini kaplayan sis bir dal gibi kırılırken acı içinde haykırdı. Ama bu ses, figür kendini onun bedenine doğru indirirken, bir kez daha onunkine bastırılan dudaklar tarafından yutuldu.

Adam ona bir aşık gibi bastırdı; onları ayıran tek şey giydikleri kıyafetlerdi. Onu öptü ve dudaklarının tadı buz gibiydi. Na'len.

Düşünemiyordu. Onun altında sarsıldı, hareket ettikçe boğazındaki bıçak gibi acının arttığını hissetti. Anında dondu kaldı.

Adam ondan uzaklaştı ve onu susturdu. Hüzünle gülümserken koyu renk gözleri kırıştı. "Her şey yolunda Abigail... Kıpırdama. Karşı koyma. Çoktan bitti. Artık çok geç. Mücadele etmek sadece daha fazla acı verecektir." Adam kızın ağzının kenarından öptü.

"Ben-" diye fısıldadı. "Ne-ne oluyor-?"

Dudaklarının kenarını tekrar öptü, sonra çenesini, sonra da yanağını. "Ölüyorsun, Abigail. Ve her şey yolunda."

"Hayır, dedin ki- dedin ki-" O zaman bunu hissedebiliyordu. Boğazındaki noktadan vücuduna bir şey itiliyordu. Nefes nefese kaldı.

Kalın bir şeydi. Sıcaktı.

İşte yine oradaydı, içine giriyordu. Direnmeye çalıştı ama faydası olmadı. Kasları gevşedi. İnledi ve çırpındı ama etrafındaki kadınlar buna izin vermedi. Sonunda onu sıkıca kavradılar. Çok uğraşmalarına gerek kalmadı. Uzuvarları kurşun gibi hissediyordu. Ağır ve kullanılamaz. "Sen dedin ki..."

"İstedığın kadar yaşayacaksın. Ve korkarım ki çok uzun süre yaşamak istemeyeceksin." Mırıldandı. "Çok üzgünüm Abigail. Birlikte çok eğlenebilirdik. Bunu yapmak istemedim."

Adamın eli kadının boğazında duruyordu. Tırnaklarından biri derisine batmış gibiydi. Ama nasıl? Bir şeyin tekrar vücuduna girdiğini hissedince nefesi kesildi. Çok sıcak ve çok kalındı. Ona bir şey yapıyordu. Korkunç bir şey. Kamburlaştı, gözleri büyüdü. Bu zehirdi. Onu zehirliyordu! "Ama ama neden?"

"Hepimizi kurtarmak için ölmek zorundasın. Valroy'un tacı alacak bir kraliçeye ihtiyacı var... ve onun *asla* Gümüş Taht'a çıkmamasını sağlamak için elimizden gelen her şeyi yapmalıyız." Uzun siyah saçları ona sürtünerek yanağından öptü. "Bu kişisel bir şey değil."

O iğrenç sıvı vücuduna bir kez daha doldu ve kadın inledi. Tam olarak acı değildi. Tam olarak zevk de değildi. Ama aniden, vücuduna azgın bir cehennem gibi bir şey yerleşti. Vücudundan ter boşandığını hissedebiliyordu. Bunun acı verici olması gerekirdi, ama bunun yerine kendini *ihitiyaçla* dolup taşarken buldu. Bu ezici bir şeydi. Temasa ihtiyaç duyarak kıvrandı. Birinin ona dokunmasına ihtiyaç duyuyordu. *İhtiyaç duyuyordu.*

Na'len mırıldandı. "Güzel. Çabuk işe yarıyor." Onu yavaşça, derinden öptü ama bu yeterli değildi. Kadın ağrıyordu. Her yeri ağrıyordu.

Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı. Adam ona dokunduğunda inledi, elini pamuklu gömleğinin altından geçirip sol yumruğunu sıktı.

göğsünü avucunun içine aldı. *Evet, evet!* Ama hala yeterli değildi!

Öpücüğünü kesti ve ona fısıldadı. "Zehirim bir dozu sıcaklık ve sakinlik getirir. İki, içindeki ateşi besler. Üç onu yakar... ve dört onu tüketir."

O korkunç maddeden bir doz daha alınca inlemesi çığlığa dönüştü. İhtiyacı ıstıraba dönüştü. Her bir parçası kızgın bir demirle dağlanmış gibi hissediyordu. Ya da sanki binlerce küçük iğne her yerine batıyormuş gibi.

Tekrar çığlık attı, azap içinde feryat ediyordu. Soluk bir el dudaklarına yapışarak çığlığını bastırdı.

Boğazındaki acı sona erdi. Na'len bacaklarının arasına diz çöktü ve elini kaldırdı. İşte o zaman boğazının içinde ne olduğunu gördü. Tırnaklarından birinin altından arı iğnesi gibi uzun, ince, siyah bir iğne uzanıyordu. İçinden yapışkan, soluk bir madde damlıyordu.

Adam acıyla gülümsedi.

Acı onu kör etti. Bembeyaz ve korkunçtu, sanki parçalara ayrılıyormuş gibi hissediyordu. Çırpındı ve çırpındı, işe yaramaz bir şekilde çırpındı. Elleri onu sabit tutuyordu.

"Ne yazık ki bu seni öldürmeyecek." Na'len iç çekti. "Sonsuza kadar böyle kalabilirsin, yeteneğim tarafından zehirlenmiş olarak. Ve olacak olan da bu. Senin için hazır bir tabutumuz var. Seni zincirleyip bağlayacağız ve derin, karanlık bir çukura atacağız. Bu acı seni öldürmeden önce açlıktan öleceksin."

Acıdan onun sözlerini zar zor duyabiliyordu.

"Neden?" Bir cevap istemek için ağzını kapatan elden kurtuldu. "Eğer bana zarar vermek istemiyorsan, neden-" Acısı daha da arttı. Çığlık atmak üzereyken, ağzını kapatan el geri döndü.

"Şey... eğer ölmek zorundaysan, neden bunu geri kalanımız için eğlenceli hale getirmiyorsun?" Gülümsedi. "Ve tabii ki Kanlı Prens'e inat olsun diye. Onun açgözlülüğü yüzünden acı çektiğini bildiğinden emin olmak istiyorum."

Acı.

Azap.

Yanıyorum.

Teyzesi onu bazı ülkelerin cadılara ve büyücülere yaptıkları konusunda uyarmıştı. Alman cadıların kazıklara bağlanıp ateşe verildiğinden. Ve şu anda acı çektiğini hissettiği şey de buydu. Vücudu, ona dokunacak bir ateş olmadan yanıyordu. Neredeyse derisinin karararak küle dönüştüğünü ve pul pul döküldüğünü hayal edebiliyordu.

Lütfen, durdur şunu.

Lütfen.

"Bu daha nazik bir kader, tatlım," diye fısıldadı kadınlardan biri kulağına.

Kadınlardan bir diğeri Abigail'in artık terden keçeleşmiş saçlarını nazikçe okşayarak devam etti. "Valroy seninle evlenecek ve üzerimize salacağı katliamda ilk ölen sen olacaksın. Tir n'Aill'in tamamını kendi topraklarına katmak istiyor. Sonra da senin dünyan düşecek. Ölmek zorundasın."

"Senin ölümün milyonlarca hayatı kurtaracak. Sadece Seelie'nin değil, senin türünün de," diye ısrar etti üçüncüsü. "Bu asil bir fedakârlık."

Lütfen, acı. Durdur şunu!

"Seni karısı olman için kandırabilirdi." Na'len uzanıp onun yanağını okşadı. Vücuduna her dokunuş onu ısırın ve soka binlerce böcek gibi hissettiriyordu. Hâlâ ağzını kapatan ele karşı irkildi ve feryat etti. "Sana henüz tecavüz etmediyse bile yakında eder. Sana korkunç, berbat, sefil şeyler yapacak. Bedenine, ruhuna... olduğun her şeye saygısızlık eder. Bu daha nazik bir ölüm. Söz veriyorum. Ve bunu sonlandırabilirsin."

Bitirmek.

Bitir.

Her şeyin bitmesini sağla.

Labirent. Fae'ler. Canavarlar. Acı.

Gözyaşları yanaklarından yuvarlandı ve etrafındaki kadınlar onları okşayarak uzaklaştırdı. Önemli değildi. Onların yerini daha fazlası aldı.

Na'len tekrar ona doğru eğildi, uzun, karanlık iğnesi boğazına yakın bir yerde duruyordu. "Bana bunun bitmesini istediğini söyle, ben de acına son vereyim."

Evet.

Lütfen.

Durdur şunu.

Tanrılar beni affetsin, lütfen beni bundan uzak tut.

Ağzının üzerindeki el hareket etti ve bir nefes çekti. Ve ölmek için yalvardı.

Ama sözleri çığlık sesleri tarafından yutuldu. Üzerlerine bir gölge düştü.

Na'len'in gözleri kocaman oldu.

Kan vardı.

Ve sonra karanlık vardı.

Lütfen.

Durdur şunu.

VALROY önce iğneyi kurbanının tırnağının altından çıkardı.

Sonra adamın tırnaklarını söktü.

Tırnakları Na'len'in parmaklarından teker teker söktü. Küçük lordun çığlıklarını, ağlamalarını ve merhamet için yalvarışlarını dinledi.

Hiçbiri olmayacaktı.

Na'len'in ihanet ve hainlikte kendisine katılmaları için kandırdığı üç zavallı fae çoktan ölmüştü. Çoğu kolay avdı ve onun zamanını alamayacak kadar sıkıcıydılar. Cesetlerini çadır direklerine saplayacak ve bir sonraki pazar gecesi için süs olarak bırakacaktı.

Ama önce.

Valroy etinden bir çivi daha koparıırken Na'len, "Lütfen lordum - Efendim, lütfen -" diye bağırdı. "Merhamet-"

Tiz ses onu kocaman sırtmaya itti. Kulağa çok harika geliyordu. Ruhundaki bir kaşıntıyı besliyordu. "Merhamet mi? Ah. Evet. Bu kelimeyi biliyorum. Fark etmediysen söyleyeyim, ona pek iltimas geçmem." Na'len'i yüzüstü yere fırlattı, zavallı küçük *bok* ondan sürünerek uzaklaşmaya çalışırken kanlı parmakları çimlere saplandı.

Valroy bir ayağını adamın omurgasının ortasına koydu. Aşağı uzanarak kendi pençeleriyle küçük lordun kanatlarını tabanlarından yakaladı ve *çekti*.

Onları kesmek çok kolay olacaktı. Çok çabuk.

Yırtılan etin sesi ve daha güzel, lezzetli çığlıklar havayı doldurdu. Kanatları adamın sırtından koparmak bir dakika, belki de daha fazla sürdü ve tüm gücünü harcadı. Onları bir kenara fırlattı, ölü etler gümbür gümbür çimenlere çarptı.

Altındaki ağlayan, hıçkıran, kırılmış şeye bakarken kanatlarının pençelerinden birindeki kanı yaladı. "Bana prensin olduğumu söyle."

"Evet, evet, sen benim prensimsin."

"Bana senin Yüce Efendin olduğumu söyle. Bana taptığını söyle."

"Size tapıyorum, Yüce Lordum, lütfen, merhamet edin!"

Küçümsedi. Zavallı, sümüklü, hain, değersiz pislik. Çömeldi, Na'len'i saçlarından yakaladı ve başını geriye doğru çekti. Adam acı içinde nefesini tuttu. Parmaklarını adamın ağzına daldırdı ve

içindeki kıvranan, kıvranan kası, keskin tırnaklarını yumuşak ete batırarak bir kez daha *çekt*i.

Küçük lord çığlık attı, çığlık attı, çığlık attı... ve sonra çığlıkları ıslandı, ıslandı ve sonra çenesinden kan akmaya başladı.

Valroy gülümsedi ve kopan dili diğerleriyle birlikte bir kenara fırlattı. "Sen bir yalancısın ve artık bunu yapamazsın." Abigail'e doğru baktı. Üzerinde tişörtü ve pantolonundan başka bir şey olmadan çimlerin üzerinde yatıyordu. Ter içindeydi ve göğsü kabarıyordu. Artık şeffaflaşmış pamuğun altında vücudunun mükemmel kabarıklığını görebiliyordu.

Eğer daha iyi bilmeseydi, karşısındakinin iyi sevişmiş bir kadın olduğunu söyleyebilirdi. Ama bilinci yerinde olmasa bile kaşları acıyla çatılmıştı.

İç *çekt*i. İş başındaki zehri biliyordu.

Kadın ölebilirdi. Kalbi zorlanmadan dolayı patlayabilirdi.

Omzunu silkerek tekrar altındaki ağlayan, kanlı şeye baktı. "Ölmesi umurunda mı sanıyorsun? Bir başkasını kolayca çalamayacağımı mı sanıyorsun?" Dişlerini göstererek kıkırdadı. "Bana sadece bir rahatsızlık verdin. Ve sen de -tüm hayatın boyunca- sadece bir rahatsızlık oldun. Bu şekilde yaşadın ve bu şekilde öleceksin küçük lordum."

Ayağa kalkarak Na'len'den ayrıldı ve Abigail'e doğru ilerledi, bunu yaparken tüm ağırlığını ölmekte olan adamın sırtına vermeyi ihmal etmedi. Bu kırık budalayı kan kaybından ölmeye bırakacaktı. Ona hızlı bir ölüm vermeyecekti. Etrafta ona yardım edecek kimse yoktu; "Kanlı Prens "in gazabına meydan okumaya cesaret edebilecek bir şifacı da yoktu.

Valroy elindeki kanı yaladı. Gerçekten de keyfi yerindeydi.

Abigail'in yanında durarak işkence gören kıza baktı. Bilinci yerinde olmayan, nefes nefese kalmış kızın derisinin altında, boğazındaki küçük iğne deliğinden çıkan koyu renkli zehir damarlarını görebiliyordu.

Başını yana eğerek seçeneklerini değerlendirdi.

Birinci seçenek kızın acısına son vermektir. Onu Gle'Golun'a götürür ve ölümlülüğünü yiyip bitirmekten başka bir şey istemeyen aç çiçeklere yem eder ve taptığı doğaya geri gönderirdi. Bu onun için uygun bir ölüm olurdu. Daha sonra çalmak için yeni bir ölümlü kız bulup baştan başlayabilirdi.

Ama bu kız eğlenceliydi ve onunla işi henüz bitmemişti. Yeni bir kız bulmak ona biraz zaman kaybettirecekti ve potansiyeli olduğunu düşündüğü birini bulmak çok... zordu. Evet, kraliçesinin sadece ertesi sabaha kadar dayanması gerekiyordu ama öyle *herkesle* evlenmeyecekti.

Ne de olsa koruması gereken bir onuru vardı. O bir prensti.

İkinci seçenek, zehrin işini yapmasına izin vermektir. Ya ölecekti ya da kendi başına hayatta kalacaktı. Gücünün bir testi. Ama o ölümlüydü - bir cadıydı, evet, ama zehir zehirdi ve böyle bir durumda yeteneğini kullanamazdı - ve hayatta kalması pek olası değildi.

Ya da ona yardım edebilirdi.

Zehrin tedavisi yoktu. Ve bir tane yapılabilse bile, böyle bir iksirin kaynağı arkasında çimenlerde kan kaybediyordu, öğürüyor ve kendi kanında boğuluyordu. Onu bir şifacıya götürebilirdi ama güneş ufka doğru yaklaşmaya başlamıştı bile. Güneş doğduğunda, Seelie'ler Tir n'Aill'e hükmedecek ve tüm Unseelie'ler küçük evlerinde ve gölgeli kuytularında saklanıyor olacaktı. Onun zamanı yoktu.

Unseelie'ler gündüzleri Seelie'lerin gazabından sadece Labirent'te güvendedi. Şu anda, Labirent'teki hiç kimse *onun* gazabından güvende değildi. Şifacılar ondan saklanırdı. Bunun için onları suçlayabileceğinden emin değildi.

Parmaklarındaki uzun kan izlerini yalayarak bir kez daha kuşkulu bir iç geçirdi. Ne yapması gerektiğini biliyordu.

Üçüncü seçenek kıza bizzat yardım etmek ve belki de hayatını kurtarmaktı.

Belki onu kurtarırsam, beni daha sevimli bulabilirdi. Belki de o kadar minnettar olur ki kraliçem olmayı kabul eder. İşlerin böyle yürümesi gerekiyordu, değil mi? Parlak zırhlı adamlar tarafından kurtarılan ve hemen evlendirilecek kadar minnettar olan kadınlara dair insan hikâyeleri yok muydu?

Denemeye değirdi. Cesur kurtarıcıyı oynayacak ve karşılığında iyilik görecekti. Sırtarak kararını verdi. Evet. Olayların bu şekilde gelişmesini bir fırsat olarak değerlendirecekti.

Çömelerek kızı kollarının arasına aldı. "Gel, Abigail. Sen ve ben çok ilginç bir gün geçireceğiz." Alay etti. "Gerçekten de çok ilginç bir gün."

Altında bir kalbin atışıyla nabız gibi atıyordu. *Tha- thump. Tha-thump.* Her atışta başı acıyla zonkluyordu.

Ellerinin üzerinde yükselirken, altındaki toprağın çiğ biftek gibi ezildiğini ve gevşediğini hissetti. Sıcaktı ve yüzeyde gezinen damarlar zift gibi siyahtı. Başını kaldırdığında, damarların her birinin önünde uzandığını, kalınlaştığını ve yavaş yavaş bir ağacın köklerine dönüştüğünü gördü.

On beş adım kadar ilerisinde, yükseltilmiş bir taş kürsüden yükselen devasa ve kadim bir meşe, çıplak ve budaklı dalları kıvrılıp arkasındaki yıldızlı gökyüzüne karşı keskin silüetler oluşturarak yükseklere uzanıyordu.

Ağacın içinde silahlar gömülüydü. Binlerce silah.

Sanki bir ordu gelmiş ve ellerinde ne varsa onunla ağacı yıkmaya çalışmış gibi, mızraklar ve bıçaklar, kılıçlar ve oklar, baltalar ve çivili sopalar gördü. Her biri, etrafında büyümeye ve iyileşmeye başlayan ağaca gömülmüştü.

Ayağa kalktı, sıcak ve ıslak zeminden kurtulmak için sabırsızlanıyordu, ağaca doğru bir adım attı. Yüzey, yosuna batar gibi altına çöktü. Ve ayakkabılarının etrafındaki boşluk kıpkırmızı kanla doldu.

Ağaca yaklaştıkça, bu ağacı öldürmeye çalışanın tek bir ordu olmadığını, birkaç ordu olduğunu fark etti. Bazı bıçaklar ve silahlar yeni görünüyordu ama bazıları eski, paslı ve kaba görünüyordu.

Köklerin ele geçirdiği taş platforma tırmanırken kaşlarını çatı. Taşta oymalar, derin çukurlar ve zamanla aşınmış izler vardı. Burası ağaç sahiplenmeden önce de çok eskiydi.

"Neredeyim ben...? Öldüm mü ben?"

Tepesinde bir karganın gıkılamasıyla irkilerek başını eğdi. Dönerek kendisine bakan hayvana baktı. Bir şekilde, biliyordu - sadece *biliyordu*

-Karga onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Ellerini kalçalarına koyarak yaratığa ters ters baktı. "Söyle bakalım kuş, seni kızdıracak ne yaptım?"

"Aklını başına topla."

Ses etrafındaki her yerden geliyordu. Döndü ama kimseyi göremedi. Kaşlarını çatarak boğazındaki, teyzesinin ona verdiği tahta kolyeyi kavradı. **Kiminle** konuştuğunu biliyordu.

"Affet beni, Morrigan." Başını saygıyla eğdi. "Saygısızlık etmek istememiştim."

Sessizlik. Sonra omzuna bir dokunuş.

Her şey bir anda oldu.

Kaynağa doğru döndüğünde, karşısında gördüğü şey karşısında gözleri fal taşı gibi açıldı. Ama üzerinde yükselen kadının görüntüsü, mavi boyayla süslenmiş yüzü, ona küçümseyerek bakan siyah gözleri, kadının aniden Abigail'in kalbine bir hançer sapladığı gerçeğinin yanında ikinci plandaydı.

Tha-thump.

Tha-thump.

Abigail sadece şok içinde izleyebildi, yaradan akan kan ayaklarının dibinde birikmeye başladığında acıyı zihninde bile zorlukla kaydedebildi. Oyulmuş oluk yüzeyine sızdı. Olması gerekenden çok daha fazlası vardı. Dizlerinin üzerine taşın üzerine düştü, uzuvları zayıf ve ağırdı. Kan, ağacı çevreleyen maddeye katıldı.

Kanı diğerlerine katılırken, vuruşlar da onunkiyle aynı anda şarkı söylüyordu. Kalbin her zaman var olan davulu dışında tüm sesler kaybolmuştu.

"Teslim ol."

Şimdi onunkiyle eşleşen bir kalp.

Bir el bıçağı kalbinden yakaladı ve ondan çekip aldı. Abigail çığlık attı ve görüntü paramparça oldu.

Ya da belki de öyle olduğunu varsaydı. Artık taş bir zeminde diz çökmüş, kan kaybından ölmek üzere değildi. Bir açıklıkta yatıyordu. Ve sanki alevler içindeymiş gibi hissediyordu.

Bir figür üzerine diz çökmüş, vücuduna sarılmıştı, devasa gövdesi neredeyse güneşi kapatıyordu. Arkasındaki ışık donuk ve soluktu ve Labirent'e geri dönmüş olmaları gerektiğini biliyordu. Kanatları açılmıştı. Pençeli bir el yanağında gezindi ve derin bir ses sessizce mırıldandı. "Zavallı küçük cadı. Ne yaptın sen?"

"Ben-" Acı içinde öğürdü, onun altında kıvranıyordu. Neye ihtiyacı olduğunu bile bilmiyordu. Tek bildiği acı çektiği idi ve biraz daha devam ederse çıldıracaktı. "Bu benim suçum değil."

"Öyle değil mi?" Kendini ona doğru alçalttı, bir dizini onunkinin arasına bastırdı ve bir dirseğini başının yanına dayadı. Yakışıklı, sırıtan yüzü onunkinin yanındaydı, safir gözleri donuk güneş ışığında bile parlıyordu. "Labirent'in güvenliğini terk ettin. O hainin peşinden buradan çıktın. Aptallığınızın bedeli bu."

"Lütfen..." Gözyaşlarının gözlerini yaktığını hissetti ve onları serbest bıraktı. Gözlerinin kenarlarından şakağına ve saçlarına doğru yuvarlandılar.

Adam mırıldandı. "Bu senin teslimiyetin mi?"

Hayal kırıklığına uğramış bir sızlanmayla başını ondan yana çevirdi, nefes nefese kaldı ve acı içinde inledi, kızgın ıstırapın bir başka parıltısı kömür gibi içini yaktı. Şimdi teslimiyetinin gerçek bedelini biliyordu. "Bana onların-" diye sızlandı. "Bana yalan söylediklerini söyle."

"Hm? Ah. Sanırım o küçük fare pisliği yığını seni neden aldığımı söyledi, değil mi?" Onun sessizliği üzerine iç çekti. "Bir kraliçeye ihtiyacım var, küçük cadı. Sana söyledikleri diğer her şey muhtemelen *çoğunlukla* doğrudur." Onu terk eden kıkırdama, kadının içinde yankılanan derin, karanlık bir gürültüydü.

"Dünyayı yok edeceksin." Zar zor nefes alabiliyordu. Sözcükleri onu yapmacık fısıltılar olarak terk etti. "İkisini de."

"Sadece iki tane mi var sanıyorsun? Pah." Gülümsedi, dudaklarında ince bir kıvrım, kendini daha da alçalttı, ta ki kız ona dokunduğunu hissedene kadar. Dudakları onunkilerin üzerinde gezindi. "Hakkım olanı alacağım. Ne eksik, ne fazla."

"Ve ne... neyin senin hakkın olduğuna inanıyorsun?"

Adam sırtıttı. Sıcak nefesinin yanağına değdiğini hissedebiliyordu. "Güneşin ve ayın altındaki, Dünya'daki ve Tir n'Aill'deki her şey, küçük cadı. Her şeyin. Sen de dahil."

Bununla birlikte onu öptü.

VALROY onun altında gerildiğini hissetti. Onu hipnotize etmemişti. Diğerlerinin yaptığı gibi onu sersemletmemişti. *Bunun eğlencesi nerede? Çok kolay. Çok basit. Sihirle baştan çıkarmak bir fakir oyunu.* Onun böyle bir desteğe ihtiyacı yoktu.

Vücudu seğirdi ve acı içinde kıvrandı. Elleri zayıf bir şekilde adamın çıplak göğsüne bastırarak onu uzaklaştırmaya çalıştı. Ama hâlâ zehrin etkisindeydi ve çabaları dokunuştan öteye gidemiyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse, zehirden ölüyor olmasaydı bile ona direnmek için yapabileceği çok az şey vardı.

Onu yavaşça, şefkatle öptü, ona karşı koyamayacağı kadar sert ama zorlayıcı hissettirmeyecek kadar yumuşak. Onu zamanla elde edecekti ama bugün... bugün onun *nezaketiyle* ilgiliydi.

Dudakları yumuşak ve mükemmeldi, onun altında esnek ve teslimiyetçiydi. Tatlı bahar meyvesi tadındaydı; kayısı ve kiraz.

Birbirlerinden ayrıldıklarında, onun sert bakışlarından biriyle daha karşılaştı. Kadının ona ters ters bakmasını seviyordu ve bu onu gülümsetiyordu. "Ben açgözlü bir şeyim, tatlım. Ve bir başkasının dudakları benden önce seninkileri aldı. Yanlış düzeltmek zorundaydım."

"Wh..." Yanakları kızarmıştı ve adam bunun acıdan olmadığını biliyordu. Ona dik dik bakarken bile kızarıyordu.

Lezzetli.

Dilini kızın alt dudağının hizasında gezdirdiğinde kızın nefesi kesildi. Gerçekten lezzetliydi.

Başını ondan yana çevirerek yanağını çimlere bastırdı ve adam onun bu hareketten aldığı zevki gizlemesine izin verdi. Bu açıkça görülüyordu. Adam onun yanağını öptü.

"Onlara ne oldu?"

"Öldüler. Acı verici bir şekilde öldüler. Kızlar, ne yazık ki, benim hoşuma gitmeyecek kadar hızlı öldüler. Fuar alanını süslüyorlar... biz buna *sanat* diyelim. Na'len'e gelince? Seelie'nin, benden umutsuzca kazanmaya çalıştığı merhameti ölüm ona ödemedi önce ona ulaşıp ulaşmadığından emin değilim. Pek de umurumda değil."

Kadın gözlerini kapattı ve adam bir kez daha gözlerinden süzülen yaşları izledi. "Onları sen öldürdün."

"Seni öldüreceklerdi, küçük cadı. Hayat hayattır ve ölüm ölümdür."

"Burada çok fazla ölüm var."

"Mmh... ve ben onu biraz daha getireceğim." Gözyaşlarından birini yaladı, dilindeki tuzun tadının keyfini çıkardı.

Kadın onun altında titredi ve sessizce durmasını istedi. "Eğer beni öldürecekse, bunu şimdi yap."

"Seni öldürmek gibi bir arzum yok, küçük cadı. Önce senden istediğim bir şey var."

"Seninle

evlenmeyeceğim."

"Göreceğiz."

"Seninle *evlenmeyeceğim*." Bu kez kehribar rengi gözlerini onunkilere dikti ve dik dik bakmaya çalıştı. Ama bu tam olarak bir saniye sürdü, sonra acı içinde haykırdı ve bir kez daha onun altında kıvrandı. Onun harika bedeninin kendisine karşı kıvrınması hoşuna gitmişti ama ne yazık ki bağlam yanlıştı.

Belki de bunu değiştirebilirdi.

"Bunu başka bir zaman tartışırız." ömelip onu kollarının arasına almadan önce ayağa kalktı. Zavallı şey mücadele bile edemeyecek kadar zayıftı. Gölete doğru adım attı - daha öncekiyle aynı gölete. Başladığı yere geri döndüğünü fark edince dehşete düşüp düşmeyeceğini merak etti.

Öyle olmasını umuyordu.

Lezzetli, harika, aptal Abigail.

Su yüzeyinin altındaki bir kayanın üzerine oturarak onu gölete indirdi. Soğuk su ona dokunduğunda sarsıldı. İlk başta sıvıya karşı çırpındı, ama çabucak sakinleşti ve onu dizlerinin arasına oturtmasına izin verdi. Kaşlarının arasındaki kırışıklık azaldı.

Onu o adırdı bulduğundan beri ilk kez bir soluktan daha derin bir nefes aldı. Adam gülümsedi. "İşte böyle... Bu daha iyi, değil mi?" Elleri su aldı ve önce sol omzuna, sonra sağ omzuna, sonra da sırtına döktü.

Gözleri kapandı ve onun kendisine karşı gevşediğini hissetti. Uzun saçlarını döndürerek omzunun üzerinden geçirdi ve ensesine su döktü. "Zehir seni öldürmez, küçük cadı. Kendi başına değil. Sana verilen dozda değil. Ama ölmüş olmayı çok istemene neden olacak. Ve ben sana yardım edebilirim."

"Bana neye mal olacak?" Kelimeler nefesinin altında mırıldandı.

Adam güldü. "Nihayet! Ona öğretilbilir."

"Kollarımı kaldırabilseydim sana vururdum."

"Biliyorum." Ona doğru eğildi ve omzuna yavaşça bir öpücük kondurdu. Bu onun bir kez daha kaskatı kesilmesine ve sırtını kamburlaştırmasına neden oldu. Ondan uzaklaşmaya çalıştı ama adam bir kolunu beline doladı ve onu kendine doğru çekti.

O kadar küçüktü ki. şey, hayır. Değildi. Boyu tamamen normaldi, belki ortalamanın biraz üzerindeydi. O ise gülünç derecede uzundu. Ve bu durum birçok şeyi kolaylaştırırken -örneğin son derece korkutucu olmak gibi- bazı şeyleri de son derece uygunsuz hale getiriyordu.

Onu kucağına aldı ve kucağına oturttu.

Kız bu hareket karşısında irkildi. "Ne yapıyorsun?"

"Hayatını kurtarıyorum."

"Az önce söyledin-"

"Sus. Ne dediğimi biliyorum, seni aykırı küçük şey." Saçlarını bir kez daha boğazından uzaklaştırdı. "şimdi, çok fazla kıvrınmamaya alış.

Hm? Bunu bir şifacının yardımını olmadan yapmayı tercih ederim." "Sen ne-"

Sidikli Na'len'in ona enjekte ettiği yeri bulup dilini yavaşça küçük, dairesel yaranın üzerinde gezdirdi. Yaranın etrafında bir, iki kez döndükten sonra kız kucağında kayarken gülümsedi.

Keskin dişlerini kadının boğazına geçirdi.

Keskin, korkunç bir acı patlaması oldu.

Ve hemen ardından... yoktu.

Abigail bir kez daha nefes alamadı. Soğuk suyun yanan tenine verdiği rahatlama, Valroy bunu mahvetmeden önce sadece birkaç dakika sürmüştü. Yoksa mahvetmiş miydi?

Onu öpmüştü. *Öpmüştü!* Ve ah, gece gökyüzünün tadını nasıl da almıştı. Derin ormanların, akan nehirlerin ve taşların. Perdelerini hareket ettiren ve evinin içinde sürüklenen, etrafındaki tüm vahşi dünyayı beraberinde taşıyan esintinin.

Kutsal saydığı tüm vahşi dünyayı.

Daha önce deneyimlediği hiçbir şeye benzemiyordu. Bunu inkâr etmek istese de, onun kucağında kendini kaybetmek çok kolay olurdu. Gününün bundan daha yoğun geçemeyeceğini düşünüyordu.

Adam onun

yanıldığını kanıtladı.

Bir kez daha.

Bir şey onu yıkadı. Ateş olmayan bir şey. Buz da değildi. İkisi de. İçinde titriyordu. İçinde nabız gibi atıyordu. Ona doğru bastırdı, vücudu kendi isteğiyle hareket etti.

Onu terk eden ses aynı anda hem utanç verici hem de lanetleyiciydi. Tanrılar onu affetsin, tanrılar ona yardım etsin, tanrılar ona yol göstereyin-

İnledi.

Bu zevkti. Ham, durdurulamaz, inkâr edilemez. Dişlerini boğazına geçirmiş, onu delmiş, içmişti ve kadın *daha fazlasını* istiyordu.

Adam ayrıldı ve kadın ürperdi. Birden adamın kolunu boynuna dolmasına sevindi, çünkü adam onu yerinde sabitlemeseydi yüzüstü gölete yığılıp boğulabilirdi. Onun gülmesini bekliyordu. Verdiği tepki yüzünden onunla alay etmesini bekliyordu. Onu azarlamasını ve zayıflığından zevk almasını.

Bunun yerine, ondan çıkan ses bir tür derin, ilkel hırıltıydı. "Zehir derinde, cadı. Bu biraz... zaman alabilir."

Zaman.

Ve kan.

Başını sallayacaktı ama boğazını oynatmaya korkuyordu. Sözleri küçük bir fısıltıyla çıktı. "Anlıyorum."

"Ölmeyeceksin." Adam dilini yaranın üzerinde gezdirdi ve kadın titredi.
"Söz veriyorum."

Garip bir şekilde onun sözüne güvenmişti. Dişleri ikinci kez boğazına battığında acı duymadı. Sadece içtikçe garip, sıcak bir mutluluk duydu, kalp atışlarıyla aynı anda ondan çekip aldı. Sırtına doğru tekrar hırladı ve onu sıkıca kendine çekti.

Avcı ve av. İnledi.

Tanrım...

Onu orada, kendisine doğru bastırırken hissetti. Her şeyiyle. Hareket edecek gücü olsaydı ne yapacağından emin değildi. Belki de onun kucağında döner, elini arkasında hissettiği etkileyici şeyin etrafına sarar ve tehditlerini yerine getirmesini isterdi.

İhtiyaç içinde kükredi.

Hayır, hayır, hayır!

Ama düşünceleri çalkalanıyor, bir noktadan diğerine dönüyor, rüyaları gibi bulanıklaşıyordu. Ahlak ya da doğruluk için enerji harcayamazdı. Sadece o vardı. O, onun dişleri ve ellerinin dokunuşu. Etrafındaki güçlü kol, onu yerinde tutuyordu. Avını tüketen kurt.

İçti.

Kız coşkuyla inledi.

Bir kanadı etraflarını sararak suyu itti, pençesi karşı omzunu kavrayarak onu daha da içine hapsetti.

Başını ona doğru yasladı ve boğazını ortaya çıkardı. Vücudu zonkluyordu. Her yeri ağrıyordu. Yanma durmuştu ama yerini onun için çok daha korkutucu bir şey almıştı. Na'len'in zehri hakkındaki sözlerini hatırladı. Tek bir doz ısıtacak ve rahatlatacaktı. Bir ikincisi "içindeki ateşi besleyecekti."

İffetli biri değildi.

Bunun ne anlama geldiğini biliyordu.

Belki de karanlığın onu alıp utancından kurtarabileceğini düşündüğünde, Valroy bir kez daha nezaketinde bile zalimin ötesinde olduğunu kanıtladı. Göğsü kızın sırtında kabararak ondan ayrıldı ve dilini yavaşça yaranın üzerinde gezdirdi.

"Küçük cadı..." Kelimeler kulağında esmer bir hırıltıya dönüştü. "Daha fazla almama gerek yok. Zehir artık kendiliğinden geçecektir." Onu hissedebiliyordu.

ürpertti. "İkimiz için."

Onun kanını içti. Zehri içti. Bu şu anlama geliyordu... "Hayır."

Adam sessizce güldü ve kolunu ona dolayarak sıkıca sarıldı. "Ben iyi olacağım. İlginiz için teşekkür ederim."

"Bu-" Kolunu ona dolamaması, kanadının omzuna değmesi, sıcak nefesinin yanağına değmesi. Kıpırdandı. Onu karşısında daha fazla hissetmek istiyordu. Onun her şeyini hissetmek istiyordu. "Beni ilgilendirmezdi."

"Biliyorum." Onun tenine karşı sırttı. "Ben senden daha güçlüyüm. Çekime direnmek benim için daha kolay." Düşünceli bir mırıltı göğsünde gürleyerek onu terk etti. "Eğer istersem."

Adamın kolu kaydı ve kız onun bir elini karnına bastırıldığını hissetti, parmakları genişçe açılmıştı. Etrafındaki kanat uzaklaştı ve suda dalgalanmalara neden oldu. Bir yere gidemeyecek kadar güçsüzdü. Tanrım, hareket etmeye çalışsa muhtemelen boğulacaktı.

Boğulmak daha iyi olabilirdi.

Boğulmak hissettiklerime tercih edilebilir.

"Yaban domuzunu seçmeliydim."

Arkasından güldü ama hiçbir şey söylemedi.

Onu istiyordu. Tanrılar yardımcısı olsun, durum bundan daha kötüydü. Ona ihtiyacı vardı - ona ihtiyacı vardı yoksa ölecekmiş gibi hissediyordu. Zonklama kısa sürede dinmezse onu çıldırtabilirdi. "Valroy..." Onun adını fısıldarken ne söylemeye çalıştığını bilmiyordu.

Lütfen buna bir son

ver. Lütfen benimle

alay etme.

Lütfen, lütfen dokun bana.

"Bu teslim olmak değil, anlıyorum." Onu nazıkçe susturdu. "Bunu sen yapmadın." Elleri yavaşça uyluklarından aşağı kaydı, önce dıştan, sonra ortaya doğru daldı. Kadının bacaklarını kendi bacaklarının dışına dayanana kadar ayırdı. "Suçlu zehir."

Evet. Zehirdi. Tabii ki öyleydi. Başını salladı ve başını onun omzuna yasladı.

"Sadece susuzluğunu giderecek kadar, hm?" Diğer fae'nin onu okşadığı ve fısıltılı dokunuşlar yaptığı yerde, o yapmamıştı. Yavaşça vücudunda gezinen parmaklarının her dokunuşunu hissedebiliyordu.

diğeri pamuklu gömleğinin altından kayarak göğsünü kabaca kavradı.

Adam parmaklarını tenine batırıp onu okşarken ve yoğururken kadın haykırdı. Onun dokunuşu diğer fae'lere *hiç* benzemiyordu. Nazik ve tatlıydılar, onu bir kafa karışıklığı durumuna sürüklüyorlardı.

Onu kandırıyorlardı. O ise fetheden bir güçtü. Onlar nazikti. O bir savaş lorduydu.

Ve inanılmazdı.

Pençeleri saçlarına dolanmıştı. Ama elleri, kanatlarıydı.

Kanatlarından birinin pençesi kızın saçlarını kavradı ve sertçe geriye doğru çekerek kızın adamın pençesine doğru eğilmesine neden oldu. Kafa derisindeki acı, içinde çok farklı bir ateş yaktı ve çıkardığı ses küfürdü. Vücudunu adamın kavrayışına bastırdı, onun sert dokunuşuna daha fazla ihtiyaç duyuyordu.

"Bu sadece zehir." Yine de kulağına fısıldadı. "Güzel, küçük cadı... Karşı koyma. Benimle savaşma."

Diğer kanadı suyun altındaydı, büyük bir canavar gibi hareket ediyordu ve pençelerinin dizini kavradığını, onu bacaklarını ayırmaya zorladığını hissetti. Yaptı ve bacaklarını ayırdığında, pençeleri onu takip ederek orada tuttu. Ama adam onu dürtse bile kadın önden gitti.

Bu sadece zehir. Bu bir tedavi, tıpkı onun ısırtığı gibi. Bu değil- "Teslim olmuyorum."

"Elbette teslim olmuyorum." Saçlarına dolanan pençe, onu izleyebilmesi için başını hareket ettirdi. Adam gülümsemedi. Kendini beğenmiş ve korkunç görünmesini beklemişti. Ama bunların hiçbirisi yoktu. Safir gözleri şehvetle parlıyordu, olduğu gibi yarı kapalıydılar. İfadesinde karanlık vardı - karanlık ve kendisinininkiyle eşleşen bir ihtiyaç.

Adamın eli pantolonunun bağını çözdüğünde nefesini tuttu. Adamın eli pantolonun altından kayarak vücudunu kavradığında gözlerini kapadı ve inledi.

Diğer eli hâlâ göğüslerini okşuyordu. Meme ucunu sıkıldığında, acı hissetmeyi bekledi. Ama hissettiği şey başka bir şeydi. Yapabileceği hiçbir şey yoktu. Valroy'a teslim olmamıştı belki ama onun hissettirdiklerine teslim olmuştu. "Lütfen, Valroy-"

Parmakları onu okşadı, başparmağı çekirdeğindeki ilgi için çılgık atan hassas sinir tomurcuğunu buldu. Ona karşı sarsıldı, zevk göletin serin dalgaları gibi üzerine çökerken vücudu kıvranacak kadar güç buldu.

"Tekrar söyle," diye homurdandı ona, sesi düzensiz ve karanlıktı. Yüz ifadesi ses tonuyla uyumluydu. Dişlerini göstermiş, dudakları hâlâ kızın kanıyla kırmızıya boyanmıştı. "*Tekrar söyle.*"

"Lütfen, Valroy..."

Çıkardığı ses o güne kadar duyduğu en güzel şeylerden biriydi. Altında dalgalanma sırası ona gelmişti, onu sıkıca kavrayıp kıyı şeridine yaslanırken kasları dalgalanıyordu. Kız onun üstünde yatıyordu. Ama kristal berraklığındaki sulara nasıl görünmesi gerektiğinden utanacak iradeyi kendinde bulamadı.

Adamın kalçaları içgüdüsel ve ilkel bir şekilde ona doğru bastırdı. Sanki vücudu ona ihanet ediyormuş gibi kızgın ve sinirli bir şekilde tısladı.

Tanrım, bu onu daha çok istemesine neden oldu.

Kudretli prensin akli dengesi bozulabilir. Ve bunun suçlusu benim. "Valroy- öp beni." Sözcükler birdenbire ortaya çıktı ama o onları durduramadan onu terk ettiler.

Ve o da buna mecbur kaldı. Kanatlarının pençeleri başını kavrarken, dudakları çılgın bir tutkuyla onunkileri yuttu. Bu daha önceki şefkatli, nazik kucaklaşma değildi. Bu, kısırlara zarar vermek için ağılından salınmış bir aygırdı.

Dili bir an sonra kızın ağzındaydı, talepkâr ve durdurulamazdı. Beklediği Kanlı Prens buydu. Morarmış ve muhtaç, keskin dişleri alt dudağına batıyordu.

Tam bir şok, tam bir şaşkınlık ve tam bir utançla... o da onu öpüyordu.

Adam onun vücuduyla bir enstrüman gibi oynarken dizindeki pençe sıkılaştı. Vahşi ve aşırı öfkeli olsa bile becerikli ve emindi. Parmakları kadının içine hiç girmedi. *Bu teslimiyet değil. Tabii ki değil.*

Bu zevkti.

Ve oh, ne zevkti ama.

Beyaz bir ateşle salıverilmesi onu vurduğunda, adam öpüşmelerinden ayrıldı, sanki onun yükselişini izlemek ister gibiydi. Eli, göğsüne işkence eden eli aradı. Elini bedeninden ayırdı ve parmaklarını onunkilerin arasından geçirerek elini sıkıca kavradı. Diğer kolu boynunun arkasına dolandı.

Onun adını haykırdı.

Aldığı şey, nasıl karşı koyacağını bilemediği bir emirdi.

"Tekrar," diye hırladı kulağına.

Ve o da yaptı. Ecstasy bildiği her şeyin yerini aldı-acı, korku, belirsizlik, utanç. Çarpan dalgayla hepsi bir kenara itildi.

Ve tekrar.

Ve tekrar.

Ve yine.

Sonunda karanlık onu ele geçirene kadar.

Onu yumuşak çimenlerin üzerindeki bir yatağa yattı. İnsanların ham toprak üzerinde uyumaktan nasıl nefret ettiklerini biliyordu. Onun kıpırdamayan dudaklarını öptü ve elini vücudunun yumuşak, hassas etine bir kez daha bastırmasına izin verdi.

Abigail, Abigail, Abigail.

Seninle ne yapacağım ben?

Onun yanına uzandı, yan yattı ve saçlarına sokuldu. Onu soymuş ve yerine sıırıslıkam olmayan bir giysi giydirmişti. Aynı şeyi kendisi için de yapmıştı. Zavallı kız uyurken üzerine su damlatmaya gerek yoktu.

Kızın boğazında adamın dişleri şeklinde koyu, mavi-siyah bir iz vardı. Isırığı Na'len'in kıza açtığı yarayı silmişti. Güzel. *O benim. Benim!*

İçindeki ihtiyaç acıyla kükredi ama onu bastırdı. Hayır. Onun ırzına geçmeyecekti. Ne kadar çok isterse istesin, bu gece onu azdırmayacaktı. Ve ah, pantolonunun içine acı içinde doldurulmuş organı nasıl da zonkluyor ve onun yemyeşil, sıcak, ıslak etinin derinliklerinde bir yuva bulmak için yalvarıyordu.

Onun için yalvarmıştı. *Yalvarmıştı*. Onun adını haykırmış ve utanç verici bir ihtiyaç içinde fısıldamıştı. Ve adam onun dileğini nasıl da yerine getirmişti. Tekrar, tekrar ve tekrar, damarlarında dolaşan zehri, dayanamayacağı kadar çok olana kadar beslemişti.

Ve onun yaptığı gibi tutmak için elini aramıştı.

A p t a l , aptalca, aptalca, saf, çocukça, değerli, lezzetli, *harika* küçük cadı.

Onun küçük cadısı.

Yakında kraliçesi olacak.

Onun yanağını öptü, başını kolunun kıvrımına yasladı ve mırıldanarak kendini daha da yakınına sokmasını huşu içinde izledi.

İhtiyaçları bekleyebilirdi.

Canavarın beslenmesini reddetmek acı verici bir zevkti.

Özellikle de yemeğin çok yakında geleceğini bildiği halde.

Uyandığında çok öfkeli olacağından emindi. Zehir nihayet etkisini gösterdiğinde ve bir kez daha tamamen kendine ait olduğunda, yaptığı şey için onu hor görecekti. Ama bu sorun değildi. Şimdilik ona sahipti. Şimdilik, o onundu. Ve "şimdilik" yeterli olacaktı.

Başının üstünü öptü ve sıcak tutması için ikisinin de üzerine bir kanat örttü.

Küçük cadı.

Değerli küçük cadı.

ABIGAIL AYAĞA KALKTI.

Daha doğrusu kalkmaya çalıştı.

Üzerinde sıcak ve yumuşak bir şey vardı. Ve hareket ediyordu. Çırpındı, o her neyse onu itti ve her neredeyse oradan uzaklaştı. Kumaşa dolandı ve kendini kurtarmaya çalışırken durumu daha da kötüleştirdi.

Birisi güldü. Derin, karanlık ve yankılıydı.

Yanakları anında yanıyormuş gibi hissetmesine neden oldu. Doğrulup saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve kendini bir göletin kenarındaki çimenlerde otururken buldu.

Tanıdığı bir gölet.

Dehşet içinde inledi.

Çimenlerin üzerindeki bir yatakta yatmakta olan Valroy daha yüksek sesle güldü ve keskin göz dişlerini ortaya çıkardı. "Biliyordum! Oh, ne kadar güzel."

Eli boğazına gitti ve acıyla irkildi. Derin bir çürüktü ama... yara yoktu. Adamın dişlerini boynuna gömdüğü yerde yaralar olması gerekirdi ama hiçbir şey hissetmedi. Daha fazla büyü olduğunu varsaydı.

"Sana yaşayacağını söylemiştim." Büyük bir kedi gibi gerinerek kollarını başının üzerine uzattı. Kollarını başının altında kavuşturdu ve tam da kendinden fazlasıyla memnun bir kedi gibi ona bir kez daha gülümsedi. "Bana inanmadın mı?"

"I-" Daha önce giydiği kıyafetleri giymiyordu. Pantolon, evet. Ama neredeyse siyaha çalan koyu bir griydi. Pamuklu gömleği koyu kırmızıydı. *Yüzüm muhtemelen ona uyuyordu.* "Beni soydun."

"Seni gördüm, bekle. Bana bu yüzden mi kızgınsın?" Kaşlarını çattı. "*Seni kurtardığım* zehirden bayıldıktan sonra, seni sıırıslıklam olmuş giysilerinden çıkarıp yeni bir şeyler giydirdiğim için mi kızgınsın?" Başını salladı ve tepedeki yıldızlara baktı. "İnsanlar."

"Sana pek çok şey için kızgınsın. Bu, kişisel mahremiyete olan kibirli yaklaşımınla başlayıp bitmek zorunda değil." Yanındaki çimenleri karıştırırken, üzerine düştüğü battaniyenin kumaşına dolanmış bir korse buldu. Kumaş pantolonuna uyuyordu. Hemen giydi ve bağlamaya başladı.

"Bu sabah ne olduğunu hatırlıyor musun?" Bir kaşını daha kaldırdı.

"Evet. Evet, hatırlıyorum." Yüzünde zehir yine iş başındaymış gibi bir his vardı ve kendisini yanıyormuş gibi hissetmesine neden oluyordu. "Ve bundan bahsetmek istemiyorum. Bana hatırlatmana gerek yok."

"Neden olmasın?" Yüzünü ona dönmek için yan yattı. Tanrım, çok *uzundu*. Çok mükemmeldi. Karnındaki kasların fazlasıyla dar olan pantolonun içinde kayboluş biçimi kadının içini-

Hayır, hayır, hayır!

"Bana kızgınsın, değil mi?"

"Hayır." Ayakkabılarını aradı. Onları buldu -en azından bir çift, aynı değillerdi- yakınlarda oturuyorlardı. "Şey, evet. Sana pek çok konuda kızgınım. Ama bu konuda değil." Durakladı. "Yaptığımız şey hakkında."

"Biz mi?"

Bir süre durakladıktan ve yüzünü buruşturduktan sonra cevap verdi. "Biz." Botlarının bağcıklarını bağlamaya odaklandı. "Zehir iş başındaydı, evet, ama... ben pek de isteksiz bir katılımcı değildim. Sarhoştum ama sen-" Utancını ve mahcubiyetini içine attı. "Durum göz önüne alındığında şaşırtıcı derecede ölçülüydün. Daha da ileri gidebilirdin ama gitmedin. Bunun için sana minnettarım. İtidalli davrandığınızı ve hayatımı kurtardığınızı anlıyorum. Yaptığın şey yüzünden sana kızmak kötü bir davranış olur."

Bunu ben istedim. Bunun için kendime kızabilirim ama sana değil.

"Hmm... belki de senin için hâlâ umut vardır."

Kendini aniden sırt üstü yatarken bulunca ciyakladı. Adamın nasıl bu kadar hızlı hareket ettiğine dair hiçbir fikri yoktu. Ama göz açıp kapayıncaya kadar bir kez daha serin çimlerin üzerindeydi. Kadının üzerine binmişti, silueti artık tepesinde pırıl pırıl parlayan ayın üzerini örtüyordu. "Valroy-"

Onu öptü. Dudakları onu sersemleten bir tutkuyla dudaklarını yuttu. Zehir onun açlığını bastırmıştı ama dokunuşunu güçlendirmek için hiçbir şey yapmamıştı. Görünüşe göre bu tamamen Valroy'un işiydi.

Tanrılar bana yardım etsin.

Onu kendinden uzaklaştırmak için göğsünü itti. Yüksek sesle homurdandı ve onu orada sabitlemek için ağırlığını biraz daha kalçalarına verdi. Kadın ikinci kez itti. Adam kımıldamadı.

Bu çok iyiydi.

Cazibesi çok güçlüydü.

Eğer durmazsa...

Dudağını ısırđı. Sertçe.

Adam geri çekildi ve kadının ısırđığı alt dudağına dokundu. Kırmızı bir leke vardı ve dilindeki bakırımsı maddenin tadını alabiliyordu. Donmuş bir halde onun öfkesini bekledi. Geri çekilmesini ve onu tokatlamasını bekledi.

Onun yerine... güldü.

Sertçe güldü. Topuklarının üzerinde geriye yaslanıp onu hâlâ altında tutarak kanı elinin tersiyle sildi ve sonra yalayarak temizledi. "Çok eğlenclisin."

"Bu sabah teslim olmamıştım ve bu- öylece-" Ayağı kalktı ve onu itti. "Bırak beni!"

Bir kanadın pençesi omzunu kavradı ve onu sırt üstü çimlere bastırdı. Ellerini iki yanındaki çimenlere dayayan adam ona doğru yaklaştı. "Yap beni."

"Ben-Ne?"

"Küçük ışıık toplarını çağır. Beni yok etmesi için çimenleri çağır. Yap. Beni." Kendini biraz daha alçalttı.

"Bu senin Labirent'in. Yapabilsem bile sana zarar vereceğini sanmıyorum."

"Akıllıca. Haklısın." Koyu renk saçlarının oluşturduğu gölgeler arasında görebildiğı tek şey hınzır bir sırıtışın beyaz parıltısıydı. Bir de sürekli parlayan mavi gözleri. "Gücün bana zarar veremez."

"Seninle dövüşmem. Sen benim dört katımsın. Ve eğer bana yardım etmesi için sihrimi çağıramazsam, bu kazanamayacağım bir oyun olur." Ona ters ters baktı. "Sen bir hilekâr ve alçaksın."

"Her iki konuda da haklısın." Ellerinden birini çimenlerden kaldırıp kızın yanağına koydu. Avuç içi sertti ama rahatsız edici değildi. Başparmağını çenesinin vadisine dayadı, keskin tırnağı alt dudağına hafifçe bastırdı. "O zaman ne yapacaksın?"

"Hayatıma son vereceğın güne kadar adını lanetleyeceğim."

"Hayatına son vermek mi? Oh, küçük cadı. O aptallar sana ne söyledi?"

"Tahta geçmek için bir kraliçeye ihtiyacın olduğunu. Ve bir kez ona sahip olduğunda, kraliçene artık ihtiyacın kalmayacak."

"İhtiyaç mı? Hayır. İsteniyor mu?" Mırıldandı. "Göreceğiz." Elini kızın ensesine doğru kaydırđı ve başını avucunun içine aldı. "Öp beni küçük cadı, ben de seni bırakayım."

"Yoksa?"

"Ya da bu kıyafetleri üzerinden yırtarım ve yaban domuzunun daha nazik bir seçenek olduğunu anlamanı sağlarım." Sırıttı. "Dün geceki zevkin karşılıksızdı." Kalçalarını ona doğru bastırdı ve kadın hissettiği şey karşısında boğuk bir nefesi tuttu. "Kendimi *ihmal edilmiş* hissediyorum."

"Bu tamamen senin hatan." Kadın boğazındaki düğümleri yuttu. "Ellerin var. Saydığımıza göre dört tane."

Valroy yüksek sesle gülmek için başını çevirdi. Geri döndüğünde, dudaklarını yine kendi dudaklarıyla yalayıp yuttu ve başını kendisiyle buluşması için yukarı çekti. Kız ona karşı irkilerek bir çığlık attı ama bu çığlık Valroy'un açgözlülüğü tarafından hemen yutuldu. Gökyüzünü öpmek gibiydi.

Onda çok fazla güç vardı, kucaklamasında çok fazla kesinlik vardı. Onun duygularında, istediğini talep etme ve alma biçiminde kaybolmak çok kolaydı. *O kadar kolay olurdu ki*

Teslim olmak. Ve bu çok iyi hissettirirdi. Ama yapamam.

Özellikle de artık tehlikede olanın sadece benim hayatım olmadığını bildiğim için.

Adam ayrıldığında, göğsü kabarıyordu. Gözlerini ne zaman kapatmıştı? Gözlerini kırıştıtarak açtı. İfadesinde kendini beğenmişlik yoktu. Böbürlenme yoktu. Onda sadece kendi hissettiklerinin yansımaları vardı.

"Evlen benimle," diye fısıldadı. "Evlen benimle ve dans edelim."

"Hayır." Cevabın bu kadar çabuk aklına gelmesinden memnundu. "Eğer evlenirsem bütün dünyaları yok edeceksin."

"Bazı şeyler yok edilmeye değer, eğer bu onun yerine yeni ve güzel bir şeyin yükselmesi anlamına geliyorsa. Tüm yaratılışı yakıp kül etmeyeceğim. Sadece düzelteceğim." Başparmağını yavaşça kızın yanağında ileri geri gezdirdi. "Bu benim kaderim. Ve bu da senin."

"Hayır."

"Tir n'Aill, güvensizlik tohumları ekmekten ve cinayet işlemekten başka bir şey istemeyen hain yaratıklarla dolu. O piç Na'len gibi olanlardan çok daha fazlası var. Lanetlenmiş ırkımıza ait her bir ruh, sana en ufak bir merhamet göstermektense seni sırtından bıçaklamayı tercih eder. Neden onları korumak istiyorsun?"

"Ölüm asla çözüm değildir. Sorunu çözme yönteminiz yanlış."

"Bu cevaba ne kadar bağlı kalacağınızı göreceğiz." Sırıttı. "Bu hayatına kasteden ilk girişim olmayacak. Umarım geri kalanı da aynı derecede keyifli olur."

Bu ima karşısında yüzü tekrar kızardı.

"Şimdi, daha acil oyunumuza gelelim. Kapana kısıldın ve bu durumdan kurtulmanın bedeli bir öpücük. Eğer yapmazsan, seni yüzüstü çevirir ve f-"

Onun konuşmasını duymaktan bıkmıştı. Hem de çok sıkılmıştı. Uzanarak adamın siyah saçlarını iki eliyle kavradı ve başını kendi saçlarına doğru çekti. Onu öptü, onun temposuna ve derinliğine ayak uydurdu. Adamdan gelen hırıltı alçak sesle ve zevkle çıkmıştı ve bu hırıltının içinden geçme şekli, diğer sonucun gerçekten de o kadar kötü olup olmayacağını merak etmesine neden oldu.

Adamın kasları gevşediğinde, kadın kendini tutamadı. Tekrar dudağını ısırdı. Adam şaşkınlıkla sarsıldı ve ondan ayrıldı. Adam şaşkınlıkla kıkırdarak ona gülümsedi. Ancak ifadesi hızla karardı. "Acı vermekten hoşlanıyor. Güzel. Acaba o da almaktan hoşlanıyor mu? Daha önce hoşuna gitmiş gibiydi..."

"Ücretini ben ödedim, köprü trolü." Adamın göğsünü itti. "Çekil."

"Köprü trolü!" Adam itaatkâr bir şekilde onun üzerinden yuvarlandı ve her zamanki zarafetiyle ayağa kalktı. "Daha bir tanesiyle bile tanışmadın. Nereden bileceksin ki? Yoksa benim de bir trol gibi asıldığımı mı söylüyorsun? Öğrenmek ister misin?" Pantolonunu çözmeye gitti.

"Dur!" Yakındaki çimenlerden bir taş aldı ve ona doğru fırlattı. Omzundan sekti.

Güldü ve ellerini sahte bir teslimiyetle kaldırdı. "Nasıl istersen."

"Korkunçsun."

"Hayır. Aslında oldukça harikayım. Senin şikâyet ettiğin şey, tutucu küçük bir yaratık olman ve ben bunların hiçbiri değilim." Kanatlarını bir pelerin gibi arkasına katladı, pençeleri her iki yanında birer tane olmak üzere omuzlarına dayandı.

"Ben-" Tartışmanın bir anlamı yoktu. Kılıcı neredeydi? Kılıcını ona saptamak için belirgin bir ihtiyaç duyuyordu. "Seninle karşılaştırıldığında, belki. Ama seninle karşılaştırıldığında her şey iffetsiz."

"Bu adil." Gölün kenarındaki bir kayanın üzerine oturdu ve parmağıyla işaret ederek onu izledi. Çimlerin üzerinde duran paslı bıçağı görene kadar çizgiyi takip etti. "Su birikintisi yapma eğiliminde. Suyun içinde uyanmaktan hoşlanmıyorum."

"Şikâyet edecek değilim." Bıçağı aldı ve-oh. Onun kem

er. Adam kıkırdadı.

Kız ona ters ters baktı.

Bu sadece onun daha çok gülmesine neden oldu.

"Senden nefret ediyorum."

"Ve işte, sanki çoktan evlenmişiz gibi." Dirseğini dizine dayadı ve çenesini avucunun içine aldı. "Senin için bir kemer yapabilirim. Gerçek deriden düzgün bir kemer. Düşünsene."

"Yapabilirsin ama bunun bir bedeli var. Seninle olan her şey gibi."

"Sana zehir konusunda ücretsiz yardım ettim. Ve bir teşekkür bile almadım." Alaycı bir incinmişlikle kaşlarını çatı. "Çok aşağılandım."

"Nedense tedavinin de ödemenin bir parçası olduğunu hissediyorum." Yüzünün tekrar ısınmasını engellemek için çabaladı. Berbat bir şekilde başarısız oldu. "Ama nasıl isterseniz. Teşekkür ederim Prens Valroy. Bana yardım etmeseydiniz ölmüş olurum. Ama en başta beni bu korkunç duruma sokan siz olduğunuz için, 'teşekkürümü' derhal geri alıyorum ve yerine bunu koyuyorum." Ona kaba bir hareket yaptı.

Adam kahkahalarla inledi. Zalimce değildi, sert değildi, kaba değildi. Saf bir eğlenceydi. Sanki onun için gerçekten çok komikti. Onun neşesine birazcık gülümsemekten kendini alamadı.

"Buraya gel, Abigail." Eliyle bir işaret yaptı, yüzünde nadir ve şefkatli bir gülümseme vardı.

"Neden?"

"Sadece-" İç çekerek gözlerini devirdi. "Sadece buraya gel, olur mu?"

Başını sallayarak kılıcı yere bıraktı ve çimenlerin arasından geçerek onun önünde durdu. Onun ulaşamayacağı bir yerde durmaya dikkat etti.

Kanatlar.

Onun lanet olası kanatlarını yine unutmuştu.

Kanatlardan biri uzandı ve uzun, tehlikeli pençelerinden biri korsajının bağcıklarına takılıp onu öne doğru çekti. Sendeledi ve neredeyse düşüyordu. Adamın üzerine tam olarak düşmemesinin tek nedeni, şimdi adamın omuzlarında olan elleriydi.

Adam gülümsedi.

Diğer kanadı onun arkasına dolandı ve onu orada, dizlerinin arasında tuttu. "Bana bir şey söyle küçük cadı, ben de sana bir kemer yapayım. Sorularıma birkaç cevap verirsen Labirentimde anlamsız ve öfkeli bir şekilde dolaşmaya devam edebilirsin."

Ellerini adamın omuzlarından çekti ama hemen geri koymak zorunda kaldı. Kanatları onu kendine doğru çekiyordu ve eğer

iterse, onun kucağında olacaktı.

Tekrar.

Yüzü kızarmıştı.

"Beni istiyor
musun?"

Yüzü taze odunla yanan ocağı gibi kükredi. "Ben-bu-bu değil-"

"Harekete geçmeyi planlayıp planlamadığını sormuyorum, aptal şey."
Sırıttı. "Sadece bir soru. Beni istiyor musun?"

Cevabı biliyordu. O kadar iyi bir yalancı değildi ve son zamanlarda...
oldukça taviz vermişti. "Evet. Kim istemez ki?"

Beyaz dişleri geniş, eğlenceli bir sırıtışla parladı. "Çok iyi bir cevap. Eğer gerçekten merak ediyorsan, çok az insan. Ve genellikle hafifletici sebepleri vardır."

"Ben değilim. Ama teşekkür ederim. Şimdi egonuzun durumu daha mantıklı geliyor sanırım."

"Bir gün zehir içiyorsun ve birdenbire bir ısırık buluyorsun." Kıs kıs güldü. "Hem gerçek hem mecazi anlamda." Elleri kadının kalçalarında gezindi ve beline dayandı. Şimdilik onları orada bırakmaktan memnun görünüyordu. "Madem beni istiyorsun, neden sahip olmuyorsun?"

"'Sahip olma' işini benim yapacağımdan emin değilim Valroy."

"Tek seferden sonra duracağımızı varsayıyorsun. Elbette seni vahşi bir hayvan gibi parçalamayı planlıyorum ama bir sonraki sırayı alamayacağını kim söyledi?"

Onu tokatlama isteğine karşı koydu. Zar zor. Gözlerini kapadı, iç çekti ve genel olarak fae'lerden pek hoşlanmadığına karar verdi. "Seninle seks yapmak yanlış olur."

"Nasıl yani?"

"Sen benim düşmanımsın."

"Öyle miyim? Öyle miyiz?" Öfkelendi. "Bu konuyla ilgili her ne yayınlandıysa kaçırmışım."

"Beni kaçırdın, buraya hapsettin, bana eziyet ediyorsun, beni mahvetmekle tehdit ediyorsun, benimle evlenmek istiyorsun, böylece tahtı ele geçirip iki dünya arasında kanlı bir savaş başlatacaksın, sadece beni öldürmek için-"

"Bu son kısım gerçek olarak kanıtlanmadı."

"Ama bu bir olasılık."

"Evet." Gülümsedi. "Her şey bir olasılıktır."

Bu sefer daha fazla dayanamadı. Adamın yüzündeki o kendini beğenmiş ifadeyi silmek istedi. Ona tokat atmak için geri döndü.

Ve sonra anında havalandı.

Suya çarptı ve anında suyun altında kaldı. Çırpınarak kendini yukarı itti ve nefes nefese kaldı.

Onu fırlattı. Piç kurusu onu fırlattı!

Yüzündeki saçları silerek, hâlâ kayanın üzerinde oturan ve saf bir eğlence içinde bacağını şapırdatarak gülen ahmağa baktı. "Senden nefret ediyorum!"

"Biliyorum." Güldü ve kanatlarını bir kez daha arkasına katlayarak ayağa kalktı. "Bunu hak ettin."

Göletten çıktı, etrafında su birikintileri vardı. Bir kez daha iliklerine kadar ıslanmıştı. İçindeki suyu boşaltmak için botlarını çıkardı.

"Bu sefer kendi başına kuruyabilirsin. Ama burada." Eliyle işaret etti ve içinden pirinç tokalı kahverengi deri bir kemer çıktı. Ona fırlattı. "Peki ya Abigail?"

"Ne?" diye tersledi onu, çoraplarındaki suyu sıkarak. "Düşman olmadığınızı anladığınızda, o zaman benim karım olacaksınız. Ve Arzunun teslimiyet olmadığını anladığınızda... o zaman bekliyor olacağım." Sırıttı. "Gecenizin tadını çıkarın."

"I."

O gitmişti. Göz açıp kapayınca kadar kaybolmuştu.

İşe yaramaz bir öfkeyle uluyarak içini çekti ve oturup sırlıklam giysilerini sıkmayı bitirdi. Her şey çok fazlaydı. Her şey çok bunaltıcıydı. Uzanıp ağlamak istedi. Eve gitmek istedi. Bağırarak ve ona bir şeyler fırlatmak, eklemleri kanayana kadar yumruklamak istedi.

Ama bunların hiçbiri için tek bir şey bile yapamıyordu. Tamam, yatıp ağlama kısmı hariç.

Labirentini çözersem beni serbest bırakacaktı.

Tek çıkış yolu buydu. Kendisini ölü ya da evcil bir hayvan olarak bulmayacağı tek çıkış yolu. Ya da her ikisi de, muhtemelen bu sırayla.

Devam etmek zorundayım. Denemeye devam etmeliyim.

Kemerini taktı, ayakkabılarını ve çoraplarını aldı -bu kadar ıslakken onları tekrar giymeyecekti- ve yapabileceğini düşündüğü tek şeyi yaptı.

Yürümeye başladı.

"ANFARI!"

Valroy göle bir taş attı. "Anfar, buraya gel ve konuş benimle!" Sessizlik. Hırladı. Bir kaya parçasını alıp havaya fırlattı ve yüz metre kadar suyun üzerinde süzöldükten sonra göle düşmesini izledi. yüksek bir sesle yüzeye *vurdu*.

Kollarını kavuşturarak bekledi. Dalgaların seviyesinin altında devasa bir şekil hareket etmeye başladığında, deniz canavarının tam olarak nerede uyuduğunu doğru tahmin ettiğini anladı. Canavar derinliklerden yükselirken su kabardı ve kırıldı.

Uzun bir boynun ucundaki devasa, sürüngenimsi bir kafa dalgaların arasından yukarı uzandı ve başının üzerinde gerildi. Yüksek sesle, kulakları sağır eden bir çığlık attı.

Valroy gözlerini devirdi. "Evet, evet. Beni her zaman uyandırırıyorsun. Şimdi *aşağı in de* konuşalım." Dalgalar kıyıya ulaştığında geri adım attı. Canavar başını ona yaklaştırıp ağzını açarak jilet gibi keskin dişlerini gösterdiğinde sırttı. "Dramatik olmaya gerek yok."

Yaratık suyun yüzeyini sarsan yüksek sesli, ağır bir iç çekiş çıkardı ve yer değiştirdi. Yaratığın küçülüp eğrilmesini, kemiklerinin çatırdayarak patlamasını ve acı içinde bir insana dönüşmesini izledi.

"Böyle konuşmak daha kolay, sence de öyle değil mi?" Valroy ellerini arkasında kavuşturdu.

Anfar ayağa kalktı ve boynunu yüksek sesle kırdı. "Sanırım. Ne oldu prens?"

"Biri cadımı öldürmeye çalıştı. Neredeyse başarılı oluyorlardı."

"Bu senin sorunun gibi görünüyor, benim değil. Üstelik bunu bekliyor olmalıydınız." Anfar boynunu diğer yöne doğru, oldukça yüksek bir sesle kırdı ve inledi. Valroy bu kadar büyük bir canavardan bu kadar küçük bir canavara geçişin acı verici olduğunu biliyordu. Ama çoğunlukla umursamıyordu. Arkadaşı ona kara gözlerle baktı. "Bu beni neden rahatsız etsin ki?"

"Çünkü bunun arkasında kimin olduğunu bilmek istiyorum. Na'len bir aptaldı ama *o* kadar da aptal değildi. Biri ona para ödüyordu ve ben de kim olduğunu bilmek istiyorum."

"Ve... bunu kendiniz yapamazsınız... çünkü?"

"Yeni uyandığında ne kadar sinirli olduğunu unutmuşum."

Gözlerini devirme sırası Anfar'daydı.

Arkadaşına sırtıttı. "Bunu kendim yapamam çünkü onu korumak zorundayım. Gelecekteki kraliçeniz hizmetleriniz için size minnettar olacaktır, söz veriyorum."

"Mmhm." İç çekti. "O biliyor mu?"

"Evet. Küçük pislik ona her şeyi anlattı." Valroy yüzünü buruşturup adımlarını hızlandırdı, yeni bir öfke dalgası onu sarmıştı. "Benimle evlenmesi için onu kandırabileceğimi ummuştum. Ama şimdi yeni bir plan yapmak zorundayım."

"Öyle mi? Onu baştan çıkaramaz mısın?"

"Yapabilirim ve büyük ilerleme kaydediyorum, ama şimdi milyonların kaderini buna karşı tartmak zorunda." Yüzünü buruşturdu. "O asil bir şey. Onu haklı olduğuma ikna etmek zor ve yavaş bir süreç olacak. Bu arada, kuşatma altında."

"Onu seni ölümlüler gibi sevmeye ikna edebilirsin - nezaketle." Anfar'ın ifadesi düz kaldı. "Eğer mahkemeye ona kur yapmayı ve kalbini kazanmayı planladığını söylersen, suikast girişimlerini derhal durdururlar."

"Nedenmiş o?" Anfar'a şüpheli bir bakış fırlattı.

"Çünkü evliliğin asla gerçekleşmeyeceğini bilirler." Anfar küçümseyerek burnunu çekti. "Aklı başında hiç kimse seninle evlenmez."

"Har-har, çok komik." Valroy kaşlarını çatı ve volta atmaya devam etti. "Astasha beni sevdiğini söylüyor. Aksinin kanıtı."

"Ben 'aklı başında' dedim. Ayrıca Astasha kendini seviyor. Siz ikiniz sadece karşılıklı narsisizminizde evlisiniz." Anfar göle doğru geri döndü. "Sende sadece devasa egosunun arzulanabileceği bir şey görüyor."

"Bana yardım edecek misin dostum?" Ellerini havaya kaldırdı. "Yoksa sadece beni aşağılayacak mısın?"

"Hm. İkisinin birbirini dışladığını düşünmüyorum." Anfar dizlerine kadar geldiğinde durdu. İç çekerek başını salladı. "Evet. Sana yardım edeceğim. 'Senin' cadını öldürmek için kimin komplo kurduğunu bulacağım. Na'len'den canlı ayrılmadın, değil mi?"

Alay etti. "Tabii ki hayır."

Deniz canavarı tekrar iç çekti ve bir kez daha gölün tamamı onunla birlikte gürledi. "Biz bunu yaşadık. Na'len'i sorgulamak imkânsız.

ölmüşlerse suçlanırlar."

"İmkansız mı? Hayır. Uygunsuz mu? Evet." Valroy elini umursamaz bir tavırla salladı. "Gerekliyorsa git Kemikçi'yle konuş. Umurumda değil."

Anfar kendi kendine homurdandı, büyük ihtimalle kaba bir şeydi bu ve başka bir şey söylemeden suya daldı. Valroy sırtı ve kanatlarını açarak gökyüzüne çıkmaya hazırlandı. Deniz canavarı en zarif müzakereci değildi ama harika bir uygulayıcıydı. Cadısının neredeyse ölümünden kimin ve kimin sarayının sorumlu olduğunu biliyordu.

Ama başka kimi suçlayacağını da biliyordu.

Gökyüzüne bakarak, etrafta dolaşan kargalara dişlerini gösterdi ve onlara doğru tısladı. Onu yakından izliyorlardı. Ne zaman Labirent'ten çıksa, onlar oradaydı. Morrigan Ana, Abigail'in hayatına kastedilmesini kutsamıştı, bundan emindi.

Yumruklarını sıktı. "O benim kraliçem *olacak*. Taht benim olacak." Gözlerini göle dikti, arkadaşlarının sözleri onu rahatsız ediyordu. *Aklı başında olan hiç kimse seninle evlenmez.*

Yalanlar. Hakaretler. Kanatlanırken ruh hali gökyüzü kadar karanlıktı. *Hepsine göstereceğim.*

ABIGAIL yalnızlığını bastırmak için kendi kendine şarkı söylüyordu. Kalbini pençeleyen umutsuzluktan kurtulmak için kendi kendine şarkı söyledi. Elini boğazına bastırdı ve oradaki çürüğü hissetti. *Ben bir piyondan başka ne oldum ki? Başkalarının oynayıp atacağı bir oyuncak mı?* Marcus sevimli koca rolünü üstlenmişti ama sonunda iyiliği tükenmişti.

Valroy tacını ondan alacak, ondan bıkacak ve onu öldürecekti. Ardında bırakacağı cesetlerden sadece biri olacaktı.

Belki de suikastçıların işlerini yapmalarına izin vermeliydim. Belki de haksız değillerdi.

Ama imgelemi onu rahatsız ediyordu. Morrigan neden ona o ağacı göstermişti? Neden kalbine bir bıçak saplamış ve kanının geri kalanıyla karıştığını göstermişti? Görülmesi gereken bir paralellik vardı; bıçak, tıpkı yaşlı meşe ağacında olduğu gibi onun içine saplanmıştı.

Teslimiyet.

Morrigan'ın istediği buydu. Valroy'un istediği de buydu. Tanrıçanın onun prensle evlenmesini istediğine dair aklında hiçbir şüphe yoktu. Savaş istiyordu ve o tahta geçerse savaşa sahip olacaktı.

Ama direnmek zorundaydı.

"İmgelemlerden nefret ediyorum," diye mırıldandı. Ayakkabıları ve çorapları hâlâ sıırıksıklamdı, bu yüzden onları taşıdı. Aksi takdirde bu ezilmeler onu çıldırtacaktı. Sürekli damlayan kılıç da kuru kalma arzusuna yardımcı olmuyordu. Ama en azından bu kadarına sahipti, Valroy ona hiçbir şey bırakmayabilirdi.

Derin bir nefes aldı, tuttu ve aceleyle bıraktı. Labirenti çözmek, tahmin ettiği gibi imkânsız bir görev haline gelmişti. Yol boyunca saatlerce yürümüş ve hiçbir ilerleme izi görmemişti.

Ve bu lanet olası ayaklarını acıtırıyordu.

Yolun kenarındaki bir kayanın üzerine oturup elini saçlarında gezdirdi ve saç tellerini taradı. Yürümek yardımcı olmuyordu. Bugüne kadar onu hiçbir yere götürmemiştir. Ama başka nasıl seyahat edebilirdi ki? Geyik ona çalılıkların arasından bir yol göstermişti ama karanlığa dalmaya cesaret edemiyordu. En azından patıkada görebiliyordu.

Yolunu aydınlatmak için kürelerini çağırabilirdi ama sonsuza kadar dayanmazlardı. Kendini aptal gibi hissetmesine neden olsa da deneyebileceği *tek bir şey* vardı. "Yeni olan başka ne var? Tehdit edildim, neredeyse yeniordum, zehirlendim, defalarca gölete atıldım... *idare* edildim..." Titredi ve hemen nemli giysilerini suçladı. "Tüm bunlar olurken, aptal yerine konuluyorum. Belki de öyleyimdir."

MARGERY TEYZE gülümsedi *ve şakağını öperek elini derenin kenarındaki toprağa doğru sembolü çizmesi için yönlendirdi.*

"Bu balık yakalamama nasıl yardımcı olacak?" Gözlerini kırpıştırarak yaşlı kadına baktı.

"Çünkü sormaktan asla zarar gelmez." Margery parmağıyla burnunun ucuna dokunarak onu kıkırdattı. "Ve kibarca sormaktan asla zarar gelmez."

Ayağa kalktı *ve yolun kenarında nöbet tutan en büyük ağacı seçti.*

Her zaman ağaçları dinleyebilmişti.

Ormanda yürürken onlar için şarkı söylerdi. Onlara şarkı söylerdi, çünkü onların da kendisine şarkı söylediğini duyabilirdi.

Ormana olan sevgisi, teyzesinin onun da bir yeteneği olduğundan şüphelenmesinin ilk nedenlerinden biriydi. Bir yetişkin olarak, annesinin onu "deli" teyzesine devretmeye hevesli olduğunu anladı. Çocukken, neden Margery Teyze ile yaşamaya gittiğini tam olarak kavrayamamıştı. Ama taşları garip daireler içine yerleştirdiğinde ya da başkalarının göremediği insanlarla konuştuğunda şalterle vurulmayacağını anlayınca kısa sürede aldırmamıştı.

Avucunu ağaca dayayarak gözlerini kapattı. Labirent canlıydı. Ona bakan ağaçların hissi tüylerini diken diken ediyordu. Alışık olduklarına benzemiyorlardı ve muhtemelen ona zarar vermek istediklerini biliyordu.

Ama denemeye değeri.

"Lütfen yolumu bulmama yardım et," diye fısıldadı. "Kayboldum ve dünyanız benim için çok yeni. Lütfen." Gözlerini yakan yaşlarla savaştı. "Yalnızım ve korkuyorum. Başka ne yapacağımı bilmiyorum. Ölmek istemiyorum. Uzanıp ona ya da mezara teslim olmak istemiyorum. Başka bir yol bulmak istiyorum." İçinde beklenmedik bir öfke kabardı. Ona yüklenen her şeye karşı bir hayal kırıklığı. "Ve ben yürümekten bıktım usandım!"

Bir gıcırta ve hareket sesi duyuldu, dallar ve yapraklar hışırıyordu. Gözlerini açıp bir adım geri attı ve önünde yeni bir yol açılmasını hayretle izledi. Ağaçlar basitçe geri çekilmişti. Köklerinin hareket ettiği ve kaydığı yerde zemin bile bozulmamıştı.

Gözlerini kırıştırdı. "Oh! Teşekkür ederim."

Onu nereye götürdüğünden emin değildi ama en azından bir yerdeydi.

Öyle umuyordu.

ANFAR Ayışığı Avlusuna adım attı, fae lordları ve leydilerinden oluşan topluluğa yaklaşırken ardında bıraktığı ayak izi şeklindeki su birikintilerini umursamadan. Onlardan bir düzine kadar vardı ve ayakta durmuş birbirleriyle fısıldaşıyorlardı. Dedikodu yapıyorlardı - ki bu ona göre bir insanın zamanını harcayabileceği en iğrenç şey olabilirdi.

Ayrıca, ne konuştuklarını da biliyordu. Çünkü konu hiç değışmiyordu.

Valroy.

Evet, zaman geçtikçe ayrıntılar değişiyordu. Ama her zaman tek bir şey etrafında dönüyordu: Kanlı Prens şimdi ne yaptı ve biz bu konuda ne yapacağız?

"Yaklaşık elli fae öldürdü. İki lorddu!" Dük Hanlen bir elini geniş yüzünde gezdirdi. "Hepsi *ne* için? Ölümlü kız yüzünden mi?"

"Demek istiyor ki-" Leydi Yuna omzunun üzerinden Leydi Astaşa'nın durduğu yere baktı ve hemen ardından sesini fısıltıya indirdi. "Onu kraliçesi yapmak istiyor."

"Bunu biliyorum, seni yavan çocuk," dedi Leydi Astaşa başını çevirmeden yüksek sesle. "Ve *seni duyabiliyorum*."

Anfar Ayışığı Sarayı'na gelmekten nefret ediyordu. Hem de çok ama çok nefret ediyordu.

"Gerçek şu ki," dedi yüksek sesle, salonun dikkatini çekerek. Ne de olsa kendisi de bir mahkeme üyesiydi ama bu toplantıların hiçbirine kendi isteğiyle katılmayı tercih etmemişti. "Birisi Valroy'un yeni oyuncağını öldürmeye teşebbüs etti ve kadınla ilgili niyetleri ne olursa olsun, bu bir saldırganlık eylemi olarak duruyor. Bu eylemi kimin emrettiğine dair bir fikrimiz var mı?"

Sessizlik.

"Bizden biri mi yoksa Güneşli Saray'dan biri mi olduğunu biliyor muyuz?" Sessizlik.

"Güzel. Güzel." Başını iki yana salladı. Bu onu hiçbir yere götürmeyecekti. Dönerek uzaklaşmaya başladı. Bir el kolunu kavradı ve sahibine doğru tısladı. Leydi Astasha.

Güzel kadın kaşlarını çatarak ona baktı; uzun, saf gümüş saçları solgun teni ve gözlerinden ancak bir ton açıktı. Sadece kıpkırmızıya boyanmış dudakları yüz hatlarına renk katıyordu. Anfar onu görünce çenesinin titrediğini hissetti. Onun hayaletimsi görünüşünü çekici bulmadığı için değil, çekici bulduğu için.

Hem de çok.

Ve bu pek çok nedenden ötürü büyük bir dehşet konusuydu.

"Bunu yapmak mı istiyor?" Kaşlarını çattı. "Bir kadınla evlenmeyi gerçekten istiyor mu?"

ölümlü mü?"

"Evet." Anfar kolunu yavaşça onun elinden çekti. Kolunu ona dokunduğu yere sürttü. "Ve nedenini biliyorsun."

Astasha gözlerini kaçırdı ve uzun, hüzünlü bir iç geçirdi. "Onu öldürmeyi planlıyor. Tacı aldığı anda ardında bırakacağı diğer cesetlere o da katılacak."

"Evet. Morrigan'ın koyduğu yasadaki bir boşluk."

Başını iki yana salladı. "Zavallı küçük şey... tüm dramamızın içine sürüklendi."

Konuşan biri olmalısın. Dilini ısırды. Astasha iyi niyetliydi. Gerçekten de öyleydi. Ama o her şeyden önce bir saray mensubuydu. Ve kraliçe olmak isteyen bir saray mensubuydu. "Eğer onu ikna etmeyi başarabilirsen, sana da aynısını yapabilir."

"Sanırım." Bir omzunu silkti. "Saray'da yasal yollara başvurmadan beni öldüremez. Ama ölümlüleri öldürmeye karşı bir yasa yok." Kıkırdadı. "Eğer olsaydı, hepimiz kafese kapatılırdık." Durakladı. "Yine de bir şey beni rahatsız ediyor. Bu çok basit görünüyor. Sizce Morrigan neden bunu öngörmedi ve bir madde öne sürmedi?"

"Belki de onun kendisini bir insanla kirleteceğini düşünmemiştir, bilemiyorum. Bir tanrıçanın aklından geçenleri anlayabildiğimi iddia etmeye cüret edemem." Anfar'ın omuzları çöktü. "Ama haklısın. Kız için üzülüyorum. Kendisine zorla yaptırılanlar dışında bu işte hiçbir payı yok."

"Onunla tanışabilir miyim?" Gümüş gözleri umutla parlıyordu. "Belki yardım edebilirim onu."

"I..." Tereddüt etti. "Şu anda bunun akıllıca olduğunu düşünmüyorum.

Valroy

Öfkeli ve muhtemelen ona fazla yaklaşan herkese saldıracak."

"Posh." Eliyle umursamaz bir işaret yaptı. "Sadece ben varım. O ve ben çocukluğumuzdan beri arkadaşız. Ona zarar vermek istemediğimi biliyor."

"Dikkatli adım atın, Leydi Astasha. Size tek tavsiyem bu." Anfar göz kamaştırıcı güzellikteki kadından bir adım uzaklaştı. "İnsana karşı korumacıdır."

"Hum." Kadın kıkırdadı. "Ona vurulduğunu düşünmüyorsun, değil mi?"

İkisi de bunun saçmalığına güldü.

Hayır. Valroy kalbini asla kimseye vermezdi, çünkü o kesinlikle kendi yansımasına aitti. Başını iki yana sallayarak gitmek için döndü. "Gitmeliyim. Buraya gelmek beni onun ölüm emrini verene götürmeyecek."

"Korkarım arayışında pek çok şüpheli bulacaksın, sevgili Anfar." Astasha dilini şaklattı. "Çünkü kimse onun tahta geçtiğini görmek istemiyor."

Durakladı ve yüzünü ona döndü. "Sen bile mi?"

"Biz ne yaparsak yapalım o bir gün tacı giyecek. Tek umudum onu ve öfkelerini, bazılarımızın onun gazabından kurtulabileceği kadar iyi bir şekilde düzeltebilmek." Tahta doğru baktı. Taht dallardan ve kemiklerden yapılmıştı ve tamamı gümüşten dökülmüştü. Ay ışığında parlıyordu, güzel ve korkunç. Yaşam ve ölüm. Fae'lerin temsil ettiği denge buydu. Ve Valroy hepsini yok etmek istiyordu.

Kızı öldürmek mantıklıydı.

Alternatifleri düşünene kadar.

"Göreceğiz." Anfar topuklarının üzerinde döndü.

"Ona sevgilerimi ilet, olur mu?" Astaşa kıkırdadı, gece havasındaki çan seslerine benzeyen bir ses. "Eğer onu ilk ben görmezsem."

"Kan dökme havasında. Senin kanın olmamasını isterim." "Oh, Anfar. Umursadığını bilmiyordum."

Yüzünü buruşturup dişlerini sıkarak başını eğdi ve Divan'dan ayrıldı. Anfar'ın alaycı tavrı, sarayın yıkık duvarlarını oluşturan kayaları parçalamak ve gümüş tahtı parçalara ayırmak istemesine neden oldu. Lanet olsun ona. Valroy'a lanet olsun. Saray mensuplarına lanet olsun.

Ve kendine de lanet olsun.

Onu seviyorum. Ve o asla bilmeyecek.

Ama bu Tir n'Aill kadar eski bir masaldı. Çünkü nehirler, okyanuslar, göller ve akarsular, yukarıdaki yıldızların güzelliğini yansıtan birer ayna değil de neydi? Ve yine de mesafe asla kapanmayacaktı.

Asla bilemez.

Onu seviyordu. Ve bunun bir önemi yoktu. Onun gözleri başkasındaydı. Ve onun yapması gereken bir iş vardı.

Belki ben de küçük bir cinayet havasındayım.

Şarkı ^{sesleri} bir kez daha ormanı doldurdu ama bu sefer Abigail'in ^{sesi} değildi. Onları dinlerken donup kaldı. Belki de bir düzine ses, bir koro halinde yükseliyor ve etrafındaki havada bir dere gibi akıyordu. Bu ses onu yol boyunca sürükledi, ayakları kendiliğinden hareket etti.

Bu ses şimdiye kadar duyduğu en güzel şeylerden biriydi.

Ormanın sınırına ulaştığında ağaçlar yerini çiçeklere ve çimenlere bıraktı. Birkaç adım ilerledikten sonra kayalara dönüştü ve bir setten aşağı inerek... okyanusa ulaştı. Çıplak ayaklarının altındaki çimen değildi; kumdu.

Bu mümkün değildi.

Kaşlarını çattı ve arkasında uzanan patikayı görmeyi umarak arkasına baktı. Ağaçlar gitmiş, yerine önünde dalgalar halinde esen, şimdi arkasındaki denizin gürültüsüyle eşleşen uzun otlardan oluşan bir alan gelmişti. Güzel şarkılar kadar tuzlu su ve okyanus kokusu da havayı dolduruyordu.

Orman gitmişti. Başını iki yana salladı. Bir gün etrafındaki büyüye bu kadar şaşırmanı bırakacaktı. *Muhtemelen bunun için yeterince uzun yaşamayacağım.* İç çekerek, havayı dolduran seslere geri döndü.

Kayalıklara oyulmuş, suyun sığılaştığı bir koy vardı. Havuzdan kayalar çıkıyordu ve etrafta rahatça yayılmış figürler görebiliyordu. Tam olarak insan olmayan figürler. Büyük bir şey kıyı boyunca hareket ederken gümüşü pulların parıltısını gördü. Alt yarısı devasa bir balığa benzeyen ama belden yukarısı güzel bir kadın olan bir yaratıktı bu. Yalnız değildi.

Taş duvarın yakınındaki bir kayanın üzerinde bir adam oturuyordu - eğer oturduğu söylenebilirse, çünkü vücudunun alt kısmı etrafına sarılmış ya da koyun suyuna dökülmüş dokunaçlardan oluşan bir kütleydi.

Merfolk.

Onlara yaklaşmak riskliydi. Tir n'Aill'deki herkes, aksi kanıtlanana kadar muhtemelen onun düşmanıydı. Bunu biliyordu ve çekip gitmesi gerektiğini de biliyordu ama Labirent onu buraya getirmişti. Neden?

Ayak parmakları soğuk suya değince sarsıldı ve botlarını düşürdü. Yanına sıçradılar ve *tekrar* islandılar. Bu onu sarsıp kendine getirmeye yetti.

Düşünceleri. Denize adımını atana kadar şarkıya doğru yürüdüğünü fark etmemişti bile.

"Oh! Merhaba." Yarıya kadar suya batmış bir figür hareket etti. Şarkı durdu.

Artık tuzlu ve ıslak olan ayakkabılarını almak için çabaladı ve sendeleyerek sudan çıktı. "Affedersiniz, rahatsız etmek istememiştim-"

"Tabii ki yapmadın." Genç bir adam kıkırdadı. Güzeldi; geniş omuzları, dar bir beli ve sırtından aşağı doğru uzanan bir yüzgeci olan bir yılanın alt bedeni vardı. Hayır, yılan değil, bir yılanbalığı. Ona gülümsedi. Şaşırtıcı derecede nazik bir ifadeydi bu. "Siren şarkılarına karşı koymak zordur."

Sıvı gümüş gibi parlayan bir balığın alt yarısına sahip olan kadın, Abigail'e en yakın kayaya tırmanana kadar sığ suda kaydı. Yanlarında solungaçları vardı ve ten rengi ayın kendisi kadar solgundu. Gülümsüyordu. Saçları koyu deniz mavisinin zengin bir tonundaydı. O da çıplaktı. "Sen ölümlü kız olmalısın!"

"Onu ne ele verdi, Talla?" Ahtapot adam güldü.

"Ben-um-evet, benim adım Abigail," diye utangaç bir şekilde kendini tanıttı. Fae'lere gerçek adını vermek tehlikeliydi ama bu normal şartlar altında geçerliydi. Ayrıca, "Kanlı Prens" onun üzerinde çoktan hak iddia etmişti. Kimsenin bunun için onunla savaşıacağından şüpheleniyordu.

"Abigail." Talla hülyalı bir şekilde gülümsedi ve çenesini kollarına dayadı. "Çok güzelsin."

"Teşekkür ederim. Sen de öylesin." Başını eğdi ve bir adım daha geri çekildi. "Gitmeliyim."

"Neden?" diye sordu başka bir merfolk -siren- ona. Kadının ne kadar yakın olduğunu ve onunla birlikte kaç arkadaşının geldiğini görünce şaşkınlıkla irkildi. Bir düzine ses duymuştu ve şimdi etrafında bir düzine siren görebiliyordu.

"Çünkü hepiniz onu korkutuyorsunuz, sizi alçak herifler." Biri yanına doğru yürüdü. Başını kaldırıp genç bir adamın yüzüne baktı. Çıplak omuzlarına bir fok postu sarılmıştı. Onlara eliyle işaret etti. "Hepiniz diğer yöne doğru gidin, olur mu?"

Sirenlerin hepsi şikâyet etti ama öyle yaparak ikisine de daha fazla mesafe kazandırdı. Kürklü adama baktı ve endişeyle gülümsedi. "Teşekkür ederim."

"Sorun değil." Adamın gözleri hayatında gördüğü en tuhaf yeşil tonundaydı. Ona elini uzattı. "Perin."

Kadın onun elini sıktı. Adam okyanusa doğru yürüdü ve yaklaşık bir metre suyun içinde duran büyük bir kayanın üzerine oturdu. Ona dönerek yanındaki yeri okşadı. "Sana zarar vermeyeceğiz."

"Şüphelendiğim için beni bağışlayın. Zaten ihanete uğradım."

Perin başını salladı. "Öyle. Ama hayatını yabancıların iyiliğine karşı temkinli yaşarsan, korkarım çok uzun yaşayamazsın. Özellikle de Tir n'Aill'de."

"Özellikle de Labirent'te," diye ekledi Talla.

Haklı oldukları noktalar vardı. İç çekerek pantolonunu sıyırdı ve suya girdi. Labirent'ten yardım istemişti ve o da onu buraya getirmişti. Eğer onu yoldan çıkarıyorsa, öyle olsun. "Eğer beni öldürmeyi planlıyorsanız, lütfen çabuk olun."

Bu söz sirenlerin birçoğunun gülmesini sağladı, her ne kadar komik olması amaçlanmamış olsa da. Perin'in yanındaki kayaya tırmandı. Perin kendi omzuyla onun omzunu dürttü. Kadın bu dokunuştan irkildiğinde, Perin bir nefes verdi. "Oh, oğlum. Ne haldesin, değil mi?"

"Berbat birkaç gün geçirdim. Ya da haftalar. Gerçekten bilmiyorum bile." Yüzü buruştu.

Balıkçılardan biri, "Bu sadece bir kötü şans dalgası," dedi. Bir kayanın üzerine sırt üstü uzanmış, gerinmiş ve baş aşağı onu izliyordu. "Gececektir."

"Dürüst olmak gerekirse, benim kötü şansım bu saçmalıktan daha eskiye dayanıyor." Üzüntüyle kıkırdadı. "Belki de köylüler haklıydı. Belki de lanetliyim. Ama ben

Duyarlılığınızı takdir ediyorum."

"Cadılar lanetlenemez. Bu çok saçma!" Talla kayadan suya atladı ve kuyruğunu güçlü bir şekilde sallayarak Abigail'in ayaklarının dibine kadar geldi. Islak saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve ona gülümsedi. "Sen bir cadısin, değil mi? Söylentileri duyduk. Şarkı söylediğini duyduk."

"Duydunuz mu? Nasıl?"

"Ağaçlar. Seninle birlikte şarkı söylediler. Toprak, çimen, çiçekler, onlar da şarkı söyledi. Seni seviyorlar." Kadın Abigail'in ayaklarından birini kaldırdı. Bu o kadar garip bir hareketti ki Abigail ne yapacağından emin olamadı ve sadece olmasına izin verdi. Güzel denizkızı ayak başparmağını dürttü ve sonra çekti. Kıkırdadı. "Ayaklar çok tuhaf görünüyor!"

"Gerçekten öyleler, şimdi sen söyleyince anladım." Abigail'in kısa gülümsemesi yerini kaş çatmaya bıraktı. "Benimle birlikte şarkı söylediklerini duymadım... genelde duyarım."

"İnsan ağaçlarından farklı bir şarkı söylüyorlar." Talla onun ayağını bıraktı ve sırt üstü döndü. Çıplaklığı Abigail'i rahatsız etmemişti. Mantıklı geliyordu

ne kadar çarpıcı olduğunu fark ettim. "Ve bahse girerim daha yakından ilgilenemeyecek kadar korkmuştundur, değil mi?"

"Bunun için beni nasıl suçlayabilirler, emin değilim." Bir dizini göğsüne doğru çekti ve ona sarıldı. Ay suyun üzerinde alçalmış, doğal olmayan büyüklüğüyle orada asılı duruyordu. Zifiri karanlık dalgalardan bembeyaz yansıyor. Bu manzara onun nefesini kesti. "Burası çok güzel, ama yine de..."

"Bizler parlayan ipekten ağlar ören zehirli örümcekleriz. Bizler gölgelerdeki zarif avcılarız, öldürme yeteneğimiz mükemmeldir." Bir yılan balığının alt yarısına sahip olan adam sürünerek ona yaklaştı. "İşte Unseelie budur. Biz öldüren güzelliğiz."

"Peki ya Seelie?"

"Yalan söyleyen güzellik." Talla tiksintiyle ofladı. "Sana saldıran o *ahmak* her zaman Din'Lae'nin gözüne girmek istedi."

"Din'Lae mi?" Gözlerini kırıştırdı.

"Anlamı 'Güneşli Saray'." Perin arkasına yaslanıp ellerinin üzerine oturdu. "Seelie Sarayı. Ve biz de Din'Glai'yiz. Ay Işığı Mahkemesi."

"Valroy'un yönetmeye çalıştığı. Hepiniz mahkemenin bir parçası mısınız?"

"Mmhm. Tüm fae'ler kendi mahkemelerinin üyesidir, Perin gibi küçük bir denizkızı bile." Talla alaycı bir şekilde güldü ve yanında oturan adama su sıçrattı.

Adam güldü ve ayağını suya vurarak onun sırtına sıçrattı. "Hepimiz mahkemedeyiz. Ama çoğumuz benim gibi bir rütbeyi bile hak etmiyoruz." Perin omuz silkti. "Bu beni rahatsız etmiyor."

"Bizimle şarkı söyleyecek misin, insan cadı?" Ahtapot adam gülümsedi. O da diğerleri gibi mükemmeldi. İnsanlık dışı şekillerinde bile hepsinde zarif ve baştan çıkarıcı bir şeyler vardı. *Onlar siren. Yaptıkları şey bu.*

"Korkarım hepimiz benden daha iyi şarkıcısınız. Benim sesim sizinkinin yanında hiç kalır."

"Bu senin suçun değil. Sen insansın." Talla kuyruğunu salladı ve havaya kaldırdı. Vücudunun dikenlerinden damlayan su, ay ışığında yağmur gibi parlıyordu. "Yine de bizimle şarkı söyle. Buna bayılırız. Dünya seninle birlikte şarkı söylüyor ve biz de bunun tadını çıkarmak istiyoruz."

"I..." Kaşlarını çattı. "Müziğinizi bilmiyorum." Birden kendini çok utangaç hissetti. Daha önce şarkı söylediğini kimin duyduğunu hiç umursamamıştı ama

sirenleri duyunca yanaklarının ısındığını hissetti.

"O zaman bize bildiğin bir şey söyle, biz de sana katılalım." Daha önce konuştuğunu duymadığı bir başka siren kollarını yanındaki taşın üzerinde kavuşturdu. Kuyruğu bir kedi balığına benziyordu, geniş ve yassıydı. Kadının teni koyu renkti, saçları uzun, kalın ve en derin gölgeler kadar karanlıktı. O da diğerleri gibi nefes kesiciydi.

Uzun bir süre sonra Abigail başını salladı ve boğazındaki yumruyu yuttu. Ayaklarını denize daldırdı, aşağı baktı ve suyun yüzeyindeki yansımaları izledi. Gözlerini kapatarak dinledi.

Gerçekten dinledi. Ve
denizin sesini duydu.

"Ah, aşkım, elveda diyorum

Denizin yaptığı şey için.

*Pruvayı devirdi, kış tarafını yardı Ve
beni baştan başa ezdi.*

Yaptığı şey için nefret *etme ondan,*

Çünkü o kıskanç bir sürü.

*Deniz onun olanı aldı ve sadece
ona ait olanı.*

Bir denizcinin *kıyameti bekliyor*

A'deep underneath the waves

*İnsan ve geminin bir olduğu ve son
mezarlarını paylaştığı yerde.*

Benim için ağlama, tatlım,

Ait olduğum yerde dinleniyorum.

Ama denizin fısıltılarında,

Aşkım, şarkımı duyacaksın."

MÜZİK, sanki ele geçirilmiş gibi içinden çıkıyordu. Ve belki de öyleydi. Çünkü bu melodiyi daha önce hiç duymamıştı ve bir kez bile ıslık çalmamıştı. Ama ondan geliyordu, okyanusun kendisinden doğuyordu. Dalgaları duydu. Gemilerin gıcırtilarını ve aşağıya sürüklenen insanların çığlıklarını duydu.

Denizcilerin boğulduğunu hissetti. Soğuk ve acımasız okyanusu hissetti. Onun sözlerinde, onun şarkısında -hayır. *Onların* şarkısı. Onun sesine sirenlerin sesi de katılıyordu. Perin bile zengin baritonuyla nakaratı tekrarladı.

Sözlerini bitirdiğinde titriyordu. Sanki bir şey onu kullanmış gibi hissediyordu, tıpkı bir ağaca çarpan yıldırım gibi, yere düşmüştü. Ama tam tersi olmuştu. Okyanus ve *yukarı çıkmıştı*.

Ayaklarını sudan çekti.

"Bu çok güzeldi," diye nefes aldı Talla ve gözlerini kapadı. "Okyanus seni kutsuyor ölümlü. Ve teşekkürlerini."

"Ama ben yapmadım-" Boğazının kuruduğunu hissetti. "Ben hiçbir şey yapmadım."

"Ama yaptın!" Perin gülümsedi ve bir kolunu ona dolayarak sıkıca sarıldı. "Dinledin. Ve bazen gerekli olan da budur."

"Sanırım." Birden kendini çok yorgun hissetti. "Yola çıkmalıyım."

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu ahtapot içtenlikle.

Arkasına dönüp ormanın olması gereken yerdeki tarlalara baktı. "Labirent'in merkezine ulaşmaya çalışıyordum."

"Hm?" Perin gözlerini kırıştırdı. "Oh, bu kolay. Ama neden?"

"Bekle! Beni oraya götürebilir misin?" Doğruldu, aniden gevelemeye başladı. "Labirent'in merkezine gitmem gerek. Bu çok önemli! Lütfen?"

Perin güldü ve onun heyecanına karşı elini salladı. "Sakin ol! Sakin ol. Yavaşla, güzelim. Bana nedenini söylemedin." Adamın yüzünde öyle bir şaşkınlık vardı ki, birden bir şeyi kaçırdığından endişelenmeye başladı. Ama önemli değildi. Bir şansı vardı!

"Valroy bana Labirent'in merkezine gidersem eve dönmeme izin vereceğini söyledi. Lütfen, buradan çıkmamın tek yolu bu." Perin'in elini kendi elinin içine aldı ve sıktı. "Lütfen."

Perin gözlerini kırıştırdı. Sonra omuz silkti. "Pekâlâ. Bana hiç mantıklı gelmiyor ama tabii." Kayadan kayarak suya sıçradı ve kıyıya doğru yürümeye başladı. "Gel bakalım güzelim."

Kız hevesle onu takip etti, sirenlerin veda çağrılarını neredeyse kaçırıyordu. Utangaç bir tavırla el sallayanlara karşılık verdi ve Perin'in peşinden koşmadan önce neredeyse ıslak botlarını kayanın üzerinde unutarak vedalaştı.

"Senden hoşlandılar." Perin ona gülümsedi. Yüzüne vahşi bukleler halinde düşen dağınık kahverengi saçları vardı. Belki diğerlerinden biraz daha sadeydi ama bu pek bir şey ifade etmiyordu. Hâlâ neredeyse ürkütücü derecede yakışıklıydı. "Bu

Sirenler insanları nadiren kabul eder. Tabii onları çok farklı bir şekilde ele geçirmiyorlarsa."

"Neden buradaki herkes sürekli *cinselliğe düşkün*?" Hâlâ nemli olan giysilerinin üzerindeki soğuk hava içini ürpertirken kollarını kendine doladı. "Bu beni geriyor."

Güldü. "Öyle demek istemedim ama ne demek istediğini anlıyorum. Neden olmayalım ki?"

"Yani..." Durakladı. Hayır, görebildiği kadarıyla hiçbir neden yoktu. Seks kilise tarafından ayıplanırdı ve burada kilise yoktu. Doğada utanılacak hiçbir şey yoktu. Bir iç geçirdi. "Boş ver."

"Al bakalım. Söyle bakalım. Kanlı Prens seni henüz ele geçirmede mi?" Perin yüzünü buruşturdu. "Eğer öyleyse, şok oldum ve özür dilerim."

"Hayır, ve-" Gözlerini kırıştırdı. "Neden şok oldun ve üzgünsün?"

Perin gözlerini kaçırdı, boynu biraz kızarmıştı. "Sebebi yok."

"Anlat bana." İçinde aniden bir endişe belirdi. Valroy'u istediğini almaktan alıkoyacak hiçbir şey olmadığını biliyordu. Ve sonunda ona sinirlenip bunu yaptığında, neler olacağını bilmeyi çok istiyordu. "Neden üzgün olarsın ki?"

"Bir şey yok, söz veriyorum."

"Yalancı." Kadın postu adamın omuzlarından kaptı ve göğsüne bastırdı.

"Hayır!" Perin şaşkınlıkla haykırdı ve o n u geri almak için uzandı ama elleri bir santim ötede duruyordu. Bunu geri alamadı. "Hayır, hayır, hayır-"

"Onu saklamayacağım." Ona daha sıkı sarıldı. "Ne yaptığını biliyorum bir selkie. Ama sözüne ihtiyacım var, Perin. Yeminine ihtiyacım var. Bana asla yalan söylemeyeceğine yemin edersen postunu sana geri vereceğim."

Durakladı. Omuzları çöktü. "Tamam."

Kadın ona postunu geri verdi ve o da hemen postu tekrar omuzlarına sardı. Ona dikkatle baktı. "Bu çok kabaydı. Ben zaten sana yardım ediyorum."

"Özür dilerim." Dudağını çiğnedi. "Biliyorum. Ve ben gerçekten bunu saklamazdım. Ama buradaki herkes bana yalan söyledi. *Herkes*. Daha fazla yalana katlanamam."

İç çekti. "Anlıyorum." Yürürlerken bakışları ayaklarına kaydı. "Boynundaki ısırik. Düşündüm ki..." Tereddüt etti. "Valroy şiddet yanlısıdır. Eğer onunla yattıysan şok oldum çünkü tek parça halindesin. Başka çürüklerin var diye endişelendim. Bu yüzden üzgündüm."

"Oh."

Uzun bir süre sessizlik içinde yürüdüler. Valroy'un şiddet yanlısı olabileceğini biliyordu ama ona hiç vurmamıştı. Ya da onu zorlamamıştı. Ya da onu hipnotize etmemişti. Şimdi çok farklı bir nedenden ötürü kollarını kendine dolamıştı. *Yakında beni parçalara ayıracak.*

Dalgalandan bir nefesle, "Eve gitmek istiyorum," diye mırıldandı.

Bu aptalca bir düşünceydi. Dönebileceği bir evi bile yoktu. Valroy orayı yakıp kül etmişti ama o zaman bile Marcus yasal olarak satmıştı. Gidecek hiçbir yeri yoktu, sadece Unseelie Prensi'nin sözü vardı. Labirent'in merkezine ulaşip onu çözdüğünde, kendi başının çaresine bakabileceği kadar parayla gitmesine izin vereceğini umuyordu.

Ama o bir
yalancıydı.

Şiddetli bir
yalancı.

Çaresizce teyzesini özlüyor ve boynuna taktığı küçük oyma ahşap tılsımı sıkıca kavıyordu. "Sadece eve gitmek istiyorum."

Perin bir elini omzuna koydu ve sıktı. Ona biraz daha yaklaştı ve Perin kolunu ona doladı.

"Postunu almamalıydım. Çok özür dilerim."

Onun başının tepesini öptü. "Affedildin, güzelim. Benden arkadaş olmamı istemekten çok daha kötüsünü yapabilirdin."

Ayaklarının altındaki kum tekrar toprağa dönüştü ve gölgelerin arasından bir kez daha orman yükseldi. Ama bu kez ağaçlar saf beyaz kabuklardan yapılmıştı. Huş ağacı gibi yaprak yaprak dökülüyordu. Havayı tanımadığı bir koku doldurdu, iğrenç ve tatlıydı ama bunaltıcı değildi. Bu koku ağaçlardan geliyordu. "Bunlar ne?"

"Sadece burada yetişirler." Gülümsedi. "Çok güzeller, değil mi?" Başını sallayarak yürümeye devam etti. "Bunların adı ne?"

"Bir isimleri yok. Gerek yok." Omuz silkti. "Gel, neredeyse geldik." Elini tuttu ve onu sıra sıra dizilmiş beyaz ağaçların arasından geçirdi. "Güneş doğmadan önce varmak istiyorsak acele etmeliyiz."

"Güneş doğduğunda ne olacak?"

"Hm? Oh, bilmiyor musun? Mahkemeler yer değiştirir." Sanki ona bir şeyler öğretmekten gerçekten zevk alıyormuş gibi yardımsever bir şekilde gülümsedi. "Gün ışığı saatlerinde Tir n'Aill topraklarını Din'Laе yönetir. Biz Unseelie'ler, bizi yakalamasınlar diye saklanmalıyız. Ay ışığı saatlerinde onların yerini alıyoruz. Ve eğer bir Seelie bulursak, şey..." Omuz silkti. "Seelie olarak uzun süre kalamazlar."

Kadın ürperdi ve detayları öğrenmek zorunda kalmamayı umdu. "Aynı yerlere mi hükmediyorsunuz? Peki ya gördüğüm pazar?"

"Alacakaranlık Şehri'ni ziyaret ettiniz. Güneş doğar doğmaz Şafak Şehri oldu." Bir çocuğa harfleri açıklayan birinin ses tonuna sahipti. Dürüst olmak gerekirse, şu anda ciddi bir eğitime ihtiyacı vardı.

"Ama buradaki güneş hiç doğru görünmüyor."

"Labirent'teki güneş hiçbir zaman tehlikede olmamızı gerektirecek kadar parlak olmaz. Seelie buraya gelemmez. Büyülerinin dokunamadığı tek yer burası. Bu yüzden çoğumuz burada, güvenli bir yerde saklanıyoruz."

Ne kadar tuhaf. "Huh." En iyisi tüm Fae yaşam tarzını aşağılamamak. "Her zaman böyle yer değiştirmek çok zahmetli olmalı."

Gülerek onu yanına çekti ve bir kez daha sarıldı. "Bu bizim yolumuz. Çok tatlısın, bunu biliyor musun?" Pamuklu gömleğine dikkatle baktı. "Valroy'un seni neden aldığını anlayabiliyorum. Eğer acelemiz olmasaydı..." Adamın eli kadının beline kadar indi ve sonra eli kadının kışını kavrayıp sıktı.

"Kes şunu, seni köpek." Kız onu kenara itti, yüzü ateş içinde patlıyordu ve iyi bir önlem için onu ikinci kez itti.

Adam yüksek sesle gülerek sendeledi. "Ben köpek değilim, ben bir fokum. Yaklaştın ama tam olarak değil." Omuz silkerek yürümeye devam etti. "Valroy'un neden seni seçtiğini gerçekten anlayabiliyorum. Sadece bu kızarıklık bile bir sone değer."

Bir an için Labirent'in merkezine ulaşmak için neden güneşle yarışmak zorunda olduklarını merak etti. Ama onu güneş ışığından koruyan sisin içinden bile dünyadaki dönüşümü görmüştü. Labirent'in merkezinde her ne varsa, güneş doğduğunda değişecekti.

Bir an sonra ileriden gelen ateş ışığını gördü. Ağaçları keskin, titrek siluetler halinde kesiyordu. Harabeleri de görebiliyordu; bir zamanlar devasa, yüksek bir yapıyı oluşturan büyük eski duvarlar ve kemerler gibi. Şimdi bu yapı, içinden çıktığı toprağa geri dönmek üzere büyümeye ve tükenmeye terk edilmişti.

Ama kalıntıların da en az çimen, çiçek ve ağaçlar kadar etrafındaki dünyanın bir parçası olduğundan şüphelenmeye başlamıştı.

Kahkahalar da duyuyordu. Ve sesler. Bir *sürü* ses.

"Hayır. Hayır, yanılmışım, yol bu değil." Kolundan tuttu ve onu durdurdu. "Gitmeliyiz. Derhal. Seni yarın oraya götüreceğim-"

"Ne oldu?" Onun yüzünü inceledi. Adam korkmuştu. Gözlerinde gerçek bir dehşet vardı. İleride her ne varsa, onun bir parçası olmak istemiyordu. "Neler oluyor?"

"I-uh-damn *you*-" Kızın anlamadığı bir dilde mırıldandı ama ses tonundan ne demek istediğini tam olarak anladı. Kelimeleri kaba idi. "Sana yalan söyleyemem, bu yüzden hiçbir şey söylemeyeceğim. Neler olduğunu görmek istemediğin dışında hiçbir şey. Buradan gitmeliyiz. Şimdi."

Kolunu çekiştirerek, adamın elinden çekip aldı.

Tam o sırada bir çığlık sesi duydu. Ateş ışığına doğru döndüğünde çığlığı tekrar duydu. Her kimse, her neyse, sesleri gençlere benziyordu. Ateşe doğru koşmaya başladı.

"Abigail! Geri dön! Yapma-" Perin ona yarı bağılıyor, yarı fısıldıyordu.

Çığlık tekrar duyulduğunda, harabelerin kenarına henüz ulaşmıştı. Duvarın hemen ötesinde canavarlardan oluşan bir kalabalık vardı. Donup kaldı. Goblinler yere doğru inen bir çemberin içinde duruyordu, sıralar ve sıralar yirmi metre aşağıda durana kadar sıralanmıştı. Orada büyük bir kazan yanıyor, ateş kenarları yalıyordu. Duvarlar ve sıralar taşandı ama her boşluğu doldurmuş gibi görünen şekilsiz ve biçimsiz *şeylerin* arasından pek bir şey göremiyordu.

Yanındaki şeylerden biri dönüp burnunun olması gereken yere yerleştirdiği tek gözüyle ona baktı. Kıkırdadı ve ağır, şişkin bir elini omzuna koyarak onu ortaya doğru itti. "Ön sıra koltuk! En ön koltuk!" diye bağırdı.

Bir el denizi. Onu yakaladılar. Güldüklerini, saçlarını çekiştirdiklerini duydu. Onlara vurarak haykırdı. "Kesin şunu, bırakın beni!" Ama hareket ediyordu. Onu koltuk sıralarından aşağı sürüklüyorlardı. Dünya onun etrafında bir o yana bir bu yana savruldu ve sonunda durdu.

Kendini en ön sırada otururken buldu. Kazan ateşinin gürültüsü o kadar sıcaktı ki, kendisini yakıp yakmayacağını merak etti. Kıpırdanmaya çalıştığında, daha fazla yaratık onu yerinde tuttu. Kolları arkasındaydı, sıkıca kavranmıştı ve her nasılsa bir şey ayak bileklerini bile tutuyordu.

"Merhaba, Abigail! Ne harika bir sürpriz." Bir ses kıkırdadı. "Ve harika bir zamanlama." Başını kaldırdığında Valroy'un karşısında durduğunu gördü. Hiç şaşırmamıştı. Benzer şekilde zaptedilmiş başka bir figürü işaret etti. "Bu gece başka bir misafirimiz var."

Genç bir çocuktu, belki on ya da on iki yaşlarındaydı. Hıçkırarak hıçkırarak ağlıyor, gözyaşları yanaklarından süzülüyor, küçük bedeni dehşet içinde titriyordu.

Çocuk ona baktı ve yüzünde saf bir çaresizlik gördü. "Yardım edin -ben-" diye boğuk hıçkırıklar arasında konuştu.

En keskin bıçak kadar uzun ve ince, keskin siyah bir tırnak çenesine dokundu. Pençesinin ucuyla başını kendisine bakması için geriye doğru eğdi. Hınzırca gülümsedi. "Burada ne arıyorsun, küçük cadı?"

"Labirentini çözersem beni özgür bırakacağını söylemiştin. Sözünü tut, Unseelie prensi."

"Çözmek mi?" Kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun?"

"Burası Labirent'in merkezi, değil mi? Sözünü tut!"

"Oh!" diye bir kahkaha attı. Pençesi saçlarına kaydı ve onu yumrukladı. Onu goblinlerin elinden çekip alarak ayağa kaldırdı. Adam onu göğsüne doğru çekerken burnundan sadece acı dolu bir nefes tıslayabildi. "Ben sözümü tuttum."

"Labirentinizin merkezine ulaşmadım mı?"

"Evet, ulaştın."

"O zaman beni serbest bırak."

Onun keskin dişli sırtışını görmek boynunu ağrıttı. "Çöz dedim. Ortasına ulaşmayı mı kastettiğimi sanıyorsun?" Bu sefer gülüşü acımasızdı. "Aptal ölümlü kız... ikisi aynı şey değil. Labirentimi çözmeye *başlamadın* bile." Onu tribünlere geri fırlattı. Goblinler onu hevesle kapıp bankın yanına çektiler. "Sanırım..." Yavaşça dönerek kollarını uzattı ve kanatlarını açtı. "Sanırım bu gece bir takas yapacağız!"

Perin'i dinlemeliydim.

Kalabalık kükredi. Valroy sırtarak ona baktı. "Evet. Bir takas olacak." Tek bir pençesini kızın çenesinin altında gezdirdi. "Evlen benimle, küçük cadı... yoksa çocuk ölür."

"HAYIR!"

Valroy, küçük cadının adamın pençesine karşı verdiği mücadeleyi izledi. Grobles ve Goblinler. Ama kolayca alt edildi. Etrafını saran yüzlercesi bir yana, bir tanesinin gücü bile ondan fazlaydı.

Yıldızlara bakılırsa, etrafı yaratıklarla çevrili, olduğu yere mihlanmış, korku ve çaresizlik yüzüne yansımış, giysileri buruş buruş, iyi görünüyordu. Bu görüntünün tadını çıkardı. Neredeyse düşüncelerini bozuyordu.

"Hayır mı?" Kıkırdadı ve ondan bir adım uzaklaştı. Bu harika bir şekilde lezzetliydi. "Pekâlâ. Çocuk ölür o zaman." Eline keskin bir bıçak alarak, insan çırpınışına doğru ilerledi.

"Dur! Yapma!"

Kalabalık güldü. Sırıtmaktan kendini alamadı. "Hm?" Ona döndü ve şaşkınlık numarası yaptı. "Bana hayır diyorsun, sonra da beklememi istiyorsun. Ne yapmamı istiyorsun?"

"Bu ticaret değil, korsanlık. Unseelie Prensi, anlaşmalarınız çok ucuz! Sen bir dolandırıcı ve yalancısın!"

Grobles'ın nefesi kesildi ve aralarında mırıltılar duydu. Valroy dudak büktü ve cadının ateş saçan kehribar rengi bakışlarına kendi bakışlarıyla karşılık verdi. "Seni bir kez uyaracağım Abigail... Hakaretlerine özel anlarımızda tahammül ederim. Ve sadece orada."

Belki rengi soldu. Ama bakışları sabit kaldı. Güzeldi. Abigail'in kızgın olmasına bayılıyordu. "O zaman bana yapmaya değer bir takas öner."

Kalabalıktan gelen bir başka mırıltı onu harekete geçirdi. "Pekâlâ! Oynamaya değer bir takas, ha? Bakalım..." Düşünceli bir şekilde kazanın etrafında dolanıyor, pençelerinden birini katran benzeri, yapışkan maddenin içinde gezdiriyordu. Onu yakmıyordu. Asla da yakmazdı.

"Ah!" Durakladı ve kanatlarını dramatik bir şekilde katlayarak tekrar ona döndü. "İşte revize edilmiş teklifim, cadı. Saatin tik takları-önceki oyunumuza bir ek. Bahislerde bir değişiklik, eğer istersen." Ona doğru adım atarken, pantolonunun bağlarını çözecek olsa tam da mükemmel boyda olduğunu fark etti. Ah, o pembe dudakları tıkayıp öfkeli seslerini boğarken onun kendisine *hurlayıp ters ters bakmasını* nasıl da görmek istiyordu.

Çok yakında.

"Çocuğu bağışla," diye yalvardı ona öfkesinin içinden. Aynı ifadede hem çaresiz hem de öfkeliydi. *Oh, yıldızlar, bana merhamet edin. Onu buraya götürebilirim.*

Kendini odaklanmaya zorlayarak alay etti. "Labirentimi çözmek için ay batıp karanlık çökene kadar vaktin var." Gökyüzünde, ufukta alçalırken dolunaydan yeni çıkmış olan küreyi işaret etti. "Eğer yapmazsan, kraliçem olmayı kabul edeceksin."

Tereddüt etti. "Ve eğer bunu kabul edersem... çocuğun hayatını bağışlayacak mısın?"

"Evet."

Biraz daha tereddüt. Kazanın altındaki ateşin uğultusu ve gremlinler ile grelockların mırıltılı ve hevesli fısıltıları havayı doldurdu.

Sonunda omuzları çöktü. "Anlaştık."

Kalabalık alkışlarla patladı.

"Güzel." Kanatlarını bir kez daha açtı. "Şimdi devam edebiliriz. Bana çocuğu getirin." Keskin hançeri parmaklarının üzerinde gezdirdi, ustalıklı avucunda ve sırtında yuvarladı. "Başlayalım."

Abigail çığlık attı. "Bekle! Onu bağışlayacağını söylemiştin!"

"Ah-ah!" Bir parmağını ona doğru kaldırdı. "*Canını* bağışlayacağımı söyledim. Çocuk yaşayacak." Acımasızca sırtıttı. "Sözlerine daha dikkat etmeyi öğrenmelisin, tatlım."

Goblinlerden biri hıçkırarak ağlayan çocuğu avucunun içine aldı. Çocuğu boğazından tutup kendine doğru çekti. "Bu çocuk kız kardeşinin ölümünü dilemekle suçlanıyor!"

Kalabalık alkışladı.

"Hayır-hayır-hayır" diye feryat etti çocuk. "Öyle demek istemedim!"

"Kes şunu, kes şunu, seni çekilmez *göt!*" Abigail ona bağırıyor, çırpınıyor ve tekmeliyordu ama umurunda değildi. Sürüsünden gelen hevesli bağırışlar arasında boğulmuştu.

"Çemberlerimizden birini buldun, mantarların arasına girdin, ay anaya baktın ve '*Onu öldür*' dedin. *Kız kardeşimin gitmesini sağla. Keşke ölse' dedin.*" Çocuğu ayağından kaldırdı ve tiksintiyle burnunu kırıştırdı. "Utanç için! Hem de senin küçük kız kardeşin. Bir bebek. Savunmasız küçük bir şey."

"Lütfen, lütfen-"

Pençesini çocuğun boğazına geçirdi. Çocuk acıyla öğürdü ve kurtulmak için umutsuz ve nafil bir çabayla pençesini kavradı

Kendisi.

Valroy dişlerini gösterdi. "Küçük kız artık nefes almıyor. Annen feryat ediyor ve ağlıyor. Ve bu işi yapan *şeytanın* artık evinde uyumadığını bilmeyecek. Çünkü senin gibi kara ve aşağılık bir kalbe sahip biri... bize aittir." Çocuğu yüzüstü yere fırlattı. Yanındaki goblinler ileri atıldı ve kollarını iki yana açarak onu orada kısırdı. "Dileğin kabul edildi ve bedeli bu oldu."

Çocuk çığlık attı.

"Bundan daha iyisini yapabilirsin." Valroy çocuğun üzerine yürüdü ve bıçağı bir kez daha döndürdü.

Bir kahkaha atarak işe koyuldu.

Ve çocuk daha iyisini yaptı.

ÇIĞLIKLARI, etrafındaki goblinlerin tezahüratlarıyla boğuldu. Soğanlı elleri onu hâlâ yerinde sabit tutuyordu. Valroy bıçağın ucunu genç çocuğun boynunun arkasına sapladığında, Abigail başka tarafa bakmak zorunda kaldı.

Gözlerini sıkıca yummak zorunda kaldı.

Ama Unseelie prensinin nasıl bir dehşet saçtığını anlamak için görmesine gerek yoktu. Bunu gayet iyi duyabiliyordu. Kalabalığın tezahüratları arasında bile ses netti.

Kaslardan koparılan derinin sesi.

Marcus ava çıkıp bir geyikle geri döndüğünde, ona hayvanı temizlemesinde yardım etmişti. Toprak anaya hediyeleri için teşekkür ederken ve geyiğin ruhuna hediyeleri için şükrederken, bıçağı zarın arasında gezdirmiş ve derinin cesetten çıkarılmasına yardım etmişti.

Islak, kalın bir yırtılma sesiydi.

Abigail iki büklüm oldu ve ilk kez boş bir mideye sahip olduğuna sevinerek kustu.

Bir noktadan sonra çocuk çığlık atmayı bırakmıştı. Nedenini biliyordu. *Lütfen, ölmesine izin verin. Lütfen, en azından karanlık onu alsın.*

Bir el saçlarına dolanmıştı. Etrafındaki canavarların ağır yumrukları olamayacak kadar ustaca bir el. Başı sertçe geriye çekildi ve kendini iblisin kendisine bakarken buldu. Ve eğer Şeytan sıırtmazsa

Kanlar içinde tepesinde dikilen yaratık gibi, o zaman belki de küçümseme yersizdi.

Ellerinden kan damlıyordu. Ama elinde bıçakla birlikte başka bir şey daha vardı. Bu...

Kendini yine hasta hissetti. "Ama, ama neden?"

"Neden?" Adam kıkırdadı. "İnsanlar. Çok saflar." Elindeki kanlı ve ham, kumaş gibi sarkan nesneyi havaya kaldırdı. "İzin verin göstereyim." Adam onu serbest bıraktı ve kadın adamın saçlarına bulaştırdığı kanın bakırımı kokusunu alabildi.

Çocuğun cesedine bakmamaya çalıştı. Çok zorladı.

Ama yapabileceği hiçbir şey yoktu. Zihni onu görmeye zorluyordu - bu görüntüyü zihnine kazımaya ve günlerinin geri kalanı boyunca orada kalmaya zorluyordu.

İki kolay adımda yanan kazana doğru ilerledi. Oturduğu yerden içinde neyin kaynadığını göremiyordu. Bir elini uzattı ve sıvıyı avuçlayarak kaldırdı ve parmaklarından dökülmesine izin verdi. Katran gibi koyu ve siyahtı.

Goblinler ve gremlinler gülüp tezahürat yaptılar.

Kanatlarının pençelerinden biriyle çocuğun çığ, kanlı derisini sıvının içine itti. Bir süre suyun altında tuttu. Elini geri çektiğinde, deri alacalı mor ve yeşil renkteydi ve daha önce gördüğü hiçbir posttan farklıydı. Tuhaf şekillerde sarkıyordu ve içine girdiğinden çok daha büyük görünüyordu.

Çocuğun cesedine dönerek ayağıyla dürttü ve ıslak bir patırtıyla ters çevirdi. Yerde kan birikmişti, ay ışığında karanlıktı.

Bir hamleyle haşlanmış deriyi çocuğun üzerine bir battaniye gibi örttü. Aldığı şeyi kalıntılarına geri verdi.

Çocuk çığlık attı.

Vücudu kasıldı ve çırpındı.

Mor-yeşil deri, küçük bedenine göre çok büyük olan vücuduna yapıştı ve onu tüketiyor gibiydi. Çığlığa, kırılan kemiklerin ve çatırdayan tendonların sesi eşlik etti. Çocuk sarsıldı.

Çocuk, artık eskisine benzemeyen kolları ve bacaklarıyla sürünerek uzaklaşmak için döndü. Ama sonra yere yığıldı ve hareketsiz kaldı.

Valroy keskin yüz hatlarında hevesli ve zalim bir sırıtişla onu izledi.

Çocuk güldü. Kalın, kaba ve on yaşındaki bir çocuğun çıkarabileceğini hayal edebileceği hiçbir sese benzemiyordu. O artık bir çocuk değildi. Yaratık ayağa kalktı ve kilosuna göre onun üç katı büyüklüğündeydi ve ondan bir karış daha uzundu. Yüz hatları şişmiş, morarmış ve solgundu. Yaratık kıkırdadı.

Goblinler işte böyle yapılır.

Valroy ona gülümsemek için döndü ve belinden zarifçe eğilerek kanatlarını çırpı.

Bu tam olarak ağırbaşlı bir hareket değildi ama Abigail başka ne seçeneği olduğundan emin değildi.

Bayıldı.

"Bunun beni geri bıraktığına eminim. Sence şimdi beni ister mi?"

Anfar, Valroy'un insanını Unseelie prensinin yatak olarak kullandığı yastık ve battaniye yığınının üzerine yerleştirmesini izlerken gözlerini devirdi. Anfar arkasındaki ağaca yaslandı ve gözlerini devirdi. "Tuhaf bir kur yapma şekliniz var."

"Bunu kendin söyledin." Valroy uzanıp kızın saçlarını yüzünden geriye doğru okşadıktan sonra yanına çöktü ve şeytanca sırıttı. "Kimse beni sevmeyecek. 'Aklı başında' hiç kimse benimle evlenmeyecek. Öyleyse neden denemeye zahmet edelim? Hm?"

"Sen kendi kendini gerçekleştiren bir kehanetin tanımıydın."

Prens alay etti. "Benim hakkımda yeterince kehanet var. Bir tane daha eklememe gerek yok. Hayır, sadece sizin bana biçtiğiniz rolü benimsediğim için şikâyet ediyorsunuz." Başını elinin üzerine koydu, dirseğini büyük bir yastığa dayadı ve Abigail'in uzun, kıvılc saçlarının bir kısmıyla oynamaya başladı.

Üzerindeki kan nedeniyle biraz daha kızarmış olan saçlarıyla. "Ona bunu izletmemeliydin." Anfar başını salladı. "Ona karşı çok acımasızsın."

"Onun bizim ne olduğumuzu bilmesini istiyorum. Kim olduğumuzu. Daha da önemlisi, *benim* kim olduğumu. Doğam için özür dilemeyeceğim. Özellikle de müstakbel kraliçemden. Sona ermeden önce neler yapabileceğimi öğrenecek."

"Onunla gerçekten evlenmek niyetindesin, değil mi?" Anfar onun fikrini değiştireceği umuduna tutunmuştu. Kızdan sıkılacağını

ve ondan çabucak kurtulacaktı. Ama şimdi o kadar emin değildi.

"Hem de çok!" Prens elini bir kez daha kızın saçlarında gezdirdi ve parmaklarının arasında taradı. "Bana nasıl baktığını gördün mü? Ben o çocuğun postunu kaynatırken bana nasıl *ters ters baktı*? Dehşete düşmüştü, dehşete kapılmıştı ama çok öfkeliydi. Yıldızlar adına, kızgınken onu nasıl da istiyorum. Sanırım ona izin verseydim, bana saldırırdı." Mırıldandı. "Ne kadar lezzetli bir düşünce bu. Yine de berbat bir dövüşçü olduğunu tahmin ediyorum."

Anfar elini yüzüne götürdü. "Sen imkânsızsın ve senin bu çılgın oyununla işim bitti."

"Evet, evet, hepsini daha önce duydum." Valroy bir an durakladı. "Bekle. Onu kimin öldürmeye çalıştığını bulmama hâlâ yardım edeceksin, değil mi?"

Uzun, derin bir iç çekişle kendi bakışlarını prene dikti. Bunun da benzer bir tahrik edici etkisi olmamasını umuyordu.

Valroy kaşlarını çattı. "Ne? Şimdi seni gücendirecek ne yaptım?"

"Şu senin oyunların. Onunla çok fazla oynuyorsun. Ona merhamet et. Daha fazla değil."

"Onunla yaptığım anlaşmalar adil ve istekliydi. Her seferinde seçtiği şeyin doğruluğunu biliyordu." Valroy sıkıntıyla dişlerini sıktı ve sırt üstü dönüp tepesindeki ağaçlara baktı. "Yeni aya kadar benimle evlenmeyi kabul etti." Uzun bir duraksamadan sonra sözlerini bitirdi. "Ben ne bir hilekârım ne de bir korsan. Zamanla anlayacaktır."

Anfar kaşlarını çattı. "Zamanla mı?" Başını öne eğdi. "Onu yanında tutmaya niyetli değilsin, değil mi?"

"Henüz karar vermedim. Ayrıca o bir ölümlü." Bir omzunu silkti. Pençesinde bir kolye sallanıyordu. Kolyenin ucunda baykuş şeklinde gevşekçe oyulmuş ahşap bir tılsım sallanıyordu. Boş boş onunla oynuyordu. Anfar bunu kızın üzerinde gördüğünü düşündü. "Onu burada bizden biri olarak tutmak için büyük bir sihir yapmam gerekecek ve sonsuza dek benim yanımda yaşamayı onaylayacağından şüpheliyim."

"Seni hor gören bir kadınla evlenmeyi ve onu kraliçen olarak tutmayı planlıyorsun." Anfar deliliği tam olarak anladığından emin olmak için tekrarlamak zorunda kaldı.

"Benden iddia ettiği kadar nefret etmiyor. Öyle olsaydı ona dokunmama izin vermezdi. Beni öpmeyi de kabul etmezdi." Ondan çaldığı kolyenin ince deri kordonunu kanadının uzun pençelerine dolayarak sırttı. "Ve ah, beni nasıl da *istiyor*. Eğlenceli değil mi?"

Anfar ağacı parçalayıp düşene ve Unseelie prensini ezerek öldürene kadar yumruklamak istedi. Bunun yerine sinirini yuttu ve daha fazla şiddete neden olmadan oradan ayrılmaya gitti.

"Bekle."

Durakladı.

"Herhangi bir ilerleme kaydettiniz mi?" Anfar başını salladı.

"O zaman neden buradasın?" Valroy homurdandı. "Bana hakaret etmek dışında." "Seni uyarmak için." Anfar alay etti. Oh, bu eğlenceli olacaktı.

"Hanımefendi

Astasha cadınızla tanışmayı talep etti. Ve onu durdurmanın mümkün olmadığını biliyorsun."

Anfar giderken arkasından gelen öfke çığlıklarını duyarak güldü.

ABIGAIL uyanı ve memnun bir iç çekti. O kadar rahattı ki. Üzerinde yattığı şey kalın, yumuşak ve mükemmeldi. Sıcacıktı. Altındaki yüzeye sokuldu.

Daha önce bulunduğu her yer korkunçtu, berbattı ve kan kokuyordu.

Bu çok daha tercih edilebilirdi.

Uykuya tutunabildiği kadar tutunarak, uyanmamak için kendini zorladı. Ama şafak gibi, bu da kaçınılmazdı. Gözlerini kırıştırdı. Gündüz olmuştu - eğer Labirent'te gerçekten böyle bir şey varsa. Kuş cıvıltıları duydu ve kuşlar tepesindeki gökyüzünde cirit atıyordu.

Gümüşü beyaz kabuklu ve yaprakları neredeyse mor olan ağaçlar etrafını sarmıştı. Uzandığı alanın etrafında bir çizgi çizen beyaz mermer duvarlar, gördüğü diğer yerler gibi çoktan harabeye dönmüştü.

Tamamen minderler, battaniyeler ve yemyeşil yatak örtüleriyle kaplı bir platformun üzerindeydi. Şimdiye kadar gördüğü en eklektik koleksiyondur bu. Bazıları yıpranmış ve eski görünüyordu, bazıları yeni görünüyordu ve parlak renkli ipekler, kadifeler ve daha fazlasıyla parlıyordu. Tepedeki dallardan sarkan koyu mavi ipekten uzun şeritler platformun her bir kenarına bağlanmıştı.

Sert ve sıcak bir şey onun üzerine örtülmüştü.

Bu bir koldu.

Sırt üstü yuvarlandı. Yanında uyuyan, yüzü pürüzsüz ve yapabileceğini *bildiği* tüm o canavarca acımasızlıktan yoksun Valroy'du.

İçinde şaşırarak bir şey bulamadı. Ama ona yumruk atacak gücü kendinde bulabildi. Burnuna.

Olabildiğince sert.

Uludu, yüzünü tuttu ve sırt üstü yuvarlandı, bağırıp çağırdı. "Bu da *ne-*"

Yataktan fırladığında hâlâ giyinik olduğunu görünce sevindi. Yalınayaktı ama tamamen giyinikti. Fae prensine ters ters baktı. "Benden *uzak dur!* Bu ne cüret?"

Burnuna dokunuyor ve sonra parmaklarını inceleyerek kan olup olmadığını kontrol ediyordu. "Bana tam olarak neden yumruk attın?" Kaşlarını çatı. "Bu yersizdi. Seni taciz bile etmedim." Yataktan kalkarak yüzünü ovuşturdu. "Lütfen bunu bir daha yapmaktan kaçın. Bu gerçekten akıllıca."

Kadın öfkeyle titriyordu. Etrafta bir şeyler ararken, yakındaki masanın üzerinde duran büyük bir hançer gördü. Ön kolu büyüklüğündeydi ama umurunda değildi. Hançeri aldı ve öfkeyle ona doğru uçtu. "Seni *canavar!*"

Onun kahkahasıyla daha da kötüleşen bir öfke. Kendini kolayca savundu ve kadının hançeriyle yaptığı vahşi darbelerden kaçındı. İnanılmaz derecede hızlıydı, hareketleri bir kedi gibi kıvraktı. Sanki onun hareketlerini tahmin edebiliyor gibiydi.

"Duruşun çok geniş. Daralt, yoksa bu olur." Bıçağı bir kez daha saplamaktan kaçındı. Ayağıyla dizinin arkasına sertçe vurarak bükülmesine neden oldu ve onu sertçe halı kaplı zemine düşürdü.

"Allah belanı versin, seni iğrenç canavar!" Ayağa kalkmaya çalışırken dizindeki acıyı umursamadan tekrar üzerine yürüdü.

"Bu daha iyi!" Güldü, genişçe gülümsüyordu, belli ki kızın onu bıçaklamaya yönelik acınası girişimlerinin her saniyesinden zevk alıyordu. "Şimdi, bir sonraki tavsiyem. Salınımlarına bu kadar erken başlama. Ayrıca bu bir hançer, balta değil." Kıs kıs güldü. "Bıçakla, savurma."

Her kelimesinde onu sindirmeye çalışıyordu ama nafile. "Kapa *çeneni* seni alçak, iğrenç, aşağılık, sapık, ahlaksız-"

Adamın eli kızın bileğini yakaladı ve sırtarak onu etrafında döndürüp ileri doğru itti. Adamın onu uyudukları platforma doğru geri itmeyi başardığını fark etmemişti bile. Kalçaları platformun kenarına çarptı ve momentumla öne doğru devrildi. Hançer yastık yığınının içine uçtu.

Hançeri almak için çabaladı ama ani bir ağırlık onu yere yapıştırdı. Valroy sırtına bastırıyordu. Bir pençe bileğini önündeki yatağa sıkıştırarak ilerlemesini durdurdu. Bir el sırtının alt kısmına bastırarak onu yumuşak yastıkların içine itti.

Ve arkasına çok sert bir şey saplanıyordu. Kadın dondu kaldı.

"Bu daha iyi..." diye mırıldandı. "Öyle değil mi?" Kalçalarını öne doğru bastırarak kendini ona doğru sürttü.

Şaşkınlıkla ciyakladı. "B-bekle-"

Baskı azaldı ama tekrar başladı ve adam sessizce inledi. "Benim yanımdayken öfkemi kontrol etmeye başlasan iyi edersin... Bu kadar öfkeliyken seni istediğim kadar kötü birini istediğimi hiç sanmıyorum." Adamın kollarından biri kadının kalçalarının altından geçerek onu kendine doğru çekti ve kaçamayacağından emin oldu.

Nefesi boğazında düğümlendi. Adamın varlığı bir kez daha tamdı. Tam, talepkâr ve durdurulamaz. "Bırak beni, Valroy!"

"Ah?" Kendini tekrar kadının içine soktu, açıkça gerçekleştirmek istediği eylemi taklit etti. "Bundan hoşlanmıyor musun? Bence hoşuna gidiyor..."

"Hayır!"

"Yalancı." Dişleri kadının boğazındaki çürüğe saplandı.

Nefesi kesildi, gözleri iradesi dışında kapandı. İçinden keskin ve durdurulamaz bir heyecan geçti ve kaslarının onun altında gevşediğini hissetti. Dili onu ısırıldığı yerin üzerinde gezindiğinde dişlerini sıkmak zorunda kaldı. "Çekil. Çekil. Benden. *Şimdi!*"

Sesi kulağına fısıltı gibi geliyordu. "Her şey yolunda. Anlıyorum. Ben iğrenç biriyim"-o yere onun kalçalarına onun kalçalarına-"aşağılanabilir"-ve tekrar

-"sapkın" -basınç azaldı ve geri döndü- "ahlaksız..." Bu düzen onu çıldırtacaktı. "Bir şey unuttum mu?"

Zar zor nefes alabiliyordu. Onun üzerinde ne tür bir gücü vardı? Ona ne tür bir büyü yapmıştı? Ama öfke ve tiksinti, kafasını karıştıran diğer duygularla eşit oranda yükseliyordu. Serbest kalan koluyla adama sertçe dirsek atarak onu üzerinden itmeye çalıştı. "Kes şunu -hemen şimdi- seni hain iblis!"

"Hain mi?"

Birdenbire dünya onun etrafında hareket etti. Onu sırt üstü çevirdi. Ondandır çok daha güçlü olduğu için ona lanet olsun! "Get-" Sözleri boğuldu. Adam kadının bacaklarının arasında duruyordu, vücudu kadınınkine sıkıca yapışmıştı, yüzü bir el mesafesi kadar uzağındaydı.

Gülümsedi ve ona bakarken düşünceli bir şekilde başını eğdi. "Fena değil. Diğer yolu daha çok seviyorum. Ama fena değil." Adam kalçalarını onunkilere gömdü ve kadın adamın yüzünün mutlulukla yumuşamasını izledi. Adam inledi. "Hiç de fena değil."

"Dur-dur-çekil *üzerimden*-" Umutsuzca onu itti. Bu yanılttı. Bu çok ama çok yanılttı.

"Nasıl hain olduğumu açıklayana kadar olmaz. Ne yaptım ben?"

"Sen-" Nefes nefese kaldı. Adamın kalçalarını döndürme şekli -kadının içine bastırma şekli- Hayır! Kadın adamın omzunu yumrukladı. "Bana yalan söyledin!"

Adam kadının bileklerini kanadının pençesiyle yakaladı ve başının üzerinden geçirerek sıkıca kavradı. Birkaç santim doğruldu ama alt bedeninin onunkıyla buluştuğu yeri kırmadı. Dürüstçe kafası karışmış görünüyordu. "Yaptım mı? Son zamanlarda mı? Ne zaman?"

"Çocuğu bağışlayacağını söylemiştin..."

"Aynen öyle yaptım." Tekrar gülümsedi ve sessizce dudak büktü. "Ah, aptal cadı. Anlamıyor musun? Olacakları değiştirmek için söyleyebileceğin hiçbir şey yoktu. Küçük kız kardeşinin ölmesini dilediği anda kaderi mühürlenmişti."

"Benimle oynadın."

"I-" Durakladı, bir mırıltı çıkardı ve sonra omuz silkti. "İyi. Seninle oynadım. Ama *yalan söylemedim*." Kalçaları yuvarlandı ve bu son kelimeyle birlikte onunkilere gömüldü.

Her şey çok fazlaydı. Bunalmış, aşırı öfkeli bir halde ellerini onunkilerden kurtardı ve sertçe göğsüne bastırdı. "Dur."

"Neden?"

"Durmana ihtiyacım var. Lütfen."

Adam hoşnutsuz bir iç çekişle doğruldu ve onu serbest bıraktı. "Peki. Çünkü sen istedin."

Onun altından sıyrılırken, neredeyse diğer taraftaki platformdan düşüyordu. Yanına kesinlikle birkaç yastık almıştı. Yüzü sanki yanıyormuş gibi hissediyordu.

Gözlerini kapatarak kendini sakinleştirmeye çalıştı. Ama tek görebildiği, orada kendi kanının içinde yatan çocuğun görüntüsüydü. Tek duyabildiği Valroy'un sadist kahkahasının sesiydi. Grotesk bir cine dönüşen bir bedenin sesi. İçinde öfke yükseldi ve şimdi orada dikilmiş, çeşitli nedenlerle titriyordu. "Ona yaptığın şey... anlatılamaz. Sen bir canavar, bir şeytan ve bir iblisin."

"Yarı iblis. Ben bir yırtıcıyım, küçük cadı. Hepimiz öyleyiz. Unseelie'ler böyledir. Uyum sağlamanı öneririm." Gözlerini açtığında adamın sanki dünyanın en sıradan durumuymuş gibi kendini yatağa bıraktığını gördü. Küçük bir şaşkınlık sesi çıkardı ve altını kazdı. İki yastığın arasından hançeri çıkarıp dönerek yan tarafında kanayan küçük bir kesiği inceledi. Güldü. "Her şeye rağmen beni bıçakladın." Parmağındaki kan izini sildi ve yaladı.

"Ona yaptığın şey iğrençti. Zalimceydi. Korkunçtu."

"Sana katılıyorum. Ve?"

"Yaptığın şey yanlış!"

"Ah." Bir parmağını kaldırdı. "İşte burada hedefi kaçıırıyorsun. Yaptığım şey bir gelenektir. Aptal bir ölümlünün etinden bir goblin, gragnal ya da gremlin yapan ilk Yüce Lord olduğumu mu sanıyorsun? Bu zalimliği benim *icat* ettiğimi mi sanıyorsun? Ben sadece uzun bir zalim krallar silsilesinde bekleyen prensim. Ben sadece benden önceki tüm Yüce Lordlar gibi davranıyordum." Homurdandı. "Çok safsın ama hadi ama. Biraz mantıklı ol."

"Beni aşağılamayı kes!" Daha fazla dayanamadı. Aklını kaçırmak üzereydi. "Yapamam-" Tüm öfkesi kırılğan bir cam gibi paramparça oldu. Ve onunla birlikte ağladı. Yüzünü saklamak için döndü ve ondan uzaklaştı. Saçlarını iki eliyle sıkarak, acının gözyaşlarını durdurabileceğini umdu.

"Abigail? Neyin var?" Adam yine ona yakındı, derin sesi sırtında gürlüyordu. Sarsıldı; onun yaklaştığını duymamıştı. Kolları etrafını sararak onu göğsüne doğru çekti ve kısa bir süre sonra onları kanatlar takip etti. Dokunuşu şaşırtıcı derecede şefkatliydi, tıpkı sesi gibi. "Neden ağlıyorsun?"

"Şu anda neden ağladığımı anlayamıyor olman hem çok anlamlı hem de çok *şaşırtıcı*." Kadın adamın kollarını itti ama adam onu bırakmayı reddetti.

"Şimdi Anfar gibi konuşun."

"Belki de burada akli başında olan tek kişi odur!"

"Gerçekten de Anfar gibi konuşuyorsun. Sana koçluk mu yapıyor?"

Bu bir şakaydı ama kötü bir şakaydı. Kadın adamın kollarından kurtulmaya çalıştı ve bu sefer, şaşırtıcı bir şekilde, adam onu bıraktı. Yüzünü sildi ve mermer duvarlardan birine doğru ilerleyerek destek almak için ona yaslandı. "Beni yalnız bırak Valroy."

"Yapamayacağımı biliyorsun. Bırakmayacağımı da biliyorsun. Yakında benim kraliçem olacaksın." "Hayır, *olmayacağım*." Gözyaşları arasında bulanık bir şekilde ona baktı.

"Seninle evlenmeyeceğim. Seninle *asla* evlenmeyeceğim."

Adamın ifadesindeki nezaket kaybolmuştu. "Bir anlaşma yaptınız. Tanık olunan bir anlaşma. Ay battığında ve gökyüzü karardığında, gölgeler en derin halini aldığı anda, sen ve ben evleneceğiz. Ve biz bir olacağız."

"Senin bu lanet labirentini çözeceğim. Bunu yapacağım ve özgür olacağım."

"Deneyeceğini biliyorum. Ve neler olacağını görmek için sabırsızlanıyorum. Şimdiye kadar çok heyecan verici oldu." Kanatlarını arkasına doğru katladı. "Oh-ne kadar

Kazan'a ulaşmayı başardın mı?" Kıkırdadı. "Seni kesinlikle beklemiyordum."

"Ağaçlardan yardım istedim ve onlar da beni oraya götürdü." *Bir siren sürüsü ve değişiklik olsun diye canı olmayan bir denizkızı aracılığıyla.* Ama onları listeleyerek tehlikeye atamazdı. Valroy'un kendisine yardım etmesini nasıl karşılayacağını bilmiyordu.

"İlginç..." Mırıldanarak onu düşünceli bir şekilde izledi. "Bana yine yalan söylüyorsun. Ama sorun değil." Omuz silkti. "Benim sırlarım var, senin de olabilir." Yüz ifadesi aniden düştü. "Lütfen ağlamayı kes, Abigail."

"Sana tanık oldum, onun derisini canlı canlı yüzdün, derisini kaynattın, onu bir canavara dönüştürdün!" Yine titriyordu, keder ve öfkenin mükemmel bir karışımıydı bu. "Gördüklerim için hiçbir şey hissetmememi mi bekliyorsun? O sadece bir çocuktu!"

"Kız kardeşinin ölmesini diledi. O-" Valroy durakladı. "Oh. Oh, anlıyorum.

İşlerin nasıl yürüdüğünü anlamıyorsun."

"Bunların hiçbirinin nasıl işlediğini bilmiyorum, seni inek boku yığımı!" Kafasına bir şey fırlatmak istedi.

Onun öfkesine aldırmadan, sanki kaçmak üzere olan bir geyikmiş gibi ona doğru dikkatli bir adım attı. "Siz insanlar bu dünyaya gelmeden önce hepimiz vahşi şeylerdik." Bir avucunu göğsüne bastırdı. "Biz Dünya'ya aittik, o da bize aitti. Ama insanlar çimenlerden, ağaçlardan, denizden, alevden ve gökyüzünden değil. Siz -sizin gibi cadılar- deniyorsunuz. Bir parçanız, olmanız gereken şeyin şarkısını duyuyor. Yakınsınız. Ama aynı değilsin."

Adam ona doğru bir adım daha attığında, kadın hızlıca geri çekildi ve başını iki yana salladı. Gözyaşlarını silkeleyerek başka tarafa baktı. O çok fazlaydı. Her şey çok fazlaydı.

Neyse ki olduğu yerde kaldı ve daha fazla yaklaşmadı. "İnsanları ters yüz edebiliriz - seni olman gerektiği gibi yapabiliriz. Soyabiliriz" -kızın iğrenme feryadı karşısında durakladı- "şu an için yanlış kelime seçimi." Boğazını temizleyerek tekrar denedi. "Seni yeniden doğanın bir parçası yapabiliriz. Ruhlar, cinler, periler, boglelar, kelpie... sizi olmanız gereken şeye geri döndürebiliriz. Ama ne olacağınıza biz karar veremeyiz."

O zaman ona bakacak gücü buldu, soru yüzünde açıkça yazılıydı.

"O çocuk zaten içten içe ne ise şimdi de dıştan onu yansıtıyor. Ruhunda zaten katil bir ahmak olmasaydı onu bir cine dönüştüremezdim." Valroy ona bir adım daha yaklaştı.

"On yaşında bir çocuktu."

"Ve?"

"Kaderinde kötülük olsa bile fark etmez. Sen bundan zevk aldın! Orada durdun, güldün, onun acısından *zevk* aldın ve *bundan keyif aldın*."

Gülümsedi, o kötülük ona geri dönmüştü. "Bir erkek mesleğinden zevk almamalı mı?" Bir adım daha yaklaştı.

Adam bir adım daha atıp aralarındaki mesafeyi kapatırken kadın kıpırdamadı. Onda bir kaçınılmazlık vardı. Kaçınamayacağı bir şey. Onu her geçtiğinde -onu her yakaladığında- midesindeki yılanların vahşi bir kıvrımı gibi içinden bir heyecan geçtiğini hissediyordu.

Şimdi bile.

Gördüklerinden sonra bile.

Ve biliyorum ki yaptığı en kötü şey bu değildi.

Bu yanılttı. "Sen bir canavarsın. Hasta, kaçık bir canavarsın." Onun yüzünü tırmalamak istedi. Onu posadan başka bir şey kalmayana kadar tekmelemek istedi. Ama orada öylece durdu, bunalmıştı, vücudunun yorgunluktan ve duygulardan titrediğini hissediyordu.

"Ve ben bundan çok daha kötüyüm." Sesi alçak, karanlık bir hırıltıydı. Ufukta kopan fırtınalar gibi geliyordu. Ellerini kızın yanaklarına götürdü ve gözyaşlarını dikkatle okşayarak uzaklaştırdı. "Ve iki hafta içinde benim kraliçem olacaksın."

"Labirentini zamanında çözeceğim."

"Yapmayacağını biliyorsun. İkimiz de biliyoruz. Benimle savaşmak istediğin için seni suçlamıyorum. Ama deneyeceğini, başarısız olacağını ve sonra evleneceğimizi biliyoruz." Ona nazikçe gülümsedi.

Kadın yüzünü onun dokunuşundan çekti. "Bundan ne kadar sonra ölmüş olacağım Valroy?"

"Göreceğiz." Kızın başını kendine doğru kaldırdı ve eğilerek yanağını gözünün kenarından öptü. "Artık gözyaşı dökmek yok, küçük cadı. Öfkemi tatmayı tercih ederim."

"Sanırım bu konuda hiçbir eksiğin olmayacak."

"Güzel." Ondan bir adım uzaklaştı. "Sanırım çözmen gereken bir labirent var, değil mi? Ay çabucak sönecek. Ya da... teslim *olabilirsin*

ve burada, yatağında benimle kal." Sırıttı. "Ya da teslim olma ve bu gece sana sahip olmama izin ver."

"Hayır. Hayır, bunların hiçbirini yapmayacağım." Düşünceleri allak bullak olmuş bir halde ondan uzaklaştı.

O zalim biriydi. Bir zorba. Bir savaş lordu. Ve bir piç. Birkaç saat önce onun bir çocuğun derisini canlı canlı yüzmesini izlemişti.

Yine de ona dokunduğunda, dünyadaki başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibiydi. O tehlikeli, zehirli bir baştan çıkarıcıydı.

"Senden nefret ediyorum." Hışım la ormana doğru gitti.

"Bunun ne kadar süreceğini göreceğiz!" diye seslendi arkasından, kahkahası ağaçların arasında yankılanıyordu. "Gerçekten de göreceğiz."

VALROY, sanki yürümekle bir yere varacakmış gibi, onun gümüş ağaçların arasına dalmasını izledi. Yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle iç geçirdi ve başını salladı. Büyüleyici bir kız. Ama hâlâ kendi dünyasının yöntemlerinden bihaberdi. Yatağının yastıklarına sırt üstü uzandı ve genişçe gerindi.

Kız onu istiyordu.

Onu çok kötü bir şekilde istiyordu.

Bu şefkat değildi ve kesinlikle aşka yaklaşan bir şey de değildi. "İnsan evliliklerinin çoğu şehvetten çok daha azı üzerine kuruludur," diye mırıldandı kendi kendine. *Benimle yapılacak herhangi bir evliliğin içerebileceği tek şey bu. Şehvet ve nefret.*

Harika bir başlangıç yaptık.

Taktığı kolyeyle oynadı. O uyurken tılsımını çalmış ve ona takmıştı. Ve kızgın öfkesi ve ardından gelen ezici ıstırabı içinde, onu taktığını fark etmemişti. Kaşlarını çatı. Bunun aptalca bir şaka, onunla boş bir oyun olması gerekiyordu. Ama şimdi, onun bu zararsız hırsızlığı hoş karşılayacağından pek emin değildi.

Yatağından kaybolup tam karşısında yeniden belirdi. Kadın korkuyla çılgılık attı ve sendeleyerek geri çekildi. Orada olmayan bir kılıca uzandı.

Doğru ya.

Şu aptal şey.

"Bir şeyi unuttum." Sırıttı. "Bunu düşürmüşsün." Boynundaki tılsımı kaldırarak ona doğru uzattı.

Parmağını. "Onu güvende tutuyordum." Evet, çok iyi, bu yüzsüz bir yalandı. Ama zararsız bir yalandı.

Parmağını adamın elinden kaptı ve sanki dünyada onun için önemli olan tek şeymiş gibi ona sarıldı. Belki de bu doğrudu. Onu aceleyle boynuna geri taktı ve sırtına sembol kazınmış küçük tahta baykuşu öptü.

Gözleri yeniden sulanmaya başlamıştı.

"Şimdi ne olacak? Ne yaptım ben? İyi davranıyorum!" Hayal kırıklığı içinde ellerini havaya kaldırdı.

"Lütfen, bir daha asla alma." Belki de o kadar aptal değildi. Konuşurken sesi sessizdi. "Beni teyzem büyüttü. Bildiğim her şeyi bana öğretti ve... ondan bana kalan tek şey bu. Bunu benim için yaptı. Geri verdiği için teşekkür ederim." Hâlâ elinde tutuyordu. "Bedavaya iade etmene gerek olmadığını biliyorum."

Bu doğrudu, gerek yoktu. Onu saklayabilir ya da ona korkunç şeyler yaptırabilirdi. Gülümsedi. Belki de insanların sandığından daha centilmendi. Belinden eğildi ve bir kez daha gözden kayboldu, ama vıcık vıcık, ıslak, paslı, aptal bir kısa kılıcı donuk bir gümbürtüyle yere bırakmadan önce değil.

"Unutma," diye mırıldandı, bunu her yaptığında kızın tüylerinin diken diken olmasının ve yanaklarının pembeleşmesinin tadını çıkarıyordu. "Zaman boşa geçiyor."

Onun kılıcı almak için çabalamasını ve başını telaşlı bir şekilde sallayarak uyuduğu yerden uzaktaki patikaya doğru koşmasını izledi. Denese bile muhtemelen bir daha bulamayacaktı. O istemediği sürece Kazanı da bulamayacaktı. Labirent'te hiçbir şey aynı yerde iki kez bulunmazdı. Güzel ve korkunç manzaralarla doluydu. Bugüne kadar sadece kenarlarında dolaşmıştı.

Ama belki de bu değişmeliydi.

Eğer onun kraliçesi olacaksa... her şeyi görmeliydi. O zaman belki de tek bir çocuğun teni onu bu kadar derinden rahatsız etmezdi. Yatağına dönerek gözlerini kapadı, sonunda uyumaya niyetlendi.

Ve onu bir sonraki göndereceği yeri hayal etti.

ABIGAIL kendini eskisi kadar umutsuz ve çaresiz hissediyordu. Evet, oturup sirenlerle ve denizkızı Perin'le konuşmak iyi gelmişti ama... gördüklerinden ve sonrasında Valroy'la olan tuhaf etkileşiminden sonra hâlâ gözyaşlarının sınırında geziniyordu.

*Bu labirenti çözmek
zorundayım. Yapmak
zorundayım.
Yoksa...*

Ardından gelen düşünceler onu hasta etti. Kollarını kendi etrafında sararak orman zeminindeki toprağa baktı. Onunla evlenmeye zorlanmadan önce labirenti çözmek için iki haftası vardı. Karşı koymaya çalışırsa sonuçlarını bilmek istemiyordu.

*Acımasız, soğukkanlı, zalim domuz.
Ya da duruma göre yaban domuzu.*

İnledi ve başını salladı. Taktığı kolyeyi tutarak dudağını dişlerinin arasında sıktı. Geri vermesine gerek yoktu. Neden versin ki? Bir daha ağlamasın diye mi? Yoksa nazikmiş gibi davranmak istediği için mi?

"İşte buradasın!"

Yanındaki ormandan biri koşarak çıkınca şaşkınlıkla sarsıldı. Tereddüt etmeden önce kılıcına davrandı. "Perin?" Onun gülümseyen yüzüne gözlerini kırptırdı. "Beni nasıl buldun?"

"Nasıl bakacağını bildiğin zaman o kadar da zor değil." Omuz silkti ve sonra ifadesi düştü. "Ben... Cauldron'a gitmemeliydin. Bunu gördüğün için üzgünüm."

Başını sallayarak bir kez daha patikada yürümeye başladı. Adam da onun yanına düştü. "Gördüğüme sevindim. Onun kim olduğunu tam olarak bilmeliyim." *Yakında onunla evleneceğim için.* Yüzünü buruşturdu. "O çocuğa yaptığı şey yanlıştı ve bundan zevk alıyordu. İşkenceden."

"Bundan neden fazla zevk aldığını düşündüğünüzü anlayabiliyorum belki ama ondan önceki tüm krallar da böyle yapmıştı." Ani bir iç çekişle sert bir nefes verdi. "Biz buyuz işte, biliyorsun, Unseelie."

"Biliyorum."

"Bu yerde ondan daha kötüler de var."

"Bu bir teselli değil, Perin."

Boynunun arkasını ovuşturarak mahcup bir şekilde gülümsedi. "Sanırım değil. Sana sormaya geldim, seni Labirent'in merkezine getirdim ama hâlâ buradasın. Valroy sözünü tutmadı mı?"

"Öncelikle, hâlâ burada olduğumu nereden *biliyorsun*?"

Ağaçları işaret etti. "Fısıldıyorlar. Denizi dinlemekte daha iyiyim elbette ama... bana söylediler. Ve beni sana yönlendirdiler."

"Ah." Kaşlarını çatı. "Labirent'teki her şey nerede olduğumu biliyor mu?" "Muhtemelen."

"Harika." Bir an için gözlerini kapadı, o umutsuzluk dalgasının tekrar üzerine geldiğini hissetti. "Prensle girdiğim bahis konusunda yanılmışım. Labirenti çözmek için merkezine ulaşmam gerektiğini sanıyordum. Ama bu doğru değilmiş. Ve şimdi, neyi başarmaya çalıştığımı bile bilmiyorum. Bir Labirent başka nasıl çözülebilir ki?"

"I-" Perin gözlerini kırıştırdı. "Tam olarak bilmiyorum. Belki de ona sorabilirsin?" Kadın ona ters ters bakınca, Perin yine gergin bir şekilde gülümsedi. "Ya da sormam. Anladığım kadarıyla onunla aranız pek iyi değil?"

Prensin suçlarını elleriyle saymaya başladı. "Beni kandırdı. Ayrı yaşadığım kocamı öldürdü. Gerçekleştireceğini söylediği bir dileği yerine getirmezsem beni herkesin içinde bir yaban domuzu gibi tecavüz etmekle tehdit etti ve bunun bedeli olarak da önüme aşılması imkânsız bir görev koydu." Nefes almak için durmak zorunda kaldı. "Sonra, beni sadece tahta geçebilmek için geçici bir gelin yapmak üzere aldığını öğrendim. Ve şimdi bana, eğer 'Labirent'i çözemezsem, ki bunun ezoterik ve muhtemelen imkânsız olduğunu *zaten* tespit etmiştik, iki hafta içinde beni zorla evlendireceğini söylüyor. Ve o zaman, iki dünya üzerinde yürütülen acımasız savaşın kısmen sorumlusu ben olacağım."

Bir hırıltıyla yumruğunu sıktı. Yumruklayacak bir şeyi olmasını diledi. "Ve o kaba, sapık, kibirli, sinir bozucu, *zorba* bir adam!"

Perin gözlerini kırıştırdı ve sonra kıkırdadı. "Ona daha kötü dendiğini de duydum." "O zaman uygun bir dilden yoksunum."

"Ne diledin Abigail?"

"Hum?" Gözlerini kaçırmadan önce kısa bir süre ona baktı. "Önemli değil."

"Ama merak ediyorum."

"Ondan bir ev istedim. Ama artık o umut benim için yok oldu." "Nasıl yani?"

"Önümdeki görevin niteliğini bilsem bile, bunu başaracak güce sahip olduğuma bir an bile inanmıyorum. Ben... acı bir şekilde farkındayım ki

Etrafımdakilere kıyasla kendi kırılgan durumum." Çakıl taşlarının bir kez daha ayaklarına battığını hissedebiliyordu. "Eğer korkunç bir canavar tarafından yutulmazsam, onun yerine zalimin kendisi beni yiyip bitirecek." Ürperdi. *Tamamen farklı bir şekilde olsa da.* "Ama teslim olmayacağım. Ölümü kabul etmeyeceğim."

"Ne olursa olsun, bence bu çok hoş bir dilek." Perin uzandı ve elini onun omzuna koydu. Denizkızı nazik bir yaratıktı. Belki de bir arkadaş ya da teselli duygusuna çok ihtiyacı olduğu içindi ama Perin'in yanına gitti ve yürürken bir kolunu kısa bir sarılmayla kendisine dolamasına izin verdi. "Pek çok insan zenginlik ve altın ister, intikam ister, güç ister... Sen sadece bir yuvaya sahip olmak istedin."

"Kocam Marcus beni bu yüzden terk etmemiş olsaydı bir çocuk isterdim." Kadın homurdandı. "O kadar da asil değilim, Perin."

"Bence öylesin."

Bir süre sessizlik içinde yürüdüler, adamın kolu Abigail'i bıraktı. Abigail derin bir nefes aldı, tuttu ve bıraktı. Anfar gibi ona ters ters bakmayan ya da prens gibi onu süzmeyen biriyle konuşmak güzel bir histi. "Ayrıca... eğer başarısam Valroy'un anlaşmayı bozmayacağını nasıl garanti edebilirim? Bunun yerine beni bir çiçeğe dönüştürmeyeceğini, böylece akranlarımla arasında büyüyebileceğimi ve oraya ev diyebileceğimi nereden bilebilirim? Ait olabileceğim bir yer istedim. Daha açık konuşmamakla aptallık ettim."

"Sözünü tutmaktansa kötü bir şey yapması daha olası. Ama seni bir kediye dönüştürüp evcil hayvan olarak tutması ya da bir kuşa dönüştürüp sürüye salması daha olası." Kız dehşet içinde feryat edince, adam homurdandı. "Ne? Şimdi sana yalan söyleyemem." Kıkırdadı. "İstesem bile."

"Sanırım bu benim hatam." "Tamamen."

Gözyaşlarını ısırarak da olsa belli belirsiz gülümsedi. "Teşekkür ederim, Perin." "Ne için?"

"Benimle konuştuğun için. Yanımda yürüdüğün için. Bana yardım etmeye çalıştığın için. Bunun benim için anlamı tahmin edebileceğinden çok daha büyük."

"Bu yerde kaybolmanın ve yalnız olmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim." Adamın sesi karardı. Ona baktığında, yüz ifadesinin unutulmaz bir anının gölgesiyle kaplandığını gördü. "Seni anlıyorum."

"Sen de mi buraya getirildin?"

Başını salladı. "Bir zamanlar denizciydim. Şarkınızdaki gibi. Gemim bir fırtınada parçalandı ve bizi kayalıklara sürükledi. O kadar yakındım ki

görebileceğim bir kıyıya. Ama okyanus istediğini alır ve beni istedi. Bir fok hayatımı kurtardı ya da ben öyle sanıyordum. Ama ona tutunduğumda, beni hemen ulaşabileceğim karaya götüreceğini umarken, onun yerine beni buraya getirdi."

"Çok üzgünüm." Uzanarak onun elini tuttu ve parmaklarını onunkilere geçirdi.

Adam şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdıktan sonra ona gülümsedi ve elini sıktı. "Teşekkür ederim."

"Sonra ne oldu?"

"Korkmuş ve yalnız bir şekilde dolaşım. Daireler çizerek yürüdüm, tıpkı senin gibi. Sonunda, iki hafta boyunca neredeyse susuzluktan ölmek üzereyken, midemde hiç yiyecek yokken, beni birçok kez öldürmek üzere olan canavarlar dışında tamamen yalnızken, kendimi dalgaların arasından sürünerek çıktığım kıyıya geri dönmüş buldum." Sesi dalgalandı. Onun kendi gözyaşlarıyla savaşmasını izledi. "Ben teslim oldum. O zaman tek seçeneğimin bu olduğunu biliyordum. Bu kaçınılmazdı."

Durdu ve Perin'i kendisine doğru çevirdi. Sonra ona ciddiyetle sarıldı, kollarını boynunun arkasına doladı ve onu kendine çekti. Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü ama bu kez onun içindi. "Çok üzgünüm, Perin. Çok ama çok üzgünüm."

Ona tekrar sarıldı ve başını bir an için boynunun kıvrımlarına gömdü. Ayrılırken, onun alına bir öpücük kondurdu. "Teşekkür ederim, Abigail." Yanağındaki gözyaşını sildi. "Ama sorun değil. Bu uzun zaman önceydi. Burada arkadaşlar edindim."

"Valroy olmasaydı, bu kadar korkmayabilirdim." Başka ne yapacağını bilmeden yeniden yürümeye başladı. Bir orman yolunun ortasında durup konuşmak yanlış geliyordu.

"Ah?" Ona kolayca ayak uydurdu.

"Şey, bu tam olarak doğru değil." Yüzünü buruşturdu. "Pragglings'in hangi bağlamda olursa olsun korkunç olduğuna kesinlikle inanıyorum."

Sertçe gülerek başını salladı. "Öyleler."

Adam sustuğunda, kadın devam etti. "Ait olacağım bir yer istiyorum. Kendimi bağlı hissedeceğim bir yer. Ben doğduğumda ailem bir cadı kızları olmasına pek hevesli değilmiş. Babam 'Tanrı'ya karşı' olduğunu söylediği bir şey yaptığımı her gördüğünde şalteri sırtıma indirirdi. Annem... Ben ortanca çocuktum. Benden başka bir şey istenmiyordu.

ev işlerine yardım etmekten daha önemli. Margery Teyzem beni almak istediğinde beni vermekten çok mutlu oldu."

Konuşmaya devam ederken kolyesini kavradı ve ahşap tılsımla oynadı. "Öldüğünde on sekiz yaşındaydım. Gecenin bir vakti sessizce oldu, dışarıdaki kurtların sesinden başka bir şey bilmiyordum. Tek başımaydım. Kasabada Marcus'la karşılaştığımda bana gülümseyen tek kişi oydu. Herkes benim ne olduğumu biliyordu. Benden *nefret* etmiyorlardı ama sevmiyorlardı da. Teyzemin lanetli olduğunu ve benim de buna ortak olduğumu düşünüyorlardı." Kıkırdadı. "Sanırım muhtemelen haklıydılar."

"Olabilir. Şansın çok kötü."

Gönülsüzce sırtıttı. "Birkaç ay sonra evlendik. Babasının inşa ettiği kulübeye taşındık ve... hayat güzeldi. Bir süre için. Ta ki ben ortaya çıkana kadar-" Tereddüt etti ve sonra başını salladı. Gururunun artık ne önemi vardı? Ne yararı vardı ki? "Ben kısırım. Çocuk sahibi olamam. Amerika'ya gittiğinde ve beni aldıracağını söylediğinde ona inanmadım."

Perin sessiz kaldı ama eli yine onun elini buldu.

"Komşularımdan biri Marcus'tan gelen bir mektupla kapımda belirdiğinde, evimizi ve tüm arazimizi satıyordu ve benden hiç bahsetmiyordu. Dürüst olmak gerekirse şok olduğumu söyleyemem. Ondan bir hafta sonra Valroy ortaya çıktı."

"O...oh."

"Korkunç birkaç hafta geçirdim." "Öyle."

Gerçekten de öyle."

Zihninde bir şeyler tıkırdadı. "Ne olduğunu biliyor musun, Perin? Ben her zaman bir amaç için araç oldum. Marcus için bu üremekti. Valroy içinse tacı." Yüzünü buruşturdu. "Eğer ona nispet yapmanın bir yolunu bulabilseydim, bunu onun için mahvetmenin bir yolunu bulabilseydim, bunu gözümü kırpmadan yapardım."

Elini onunkinden çekti. "Dikkatli ol, Abigail."

Kafası karışmış bir halde ona baktı ama yüz ifadesinin temkinli bir hale dönüştüğünü gördü. "Ne oldu?"

"Bu yer seni duyabiliyor. Eğer gerçekten aradığın buysa -eğer *istediğin buysa*- o zaman harekete geçebilir." Ondan bir adım daha uzaklaştı, sanki aniden sıcak bir bira şişesi gibi patlayabileceğinden korkmuş gibiydi. Belki de patlayabilirdi. "Prese tükürmek tehlikeli bir arayıştır."

"Kendimi beni öldürmek, becermek ve kendime karşı dürüst olursam, çoğu durumda *her ikisini* de yapmak isteyen şeylerle çevrili buluyorum." İçinde öfke kaynıyordu. "Bana durumumun nasıl daha tehlikeli hale geleceğini söyleyin?"

Birden etraflarındaki orman değişti. Bir okyanusun dalgaları gibi, dünyanın kendisi de değişti. Hiçbir uyarı olmadan, altındaki patika uzun, mavi-yeşil çimenlere dönüştü. Ağaçlar geriye doğru itilmiş, bunun yerine devasa kayalardan oluşan bir çember onları çevrelemişti.

Kayalardan birinin tepesinde Abigail'in o güne kadar gördüğü en güzel kadın oturuyordu. Ne zaman bir fae görse, belki de onların neler yapabileceklerini gördüğünü düşünürdü. Ama bunun tam tersi bir kanıt vardı. Dolgun, yuvarlak göğüslerini gizlemek için hiçbir şey yapmayan, yarı saydam ipek kumaştan şeffaf bir elbise giymişti.

Ay ışığında gümüş gibi parlayan uzun saçları omuzlarından aşağıya, beline doğru akıyor, birbiri üzerine çapraz duran bacaklarının yanından kayalıklara dökülüyordu. "Merhaba, küçük ölümlü!" Kadının kıpkırmızı dudakları göz kamaştırıcı bir gülümsemeye dönüştü. "Sizinle tanışmak ne güzel! Ben Leydi Astasha. Tir n'Aill'e hoş geldiniz."

"Durumunuzun daha tehlikeli olamayacağını mı düşünüyorsunuz?" Perin sanki onu bir kalkan gibi kullanıyormuş gibi arkasına geçti. "Az önce oldu."

Boktan.

ABIGAIL DONDU. Ne söyleyeceğini bilemedi. Tüm sözcükler onu hayal kırıklığına uğrattı.

Şaşırtıcı güzellikteki fae orada öylece oturdu ve sabırla gülümsedi, sanki insanları sersemletmeye tamamen alışkınmış gibi. Narin, çıplak ayaklarından birini tekmeledi ve öylece bekledi.

"Ben-ah-um." Abigail elini kılıcının kabzasına koydu, sanki bunun ona bir faydası olacaktı gibi. "Benim adım Abigail. Sizinle tanışmak bir zevk."

"Sizinle de." Kadın gülümsedi, bembeyaz gözleri Abigail'in kılıcına gidip geldi. "Size zarar vermek istemem. Endişelenmenize gerek yok."

Buna inanmakta zorlanıyorum. Yine de elini kabzadan çekti. Neden zahmet etsin ki? Bir saniye içinde bozguna uğrardı. "Doğruyu söylemek gerekirse, bu şeyi taşımakla neden uğraştığımı bilmiyorum..."

Astasha çınlayan çanlara benzeyen bir sesle güldü. "Bir İsimsiz Şey öldürdüğünü duydum. Onları öldürmek o kadar kolay değil, biliyorsun. Hem bir kılıç hem de onu düzgün bir şekilde kullanmak için büyü gerekir. Ben olsam kılıcımı bu kadar çabuk bırakmazdım."

Kız şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Ah."

"Bilmiyor muydun?" Astasha kaşlarını çatı ve mırıldandı. "Seni zavallı şey. Kimse sana bir şey söylemedi mi? Buraya gel sevgilim. Yanımda otur, sana duymak gereken her şeyi anlatacağım." Yanındaki kayayı okşadı.

"Tir n'Aill'de bana bir şey söyleyen tek kişi de o sırada beni zehirleyerek öldürmeye çalışıyordu. Beni affedin ama türünüze güvenmemem konusunda bana yapılan tüm uyarıların büyük olasılıkla doğru olduğunu çabucak öğrendim."

"Valroy'la evlenmek istiyor. Dikkatli ol," diye fısıldadı Perin ona.

Fae kadın gözlerini devirdi. "Sessiz ol, selkie, yoksa iftira attığın için dudaklarını bir sezon boyunca dikerim." Saçının bir tutamını omzunun üzerinden attı. "Söylediğim gibi kıza zarar vermek istemiyorum. Sözüm senettir ve ben - sevgili Kanlı Prensimizin aksine - ölümlülerle oynamaktan hoşlanan biri değilim... en azından bu tür oyunlarla değil." Kadının bakışları Abigail'in vücudunu taradı ve tekrar yukarı kaldırdı. "Seni bir fakir gibi giydiriyor. Utanç verici. Böyle bir figür..." Güzel bir şarabın tadını çıkaran biri gibi bir ses çıkardı.

Yanaklarının ısındığını hissetti ve gözlerini kaçırdı.

Astasha kıkırdadı. "Senden neden hoşlandığını anlayabiliyorum."

"Yolunuza çıkmak istememiştim. Onunla evlenmek, burada olmak ya da-

"Dur, dur." Diğer kadın güldü. Abigail tekrar fae'ye baktığında, yüzünde gerçek bir sempati olabilecek bir şey görünce şaşırdı. "Seni kıskanmıyorum. Belki de kıskanıyordumdur. *Yıllardır* prensle yatmaya çalışıyorum. O da bana inat beni reddediyor." İnce bir omzunu silkti. "Ama belki de en iyisi budur. Kuduz bir hayvan tarafından parçalanmak hoşuma gitmiyor. Yaklaş, Abigail. Bir Din'Glai Leydisi olarak size zarar vermeyeceğime dair söz veriyorum."

"Gitmeliyim-" Perin gitmek için döndü.

"Kal, selkie." Astasha'nın sesi aniden sert ve emrediciydi. Perin sızlandı ama itaat etti.

Abigail Astasha'nın sözlerini zihninde evirip çevirerek bir boşluk aradı. Sözcüklerde, anlaşmanın zımnı ruhunu bozmasına izin verecek, ancak anlaşmanın tam olarak lafzına sadık kalmasını sağlayacak bir kusur aradı. Ama hiçbirini bulamadı.

"Yaklaş, canım." Leydi Astaşa taşı bir kez daha okşadı. "Kısa da olsa yeni Unseelie prensesimizle tanışmak istiyorum."

Diğer kadına hakaret etmemenin ya da onu kızdırmamanın en iyisi olduğunu düşünerek, yüzünü buruşturarak öne doğru bir adım attı. Taşa yaklaştığında Astasha kenara kayarak ona yer açtı. Ne yapacaktı ki? Taşın üzerine tırmandı ve oturdu.

Perin kıpırdandı, belli ki korkmuştu ve muhtemelen kendini yerinde hissetmiyordu. "Bırak onu," diye sordu Fae'ye. "O sadece bana yardım etmek istiyor."

"Biliyorum! Kalmasını istememin nedeni de buydu. Burada çok az arkadaşlığın oldu, seni bundan mahrum etmekten nefret ediyorum. Ama madem ısrar ediyorsun." Perin'e elini umursamaz bir tavırla salladı. "Git hadi. İstersen onu daha sonra bulabilirsin."

Perin koşmadan gidebildiği kadar hızlı bir şekilde oradan ayrıldı. Leydi Astaşa'dan çok korktuğu belliydi. Dolayısıyla o da korkuyordu. Abigail denizkızının gidişini izledi ve ona katılabilmeyi diledi. "Ben... bir kez daha üzgün olduğumu itiraf ediyorum. Buraya gelmek istememiştim."

"Hiç kimse istemez." Kadın burnunu kırıştırdı, kusursuz yüzünde kısa bir kusur vardı. "Labirent korkunçtur, biz Unseelie'ler için bile. Burayı sığınmak için ararız, evet, ama sadece gerçekten ahlaksız ve canavar olanlar burayı evleri olarak görür. Ya da Efendisi'ne dost derler."

Bu, paylaştıkları dakikalar içinde Valroy'a ettiği ilk hakaret değildi. "Görünüşe göre presten pek hoşlanmıyorsunuz."

"Hayır. Hem de hiç. Kimse sevmez, sevgili kızım." Astaşa uzandı ve uzun tırnaklarıyla Abigail'in saçlarını tarayarak yavaşça geriye doğru okşadı. "Bazen, bütün palavralarına rağmen onun bile öyle olmadığından şüpheleniyorum. Deniz canavarı kılıklı aptal ona sadece garip bir akrabalık duygusuyla tahammül ediyor, çünkü ikisi de melez iblisler."

"Ah." Kadının sözlerini olabildiğince iyi düşündü. "O zaman neden onunla evlenmek istiyorsun? Güç mü?"

Kadın ofladı. "Diğerleri böyle düşünüyor. Hayır, zaten sahip olmak isteyebileceğim kadar güce sahibim. Prens kendisinden sonra sarayın en yüksek rütbeli üyesiyim ve kraliçe olmak beni onun ikinci adamı yapmaz ve bana şu anda olduğumdan daha fazlasını vermez."

"O zaman neden?"

"Tir n'Aill'i kurtarmak için." Gümüş gözler onunkilerle buluştu, ciddi... ve kederli. "Türümüzün tümünün kılıç ve kalkan altında büküldüğünü görmek istemiyorum. Seelie'lerin bile." Doğruldu ve elini Abigail'e uzattı. "Gel. Sana bir şey göstereyim."

"En son biri beni Labirent'ten çıkardığında işler pek iyi gitmemişti."

Astasha kıkırdadı. "Ben alçakgönüllü bir Fae lordu değilim. Ayrıca, Labirent'ten ayrılmıyoruz. Sevgili prensimiz uyuyor ve sizin ayrıldığınızı hissettiğinde onu kötü bir ruh haline sokmaktan *nefret ederim*." Gözlerini dramatik bir şekilde devirdi. "Bencil hödük. Saçmalama, sana söz verdim zaten."

Bu doğrudu. Ve fae'ler hakkında söyleyebildiği kadarıyla, onların sözleri - kesin ve dikkatli olduklarında - doğrudu. Uzun, kuşatılmış bir iç çekişle elini fae'ninkinin içine koydu.

Ve dünyası etrafına yıkılırken çığlık atmamaya çalıştı.

Düzeldiğinde, bir yığın halinde yere düştü. Başı dönüyordu, inledi ve umutsuzca hasta olmamaya çalıştı.

"Oh! Tanrım, affet beni! Bunun hazırlıksız olanlar için ne kadar sarsıcı olabileceğini unutmuşum." Narin eller omuzlarına bastırdı. "Niyetim bu değildi." Kıkırdadı. "Seni zavallı, aşırı yüklenmiş şey seni."

"Ben iyiyim." Gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. Anında pişman oldu. Kan kokusunu biliyordu ve etrafındaki havada yoğun bir şekilde hissediliyordu. Gözlerini açarak önüne baktı... kanla dolu bir alana.

Kan, cesetler ve silahlar.

Elini ağzına götürdüğünde kıpkırmızı olduğunu gördü. Ayağa kalktı, sendeledi ve neredeyse tekrar düşüyordu, aşağıya baktı.

Dizleri çamura düştüğü yerden sıırıslıkla olmuştı. Ve çamurdu. Ne kadarının çamur, ne kadarının kan olduğundan emin değildi. Hepsi birleşerek derin, kırmızımsı kahverengi bir bulamaç oluşturmıştı.

Kemikler ve vücut parçaları, kalın bir karla kaplı dallar gibi pislikten yukarı doğru çıkıyordu. Hepsi de eski olan mızraklar ve kılıçlar da bu kanlı sahnede sahiplerine katılıyordu.

Yalınayaktı. Bir ayağını kaldırarak feryat etti ve şimdi ayak bileklerine kadar örtülü olduğunu fark etti.

"Yıkanınca çıkar." Leydi Astasha yerden on beş santim yüksekten asılı dururken gülümsedi. Orada süzülüyordu, uzun, yarı saydam elbisesinin ipeği bilinmeyen bir gücün içinde dönüyordu.

Abigail ona ters ters bakmaktan kendini alamadı.

Güzel kadın kıkırdadı. "Ah. Evet. Sanırım bu benim kabalığım."

Sanki bir çıkıntıdan iner gibi indi. Kendi ayakları bataklığa batarken yüzünü buruşturdu. "Oldukça soğuk ve... ayak parmakları arasında eziliyor."

"Öyle." Abigail kadının rahatsızlığına sessizce güldü. Değil Acımasız bir şekilde, ama kadının tüm ulaşılmaz güzelliğine rağmen, onda garip bir çekicilik vardı.

Astasha ona gülümsedi ve bu son derece sıcak bir ifadeydi. Ancak dikkatini tekrar önündeki sahneye çevirdiğinde, yüz hatları üzüntü ve tiksintiye dönüşerek iç çekti. "Burası onun doğduğu yer. Bu onun ne olduğu. Yapacağı şey de bu."

Savaş alanına dönen Abigail başını salladı. "Seelie'lere savaş açmak istediğini biliyorum ama-"

"Hayır, sevgili kızım." Astasha içini çekti. "Sadece Seelie değil. Ama Dünya'yı da. Ve ondan sonraki her dünya ve uzay parçası, kılıç ve pençeye düşene kadar rahat etmeyecek." Bir elini kaldırdı ve alanı işaret etti. Abigail, önünde korkunç, yarı saydam figürlerin belirmeye başlamasını huşu içinde izledi. Ayaklarının dibinde son anlarını yaşayan cesetlerdi bunlar.

İnsanın insana karşı savaşı değildi. Fae'nin Fae'ye karşı savaşı da değildi. Önündeki tüm bedenler Valroy'a karşıydı.

"İşte," diye mırıldandı Astasha. "Kanlı Prens."

Üzerinde kandan başka bir şey olmayan, dişlerini göstermiş ve yüzü öfkeyle buruşmuş Unseelie Prensi savaşın ortasında duruyordu. Bir elinde bıçağı obsidyen kadar kara bir balta taşıyordu. Diğer elinde ise onunla aynı renkte, loş güneş ışığında siyah cam gibi parlayan bir kılıç vardı.

Herkesi katlediyordu.

Ve bunu yaparken de gülüyordu.

Oklar etinin derinliklerine saplanıyordu. Kılıçlar onu ısırdı ve kanattı. Ama hiçbir şey onu yavaşlatmıyordu. Göğsünden bir ok çıkarışını ve hiçbir şey olmamış gibi bir kenara fırlatışını izledi, sadece dönüp pençelerini okçunun kafatasına sapladı, mide bulandırıcı ve ıslak bir *çıtırtıyla* onu avucunun içinde parçaladı.

Abigail hasta olmamak için dönmek zorunda kaldı.

"Siz insanlar verdiğinizden daha fazlasını alıyorsunuz. Ormanlarımız ve tarlalarımız küçüldükçe küçülüyor. Morrigan bu konuda çok öfkeliydi. Ada'yı insanlara teslim etmeyi ve Tir n'Aill'in yeraltı tepelerine çekilmeyi asla istemedi. Bu yüzden her şeyi geri almaya çalıştı. Ama Bres zayıftı ve şimdi öldü ve Seelie Kralı Oberon böyle bir topyekûn savaş istemiyor."

Omzuna dokunan nazik bir el onu önündeki korkunç katliam sahnesini izlemeye çağırdı. Tüm bunlara şahit olmak için bir tür zorunluluk hissederek itaat etti.

"Morrigan kaybettiğimiz her şeyi geri alabilecek bir yaratık istiyordu. Onun için tüm insanlığı yok edebilecek birini," diye devam etti Astasha. "Ona istediğini verebilecek bir yaratık aradı. Asmodeus, düşmüş baş melek... ve sonra, iblisin çocuğunu içine aldığı anda, onu kanla doğurdu." Cinayet ve katliam dansına devam eden Valroy'un hayaletini işaret etti. "İlk nefesine bakın."

"Tamamen büyümüş mü?"

"Biz insan değiliz." Kıkırdadı. "Senin düşündüğün şekilde doğmadık."

"Ah." Şimdi sorduğu için çok aptalca bir soru gibi geliyordu.

"Bunun iki karşıt savaş lordu arasında bir savaş olması gerekiyordu. Ama Valroy ortaya çıkınca, önlerindeki canavarı öldürmek için aralarındaki farklılıkları bir kenara bıraktılar. Başarısız oldular."

Son karanlık figür de ölmüştü ve geriye parçalanmış cesetlerden oluşan alanda sadece Valroy kalmıştı. Vücudu kan ve pislikten neredeyse kararmıştı. Korkunç kanatlarını kutlama için ardına kadar açtı... ve güldü.

"Tahta geçerse tüm dünyaya yapacağı şey bu olacak."

"Anlıyorum." Gözlerini kapatarak gözyaşlarının yanaklarından aşağı süzülmesine izin verdi. Sadece etrafında gördüğü cesetler için değil, onlara katılması gerektiğini bildiği için de. "Eğer ben ölürsem, o başka birini bulacaktır."

"Evet. Zamanla bulacak." Bir başka ince el omzuna indi ve Astasha'nın yaklaştığını hissetti. "Onun güç kazanması kaçınılmaz. Bu önceden bildirilmişti."

Ama tek yapabileceğimiz onu oyalamaya çalışmak. Onu yumuşatmak. Onu kafeslemek." "Peki onunla evlenecek olsaydınız, bunu nasıl yapacaktınız?"

"Doğrusu tam olarak bilmiyorum." Bir kez kıkırdadı. "Ama denerdim. Seelie'ler bizim düşmanımız ama onlar bizim kardeşlerimiz. İnsanlar... sizlerin de bizim gibi var olmaya hakkınız var."

"Denge."

"Kesinlikle." Astasha onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Sana zarar vermeyeceğim, sevgili kızım. Vermeyeceğim. Sana söz verdim ve sözümü tutacağım. Ama eğer onun önüne koyduğu bu imkânsız oyunu yenemezsen..."

"Onunla evlenemem." Yumruklarını iki yanında sıkı ve tepesindeki puslu güneşe bakarak, olması gerektiğini bildiği şeyi kabul etti. "İki haftam var."

"Var." Fae kendi eliyle Abigail'in elini dürttü ve avucuna bir şey koydu. Küçük bir cam şişeydi. "Zamanı geldiğinde."

"Acıyacak mı?" Na'len'in ona enjekte ettiği zehri hatırlayınca yüzünü buruşturdu.

"Hayır. Uyuyor gibi hissedeceksin. Sadece o kadar." Astasha onun şakağını öptü. "Üzgünüm, benim tatlı, harika kızım, ama-"

"*Hain!*"

Astasha çığlık attı ve Abigail'den koparıldı. Valroy gelmişti.

Ve bu kez gözlerindeki kana susamışlık bir hayal değildi.

Abigail döndüğünde öfkenin hayaletini değil, tüm ihtişamıyla yarattığı gördü. Valroy Astasha'yı saçlarından tutmuş, kanatlarından birinin pençelerine sıkıştırmıştı ve şimdi önünde diz çöktürmüştü. Safir gözleri tehlikeli bir öfkeyle parlıyordu. "Kifayetsiz *hain!*"

"Lütfen Lordum, ona zarar vermezdim, ben!" Valroy saçlarını yumruğuyla daha da sertleştirirken Astasha haykırdı.

Onu ayaklarının dibindeki çamura fırlatarak kanatlarını etrafına gerdi. Yarı saydam deri, arkasındaki savaş alanını perdelemek için çok az şey yaptı. "Onu çaldın. Onu *buraya* getirdin. Ona bunu gösterdin ve sonra da bir şişe zehir verdin!"

"Tir n'Aill acımasız bir yerdir. Ve hiçbir yerde senin Labirent'in kadar karanlık bir yer yoktur." Astasha dizlerinin üzerine çöktü ama Valroy'un ayaklarının dibinde, başı öne eğik öylece kaldı. Gümüş rengi saçları çamurdan kıpkırmızı kesilmişti. "Ona sadece kendini korkunç bir kaderden koruması için ihtiyacı olan şeyi verdim."

"Onu hangi 'korkunç kaderden' kurtarmak istediğini hepimiz biliyoruz. Bunun için öleceksin Astasha. Seni tahtın haini ilan ediyorum ve burada, bu unutulmuş ölüm yerinde yatacaksın. Bedenin asla çürümeyecek. Ruhun asla huzur bulamayacak."

"Bekle-lütfen-" Abigail öne doğru bir adım attı ama kendini onun devasa kanatlarından biri tarafından şiddetle kenara itilirken buldu. Çamura düşmemek için tüm gücünü kullanması gerekti.

"Bu seni ilgilendirmez, küçük cadı." Valroy ona bir bakış bile atmadı. "Sessiz kal."

Astasha gözlerini kırpmadan ve korkmadan prene baktı. Omuzlarını dikleştirdi. "Ben tahta ihanet eden biri değilim. Şimdi ve sonsuza dek Unseelie'ye sadık kalacağım."

"Kıskanç *sürtük*," diye hırladı. "Kraliçe olmak istediğin için kızı öldürmeye çalıştın."

"Halkımıza liderlik etmek istiyorum. Olmak için-" Astasha bir kez daha çamurun içine düşerken Prens üzerine yürüdü ve suratına sert bir yumruk indirdi.

"Çok güzel yalan söylüyorsun. Eminim onu sadece *dünyayı kurtarmaya* çalıştığına inandırmışsındır." Kahkahalarla homurdandı. "Ona, yanımdaki koltuğun senin için boş kalmasını sağlamak için daha önce nasıl öldürdüğünü anlattın mı? Hm? Üzerlerine titrediğim için kaç bakire öldü?"

"Ne?" Abigail gözlerini kırptırdı.

"Ah! Sana söylemedi o zaman." Valroy ona baktı, zalimce ve hastalıklı bir zevkle alay etti. "Uzun zaman önce evlenmek istediğim biri daha vardı. Ve bu açgözlü, zavallı kadıncağız, olmayan suçlar yüzünden zavallıyı yargılatı ve idam ettirdi. O sonuncusu değildi."

Astasha bir kez daha doğruldu ve prensin önünde diz çöktü. Yüzüne ilk kez korku yazılmıştı. "O gerçek bir haindi Valroy. Lütfen, onu bıçağa ben koymadım. Onunla hiçbir ilgim yok-"

"Yalanlar! Daha fazla yalan. Burada bitiyor, Astasha. Benim onları uzun zaman önce bitirmem gerektiği gibi." Kanatlarının pençeleri esnedi ve uzun, tehlikeli pençelerini ona geçirmeye hazırlanırken parmak eklemlerinin çatırdadığını duydu.

Vurdu.

Ve bir an için her şey donmuş gibiydi.

Abigail nefesini tuttu. Bu kadar hızlı hareket edebileceğini bilmiyordu. Bu kadar cesur olduğunu da bilmiyordu. Ama işte oradaydı, Astasha'nın önünde duruyordu.

Valroy'un pençelerinden birinin iğneye benzeyen ucu göğsünün derinliklerine saplanmıştı.

VALROY şaşkınlık içinde küçük cadıya ^{baktı.} Pençesini onun göğsüne saplandığı yerden çekti. Astasha için ölümcül bir darbe olabilirdi. Onun yerine... neredeyse Abigail'in kalbini deliyordu.

O ne yapmıştı?

Neden yapmıştı?

Kendini bu soruyu ona tekrar tekrar mırıldanırken buldu. "Neden, Abigail? Neden?"

Abigail ona cevap vermedi. Sadece göğsündeki yaraya baktı. Parmaklarıyla yaraya dokundu ve kıpkırmızının sızarak bluzunu lekelemesini izledi. Yara küçüktü ama derindi. "Huh..."

"Seni öldürecekti," dedi ölümlü ona doğru yığılırken. Onu kollarının arasına aldı. "Seni öldürecekti, seni *aptal* kız."

Ona doğru yığılırken dizlerinin bağı çözüldü. "Burada olmamam gerekiyordu," diye mırıldandı. Kanadını uzattı ve onu kanadının üzerine yere yatırdı, kanadını onunla altındaki çamurlu kan arasında bir bariyer olarak kullandı. *Onun burada bu şekilde ölmesine izin vermeyeceğim. Diğerleriyle birlikte çamurda çürümesine izin vermeyeceğim.*

Bluzunu yakalayarak kumaşı yırttı ve bir kez olsun çıplaklığını umursamadı. Tek önemseydiği, kadının ona tuhaf, cam gibi bir ifadeyle bakıyor olmasıydı. Gözlerinde öfke yoktu. Öfkeli bir alev yoktu. Ve bu... onu korkutmuştu.

Onun ölmesini istemiyorum. Öfkeyle hırlayarak kadının pamuklu bluzunun bir parçasını daha yırttı ve yaranın üzerine bastırdı. Bir şifacıya ihtiyacı vardı. *Onun ölmesini istemiyorum!*

Bu onu neredeyse, yoluna çıktığı için kıza olduğu kadar kendine de kızdırdı. "Seni aptal şey. Seni aptal, aptal şey! Bunu neden yaptın? Senin ölümünü planlıyordu. Görmüyor musun? Seni çarpıtacak, o iğrenç zehri içmen için seni çarpıtacaktı-"

"Artık ölüm yok..." Ona doğru uzandı ve bir avucunu onun çıplak göğsüne bastırdı. Kehribar rengi gözleri ona yalvarır gibi bakıyordu. "Lütfen, daha fazla değil."

"Ölmeyeceksin." Yüzünü buruşturdu, korku kalbini çarptırmaya başlamıştı. "Ölmeyeceksin."

"Ben değil." Zayıfa gülümsedi, ona aptalmış gibi bakıyordu. "O. Herhangi biri. Herkes." Gözleri dalgalandı ve sonra kayarak kapandı. "Artık lm yok, Valroy..."

"Hayır, hayır, hayır-" şimdi panik içindeydi. Bilinci yerinde değildi ve durdurabileceğinden çok daha hızlı kan kaybediyordu. İyileştiremezdi. Bu onun dünyadaki yeri değildi. Ve güneş gökyüzünde yükselirken, ulaşabileceği hiçbir Unseelie yoktu-

"Yardım edeyim." Birisi onun yanında, çamurun içinde diz kt. Astasha.

Ona doğru tısladı ve Abigail'i kendine doğru çekti.

Leydi Fae yalvarırcasına ellerini kaldırdı. "Onu iyileştirebilirim Valroy... iyileştirebileceğimi biliyorsun. Ve başka çok az seçeneğin var. Eğer istersen deniz onu bir siren yapabilir. Ona çok düşkün."

"Hayır." Tiksintiyle dudağını kıvrırarak hırladı. "Onun Anfar'ın kölelerinden biri olmasına izin vermeyeceğim."

"O zaman başka seçeneğin yok." Astasha sırttı. Adam hırladığında, masum küçük yaradan akan kanı izlerken içinde yükselen panik ve çaresiz korkuyla iini çekti. "Bırak onu iyileştireyim. Fazla zamanımız yok."

"Onun ölmesini istiyorsun! Ona ne tür bir lanet yapacağını nereden bileyim?"

"Eğer dikkatli olmazsan, yakında bir cesedi lanetleyeceğim." Gözlerini devirdi. "Sen şımarık bir çocuksun. O benim hayatımı kurtardı Valroy. Bırak da karşılığında ben de onunkini kurtarayım. l bir lmlye bile iyilik borcum olmayacak."

Öfke içinde kaynayarak ona baktı. Tırnaklarıyla kadının yüzünü kafatasından ayırmak istiyordu. Kadının kopan dilindeki kanı içmek istiyordu. Bir şeyi öldürme ihtiyaıyla titriyordu. "Ona zehir verdin."

"Zamanı geldiğinde yapılması gerekeni yapmak için! *Tanrılar* adına, her mevsim daha da ktleşiyorsun. Neyi becermeniz gerektiğini bilmiyorum prens, ama bunu bir an önce yapmanızı ve bu her neyse sisteminizden çıkarmanızı öneririm."

"Tahta ıkışımı baltaladın. Benimle evlenmek yerine kendini öldürmesini istedin." Ama Astasha'yla tartışmanın anlamsız olduğunu biliyordu. Kadın haklıydı. Eğer küçük cadısının olduğu gibi kalmasını istiyorsa, tek yol buydu.

"Yaptım ve yapıyorum. Ve kimse senin tahta geçmeni istemiyor, çünkü ardından ne geleceğini biliyoruz."

"Bu benim doğuştan hakkım ve bu benim kaderim!" Dişlerini göstererek, göğsünden yükselen insanlık dışı hırıltıyla birlikte ona eski dilde bir dizi küfür savurdu.

Başı yana doğru sallandı.

Fahişe ona *tokat atmıştı*.

Çileden çıkarıcı olduğu kadar sarsıcıydı da. Ama öfkesini beyaz ateşten soğuk, ölümcül bir ürpertiye dönüştürmeyi başarmıştı. Yüzünü tekrar ona çevirdiğinde, sadece onun düşünceleri yüzünden ölüp ölmeyeceğini merak etti.

"Bu ikimizin arasında, prens." Daha da yaklaşarak Abigail'e uzandı. "Bırak onu iyileştireyim. Sonra beni ve onu istediğin gibi öldürebilirsin."

Abigail'in ölmek üzere olan bedenini kendine yakın tutarken bile Astasha'nın ellerini cadısının üzerine koymasına izin verdi. Önünde başka bir yol yoktu. Seelie'lere sormazdı - onlar da herkesin yaptığı gibi aynı nedenden ötürü onun ölmesini istiyorlardı.

Astasha'nın ellerinden beyaz bir ışık çıkmasını izledi. Abigail nefes nefese kalmış, ciğerlerini havayla doldurmuştu. Yaranın kapanmaya başlamasını, içeriden iyileşmesini izledi. Astasha'nın aynı anda Abigail'in bedenine dokunduğu başka bir büyü olup olmadığına dikkatle baktı.

Etrafım hainlerle çevrili.

"Seni burada öldürmeyeceğim." Sesini alçak tuttu. Öfkesinin fokurdayan lavlarının soğumasına ve sertleşmeye başlamasına izin verdi. Çeliğe dönüşecekti. "Suçun için yargılanacaksın."

Astasha sihrini konuştururken bile gülümsedi. "Ölümümün halka gösterilmesini istiyorsun. Tabii ki. Ne kadar büyüleyici." Ellerini Abigail'den çekti, iş bitmişti. Kan vardı ama yara yoktu. Küçük cadı artık sadece uyuyordu. Yaşayacaktı.

Yasak olmayan ve garip bir rahatlama onu doldurdu. Paniğini incelemek ve onun ölümüne neden bu kadar üzüldüğünü merak etmek zorunda kaldı. *Çünkü benim elimden olmadı. Çünkü benim tasarımımdı değil. Eğer ölürse - öldüğünde- bunun olmasına ben izin verdiğim için olacak, bir an bile erken değil.*

"Ona değer veriyorsun, değil mi?" Astasha güldü, zalim ve kaba bir sesle. "Oh, ne kadar zavallı, üzgün, acınası bir şeysin sen."

"Mezarını daha derine kazma, sürtük." Abigail'i göğsüne yaklaştırdı, kollarının arasına aldı ve ayağa kalktı. Bazıları bedensiz, bazıları etrafındaki cesetlere ait olan eller onun emriyle kalktı ve

Astasha'yı tut. Kaltak mahkemeye çıkacaktı. Acı çekmesinin sona ermesine izin verdiğinde, kaltak bir insanın ganimet avı gibi doldurulmuş ve monte edilmiş olacaktı. "Çünkü bu iş gerçekten bitti."

"Seni asla sevmeyecek." Astasha sırttı, hâlâ yıkımından zafer kazanmış bir şekilde. "Sözlerimi unutma, *prens*. Seni asla sevmeyecek -Çünkü kimse yapamaz."

Yumruk haline getirdiği pençelerinden birini savurması kadını susturmaya yetti ve baygın halde çamura yığılmasına neden oldu. Bir duruşma olacaktı. Çok aleni, çok acımasız bir duruşma.

Ama önce ilgilenmesi gereken başka meseleler vardı.

Kanatlarını kendi etrafında katlayarak cadısını güvende olacağı bir yere götürdü. *Ben sevilme istemiyorum. Tacı giymek istiyorum.*

"ZAYIF."

Abigail kendini dairesel bir taş sırasının ortasında dururken buldu. Bir dizi geçide, kapıya benziyorlardı. İki devasa kaide, bir üçüncüsüyle kapatılmıştı. Onları eski insanlar yapmıştı. Ya da kadim fae'ler, belki de.

Elini Valroy'un onu deldiği yere bastırıp geri çektiğinde kandan arınmış olduğunu gördü. Yara falan yoktu. Kaşlarını çattı. Ses hiçbir yerden ve her yerden gelmişti. "Ben zayıfım. Bunu biliyorum. Bana hatırlatmanıza gerek yok. İki kez neredeyse ölüyordum ve iki kez-"

Bir şey onu yere düşürdü. Yüzüstü çimlerin üzerine düştü ve çarpmanın etkisiyle homurdandı. Sırt üstü yuvarlanırken, ay ışığında yağ gibi parlayan büyük tüylü bir pelerin giymiş bir kadına baktı. Yüzü savaş boyası ve kanla kaplıydı.

Morrigan.

Yer değiştirerek diz çöktü ve başını tanrıçanın önünde eğdi.

"Zayıf. Kaderinden kaçıyorsun. Korkak." Kadın konuşurken dudakları kıpırdamadı. Ses etraflarındaki dünyadan gelmeye devam etti.

Abigail ürperdi. "Kaderim mi? Onun karısı olmak mı? Ve milyonlarca olmasa bile binlerce hayatı sona erdirmek mi? Ben o kadar önemli değilim. Eğer benim ölümüm onların ruhlarını kurtaracaksa, öyle olsun. I-"

Çenesine bir şey çarptı ve tekrar yere düştü. Yüzünü buruşturarak orada kaldı, çünkü üçüncü kez şiddete maruz kalmak istemiyordu. "Bana kaderimi söyleyecek misin, Tanrıça?"

"Hayır."

Abigail gözlerini kapadı. "O zaman bana yol göster. Ne yapmalıyım?"

"Sen bir avsın."

Bir şey onu yakaladı. İnce, kordona benzer ve *her yerde olan bir şey*. Yer ona doğru uzanırken aşağıya baktı, otlar tıpkı o zavallı praggings'e yapmasını emrettiği gibi onu ele geçirdi. Çığlık attı ama ipler onu toprağa sürüklerken ağzını bağladılar.

Onu toprağın altına sürüklemeye başladıklarında sadece dehşet içinde izleyebildi. Çaresizdi. Güçsüzdü. O bir avdı. Morrigan'ın bir kuzgununki kadar siyah gözlerle onun üzerinde dikilmesini sadece izleyebildi.

"Onun avı olacaksın."

Karanlık etrafını sardı.

Debelenip çırpındı ama yapabileceği hiçbir şey yoktu. Kordonlar onu canlı canlı gömerken hâlâ sıkıca tutuyordu. Onu yemek isteyen perilere ödediği kader buydu.

Karşılığında acı çekmesi doğrudu.

"Teslim ol."

Başka ne seçeneği vardı ki?

ABIGAIL bir kez daha rahatlık ve sıcaklıkla örtülmüş olarak uyanı. Uyandığı için şok olmuştu. Altındaki şey sert ama yumuşaktı, kayaların üzerindeki kadife gibi. Gece gökyüzü gibi kokuyordu. Yer değiştirdi ve etrafındaki her neyse sıkılaştı.

Bir sarsıntıyla nerede olduğunu fark etti. Ve neler olduğunu.

Doğrulup altındaki şeye bir tokat attı. Darbesi Valroy'un göğsünün tam ortasına, yani tam olarak dinlendiği yere indi.

İkinci bir vuruş yapamadan bir pençe bileğini yakaladı. Ona bakarkenki ifadesi beklediği gibi değildi. Kendini beğenmiş bir küçümseme, şeytani bir şey ve

entrikalar. Kadının bir kez daha onun yatağında olmasından zevk alan bir şey.

Ama ifadesi düzdü. Soğuk değildi ama ayırt edilemeyecek kadar bulanıktı. Onu izledi, safir gözleri onunkiler arasında gidip geliyordu.

İşte o zaman eski kıyafetlerini giymediğini fark etti. Kendine bakarak gözlerini kırıştırdı. Kolları olmayan ipek bir üst giymişti, sadece olması gereken yerde askılar vardı, tıpkı bir korse gibi. Ve alt yarısında da -gıcırdadı ve üzerini örtmek için bir battaniye kaptı. Çıplak olmasa da, vücudunun alt kısmına bağlanan küçük kumaş üçgeni kesinlikle uygun değildi.

"Seni çıplak gördüm." İçini çekti. "Kıyafetlerin mahvolmuştu. Daha az şey giyersen daha iyi uyuyabileceğini düşündüm ama seni hiçbir şey giymeden bırakırsam nasıl tepki vereceğini biliyordum." Durakladı ve ekledi. "Ve eğer hiçbir şey giymeseydim." Kendine ve giydiği pantolona baktı. "Normalde böyle uyumam."

Sesi o kadar asık suratlıydı ki, bu onu hazırlıksız yakaladı. Onun sarkıntılığına ve zalimliğine alışkındı. Ama buna değil. Bileğini adamın elinden çekip aldı, orada oturdu ve adam kanadını tekrar yanına koyarken ona baktı. "Teşekkür ederim."

Adam gözlerini kapadı ve hiçbir şey söylemedi. "Nasıl...?"

"Astasha. Borçlarınız artık kapatıldı. Senin hayatına karşılık onun hayatı."

Elini yaranın olması gereken yere bastırduğunda, yaranın acımış olduğunu bile hatırlamadığını fark etti. Sadece... bir sızı ve sonra hiçbir şey, o kadar ince ve ölümcül pençelerdi ki. "O öldü mü?"

"Hapsedildi. Mahkemeye çıkacak ve ölümü muhteşem olacak." İlk kez sırttı ama bu uzun sürmedi.

Sessizlik.

Kanlı Prens hakkında çok az şey biliyordu ama sessizliğin normal olmadığını biliyordu. Bu ona onu incelemek için bir an verdi -etrafında biriken uzun mavi saçlarını. Kanatları - devasa, korkunç ve güzel. Kalbinin üzerindeki dairesel ve şifreli labirent de dahil olmak üzere göğsündeki işaretler.

Kasları.

Kendi aptal aklına gülmemek için kendini zor tuttu.

İçinden bir dürtü geldi ve kendine engel olamadı. Uzanarak göğsündeki işarete dokundu. Bu onun gözlerini açmasını sağladı, eğer

sadece yarısına kadar, çizgileri takip ederken onu izledi. "Bu senin Labirent'in."

"Bana onun üzerinde güç veren şey bu. Ve hayır, sen sormadan söyleyeyim" -gözlerini tekrar kapattı- "bu bir harita değil." Alay etti. "Ancak, burası merkez."

"Ne?" Kaşlarını çatı.

"O küçük denizkızından seni Labirent'in merkezine getirmesini istedin." "Ve getirdi de. O korkunç kazana."

"Hayır, küçük cadı. O seni bana getirdi. Ben Labirent'in merkeziyim." Elini onunkinin üzerine koydu ve avucunu göğsüne, göğüs kafesindeki mürekkepli işaretin üzerine hapsetti. "Merkez burası."

İsteddiği zaman kayar ve hareket eder. Onun isteğiyle. Sadece onun izin verdiği yere gidiyorum. Sadece onun istediği şeyleri görüyorum.

Bu tamamen umutsuz.

Çimlerin onu bir kez daha aşağıya, toprağın derinliklerine çektiğini ve diri diri gömdüğünü hissetti. Morrigan'ın sözleri kafasının içinde yankılandı. "Onun avı olacaksın." Bu onun kaderi miydi? Yapması gereken şey bu muydu? Ona teslim olmak, onun gelini olmak ve diğerleriyle birlikte toprakta ölmek mi? Tanrılar bile ona karşı çalışıyorsa, ne umudu vardı?

Hiç umudu yoktu.

Ama içinde hâlâ mücadele vardı. Bu kadar çabuk başını ona eğmeyecekti.

"Önüme imkânsız bir görev koydun." Elini onun elinin altından çekti. Dokunuşu onu rahatsız ettiği için değil, etmediği için. "Benden çözümü olmayan bir labirenti çözmemi istedin."

"Duvarları olmayan bir labirentin merkezine yürüyebileceğini düşündün." Başını arkaya yasladı ve onu izledi. "Bu konuda yanlış düşünüyor olman benim suçum değil." Neşesi tekrar azaldı, artık dayanacak gücü kalmamıştı.

"Neymiş o?"

"Çözüm mü? Bunu sana veremem, değil mi? Bu her şeyi mahveder-"

"Hayır. Yani, sorun nedir?"

Bu, ona bakması için ilham verdi, gözleri tamamen açık, kaşları şaşkınlıkla kırışmıştı. Gözlerini kırıştırdı ve gözlerini ondan kaçırdı. "Yorgunum. Hepsi bu. Bugün hiç uyumadım."

"Bana yalan söylüyorsun. Ama tek yaptığın bu." İç çekti. O da bitkin düşmüştü. Her yeri sanki bir tepeden aşağı atılmış gibi ağrıyordu ve başı pamukla dolmuş gibiydi.

"Öyle görünüyor." Bir pençe yavaşça kolunun üst kısmını sardı. Ellere çok benziyorlardı ama aynı zamanda çok yabancı ve gariptiler. "Uyu, Abigail. Burada, benimle, güvende olduğun yerde dinlen. Yakında bana karşı öfkeli saldırına devam edebilirsin."

"Uyumamalıyım."

"Neden?"

"Sen benim düşmanımsın."

"Ve çok geçmeden kararını verdin."

"Başka ne olabilirdik ki?" Kaşlarını çatı. "Beni aldın, bana eziyet ettin-"

"Hayatını iki kez kurtardım. Üç kez, eğer seni kurtardığım şeyin bir hayat olmadığı gerçeğini de sayarsan."

Bu ucuz yumruk için ona ters ters baktı. "Kendi amaçların için. Ve Astasha beni öldürmüyordu, sadece bana yardım etmeye çalışıyordu."

"Kendini öldürmene yardım etmek." Pençe gözle görülür bir şekilde sıkıldı. Bu sert bir hareket değildi. Her şeyden çok çaresiz görünüyordu. "Kal."

Bu bir ferman değildi. Bir kez olsun ona emir vermiyordu. Başka bir şeydi, ama ne olduğunu bir türlü çıkaramıyordu.

Yüzündeki ifade çok kederliydi. Bir şey olmuştu ve ne olduğunu bilmiyordu. Empati onun çöküşü olacaktı. *Benim çöküşüm zaten oldu ve beni mahveden yalnızlıktı. Empati değil.*

"Sen benim düşmanımsın," diye tekrarladı sessizce. Kimin iyiliği için olduğunu bilmiyordu.

"Olmak istemiyorum." Bu onu şok etti. "Ama..."

"Ben neysem oyum." Gözlerini kapattı. "Benim dünyam eziyet, işkence ve şiddetten ibaret. Beni yaparken gördüğünüz şey, burada her saniye olup bitenlerin çok küçük bir kısmı. Ve ben onun prensiyim. Ve çok yorgunum. Lütfen, küçük cadı. Benimle kal, sadece birazcık. Başkalarının sana zarar vermeye geleceğini düşünürsem uyuyamam."

Kafası karışmış, aşırı yorgun ve aynı zamanda bitkin bir halde başını salladı. *Labirent'te bu üzücü iç çamaşırları ve başka hiçbir şeyle dolaşmanın bir anlamı yok. Burada onun yanında uyumak istemiyorum.*

Ama bu doğru muydu?

Nefes alarak tekrar uzandı, yüzü ona dönüktü. *Burada uyuyacağım ama bundan hoşlanmak zorunda değilim.* Adam göğsünü onun sırtına bastırmak için yer değiştirdiğinde, kadın kaskatı kesildi.

Adam önce kolunu, sonra da kanadını onun üzerine sardı ve onu tuttu.

Adamın elinin, iç çamaşırları için uydurduğu zavallı bahanenin içine girmesini bekledi. Ya da göğüslerini kavramasını. Ya da erkekliğinin kıcına değmesini. Ama hiçbir şey olmadı. Uzun bir süre sonra omuzlarındaki ve bedenindeki gerginliği bıraktı. O an için, adam onu taciz etmekle ilgilenmiyor gibi görünüyordu.

Belki de doğruyu söylüyordu ve o da yorulmuştu.

Onu kendine doğru çekti, bir anlığına sarıldı ve sonra bıraktı. "Dinlen, küçük cadı."

Bu konuda da çok az söz hakkı olduğunu fark etti. Uyku ona çabucak gelmişti ve buna karşı koymak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Özellikle de bu kadar rahatken.

ABIGAIL UYANIYOR. Tek başına. Bu beklenmedik bir şeydi. İstenmeyen değil, ama beklenmeyen. Doğrulup ilk kez kendini kuşatma altında hissetmeden etrafına bakındı. Daha önce hiç görmediği tarzda yastık ve battaniyelerle örülmüş aynı taş platformdu. Üzerindeki battaniye kalın bir kürktü. *Dışarı çıkarken onu üzerine çekmiş olmalıydı.*

Kendisi gibi neredeyse çıplak uyurken üşümenin ne kadar kolay olacağını görebiliyordu. Tepesindeki ağaçlara kadar uzanan kumaş parçaları saçlarından iki ton daha koyuydu ama dikkat çekici bir şekilde benziyorlardı. *Egotist.*

Ama o bunu biliyordu.

Platform yatağın bir tarafına doğru uzanan mermer zeminde fazla mobilya yoktu. Birkaç masa, tek bir sandalye. Kitaplar ve ıvır zıvırlar, tanımlayamadığı şeylerin rastgele parçaları vardı. Cam bir vazanın içine hastalıklı bir buket gibi yerleştirilmiş birkaç kırık kılıç vardı.

Gördüğü diğer her şey gibi harabeye dönmüş, alçak ve düzensiz bir taş duvar, gerçekten bir *oda* olarak sınıflandırıp sınıflandıramayacağını bilmediği alanın üç tarafını çevreliyordu. Tanımlanmış bir alan olduğunu tahmin ediyordu. Birkaç sütun, büyük ve karmaşık bir şekilde oyulmuş beyaz mermer şeyler, çeşitli yüksekliklerde ve açılarda yükseliyordu, zaman içinde kırılmış ve parçalanmıştı. Etrafındaki ağaçlar, ay ışığında bembeyaz kesilmiş, altlarındaki ahşabın kendisini ortaya çıkaran kâğıtları dökülmüş o tuhaf huş ağaçlarından ibaretti.

Valroy'u nihayet bulduğunda dolunaya bakıyordu. Sütunlardan biri o kadar yükseğe uzanıyordu ki ilk başta onu fark etmemişti. Çömelmiş, kollarını dizlerine dayamıştı. Kanatları açılmıştı. Gözlerini ormana dikmiş bakıyordu ve kızın uyandığını fark etmemiş gibiydi.

Tanrılar adına... hayret verici. Ve onun gerçekleştirdiğini gördüğü tüm dehşete rağmen - eğer önce o ölmezse daha fazlasının geleceğinden emindi - tüm zalimliğe rağmen... nefesini kesti.

Belki de onu doğanın bir gücü gibi düşünmek daha iyi olurdu. Tıpkı ormanı yakan şimşek ya da nehirlerle taş atıp yolunu değiştiren, balıkları ve içindeki yaşamı öldüren fırtına gibi.

Ama o şeyler bunu yaparken *neşe içinde kıkırdamıyorlardı.*

Ya da belki de yapıyorlardı. Dürüst olmak gerekirse, ne fırtına ne de şimşekle hiç konuşmamıştı, bu yüzden tam olarak emin olamıyordu.

Adamın beline kadar uzanan ve rüzgârda dal dal uçuşan masmavi saçları onu büyülemişti. Adamın bu haliyle, arkasındaki mehtaplı gökyüzünün yıldızlar kadar bir parçası olduğunu düşündü.

Yutkunarak, düşüncelerinin sona ermesini ve ondan tam olarak neden nefret etmesi gerektiğini hatırlamasını isteyerek, platformun kenarına oturmak için kayarak battaniyeyi kendi etrafına sardı. "Oldukça iyi bir gargoyle olmuşsun."

Adamın omuzları tek bir kahkahayla sarsıldı ama kadının duyamayacağı kadar sessizdi. Adam hâlâ ona bakmıyordu. Bu onu olması gerekenden daha fazla rahatsız ediyordu.

"Uyudun mu?"

"Hayır." Cevabı kısaydı. Kısa. Ve ona hiç benzemiyordu.

Neden sanki bu bir şekilde onun suçuymuş gibi hissediyordu? Daha da önemlisi, neden canı yanıyordu? Kaşlarını çattı ve parmaklarını kucağına dökülen postun tüyleri arasında gezdirdi. "Sorun ne Valroy?"

"Uykunda bağırdın."

"Bu... bu bir kabus olmalı. Seni rahatsız ettiysem özür dilerim ama yatağında uyumam için ısrar eden sendin ve-"

"Durmam için bana yalvardın." Sözüünü kesti. Bundan fena halde sıkılmaya başlamıştı. Ama onu terbiyesizliği konusunda düzeltecek zamanı yoktu, çünkü adam alaycı bir ses tonuyla konuşmaya devam etti. "Hayır, Valroy. Lütfen yapma, lütfen dur, bana zarar verme." Büyük bir canavarın hırıltısı gibi insanlık dışı bir ses çıktı. "Sana bir kez bile zarar vermedim!"

Oh.

"Beni evimden aldın ve-"

"Bunlar suç değil!" Elleri, kanatlarının pençeleriyle birlikte yumruk haline geldi. "Ben *bir fae*'yim, Abigail. Ben Valroy'um. Sana yaptığım her şey benden beklenen şeydi." Konuşurken yüzünü buruştururken dişleri ay ışığında bembeyaz parlıyordu. "Ben bu olmak için yaratıldım ve ben buyum, yine de bu yüzden nefret ediliyorum. Şimdiye kadar yaptığım tek şey benden beklenen şeydi!"

Sessizlik.

Oh.

Durakladı. "Bu kadar eğlenmene gerek yok."

Bu onun gülmesine neden oldu. Yorgun, bunalmış bir kahkahaydı bu. Başını eğdi, yüz hatlarını koyu mavi saçlarının ardına gizledi. Uzun bir sessizlik anından sonra tekrar konuştu, sesi daha sakindi. "Ölüm. Zalimlik. Yıkım.

Katliam. Bunlar benim doğuştan gelen haklarım. Ben korkulacak biriyim. Nefret edilmeliyim. Ben Unseelie prensiyim."

Ayağa kalktı ve sütundan atlayarak mermer zemine yayılmış halılardan birinin üzerine zarıfçe indi. Doğrulduğunda ilk kez ona baktı. "Başkalarının acı çekmesinden zevk alırım, çünkü bu yüzden yaratıldım. Ama anlıyorum ki... sizinkinden zevk almıyorum." Bir süre durakladıktan sonra omuz silkti ve kendini düzeltti. "Belki de sadece biraz."

"Senin ellerindeyken çok zevk alıyorsun, fark bu. Oyuncaklarınıza başkalarının dokunmasından hoşlanmıyorsunuz."

"Hm. Doğru." Onun önünde durmak için hareket etti, bir parmağını çenesinin altına sokarak başını yukarı kaldırıp ona bakmasını sağladı. Parmağı orada kaldı. "Evlen benimle, Abigail. Kraliçem ol. O zaman kimse sana dokunamaz."

"Sen hariç."

Alaycı şeytani bir gülümseme vardı. "Kesinlikle."

"Seninle evlenmeyeceğim Valroy." Başını adamın elinden çekti. "Ve ne olursa olsun bunun için bir tarih belirledin bile."

"Korkarım iki gün kaybettin." Gerçekten de solmaya başlayan ayı işaret etti.

"İki gün mü?" Kızın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne?"

"Astasha'nın büyüğü güçlüdür ama bir ölümünün ölümcül yarasını iyileştirmek gülünecek bir şey değildir." Astasha'nın onu elinden çekip almasını umursamıyor gibiydi, yanağını avucunun içine aldı. "Onu neden kurtardın? Ölüm için bu kadar hevesli misin?"

"Hayır. Tam tersi." Uzaklaşmak, aralarına biraz mesafe koymak istedi. Adamın bu kadar yakınında durduğunda kendisini nasıl hissettirdiği konusunda pek rahat değildi. "Burası ölümle dolu. O korkunç yıkım alanı, tüm o cesetler... Senin de buna katkıda bulunmana izin veremem."

Bir nefes verdi. "Ama benimle evlenmektense ölmeyi tercih edersin."

"Seninle evlenmektense tüm ırkların hayatını bağışlamayı tercih ederim. Ve daha önce de belirttiğim gibi, ölmek istemiyorum. Ve eğer kabul edersem beni bekleyen kader de bu." Morrigan'ın sözleri zihninde yankılandı ve dehşet içinde midesini bulandırdı. *Onun avı olacaksın.*

"Ah, evet. Benim büyük savaşım. Hepsini başkalarından duydun. Yine de tahta geçtiğimde ne yapmayı planladığımı sormadınız."

"Bana tüm endişelerinin yanlış olduğunu söyle Valroy ama bana yalan söyleme." Kadın adamın elini yanağından çekti.

Elini tekrar yanına bıraktı ve omuz silkti. "Bir savaş olacak. Tir n'Aill'i fethedecek ve yneteceğim. Ama tüm Seelie'leri öldürmeyeceğim."

"yle mi?"

"Bazıları kle olacak."

Yaltaklanarak başka tarafa baktı. Bu daha iyi değildi. "Peki ya ölümlülerin dünyası?"

"şey. Bu daha karmaşık." Adam onu sırtüstü yatırdı ve kız şaşkınlıkla nefesini tuttu çünkü adam aniden üzerine çıkmış, bir dizini onunkinin arasına koymuş, onu hapsetmişti. Kadın itiraz etmek üzereyken, adam bir parmağını dudaklarına götürerek onu susturdu. "İnsanların da işe yarar yanları var, değil mi? Sanat... icatlar... müzik... ve bu."

"İ-"

"Sus."

Ağırlığını başının yanındaki dirseğine vererek elini ensesindeki saçlarının arasına soktu.

"Valroy, w-"

Cümlesini bitirmesine asla izin vermedi.

Onu öptü, sözlerini dudaklarıyla yuttu. Adamın keskin dişlerinin alt dudağına battığını hissedebiliyordu. Adam sanki onun ruhunu tüketmek istiyormuş gibi nefesini yutuyordu. Kadın avuçlarını adamın göğsüne bastırdı ve onu itti ama adam yerinden kıpırdamadı. Sarılmayı derinleştirmek için başını eğdi.

Adam dilini dudaklarına değdirdiğinde, kızıdan sessiz ve istenmeyen bir miyavlama sesi ıktı. Kız onun girişini reddettiğinde, saçlarındaki eli çekti ve kız bir kez daha nefesini tuttu. Tek ihtiyaı olan ayrılıktı ve adam oradaydı, sanki o korkunç savaş alanındaymış gibi onu fethediyordu.

Ellerini adamın göğsüne vurarak bir kez daha onu itmeye çalıştı. Havaya ihtiyaı vardı. Onun durmasına ihtiyaı vardı. Devam etmesini istemediği için değil.

Ama çok istediği için.

Adam karşılık olarak sadece homurdandığında, pençeleri dizlerini kavradı ve onu yatağa daha fazla itebilmek için dizlerini bükerek kendini ona doğru alçalttı, aklına gelen tek şeyi yaptı.

Adamın dilini ısırđı.

Adam gülerek geri çekildi, safir gözleri şehvet ve açlıkla kararmıştı. Alt dudağı kırmızıya boyanmıştı ve kadın ağzındaki kanın tadını aldı. "Sanki bundan zevk almıyormuşum gibi davranıyorsun, küçük cadı."

"Bu yanlış."

"Sen benim kraliçem olacaksın. Farklı düşünmek için yalvarıyorum." Dudağındaki kanı yalamak için yaralı dilini ağzından çıkardı. Kadın bakmaktan kendini alamadı.

Ona ödediği yara her neyse çoktan kapanmış görünüyordu. Savaş alanının hayaletinden ne kadar çabuk kurtulduğunu görmüştü; göğsünden okları sanki diken batıyormuş gibi çekip çıkarıyordu.

"Valroy, yapamam. Milyonları öldürmek istiyorsun."

"Yani?" Ellerin üzerinde doğrulurken, pençelerinden biri battaniyesini çekip almak için aralarına uzandı ve onu sadece giydirdiği skandal gecelik bahanesiyle bıraktı. "Belki fikrimi değiştirebilirsin. Astasha'nın yapmak istediği gibi beni kızdırabilirsin."

"Böyle bir şeyin mümkün olduğundan şüpheliyim."

"Evlen benimle ve öğren. Ya da belki benimle yatmak işe yarar." Güldü. "Belki de senin etin sonunda beni savaşçı yönlerimden vazgeçirir, ha? Kalbimdeki öfkeyi yatıştırmak için ihtiyacım olan tek şey kendimi senin sıcaklığına gömmektir. Belki de ateşin *büyülüdür*. Gel cadı, büyü sıcaklığınla beni karanlığımdan kurtar-"

Ona bir tokat attı. Başı yana doğru sallandı ama ona zarar vermediğini biliyordu. Bir pençe bileğini kaptı ve başının yanındaki yastıklara bastırdı.

"Ben de bundan zevk alıyorum, küçük cadı."

"Şiddetli bir aşık olduğunuzu duymuştum. Sonunda seninle karşılaşmaktan hoşlanacağını düşünmemiştim-" Dünyası etrafında dönerken çılgılık attı. Tek bir hareketle ve çok fazla el kullanarak -kanatlarına lanet olsun- onu yüzüstü yatırdı. Onu dizlerinin üzerine çekip kalçalarını vücuduna bastırdığında, kadın sadece inleyebildi.

Vücudunun alt kısmını örten kumaş parçası hiçbir şey yapmadı. Hem de hiçbir şey.

Neyse ki hâlâ pantolonunun içinde sıkışmış olan adamın kendisine doğru bastırdığını hissetti. Ve tanrılar adına, ona boyun eğerse hayatta kalıp kalamayacağını bilmiyordu. *Eğer isteğimin bir önemi varsa*. Ondan kaçabileceğini umarak ellerinin üzerine kalkmaya çalıştı. "Valroy, p-"

"Sus, cadı." Onu tekrar aşağı itti ve bir eliyle kürek kemiklerinin arasına sıkıştırdı. "Sana tecavüz etmeyeceğim." Vücudunu onunkine doğru kaydırды, bastırdı, *gıcırdattı*, dansı taklit etti.

Kadın umutsuzca nefes almaya çalıştı.

"Sonunda bunu yapmak zorunda kalmayacağım." Sesi kararmış ve koyulaşmıştı, tıpkı diğer her şeyi gibi ihtiyaçla kalınlaşmıştı. Her yavaş harekette, her yavaş baskıda, akıl sağlığının bir kısmı onu terk ediyor gibiydi.

Çünkü onun durmasını istemiyordu.

"Sonunda savaşıacaksın - mücadele edeceksin - beni pençeleyeceksin, bana vuracaksın ve beni ısıracaksın. Direneceksin ve ben seni *alacağım*. Sana tam olarak nasıl vahşi bir aşık olduğumu göstereceğim." Daha sert bir hareket dudaklarından bir inilti çıkardı. Adam onun üstünden kıkırdadı. "Çünkü benden bunu yapmamı isteyeceksin."

Aniden, bir anda, gitmişti. Üzerindeki ağırlık, vücudunun ona yaptığı baskı kaybolmuştu. Bu onu bir an için sersemletti, sonra hızla kendini sağ tarafa çevirmeye ve utancını açıkça görmesi gerektiğini bildiği şeyi örtmeye çabaladı.

Yanakları alev alev yanıyordu ve utancını gizlemek için başını eğdi. Ama artık çok geçti. Her şeyi görmüş olmalıydı. Lanet olsun o zavallı iç çamaşırlarına!

Yatağın kenarında durmuş onu izliyordu, gözleri hâlâ arzuyla parlıyordu. Başını eğmiş olsa bile, adamın pantolonunun üzerinde fazlasıyla ayrıntılı bir şekilde duran şeye bakmaktan kendini alamadı. *Yüce tanrılar, evet, bu beni gerçekten öldürebilir.*

"Eğer beni istiyorsan, senin olabilirim küçük cadı. Nazik olmaya çalışacağım." Gülümsedi. "Yapabildiğim kadarıyla."

"Teslim olmayacağım. Senin kraliçen olmayacağım." *Tanrılara meydan okumalıyım. Senin avın olmayacağım. Olamam.*

"Teslimiyyetin birçok şekli vardır. Bu yenilgiyi kabul etmekle aynı şey değil."

Ama öyle olacak. Çünkü sen baştan çıkarıcısın ve bir kez tattığımda durabilir miyim bilmiyorum. Tekrar adamın vücuduna baktı. *Kahretsin. Eğer yaşarsam.* Bu sözleri içinde tuttu. "Sen bir zorba ve şeytansın."

"Evet. Ve?"

İçini çekti, gözlerini kapadı ve kürkünü daha sıkı sardı. Gözlerini kapamak, izin verirse sahip olabileceği şeyin -onu bekleyen şeyin- görsel hatırlatıcısından kurtulmasını sağlıyordu. Ama hâlâ dudaklarında onun tadını alabiliyordu; hem serin gece havasının tatlılığı hem de kanının tadı.

"Nasıl istersen." Adam uzaklaştı ve kadın hem rahatladığını hem de hayal kırıklığına uğradığını hissetti. "Yatağın ucunda senin için kıyafetler var. Senin paslanmış mektup açacağın orada." Kadın

Ona baktığında ağaçların dibindeki toprakta duran bir otu işaret ettiğini gördü. "Sanırım tuzlu su çimenlerimi öldürecek. Lanet olası, aptal deniz canavarı."

"Sen ve Anfar dost musunuz yoksa düşman mı? Bunu söyleyemem."

"Bazen ben de bilemiyorum." Zıpladı ve zarif bir sıçrayışın ardından devasa kanatlarının güçlü vuruşuyla, daha önce tünediği sütunun tepesine indi. Bu sefer oturdu. "Eşyalarını al ve git, Abigail. Sadece yedi gece kaldı."

"Ne? Hayır! On iki gecem var."

Kıkırdadı. "Benim hesabıma göre değil." Bir elini kaldırarak, sanki onu kavırıyormuş gibi aya doğru uzattı. Bileğini çevirirken, ayın gözlerinin önünde küçülmeye başlamasını dehşet içinde izledi. Yaklaşık yarısına geldiğinde durdu. "Yedi gece, küçük cadı. Labirentimi çözmek istiyorsan acele etsen iyi olur."

"Bu tam olarak ne anlama geliyor? Merkezi çözüm olmayan bir Labirenti nasıl 'çözmek' gerekiyor?"

"Bunu sen keşfedeceksin. *Yedi* gece içinde."

"Bu hiç adil değil!"

"Ben bir zalim ve şeytanım, değil mi?" Kıkırdadı. "Kılıcını al ve git, küçük cadı. Ancak kendini düşün gecemize hazırlasan iyi olur. Çok hevesli olduğumu fark ettim."

Çırlıçıplak halini umursamadan ayağa fırladı ve adamın bahsettiği kıyafetleri çabucak buldu. Pantolon, başka bir şey yok. Ona verdiği kolsuz şeyi giymesini istemişti. En azından ipekti ve göğüslerini gözlerden saklıyordu, aksi takdirde onu destekleyecek ya da sabitleyecek hiçbir şey yapmıyorlardı. *İyi. Benim daha büyük endişelerim var.*

Aklının bir köşesinde hâlâ yanmakta olan çok büyük, çok istekli bir endişenin anısı da buna dâhildi. Onu kafasından silkeledi. "Seni durdurmanın bir yolunu bulacağım Valroy. Nasıl yapacağımı bilmiyorum ama dünyayı yıkıma uğratmana izin vermeyeceğim." Kılıcı topraktan aldı ve deri kemerini yanına bıraktığını görünce sevindi. "Ayakkabı alabilir miyim?"

"Hayır."

Başını kaldırıp ona ve yüzündeki şeytani ifadeye baktı. Gözlerini kısarak içini çekti. Bunun anlamsız olduğunu biliyordu ama denemek zorundaydı. "Lütfen?"

"Hmm..." Düşünceli bir tavırla çenesini kaşıdı. "Sana bir hediye karşılığında ayakkabı vereceğim. Beni oldukça kötü bir durumda bıraktın." Adam elini vücudunda gezdirdi ve kadın eli ellerine ulaşmadan gözlerini kaçırdı.

Belli bir hedef. "Ama korkma. Beni rahatlatmak için sadece o güzel dudaklarını ayırman yeterli. Gerisini ben hallederim."

"Hayır."

"Sen benim ağrımı dindirirsen ben de senin ağrıyan ayaklarını dindiririm."

"Hayır!" Bir kez olsun onun sözünü kesme sırası kendisindeydi. Yüzü daha fazla yanabilir miydi, bilmiyordu. "Ben iyi olacağım!" Arkasını döndü ve onun kakhaha sesleri arasında uzaklaştı.

Bu acımasız bir numaraydı ama o çok ama çok sabırsızdı. Ve eğer zaman zaman kullanmazsa ayın evrelerini kontrol edebilmenin ne faydası vardı? Oyunu onun üzerinde değiştirmek çok lezzetliydi. Halıyı ayaklarının altından çekip onu sendelemeye bıraktığı her seferinde, kızın öylesine öfkeli bir ateşle kendini toparlaması onu gülümsetiyordu.

Bu da onu daha çok istemesine neden oluyordu.

Ayrıca, onu dengesiz tutmak planının anahtarıydı. Geyiğin köşeye sıkışmak üzere olduğuna inanmasını sağlayıp paniğe kapılmasını sağlarsa daha çabuk yorulacaktı.

Özellikle de kurdun dişlerini hissetmek isteyen bir dişi geyik. Arzu karşılıklıydı. Onu çok ama çok istiyordu. Valroy bundan hiç bu kadar emin olmamıştı. Ama zihni, bedeninin arzuladığı şeyle savaşıyordu. Meseleyi zorlayabilirdi ama o zaman savaş alanı temizlendiğinde sadece kaybedenler olacaktı. Geyiğin yorulmasını ve kaçınılmaz sona boyun eğmesini beklemezse, sonunda savaş ikisi de kazanamayacaktı.

Ama o *sabırsızdı*. Ve yıldızlar adına, muhtaçtı. Kadın kokan yastıklara uzandı ve elinin çıplak vücudunda gezinmesine izin verdi - çıplak uyumayı tercih ederdi. Ancak uyandığında onu çıplak görünce dehşete kapılacağını biliyordu.

Düğün geceleri için biraz gizem bırakmak daha iyiydi.

Onun kraliçesi olacaktı.

Teslim olacaktı. Teslim

olmak zorundaydı.

Yapmazsa çıldırabilirim.

ANFAR TAHT ODASINDA VOLTA ATIYORDU. İleri geri, ileri geri, ardında bıraktığı su izlerini umursamadan. Öfke içinde kaynıyordu.

Aynı zamanda dehşete düşmüştü.

"Geciktiğim için kusura bakma dostum." Valroy gölgelerin arasından çıkıp kemikten gümüş tahtın yanında belirdi ve kanatlarını açtı. Parmaklarını sandalyenin yüzeyinde gezdirdi ve özel bir eğlenceyle sırttı. "Ben... meşguldüm."

"Bir ölümlüyle oynamakla."

"İlla bilmen gerekiyorsa, kendimle oynuyordum." Anfar'ın gözlerini devirmesine güldü. "Ah, hadi ama. Bu komikti ve sen de bunu biliyorsun."

"Astasha senin tutsağın."

"Müstakbel kraliçemi öldürmeye teşebbüs etti. Evet, öyle. O benim tutsağım. Hayatta olduğuna sevinmeli. Ne olmuş Anfar?" Valroy kanatlarını bir pelerin gibi etrafına doladı ve tahta yaslandı. Henüz oturmasına izin verilmemişti.

Oturduğu gün yıldızlar bize yardım edecek.

Ve Astasha'nın işlediği suç da buydu - hepsinin fısıldadığı ve gizlice gerçekleştirdiği isyan ve ayaklanmayı açıkça uygulamak. *O kadar da gizli* olmasa bile. Anfar yumruğunu sıktı ve sonra serbest bıraktı. "Onu serbest bırakın. Ona merhamet gösterin."

Valroy güldü. "Neden? Yüzyıllardır başımın belası oldu. Tek yaptığın onun ne kadar hain bir kadın olduğundan yakınmak. Onu ölü görmekten mutlu olursun sanmıştım." Prens nihayet dönüp ona baktığında kaşlarını çattı. "İyi misin, deniz canavarı?"

Anfar gözlerini kapadı. "Canını bağışla." Mahcup bir şekilde başını eğdi. Prens kendini bu şekilde küçük düşürürken ona bakamazdı. "Eğer dostluğumuza değer veriyorsan, onun hayatını bağışla." Bir süre durakladıktan sonra kendi tabutuna çiviye çaktı. "Lütfen."

Sessizlik. Sonunda prene bakmaya cesaret edebildiğinde, Valroy gümüş tahtına çıkan merdivenlerde oturuyordu. Başını ellerinin üzerine dayamıştı. Fae lordu yüzyıllar sonra ilk kez bitkin görünüyordu.

Anfar ne diyeceğini bilemedi.

Ve uzun bir süre Valroy da bilmiyor gibiydi. Sonunda bir nefes verdi ve başını kaldırmadan konuştu. "Biz arkadaş mıyız?"

Korku Anfar'ın omurgasına tırmandı. Şimdi o da mı bir hain olarak kabul edilecekti? Astasha'nın giriştiği aptalca planın bir parçası mı olacaktı? "Evet mi?" Elinde olmadan sesindeki tereddütü bastırdı.

"O zaman neden benden sır saklıyorsun?" Parlayan mavi gözler sonunda onunkilerle buluştu ve şimdi öfkeyle kararmışlardı. "Neden böyle gerçekleri benden saklıyorsun?"

Anfar kıpırdandı. "Ben hiç öyle yapmadım. Seninle tanıştığımız andan itibaren tahta geçmeni istemediğimi söyledim."

"Bahsettiğim şey bu değil. *Kimse* benim o koltuğa oturmamı istemiyor. Bunu anlıyorum. Umurumda değil ama anlıyorum." Prens yüzünü buruşturdu. "Benim bahsettiğim şey, sevgili dostum, bir kez bile -bunca yıldır bir kez bile- bana *onu sevdiğini* söylememiş olman."

Sessizlik. Kelimeler etraflarındaki duvarlarda yankılanıyor gibiydi ama bunun sadece zihninde olduğunu biliyordu. Keskin tırnaklarını avuçlarına batırdı ve acının, parmaklarından akan ve damlayan kanın verdiği hissin tadını çıkardı.

Yalan söylemeyecek ve bunu inkâr etmeyecekti.

Bu yüzden yere kapanıp yalvarırcasına Yüce Lord'un ayaklarını da öpmeyecekti.

Valroy bir elini gözlerine götürdü ve uzun, kuşatılmış bir iç çekti. "Her ne kadar herkes bana 'çocuk' diye hakaret etse de, sen gerçekten de harika birisin Anfar." Ayağa kalktı ve gölge çıkışlardan birine doğru yürümeden önce kendini fırçaladı.

"Bekle. Kararın nedir?"

"Uyumaya gideceğim." Valroy'un çenesi seğirdi. "Yarın ay doğduğunda mahkemeye çıkacak, çıkması gerektiği gibi. O zaman göreceğiz." Yürümeye devam etti. "Ben yatmaya gidiyorum." Karanlığa adım atmadan hemen önce durakladı ve omzunun üzerinden baktı. "Ne olursa olsun, bence ikiniz birlikte berbat olursunuz ve kalbinin başka birini bulmasına izin vermelisin."

Bununla birlikte, gitmişti.

Anfar bir masa aldı ve duvara çarparak parçaladı.

ABIGAIL ORMANA DOĞRU YÜRÜDÜ. Bunun mümkün olduğunu bilmiyordu ama bir şekilde aynı anda hem öfkeli, hem dehşete düşmüş, hem de kederden bayılmak üzereydi. Bu üç duygunun oldukça yan yana olduğunu düşünüyordu ama yine de içinde debelenebileceği harika bir sefalet çukuru oluşturuyorlardı.

Anlamsızdı. Her şey anlamsızdı. Nereye gitmesi gerekiyordu? Ne yapması gerekiyordu? *Sadece ölmeyi bekliyorum.* Labirentin onu sadece daireler çizmeye yönlendirdiğini, beyaz kabuklu ağaçların arasında anlamsız bir şekilde dolaştırdığını biliyordu.

Labirenti çözmesi gerekiyordu. *Eve* gitmesi gerekiyordu. Sokaklarda ya da ormanda bir münzevi olarak yaşamak onun için yeterince iyi bir hayattı. Bu yerde kapana kısılmamış, avlanmamış ve takip edilmemiş, önünde sadece ölüm olan her şey.

Onun avı olacaksın.

Hayır. Reddetti. Onunla evlenmeyecekti. Evlenmeyecekti! Ama başka ne seçeneği vardı ki? Ölüm ona çok yakın ama bir o kadar da uzak görünüyordu. Gölgelere baktığı her yerde, uzakta kayan karanlık şekillerin onu izlediğini görebiliyordu. *Eğer canavarlara beni rahat bırakmalarını emretmeseydi, anında ölmüş olurdum.*

İlk iki gün kendisine saldıran İsimsizleri ve pragglingleri düşündü. Uzun zamandır bir canavar ona saldırmamıştı. Neden? *Belki de kraliçesi olmamı istediğinden emin değildi. Artık istediğine göre, korunuyorum.*

Kovadaki bir alabalık. O sadece buydu. Sadece tüketilmek için korunuyordu.

Daha sonra.

"Labirenti çözeceğim." Bu sözleri kendi kendine mırıldandı. onları gerçeğe dönüştürmek için umutsuz bir çaba. Ama çağırabileceği fısıltılı güç sözcükleri yoktu. Bu onun yetenekleri dahilinde değildi.

Ama bunu nasıl yapacaktı? Bulabileceği bir çözüm yoktu, anlayabileceği bir çözüm de yoktu. Eğer bu bir hedef değilse, *neydi?* Ne olabilirdi ki?

Yanındaki ağaç sırasına doğru yürüdü ve elini, kâğıt gibi soyulan kabuk şeritlerinin ortaya çıkardığı beyaz ahşabın üzerine koydu. "Beni bir kez daha sirenlerin olduğu koya götürür müsünüz? Dost bir yüzle konuşmaya ihtiyacım var."

Şaşkınlık içindeyken ağaçlar tekrar önünden ayrıldı. Valroy Labirent'e hükmediyor ve onu istediği gibi çalıştırıyor olabilirdi ama onun çaresizliğini dinleyecek kadar da kibardı. Ana patikadan çok daha ince olsa da açtıkları yeni patikaya gülümsedi. Hiç tereddüt etmeden aşağı indi. "Teşekkür ederim. Çok çok teşekkür ederim."

Ayın gökyüzündeki yürüyüşü bir gösterge ise, bir ya da iki saat daha yürümüş gibi görünüyordu - olması *gerekenin* yarısı kadar parlak olan ay.

Yedi gün.

Kollarını kendine doladı ve ağlama isteğiyle savaştı. Neredeyse Astasha'nın ona vermeye çalıştığı zehir şişesinin yanında olmasını dileyecekti. Nereye gittiğini bilmiyordu; Valroy tarafından götürüldüğünü tahmin ediyordu.

Lanet olsun ona! Lanet olsun o piç kurusuna.

Yedi gün kaybetmek için çok fazlaydı ama sahip olduklarının neredeyse iki katıydı.

Bu imkânsız görevi yerine getirmesi gereken her saniyeye katlanacaktı.

Çünkü diğer seçenekler...

Ya yakında ölecekti ya da biraz daha erken ölecekti.

Önündeki seçenekler bunlardı. Ve doğruyu söylemek gerekirse, bu kararda hiçbir etkisi yoktu. *Onun avı olacaksın*. Morrigan'ın sözleri karşısında irkildi. Onun için bir tanrı kadar güçlü olan Valroy'la nasıl savaşılabildi? İradesi mutlak olan Morrigan'la nasıl savaşılabildi?

"Ben sadece Abigail Moore'um." Gözlerini kapadı, tek bir damla gözyaşı kaçtı. Gözyaşının yanağından aşağı yuvarlanmasına ve toprak yola düşmesine izin verdi. Önemli değildi. Yakında arkadaşları olacaktı. Morrigan haklıydı; o zayıftı. Diğer insanlar arasında orta halli bir büyüye sahip olsa bile, burada bir hiçti. *Hiçbir şey*.

Ağaçlar önünden ayrıldı ve kendini büyük bir okyanusun değil, bir gölün kıyısında buldu. Önünde geniş bir alan uzanıyordu, tepeler her taraftan dik bir şekilde yükseliyordu. Kıyı, kenarları zaman ve su tarafından hafifçe yumuşatılmış ve yosunlarla kaplanmış sivri kayalarla doluydu.

Labirent'in onu neden oraya getirdiğini merak ederek göle doğru adım attı. Yakınlarda kimseyi göremedi. "Merhaba? Perin? Talla?" Kimse cevap vermedi.

Ayak parmaklarını serin suya dokundurarak gölde balık olup olmadığını merak etti. Sonra onların canavar olup olmadığını merak etti. Onu aldı

ayak parmaklarını gölden çıkardı. İç çekerek gitmek için döndü. Labirent onunla oynuyordu ve burada kimse yoktu.

Arkasında bir gümbürtü duydu. Döndü... çılgılık attı.

Dalgaların arasından daha önce hiç görmediği bir yaratık yükseliyordu. Bilmiyordu bile, dev bir kertenkeleye mi benziyordu? Dev bir yılanla kertenkele karışımı mı? Çenesi muazzamdı, dişleri çenesinden yukarı ve aşağı doğru uzanıyor, kendi etine ve kemiğine saplanıyordu. İçinden şelale gibi su akıyordu.

Bu şey uzun boynunu yukarı doğru uzatırken ağaçlardan daha yüksekti. Omurgasından aşağıya doğru uzanan yüzgeçleri de en az geri kalanı kadar keskin ve ölümcüldü.

Bir ejderha.

Ne zaman şoka girdiğini bilmiyordu. Ama elleri altındaki nemli kıyıya bastırıyordu ve yaratığa sadece huşu ve dehşet içinde bakabiliyordu. *Bir ejderha tarafından yenerek öleceğim.*

Hah.

Etrafındaki taşlardan daha büyük, kendisinden on kat daha büyük bir pençe sudan yükseldi, kayalara ve kıyıya çarpan dalgalar gönderdi. Dehşete kapıldığı bir an için pençenin onu ezmek istediğini düşündü. Ama onun yanına indi, çarpmanın etkisiyle yer sarsıldı.

Bir balığinkine benzeyen siyah gözleriyle ona baktı ve onu daha iyi görebilmek için başını bir yana çevirdi. Dişlerinden yosunlar sarkıyordu ve belki de balık ağlarına dolanmış tahta parçalarını da görebileceğini düşündü.

İşte ben böyle ölüyorum.

Beklediğim bu değildi.

"Eğer beni yiyeceksen-" Sesini nasıl bulduğunu kendisi de bilmiyordu. *Dostça bir yüz istedim. Belki de şu anda bana gösterilebilecek tek dostluk bu.* "Lütfen, çabuk olun."

O şeyi bir iç çekiş terk etti, suyu ve zemini eşit ölçüde sarsan derin ve gürleyen bir şey. Ve sonra değişti.

Bu kadar büyük bir şeyin nasıl bu kadar küçük bir şeye dönüşebildiğini bilmiyordu. Ama yine de gözlerinin önünde oldu ve korkunç kemik *çıtırtıları* ve kopan tendon sesleri neredeyse onu yeniden hasta *ediyordu*. Ama parça parça, azar azar, gördüğü tüm binalardan daha büyük olan canavar... Anfar'a dönüştü.

Fae ayaklarının dibinde durmuş, kızgınlık ve şaşkınlık karışımı bir ifadeyle ona bakıyordu. "Seni yemeyeceğim. Valroy

bana çok kızardı. Merhaba, Abigail."

"Ben-oh. Özür dilerim, anlamadım-" Boğazını temizledi ve tekrar denedi. "Oldukça etkileyici bir görüntün var."

Hafif bir gülümsemeyle ona elini uzattı. "Bu benim gerçek formum. Bunu sadece mecbur kaldığımda kullanıyorum."

Bir anlık tereddütten sonra kızın elini kendi elinin içine koyarak onu ayağa kaldırdı. Dokunuşu ıslaktı. Zaten Anfar'la ilgili her şeyden su damlıyor gibiydi. "Teşekkür ederim."

"Önemli değil." Adam ondan uzaklaşıp kıyıya düşmüş bir kütüğün üzerine oturdu. Başka ne yapacağını bilemeyen kadın da ona katıldı. "Neden buradasın?"

"Labirent'ten beni dost bir yüze getirmesini istedim. Sanırım bulabileceğim en yakın kişinin sen olduğunu düşündü."

Başını merakla ona doğru eğdi. "Üzgünsün. Neden?"

"Üzölmeye hakkım yok mu?"

"Hm. Evet. Ama daha önce hiç *üzölmemiştin*." Bir mırıltı çıkardı ve gözlerini mehtaplı göle dikti. "Valroy şimdi ne yaptı?"

"Benden yedi gün çalması dışında mı?" Eliyle gökyüzündeki parlayan küreyi işaret etti. Anfar gözlerini kısarak baktı, sonra homurdanarak cevap verdi ama hiçbir şey söylemedi. "Kaderimden nasıl kaçabileceğimi bilmiyorum." Bir dizini göğsüne doğru çekti ve ona sarıldı. Üzerinde sadece Valroy'un ona verdiği kolsuz ipek ve dantel bluz olduğu için kendini çıplak hissediyordu ama çoğu fae'nin *gerçekten* çıplak dolaştığı düşünölürse, bu muhtemelen ondan başka kimse için bir sorun teşkil etmiyordu.

"Onunla evlenmek istemiyorsun." Bu bir ifadeydi.

"Ve bilinmeyen binlerce kişinin ölümüne neden olmak mı? Tüm ırkların köleliğini başlatmak, sadece benden bıktığında ölmek için mi?" *Ya da düğün gecemizde beni ikiye böldüğünde?* Bu düşünce yanaklarını ısıttı ve bunu gizlemek için gözlerini kaçırdı. "Hayır. Ayrıca o egoist, şiddet yanlısı, zalim bir bit. Çıkarıcı, şeytani, özür dilemeyecek kadar zalim ve başkalarının acı çekmesinden zevk alıyor."

Anfar sıırttı. "Unseelie için o kadar da alışılmadık biri değil. Belki de saydığınız tüm bu şeylerde en iyisidir. Aslında, bir bütün olarak Fae'ler için o kadar da nadir değildir."

"O kadar da kötü görünmüyorsun." "Ben bütün gemileri yerim."

Bunu söyleme şekli onu güldürdü. Bu uygun değildi. En ufak bir şekilde bile doğru bir yanıt değildi. Yine de kendini neredeyse iki büklüm olmuş halde buldu. Adamın yüzündeki şaşkın ifade durumu daha da kötüleştirdi. Tekrar nefes alabildiğinde, farklı bir nedenden dolayı gözlerine dolan yaşları sildi.

"Şakayı anlamıyorum," diye mırıldandı.

"Öyle bir şey yoktu. Bilmiyorum." İç çekerek bacağını göğsüne daha sıkı sardı. Esprisi şafaktaki sis gibi dağıldı. "Ölmek istemiyorum Anfar. Ama yapmam gereken tek şey bu. Ya dünyayı kurtarmak ya da mahvetmek için. Morrigan bile..." Başını iki yana salladı.

"Morrigan'la mı konuştun?" Anfar ona döndü, kaşları şaşkınlık ve hayretle çatılmıştı. Gözleri sinir bozucuydu -kapaktan kapağa simsiyahtı- ama yavaş yavaş daha az korkutucu bir görüntüye bürünüyordu. Konuşurken keskin dişlerine bakmaktan kendini alamasa bile. "İmgelemler özeldir. Bana ne söylediğini anlatmak istemezsen anlarım ama önemli olabilir."

"Bana işe yarar hiçbir şey söylemedi. Sadece onun avı olacağımı söyledi. Ve teslim olmamı istiyor." Yüzünü buruşturdu. "Sanırım bu onun bana oğluyla evlenmem gerektiğini söyleme şekli. Mantıklı - bu savaşların olmasını o istiyor."

Anfar ağır bir nefes verdi. Bir deniz canavarıyken olduğu kadar derin ve gürültülüydü. En hafif tabiriyle tedirgin ediciydi. "Çocuklarının yarısının yok olmasını ve boyun eğmesini isteyeceğine inanmakta güçlük çekiyorum."

"Benim türümün de aynı muameleyi görmesi için yapmaya razı olduğu fedakârlık bu olabilir. Ama tanrıların güdülerini tahmin etme iddiasında değilim. Ben onlar için bir karıncayım, sizin içinse bir kuzu. Ben kimim ki kendi iradem olsun?" Gözyaşlarına lanet olsun. Şimdi dökülmeyi seçtikleri için onlara lanet olsun. Onları sildi. "Affet beni. Benim sorunlarım senin değil."

Bir el omzuna düştü.

Duyguları ağlamadan tekrar suya bakabileceği kadar sakinleştiğinde, elini yavaşça çekti. Kız ona nazıkçe gülümsedi. "Nezaketiniz için tekrar teşekkür ederim."

"Önemli değil." Bir süre durakladıktan sonra kaşlarını çattı ve durmadan önce tekrar konuşmaya başladı. Düşüncelerini toparlaması bir anını aldı. "Bana Leydi Astasha ile olanları anlat."

"Perin'le yürüyordum-"

"Selkie mi?" Adam gözlerini kırıştırdı.

Kadın başını salladı. "Onunla sirenlerin koyunda tanıştım." "Ah. Hum. Devam et."

"O da bana karşı nazikti. Benzer bir kaderi paylaştığı için benim durumuma da sempati duyuyor - belki o kadar muhteşem bir sonla olmasa da. Leydi Astasha ortaya çıktığında konuşuyorduk. Bana bir şey göstermek istedi ve beni Valroy'un doğduğu savaş alanına götürdü."

Anfar homurdandı ama hiçbir şey söylemedi. Çok konuşkan bir yaratık değildi.

Omuz silkerek devam etti. "Bana önümde gördüğüm savaşın, Valroy'un her iki dünyamızda da yaratacağı savaşın yanında sönük kalacağını söyledi. Bana bir şişe zehir verdi ve eğer prensle olan oyunumu kazanamazsam, herkesin iyiliği için ölmem gerektiğini söyledi."

Bir elini gözlerine götürdü. "Astasha, seni *aptal*."

"Valroy geldi ve tahmin edebileceğiniz gibi onun yaptıklarını hoş karşılamadı. Onu öldürmeye gitti. Buna izin veremezdim." Omzunda bir yaranın olması gereken yere dokundu. "O yara yüzünden öleceğime inanıyorum ama-"

"Bekle." Anfar bir elini onun dirseğine koydu. "Darbeyi onun için mi aldın?" "Ölümden ve katliamdan bıkmıştım. Ben sorumlu oldum

Buraya geldiğimden beri pek çok kişinin ölümünden sorumlu oldum ve onlara katılmadan önce daha pek çok kişinin ölümünden sorumlu olacağım. Benim yüzümden bir başkasının ölmesine izin veremezdim."

Bir an için gözlerini kocaman açmış onu izliyordu. Sonra yorgunluk onu ele geçirdi - görüldüğünden çok daha yaşlı bir yaratığın yorgunluğu. Başını salladı ve elini onun dirseğinden çekti. "İnsanlar. Beyhudeliğinizde bile beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyorsunuz. Sen onun hayatını kurtardın ve karşılığında o da seninkini kurtardı."

"Sanırım bir Unseelie'nin bir insana iyilik borcu olması uygun olmaz, hele ki sarayın yüksek rütbeli bir üyesine."

"Ne kadar süre için yüksek rütbeli, göreceğiz. Yarın gece mahkemeye çıkacak. Mahkeme heyeti tarafından suçlu bulunacak."

"Hepiniz onu masum olarak oylayamaz mıydınız?"

Başını salladı. "Aleyhindeki kanıtlarla olmaz. Sırf farklı bir sonuç istediğimiz için Mahkeme'nin onurunu zedeleyemeyiz."

"Suçlu bulunduğunda ne olacak?"

"Haksızlığa uğrayan taraf kaderini seçer. Bu durumda, prens."

"Peki benim bu konuda söz hakkım yok mu?"

"Yok." Dudağını yarı alaycı yarı tiksinti dolu bir ifadeyle büktü. "Dediğin gibi sen bir kuzusun. Ve bir çiftçi komşusunun hayvanını öldürmeye teşebbüs etti."

Sözler doğruydı. Ama ne kadar da acıtıyorlardı. Ama bu saf ve basit bir ikiyüzlülüktü. *Kaç tane tavuk öldürdüm? Kocamı ve beni beslemek için kaç kuzu kestim? Bir gün daha kaçabilmek için kaç canı toprağa geri verdim?*

Ama bu yine de onun ağlamasına engel olmadı.

Adam bir kolunu ona doladı ve kendine çekti; kadın da kendini onun kucağına bıraktı. Adam ona sarılmak için döndü. Okyanus ve bataklık kokuyordu - gelgitteki deniz yaşamının o kokusu. Gözlerini kapatarak sunulan rahatlığı kabul etti.

O an geçtiğinde doğruldu ve yüzünü tekrar sildi. "Beni affet."

"Tuz ve su beni hiç rahatsız etmez."

Bu ona yine komik gelmişti ama sadece kıkırdadı. "Teşekkür ederim, Anfar. Bütün gemileri yiyen bir yaratık için, nezaketine minnettarım. Umarım iyiliğine karşılık verecek kadar uzun yaşarım."

"Göreceğiz."

Uzun bir süre sessizlik içinde oturdular, sonra sormaktan başka çaresi kalmadı. "Onun senin arkadaşın olduğunu biliyorum..."

"Çoğunlukla."

Sırıttı. "Bana 'Labirenti çözmemi' söyledi. Ama labirentin merkezini bulmamı kastetmiyor - göğsünde dövmesi olan işaretin bu olduğunu artık biliyorum. Bunun nasıl mümkün olduğunu hâlâ anlamış değilim."

"Labirent ona doğduğunda verildi. Ona cevap veriyor, sadece ona. Ve içinde nasıl hareket ederse etsin, sürekli olarak merkezdedir. Buradan ayrıldığında gücü büyük ölçüde azalır."

"Beni bir yere götürmesini nazıkçe istediğimde çağırma yanıt veriyor."

"Buna izin veriyor çünkü Efendisi bunu istiyor. Muhtemelen onu sana karşı olabildiğince nazık olacağım. Görünüşe göre artık senin cesaretini sınamak istemiyor."

"Fark ettim. Son zamanlarda canavarlar tarafından rahatsız edilmedim." Durakladı ve sonra gülümsedi. "Şimdiki şirket hariç."

Bu onu kıkırdattı.

"Neden hepiniz Labirent'in içinde kalıyorsunuz?"

"Güneş doğduğunda bizim için güvenli oluyor. Burası karanlık bir dünya ve biz de aynı kumaştan yapılmışız. Sahibinin eylemlerine katılmıyor olsak da, burası hâlâ evimiz." Anfar gözlerini kapadı ve yüz hatlarında keder oynadı.

Elini kolunun üzerine koyma sırası ona gelmişti. "Anfar?"

"Af dileme sırası bende. Çünkü bir çiftçinin sorunları bir kuzununki gibi değildir."

"Ben hayvanlarımla her zaman konuşurum." Hüzünle gülümsedi. "Umarım James iyidir. Umarım yangından kaçmıştır ve başka birinin tarlasında yaşıyordur."

"James mi?"

"Keçim."

"Ah."

Sessizlik. Bunun saçmalığına bir kez daha güldü. "Bir ejderhayla keçim hakkında konuşuyorum."

"Ben bir ejderha değilim. Belki bir wyrm."

"Bana bir ejderha gibi göründün." "Daha önce bir ejderhayla karşılaştın mı?"

"Hayır."

"O zaman nereden biliyorsun?"

Cevap vermek için ağzını açtığı anda hiçbir şey bilmediğini fark etti ve kıkırdadı. "Kabul ediyorum."

O bozmadan önce sessizlik önlerinde yine uzun süre uzadı. "Ben de sizin haklılığınızı kabul ediyorum. I-" Tereddüt etti ve omuzları büyük bir ağırlığın altında kalmış gibi çökmeden önce büyük bir acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturdu. "Onu seviyorum ve şimdi ölecek. Ve ben bunu durdurmak için çaresizim."

Bu kez kollarını ona doğru uzattı. Ve uzun bir süre boyunca, o kollarında ağlarken bir deniz canavarını tuttu.

TITANIA TAHT ODASINDA, tepesindeki güneşe bakıyordu. Yavaş yavaş batıyordu ama yeterince hızlı batmıyordu. Diğerleriyle birlikte güvenli bir yere çekilmek zorunda olduğu için geceyi arzulaması alışılmadık bir durumdu.

Ama gece haber getirecekti.

Gölgeler uzamaya başladı, mekânın köşelerini örttü ve yumuşak aşınmış ve yosunlu graniti Unseelie'nin soğuk, beyaz kireç taşına dönüştürdü. Bu gece burada bir duruşma olacaktı. Ve Titania fikrini söylemek için kalabilseydi, kalırdı.

Ama bir saray diğerinin kraliçesini esir olarak tutalı binlerce yıl olmuştu ve Titania bu gerçeği değiştirmeye hevesli değildi. Valroy'un kellesini bir tepsiye koymasını da istemiyordu. Gölgelemin arasında, üzerlerine sıkıca çekilmiş bir pelerinle gizlenmiş bir şekil belirdi. Güneş alçalmaya başlamıştı ama Seelie'lerin zamanı gelmişti.

"Başarısız oldunuz." Yazın ve baharın tüm renklerinin karışımı olan zengin dokuma halıda bir rut giyecekti. "O ölecekti ve sen başarısız oldun."

"Girişimlerde bulunuldu."

"Başarılı olmayan girişimler! Ölümlü cadının icabına bakılmalı. Duyduğuma göre bir duruşma yapılacaktı?"

"Cadı nadiren prensin ulaşamayacağı bir yerde olur. Uzaklaştığı birkaç seferde de hemen işe koyulduk. O ölecek. Prensle evlenmeyecek. Denge korunacak, Kraliçe Titania. Buna yemin ederim." Figür başındaki pelerini daha da sıkılaştırarak karanlığın içine doğru eğildi. "Prensle evlenmek istemiyor."

Gözlerini devirerek güldü. "Oh, güzel. Bu çok büyük bir teselli. Eminim prensin bu konuda onun fikrini almak gibi bir planı yoktur." İç çekerek, mükemmel mavisinden kehribar ve kırmızıya dönen gökyüzünü süsleyen beyaz bulutlara baktı. "Son numarası ne?"

"Ona 'Labirenti çözmesi' için yedi gece verdi. Geriye sadece altı gece kaldı."

Devam edemeyecek kadar yorulmadan önce kaç bin yıl yaşayacaktı? Unseelie Prensi'nin maskaralıkları, sadece yorgunluktan bile ömründen yıllar çalmaya yeterdi. "Topyekûn savaşa altı gece kaldı. Hayır. O sabırsız. Onu yine kandırarak. Dikkatle dinle Unseelie." O

karanlıkta gizlenen yaratığa döndü. Yumruklarını iki yanında sıkarak konuşurken gözlerini kısıtı. "O ölecek. Ve *bu gece* ölecek."

ABIGAIL kendine uyuyabileceği bir yer yaratabilecek kadar taş olan bir yer bulmuştu, koruma büyüsünün içine güvenli bir şekilde sıkışmıştı. Bu kez, uyandığında onu karşılayacak korkunç, et yiyen praggings sürüsü yoktu.

Aslında orada kimse yoktu. Doğrulup esneyerek gerindi, sırtını kamburlaştırdı ve çatırdadığını duydu. Ağaçların kenarındaki bir açıklığın çimenlerinde uyumak dünyanın en rahat şeyi sayılmazdı ama Valroy'un yanında uyanmaktan çok daha az kafa karıştırıcıydı.

Ay doğmuştu ve ona düşmanmış gibi dik dik baktı. Bir kum saatine dönüşmüş olması ve kumunun hızla dibe çökmesi ayın suçu değildi. Altı gece kalmıştı. İmkânsız bir işi yapmak için altı gece. Eşyalarını toplayarak -ki sadece kılıcı ve kemeri vardı, bu yüzden hiç de uzun sürmedi- onu koruyan büyüü serbest bıraktı.

Anında bir şey onu yakaladı.

Bir el ağzına dolandı ve onu kas duvarına doğru geri çekti. Buna karşı çığlık attı ve onu yakalayan kişiye saldırdı. Yerde kısıtılmışken zemin onu karşılamak için yukarı fırladı. Kılıcına davrandı ama keskin ve sert parmaklar bileklerine dolandı ve onları başının üzerindeki çimlere doğru itti.

"İyi akşamlar, küçük cadı. İyi uyudun mu?"

Hâlâ ağzını kapatan ele karşı hırladı. Kendini beğenmiş sesi anında tanımıştı.

Adamın avucunu ısırıldı.

Bir saniye sonra bir kez daha onun altında, sırt üstü dönmüş, Unseelie prensinin gülümseyen, memnun ifadesine bakıyordu. Uzun, lacivert saçları yüzünün etrafına dökülüp ona sürtünüyordu. Adam kadının kalçalarına binmiş, kadının bilekleri adamın kanatlarından birinin kavrayışına takılmıştı.

Avucuna baktı ve onu pantolonuna sildi. "Bu yaptığın için."

"Neden bana saldırdın?" Kadın tekmeledi ama adam onun üç katı büyüklüğündeydi ve şimdi onun altında sıkışmıştı. "Bırak beni!"

"Gardını düşürdün." Bir omzunu silkti. "Avlanmayı severim." "Çekil."

Kız ters ters baktı.

Adamın gülümsemesi genişledi. "Yap beni."

Gözlerini kapatarak bir nefes verdi ve parmaklarını uzatıp etrafındaki çimenlere dokundu. Sessizce yardım istedi. Gücün ona cevap vermek için dalgalandığını hissetti, Dünya onun yardımına koştu.

Ama sanki hiç orada olmamış gibi bir şey onu çabucak bastırdı. "Ah-ah." Valroy daha yakına eğildi. "Burası *benim* dünyam. Hatırladın mı? Senin sihrin bir çocuğunkinden başka bir şey değil."

Umutsuzluk yine kalbine yapıştı ve savunma girişimini akıntıya kapılmış kâğıttan bir kayık gibi batırdı. Başını başka yöne çevirdi. "Daha önce de işe yaramıştı."

"Sadece ben izin verdiğim için." Parmakları yanağına dokundu ve ona sırtını döndü. Adamın tırnaklarını teninde hissedebiliyordu. Adam onu izliyordu, yüzünde hâlâ tembel bir gülümseme vardı. "Yine de sana bir soru sordum. İyi uyudun mu?"

"Evet." Yalan söylemenin bir anlamı yoktu. "Çoğunlukla."

"Yatağımı paylaşabilirsin, biliyorsun... yerden çok daha rahat." Parmakları yavaşça yanağından aşağı indi, boğazına doğru ilerledi, sivri tırnakları tenini tırmaladı. Elinde değildi. Yüzü sıcaktan yandı ve derisi tüylerle kaplandı. Aynı anda hem çok sıcak hem de çok soğuktı ve piçin bir bakışı ve bir dokunuşu yetmişti.

"Bırak beni Valroy. Lütfen."

"Hm-hayır. Henüz değil." Sesi derin bir mırıltıya dönüştü. "Şu anda çok fazla eğleniyorum."

"Ne yapıyorsun?" Onun altında kıpırdandı, kıpırdanmaya çalışsa da faydasızdı. Adamın gözlerindeki açlık, dokunuşundaki baskı -Hepsi çok fazlaydı.

"Seni kendi arzunla mücadele ederken izlemek." Parmakları kadının nabzında oyalandı. Kalbi adamın elinin yumuşak baskısı altında çarpıyordu. "Bundan ne kadar zevk aldığın konusunda kendine yalan söylemeye çalışmanı izliyorum."

"Hoşlanmıyorum!"

"Gördün mü?" Kıkırdadı. "İnkâr."

Ayaklarını tekmeleyerek onu uzaklaştırmaya çalıştı. Ama üstündeki ağırlığıyla bir ev de olabilirdi. "İn!"

"Oh, çok iyi. Oyunbozan." Adam kızın üzerinden indi, kız ondan uzaklaşırken gülüyordu.

Ayağa kalkarak aralarında on iki adımlık bir mesafe bıraktı ve kıyafetlerini düzeltti. "Bana saldırmayı kes."

"Hm. Hayır. Bu eğlenceli." Tek uyarısı sırtıtmak olan adam, bağırarak üzerine atladı. "*Grah!*"

Şaşkınlıkla çılgılık atarak geri sıçradı, bir kayaya takıldı ve sert bir gümbürtüyle yere düştü. Acı içinde inleyerek, toprağa çarpan başının arkasını tuttu.

O sırada eller onun üzerindeydi ve onu kaldırdılar. "Aptal şey, iyi misin?" Sanki bir yara var mı diye kontrol ediyormuş gibi başının arkasına belli belirsiz dokundu. Kız başını kaldırıp ona baktığında, kaşları endişeyle çatılmıştı. "Neden düştün?"

"Düştüm çünkü beni korkuttun. Bu senin hatan, seni aptal." Başının arkasını ovuşturdu. Bir şişlikti ve muhtemelen küçük bir çürüğü olacaktı ama iyi olacaktı.

Kanatlarından biri sanki onu dünyadan korumaya çalışıyormuş gibi etrafına sarılmıştı. Suçlu *kendisi* olsa bile. Onun saçlarını okşadı, kaşları hâlâ keskin yüz hatlarına kazınmıştı. "Sadece oyun oynuyordum."

Sadece oynuyordum.

Kelimeler onun içinde yankılandı. Kendini onu incelerken buldu. Parmaklarını saçlarında gezdirdi, daha fazla hasar olup olmadığını incelerken kızıl dalgalarındaki bir hırıltıyı çözdü. Zalimliği bir an için kaybolmuştu.

Sadece oyun oynuyordum.

"Bunların hepsi senin için bir oyun." Kelimeler bir fısıltı olarak onu terk etti. "Hepsi.

Öyle değil mi?"

Gözlerini kırıştırdı, mavi, hafifçe parlayan gözleri onun bakışlarıyla buluştu. Karşılığında aldığı tek şey dudaklarını hafifçe bükmek oldu. En azından kelimelerle. Çünkü bir saniye sonra o dudaklar onunkilere değmişti.

Kendi şokuna ve dehşetine rağmen mücadele etmedi. Geri çekilmedi. Ona tokat atmadı. Bunu yapmak istemedi. Dudaklarının onunkilere değmesi, ellerinden birinin başının arkasını tutması, kanadının onu sarması -Tanrılar ona yardım etsin, çok iyi hissettiriyordu.

Hiç kimse beni böyle öpmemişti.

Yavaş, şefkatli ve tutkuluydu. Nazik değildi ama daha önce onu öptüğü gibi sert ya da fethedici de değildi. Seksiydi -onunla ilgili her şey seksiydi- ama aç değildi. Onu yiyip bitirmiyordu.

Bu başka bir şeydi. Ve kadın bundan daha fazlasını istiyordu.

İlk kez kendini onu isteyerek öperken buldu. Kendini durduramadan parmaklarını onun saçlarında gezdirdi. Onu ilk gördüğünden beri saçlarına dokunmak istiyordu. En yumuşak ipek gibi hissetti ve hayal kırıklığına uğramadı.

Marcus beni hiç böyle öpmemişti.

Beni hiç gerçekten istediği gibi öpmemişti.

Marcus için, o her zaman bir amaç için bir araçtı. Ev işlerini yapmak için bir varlık ve tohumlarını ekmek için bir rahim. Ona kendi tarzında değer veriyordu ve karşılığında o da ona karşı bir miktar sevgi hissediyordu. Ama bu böyle olmamıştı.

Bir amaç için araç.

Valroy'dan uzaklaştı ve başını çevirdi. Ondan olabildiğince uzaklaştı. "Hayır."

"Benim savaşımı unut... Bırak sadece bizimle ilgili olsun." Dişleri kulak memesini sıyrarak bir kez daha tüylerinin diken diken olmasına neden oldu.

Titredi ama yine de onu itti. Şaşırtıcı bir şekilde, adam gitmesine izin verdi. "Hayır. Bu senin Tir n'Aill ve Dünya'yı yok etmeye yönelik aptal planlarınla ilgili değil." Ayağa kalktı, kollarını kendi etrafında sararak ondan uzaklaştı.

"Ne oldu, küçük cadı? Sorun ne?"

"Ben senin için bir araçtan başka bir şey değilim. Hepsi bu. Sadece işe yaradığım sürece senin tarafından arzulanıyorum."

Sessizlik.

İnkâr etmedi.

Acı kalbinde bir bıçak gibi büküldü. Valroy'un kendisi hakkında ne düşündüğünü, ne istediğini ya da ne istemediğini neden umursadığını bilmiyordu. "Tacını ve savaşını aldıktan sonra, ya beni bacaklarının arasındaki o şeyle öldürürsün-"

Kıs kıs güldü.

"-ya da benden sıkılır, beni bir kenara atarsınız."

"Şimdi benim adıma konuşuyorsun, değil mi? Hm? Bebek büyünle zihin okuyucu mu oldun?" Elleri çıplak omuzlarına düştü. Onlar

yavaşça kollarından aşağı inmeye başladı, hedefine ulaşana kadar ileri geri dolaştı, iz sürdü - kendi kollarını onun etrafında döndürmek için. Çok kaslıydı, çok güçlüydü. Onun kucağına gömülmek ve her şeyin gitmesine izin vermek kolaydı.

Eğer teslim olursa...

Hayır.

Teslim olamazdı.

Adam onun saçlarına sokuldu, dudaklarını kulağının üzerinde gezdirirken başını yana yatırdı. Kolları kızın etrafında sıkılışp onu göğsünde tutarken sıcak nefesi kızın üzerinde gezindi. "Sana şunu söyleyeyim... Vücudundaki her bir çili sayana kadar hayatına son vereceğimi sanmıyorum. *Her yerde.*"

Kadın ürperdi ve ses çıkarmamak için dudağını ısırdı.

Adamın ellerinden biri kolunu bırakıp daha aşağılara indi, karnının üzerinde genişçe yayıldı ve onu kendisine doğru bastırdı. "Yumurtlayamayabilirsin, benim güzel küçük cadım... ama ne olursa olsun seni yetiştirmekten zevk almayı planlıyorum."

Dizleri neredeyse altından çıkacaktı. Adam onu tutmasaydı düşecekti. "Ben-ben yapmayacağım-"

"Sssh...rahatla. Sana zarar vermeyeceğim." Hırladı, derin ve insanlık dışı bir ses. Dudakları kızın boğazına bastırdı; kızın boğazında hâlâ bir çürük vardı. "Senin zevk alacağından daha fazla değil. Ve bunun ne kadar olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyorum." Elinin ona dokunuşunun, onu bitirişinin anısı, ondan içerken bile-

Teslim olmak çok kolay olurdu. Mutluluk olurdu. Onu tekrar hissetmek istiyordu. Sadece bir an için bile olsa, sadece bir gece için bile olsa.

Onu itti ve üçüncü kez gitmesine izin verdi. "Beni rahat bırak, Valroy."

"Keşke yapabilseydim, ama yapamam. İster inan ister inanma, buraya seni baştan çıkarmaya gelmedim." Kıkırdadı. "Yine de çok eğleniyordum."

Ona kötü bir bakış fırlattı.

Adam sahte bir yaralanmayla tısladı ve kalbini sıktı. Ona şeytanın ta kendisiymiş gibi sırtırken gözleri karanlıkla doldu. "Sonunda bacaklarını açtığında o bakışı görmek istiyorum, küçük cadı. Seni bir canavar gibi toza çevirmek ve her hamlede benden *nefret etmeni* izlemek istiyorum. Seni coşku içinde ağlatırken bile adıma küfretmeni istiyorum."

Arkasını dönmek zorunda kaldı. Yüz ifadesini saklamak zorundaydı. Çünkü yüzündeki korku ve iğrenme karışımı ifadenin yanaklarının ne kadar kızarmış olması gerektiğini biliyordu. "Bu kadar küfür yeter."

"Tatlı bedenine gömüldüğünde o kadar da iğrenç olduğunu düşünmeyeceksin." "Kes şunu!" Kadın dehşet içinde feryat etti ve elleriyle yüzünü kapattı.

"Tanrılar aşkına, sende hiç utanma yok mu?"

"Hiç." Güldü. "Ama dediğim gibi, buraya seni baştan çıkarmaya gelmedim.

Buraya seni almaya geldim."

"Beni ne için getirdin?" Konuyu değiştirdiği için çok ama çok mutluydu.

"Leydi Astasha'nın duruşması. Tir n'Aill'de adaleti nasıl yerine getirdiğimizi görmek gerektiğini düşündüm. Özellikle de yakında kraliçe olarak saraya başkanlık edeceğin için."

Tekrar onu incelemek için döndüğünde -pantolonundaki büyük şişkinliği görmezden gelerek- kaşlarını çatı. "Affedersiniz?"

"Altı gece içinde benim karım olacaksın. Unseelie Fae'lerin Kraliçesi olacaksın. Saray, lordlar ve leydiler üzerinde büyük bir güce sahip olacaksın." Gözlerini devirdi. "Seninle evlendiğimde ne olacağını sanıyordun, seni aptal şey? Sana tasma takıp ayaklarımı yalatacağımı mı?"

"Muhtemelen, evet."

"Hm. Bunun ilk yarısı oldukça hoş olurdu. Şimdi düşündüm de, enfes olurdu. İkincisi" -bir *mleh* sesi çıkardı- "bundan pek hoşlanmadığımı fark ettim."

"Dur, dur, dur." Ellerini salladı ve utancını gizlemek için tekrar ona sırtını döndü. "Bütün bunları sırf beni rahatsız etmek için söylüyorsun."

"Kısmen mi? Evet, kısmen. Bir kancanın ucunda kıvrandığında çok sevimli oluyorsun." Kıkırdadı. "Ama hayır, sevgili kızım. O çok küçümsediğin insanların kraliçesi olacaksın. Belki de yönetmek üzere olduğun o zavallı ruhlardan birkaçıyla tanışmanın senin için en iyisi olacağını düşündüm."

"Unseelie'yi küçümsemiyorum. Astasha bana karşı oldukça nazikti. Talla ve sirenler de aynıydı. Perin büyüleyici bir genç adam. Ve gerçekten de Anfar bile sevimli bir... uh... kertenkele mi? Yoksa o bir balık mı?" Gözlerini kırıştırarak Valroy'a döndü. "Sıcakkanlı mı? Sanırım fark etmez. Bir deniz canavarına göre oldukça sevimli."

Prens katıla katıla güldü, neredeyse iki büküm olacaktı. Gözlerinde sıcak bir şefkatle ona doğru yaklaştı. "Çok sevimlisin. Gel yoksa geç kalacağız. Tabii katılmak istemiyorsan başka." Elini ona doğru uzattı. Taktığı gümüş yüzükler ay ışığında parlıyordu. Onun görüntüsüne bir kez daha kapıldı.

Eğer gidersem, belki onu öldürmesini engelleyebilirim. Tekrar. Yine de bu sefer yöntemlerimi yeniden düşünmek isteyebilirim. İç çekerek elini onun elinin içine koydu ve kendini onun ani ve mide bulandırıcı seyahat şekline hazırladı.

Hazırlandığında daha az korkunç değildi. Dünya onun etrafında katlandı, çöktü ve dönmeye başladı. Bir an için her şey karardı. Başı döndü ve neredeyse kendi bedeninin dışında olduğunu hissetti. Nerede olduğunu bilincine tekrar vardığında, artık çimenlerle değil, ufalanan kireçtaşı duvarlarla çevriliydi.

Ve yaratıklarla.

Kendini kalabalığın içinde duran yirmi otuz Unseelie fae'ye bakarken bulduğunda dondu, kaskatı kesildi ve gözleri fal taşı gibi açıldı.

Ve onlar da ona bakıyorlardı. Bazılarının iki gözünden daha azı, bazılarının ise çok daha fazlası vardı. Birçoğunun kanatları vardı. Bazılarının kuyrukları, bazılarının yılan ya da canavarların alt bedenleri vardı. Bazılarının kafaları canavar kafasıydı.

Ama hepsi ona bakıyordu.

Bir adım geri çekildi, Valroy'a doğru. Elleri tekrar omuzlarını kavradı ve onun bariz korkusuna kıkırdadı. Sesindeki sırtışı duyabiliyordu.

"Ayışığı Sarayı'na hoş geldin küçük cadı... Din'Glai'ye hoş geldin."

ABIGAIL HAYATINDA HIÇ BU KADAR KÜÇÜK VE ÖNEMSİZ HİSSETMEMİŞTİ.

Ve son zamanlarda bunun çok güzel anları olmuştu.

Önündeki yaratık kalabalığına bakarken ne söyleyeceğini ya da ne yapacağını bilemiyordu. Her biri kendi çapında güzel ve korkunçtu. Devasa yarasa kanatlarıyla Valroy gibi korkunç ve muhteşemlerdi. Ama hiçbirine benzemiyordu. İnsan görünümünde olanların bile renkleri, işaretleri ya da... doğal olmayan uzantıları farklıydı.

Tanıdığı tek kişi Anfar'dı, enkazının parçalarına bürünmüş boğulmuş bir denizciye sonsuza dek benziyordu.

Yanında şeffaf bir kadın vardı. Gözlerinde siyah boşluklardan başka bir şey olmayan bir hayaletti.

Alt yarısı bir yılan olan ve etrafına kıvrılmış bir adam onu görmezden geliyor ve boş boş tırnaklarını temizliyordu. Sırada kolları bir akbabanın kanatları olan bir adam vardı ve dişleri - ah, neden hepsinin bu kadar keskin dişleri olmak zorundaydı?

Başka bir adam diğerlerinden daha uzun boyluydu. Bacakları büyük bir hayvanın toynakları gibiydi ve boynuzları başından uzağa doğru uzanıyordu. Yüzü geniş ve cesurdu ve yüzü insan olmasına rağmen onda bir şey ona bir öküzü düşündürdü.

Yine de Anfar'ınki de öyle. Şimdi böyle görünüyorlar. Gerçekte kim ve ne olduklarını kim bilebilir?

Peki ya Valroy? Şekil değiştirebilir mi? İki fae öne çıkınca bu düşünceye ancak zaman kalmıştı.

İlki tüm dünyaya şeytanın ta kendisi gibi görünen bir adamdı. Uzun, simsiyah saçları basit bir sırayla geriye doğru toplanmıştı. Nerede başlayıp nerede bittiğini söylemek zordu, çünkü paltosu da bir o kadar karanlıktı. Ama ceket yarılmıştı ve alt bedeninin bir keçiye ait olduğunu görebiliyordu. Oh. Aman Tanrım. *Pantolon giymiyor.* Kürkü onu ve anatomisini örtüyor gibiydi - nasıl işlediğini bilecek kadar hayvan yetiştirmişti. Dikkatini hemen başka bir yöne çevirdi. Yani, kafasından yukarı ve uzağa doğru spiral çizen iki keskin, koyu renkli boynuza.

Yüz hatları daha keskin kesimli ve açıları daha sert olsa da, o da diğerleri gibi muhteşemdi. Belki de yakışıklı kelimesi onun için uygun düşüyordu. Ama onu rahatsız eden şey, adamın giymediği kıyafetler *değildi*.

pantolonunu ve anatomisinin alt bedenini paylaştığı keçiye çok benzediğini fark etti. Kıpırmızı parlayan gözleriyle onu izliyordu.

Yanında tamamen cam parçalarından yapılmış gibi görünen bir yaratık duruyordu. Her bir parça kayıyor, dönüyor, yer değiştiriyor ama hep aynı güzel kadın şeklini alıyordu. Yaratığın şeklini değiştirerek bir erkeğe benzemesini ve parçaların yumuşayarak insan derisini andıracak şekilde büyümesini izledi. Gözlerinin önünde, camdan yapılmış bir kadın mükemmel bir insan erkeğine dönüştü. Kadın -artık bir erkekti- ona gülümsedi. Yanaklarını ısıtan bir açlıkla doluydu.

Çabucak başka tarafa baktı.

Valroy'un kanatlarını açtığını duydu ve omzundaki kavrayışı sıkılaştı. "Yaklaşmayın Lord Bayodan, Cruinn."

Keçi bacaklı adam boynuzlu başını eğerek alçaldı. Onun tanımadığı bir hayvanın uzun kuyruğuna sahip olduğunu gördü. Sonunda daha büyük bir kürk tutamına dönüşene kadar pürüzsüz ve tüylü olan bu kuyruk da adamın geri kalanı gibi siyahtı.

Camdan yapılmış olan fae, bir insanın yüzünü ve sesini taşımasına rağmen reverans yaptı. "Bizi affedin Yüce Lordum. Biz sadece müstakbel kraliçemizi karşılayan ilk kişi olmak istedik."

"Korkarım onu ilk karşılayan siz değilsiniz ama belki de *açıkça* ölümünü dilemeyen ilk kişi sizsinizdir." Valroy onu yanına çekti ve şimdi etrafında kıvrılmış olan sol kanadının açıklığı içinde tuttu. Bileğini sıkıca kavramaya devam etti. "İşte bu yüzden bu gece burada toplanıyoruz. Tahta kimin sadık olduğunu, kimin olmadığını görmenin zamanı geldi."

Kalabalıktan bir mırıltı yükseldi.

"Leydi Astasha'nın duruşması için buradayız," dedi hayalet kadın başını hafifçe arkaya eğerek. Gözleri olan boşluklar en siyah duman gibi kayıyor ve kıvrılıyor gibiydi. Onu uzun süre izlemek içini ürpertti.

Valroy dudak büktü. "O ve başka kim? Başka kim onun hayatına kastetmek için burada?"

Bu kez sadece sessizlik vardı.

"Ben Unseelie Tahtı'nın Veliaht Prensiyim. Ben Ayışığı Sarayı'nın Yüce Lordu'yum! Ben Kanlı Yüzük'ün Şampiyonu'yum. Ben Labirent'in Efendisiyim ve tüm Tír n'Aill'in Kralı olacağım!" Valroy bir kez daha kanatlarını açıp etrafını sararken bağırdı. Valroy'un yanına sindi, keşke

onun öfkesinden kaçabilirdi. Ama adam onu sıkıca tuttu. "Ben Morrigan'ın oğluyum, Valroy'um ve kimse yoluma çıkamaz! *Diz çök!*"

Ayıışığı Sarayı geri çekilip prensin öfkesinden uzaklaşırken yirmi kadar insanlık dışı ve güzel yüz korku içinde iki büküm oldu. Diz çöken ilk iki kişi keçi adam ve sahte insandı. İkisi de başlarını eğerek hızla yere kapandı. Keçi adam kuyruğunu bacaklarına doladı.

Onların arkasında -yavaşça, isteksizce- her figür Unseelie prensinin önünde diz çöktü. Dizleri olmadığı için bunu yapamayanlar ise yine de yalvarırcasına kendilerini yere bıraktılar.

Valroy başını hafifçe geriye eğdi, sesi alçak ve tehlikeliydi. "Size Leydi Abigail Moore'u takdim ediyorum. Ölümlüler âleminden bir insan. Onu aldım ve o benim kraliçem olacak. O benim korumam altında ve ona zarar verenler benim gazabımla karşılaşacak. Bana karşı gelmek isteyenlere ölüm yavaş yavaş gelecektir."

Önündeki iki kişi dışında tüm figürler yavaşça ayağa kalktı.

"Yüce Lord Valroy," dedi keçi adam diz çöktüğü yerden, "müstakbel kraliçemizin hayatına kasteden iğrenç girişimlerin hikâyesini duyduk. Kalbimiz bunun için kırıldı. Ve şimdi, onun güzelliğini gördükçe, kendimden geçiyorum." Bir elini kalbinin üzerine, çıplak göğsünün üzerine koydu. Koyu renk saçları parmak eklemlerinin arkasını desenliyordu. Kırmızı gözleri onunkilerle buluştu ve gülümsemesi bir sırtışa dönüştü. "Benim adım Bayodan, benim güzel müstakbel kraliçem. Ve bu gece sana sadakatim ve korumam üzerine yemin ediyorum." Bir kez daha başını öne eğdi. Koyu renk saçlarından bir tutam, boynunun dibinde gördüğü kırmızı ipek kravattan kaydı. "Ben senin hizmetkârınım. *Ain h'ouree, aelist i'liaid*. Ben senin Gardiyanım."

"Ve biz, Cruinn, aynı yemini ediyoruz." İnsan adam gülümsedi. Onların neden bu kadar ürkütücü olduklarını anladı. İnsan erkek şekilleri boyanmış ya da tamamen balmumundan modellenmiş gibiydi. "Ben senin hizmetkârınım. *Ain h'ouree, aelist i'liaid*. Ben senin koruyucunum."

Abigail kendini çıplak hissetti. Bunun nedeni Valroy'un ona giymesi için verdiği berbat kıyafet mazereti miydi, yoksa sadece derisinin her katmanı soyulmuş gibi görünmesi miydi, bilmiyordu.

Herkes ona *bakıyordu* ve sanki bir şey yapması gerekiyormuş gibi hissediyordu. Gözleri faltaşı gibi açılmış bir halde korkudan titremekten başka ne yapabilirdi ki? "Ben- ah-"

"Onların yeminlerini kabul ediyor musun, küçük cadı?" Adam ona sırtarak bakarken safir gözleri eğlenceyle parıldadı. "Kabul etmemek bir onursuzluk işaretidir."

"Kabul etmenin ne demek olduğunu bilmiyorum," diye fısıldadı ona sertçe, ters ters bakarak.

Adam kıs kıs güldü. "Bu, sarayımda bana sadık iki üye olduğu anlamına geliyor. Tacımı giydiğimi görmek isteyen. Şimdi." Onu öne doğru çekti, bileğini serbest bıraktı, sadece ensesinden tuttu. Elinin sıcaklığı kadının omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi. "Sevgili şeyim, onların yeminlerini kabul ediyor musun, yoksa onları sonsuza dek onursuzluk içinde mi işaretliyorsun?"

Bir keçi adam ve camdan ve illüzyondan bir yaratık.

"E-evet?"

İki fae kendilerini yerden kaldırdı. "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağız." "Az önce ne olduğunu anladığımdan hâlâ tam olarak emin değilim." O

yutkundu. "Ama sana teşekkür ederim. Sanırım."

Bayodan kıkırdadı, gözlerinin kenarları kırışmıştı. Şimdi daha yakın durduğu için, keçi sakalındaki ve şakaklarındaki birkaç kır saçı görebiliyordu. Yüz hatlarına hafifçe kazınmış gülme çizgileri vardı. "Kısacası, sadakatimiz artık sadece size ve her şeyden önce Leydi Moore'a."

Onların sadakati bana mı? Dönüp Valroy'a baktı, derin bir zevkle sırtarak sahneyi izliyordu. Bunun gerçekte ne anlama geldiğini hâlâ bilmiyordu. Ama her ne ise, prens için harika bir gelişme gibi görünüyordu. "Ben bir hanımefendi değilim."

"Artık öylesin. Çünkü ben öyle dedim." Valroy onu tekrar kendi tarafına çekti.

Sendeleyerek tekrar ona baktı. "Benimle dalga geçmeyi keser misin?"

"Neden? Sen çok küçüksün." Onu bir o yana bir bu yana salladı. "Ve öfkелendiğin zaman oldukça çarpıcı oluyorsun."

Bir uçtan diğerine nasıl bu kadar çabuk geçebiliyordu? Kaynayan, dehşet verici bir öfkeden, etrafındaki dünyayla alaycı bir şekilde eğlenmeye? İçini çekti ve cevap olarak hiçbir şey söylemedi, kollarını kavuşturdu. Hem fiziksel hem de mecazi olarak onun arkasından çekıştıriliyordu ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Kanatlarından biri kıvrılıp uzun pençelerini sol omzuna dayadı ve onu adamın yanına yakın tuttu. "Şimdi. Duruşma başlasın. Sanıkları getirin."

Grup, gümüş boyalı işaretler taşıyan diğer iki fae Leydi Astasha'yı öne doğru sürüklerken ayrıldı. Kollarında gevşek bir şekilde sallanıyordu, çıplak ayakları yerde sürükleniyordu. Vücudu çürükler ve kesiklerle kaplıydı. Çıplak vücudu, kendisine ait olduğu belli olan kanla lekelenmişti. Onun

Kıpkırmızıya boyanmış uzun beyaz saçları, eğilmiş yüzünü örtüyordu. Onu yere, Valroy'un ayaklarının dibine attılar. Ve onun ayaklarına.

Abigail'in nefesi kesildi, eliyle ağzını kapattı. Astasha'nın açıkça çektiği acıya sempati duyan gözyaşları anında gözlerini yaktı. Valroy'un üzerine yürüdü. "Bu maskaralığı yapmaya nasıl cüret edersin!"

"Hm?" Bir kaşını kaldırdı.

"Zaten suçlu bulundysa, bu ne biçim bir duruşma?" Zar zor hareket eden Astasha'yı işaret etti.

"Ah." Valroy kıkırdadı. "Yanlıı anladınız." Dudaklarını yavaşça, sinsice bükerek keskin göz dişlerinin ucunu gösterdi. "Biz bütün tutsaklarımıza böyle davranırız."

Bu onun kanını dondurdu. Kanadı hâlâ omzunu tutarken, ondan olabildiğince uzaklaştı. Adam önlerinde toplanan fae'lere dönerken onun gölgesinde saklanmasına izin verdi. "Astasha, sarayın eski leydisi. Şu suçlarla itham ediliyorsun: yüksek rütbeli bir lordun oyunlarına müdahale etmek, kraliyete karşı ihanet ve cinayete teşebbüs. Savunmanız nedir?"

Kırık dökük, hırpalanmış kadın yerden kıkırdadı. "Müdahale suçundan suçluyum. Diğer tüm suçlamalarda masumum."

"Göreceğiz. Davanın gerçeklerini sunalım. Uykumdan uyandığımda müstakbel kraliçemin kayıp olduğunu gördüm. Abigail'i aradığımda onu Kırık Tarlalar'da seninle birlikte buldum. Bunu inkâr mı ediyorsun?"

"Hayır." Astasha başını kaldırmaya zahmet etmedi, gümüşü saçları yüz hatlarını gizliyordu.

"Abigail'e bir şişe zehir verilmişti. Bu zehri nereden aldı, Astasha?"

"Benden." Zavallı hırpalanmış fae'nin altındaki kireç taşının üzerinde yavaşça kan birikiyordu. Yüzünden damlıyordu.

"Ona neden zehir verdin, Astasha?"

"Onu içine soktuğın imkânsız oyundan kaçmasına izin vermek için. Kapana kısılmış ve korkmuş bir insana merhamet etmek içindi. Bu yüzden, oyununa müdahale ettiğim için suçlu olduğumu kabul ediyorum." Astasha'nın sesi gergin ve sıkıydı, sanki her kelimeyi söylemek için mücadele ediyordu.

"Geldiğimde bana söylediğin yalan buydu. Abigail, Astasha neden sana zehir verdiğini söyledi?"

Bir an aptal gibi kekeledikten sonra boğazını temizledi ve tekrar denedi. İpek iç çamaşırının dantel kenarını iki elinin arasına alıp

Parmaklar. "Almak için, ben-" Sözüünü kesti, yüzü başka bir nedenden dolayı ısınıyordu.

"Ne yapmalısın, benim küçük cadım?" Adamın omzundaki pençesi hafifçe sıkılaştı. Bunun bir tehdit mi yoksa bir güvence mi olduğundan emin değildi. "Sadece ve sadece doğruyu söyle."

Mırıldandı ama sonunda çok yüksek bir ses çıkacağını biliyordu. "Seninle evlenmeye zorlanırsam içmem için bana zehir verdi." Fae sarayı mırıldandı. Az önce Astasha'yı lanetlediğini bildiği için bu sesle irkildi. "O sadece bana yardım etmeye çalışıyordu! Na'len gibi beni öldürmeye çalışmıyordu. O... bu bir iyilikti. Suikast değil."

"Kraliçem olmanı engellemek için hareket etti. Ben, veliaht prens, senin benim niyetim olduğunu çoktan açıklamıştım. Dolayısıyla veliaht prenses sensin. Ve sen tahta çıkmadan önce seni öldürmeye çalıştı." Valroy toplanan kalabalığa dönüp baktı ve eliyle geniş bir işaret yaptı. "Bu doğru değil mi Astaşa?"

Sessizlik. Kadın hiçbir şey söylemedi. Eğik başının altında daha fazla kırmızı damla vardı.

Valroy gülümsedi. Tanrım, onun yüzündeki o kendini beğenmiş ifadeyi silip atmak istiyordu. "Mahkememizin kurallarına göre, suçu inkâr etmek, varsayılan olarak kabul sayılmaz. Ama kraliyete karşı ihanet suçlamasını kabul ederek kendinizi suçlu duruma düşürmek istemediğinizi not etmeliyiz."

Adamın bunu kendi iyiliği için açıkladığını biliyordu, onların iyiliği için değil. Ne olduğunu ve neden olduğunu anlamasını istiyordu. *Bunlar benimle evlenmediğin için oluyor. Onun çektiği acılar benimle savaştığın için.*

Şimdi içten içe paslı kılıcını ona saplamak istiyordu.

"Böylece ihanet ve cinayete teşebbüs suçlamalarını kanıtlamış oldum."

"Bu cinayete teşebbüs değil." Abigail kendine sıkıca sarıldı, konuşmak için kendine güven vermeye çalıştı. "O benim hayatıma kastetmedi. Kendimi öldürmek istersem bana sadece bir yöntem verdi. İkisi aynı şey değil."

Valroy'un dudaklarındaki bükülme öylesine derin bir eğlenceye dönüşmüştü ki, tehlikeli bir yola girdiğini hemen fark etti. "Argümanınızı açıklayın." Birdenbire yaptığı şeyin aptallığı dikkatini çekti. Kanunlarını tamamen bilmediği bir mahkemede tartışıyordu. "Ben- ah-" Öksürdü. "Zehir armağanını herhangi biri üzerinde kullanabilirdim, değil mi? Sadece *beni* zehirlemek için özel olarak tasarlanmadı."

Valroy başını hafifçe yana eğdi ve ona yeni bir düşünceyle baktı. "Doğru."

"O zaman herhangi birine karşı kullanabilirdim. Ona, sana, ölümümü isteyen başka bir fae'ye. Bu bir silah hediyesiydi ve başka çarem kalmazsa onu kendi üzerimde kullanmam için bir öneriydi." Eli paslanmış kılıcının kabzasını sıyırdı ve ahşap sapına bir salın halatıymış gibi tutundu. Bir şimşek çakması gibi, aklına bir düşünce geldi. "Anfar! Bu kılıcı bana o hediye etti. Eğer Labirent'e daha fazla dayanamazsam bununla kendi boğazımı kesmemi ya da karnıma saplamamı önerseydi, o da burada karşınızda olur muydu?"

Valroy sessizdi, ona bakıyordu. Kızgın olup olmadığını anlayamıyordu. Kımıldamadı. Kimse kımıldamadı. Onu bekliyorlardı.

Abigail tekrar yutkundu. Boğazı kurumuştı. Dehşetin de ötesindeydi. Ama bunların hepsi onun suçuydu -Valroy, her şey başladığından beri çektiği acının her saniyesinin sorumlusuydu. Yanındaki kılıca sarıldığı gibi kendi öfkesine de sarıldı. "Sana bu kılıcı versem ve gidip onunla kendini tatmin etmeni söylesem, bu cinayete teşebbüs olur mu?"

Şok sonunda donuk ifadesini kırdı. Kadının sözleri karşısında gözleri fal taşı gibi açıldı ve şaşkınlığı geçtiği anda kahkahalarla gülmeye başladı. Onu kucaklayarak yanına çekti, kanatları ona sıkıca sarıldı. Unseelie kalabalığı da onunla birlikte gülüyordu. Cruinn'in alkışladığını bile görebiliyordu.

"İyi dedin, küçük cadı. İyi söyledin." Başının üstünü öptü. Başını kaldırıp ona baktığında, adam ona gülümsüyordu. "Pekâlâ. Cinayete teşebbüs suçlamasını iptal ediyorum." Tekrar kalabalığa baktı. "Müdahaleden suçlu bulunup cinayete teşebbüs suçlaması düşürüldüğüne göre, geriye kraliyete karşı ihanet kalıyor. Ayışığı Mahkemesi, suçlamayı dikkatle değerlendirin."

Kalabalık kendi aralarında konuşarak mırıldandı.

Valroy başını eğerek ona fısıldadı. "Ustaca bir gösteriydi." Kısa bir an için yaptığı bir şeyden gurur duyduğunu hissetti. "Ne yazık ki bunun bir önemi olmayacak." Ve böylece gururu nemli kum gibi ufalandı.

"Neden?"

"Yüksek rütbeli bir lord ya da leydinin oyunlarına karışmanın bedeli zaten ağırdır. İhanetin bedeli daha da yüksektir."

"Bedeli nedir?"

"Göreceksiniz." Sırıttı.

Adam kızın şakağını öptü ve kız irkilmemeye çalıştı. Ayışığı Sarayı'nın önünde ona hakaret etmenin iyi bir şey olacağını düşünmüyordu. En azından zaten ettiğinden daha fazla değil.

Grubun ortasındaki biri öne doğru bir adım attı. Bir kez olsun, bir fae için belli belirsiz normal görünüyorlardı. Bu, uygun sayıda gözbebekleri, bacakları ve kolları olduğu anlamına geliyordu. Ve başka hiçbir ekstraları yoktu. "Bir karara varıldı."

"Sayı neydi?" Valroy bir kolunu onun beline doladı, bir başparmağını pantolonunun kemer köprüsünden geçirdi.

"Oybirliğiyle, Yüce Lord." Fae'ler sanki söyleyeceği sözün bedelini biliyormuş gibi omuzlarını dikleştirdiler. "Onu kraliyete karşı ihanetten suçlu buluyoruz."

Kalbi karnına düştü. "Hayır, Valroy-"

"Sus." Başını eğdi ve fısıldadı, "Her şey yoluna girecek. Sıranı bekle."

Sıranı beklemek mi?

Adam doğruldu ve ilk kez ondan uzaklaştı. Küçük ve yalnızdı, nihayet onun ve kanatlarının etrafını görebiliyordu, kendini bir tahtın yanında dururken buldu. Ve uzun bir süre boyunca neye baktığından tam olarak emin olamadı.

Taht tahtadan oyulmuştu, her yüzeyinde büyük bir savaşın ya da koşan hayvanların illüstrasyonu ya da kabartması vardı. Ama hepsi bu kadar değildi. Karmaşık bir şekilde oyulmuş dolambaçlı ahşap ve sarmaşıkların arasında kemikler de vardı. Ve diğerlerine uyacak şekilde oyulmuşlardı. Katliam ve ölüm tasvirleri, avcılar tarafından ele geçirilen insan ve canavar tasvirleri. Gümüşe batırılmış ya da dökülmüştü, parlayan metalin kalın kaplaması her şeyi bir bütün haline getiriyordu. Aynı anda hem güzel, hem ürkütücü, hem de korkunçtu.

Bir ölüm tahtıydı. *Onun* tahtıydı.

"Astasha, sarayın eski leydisi, kraliyete karşı müdahaleden ve ihanetten suçlu bulundunuz." Valroy hâlâ yerde yatan kadının yanına gitti. Aşağı uzandı ve saçlarından tutarak onu dizlerinin üzerine çekti.

Abigail iki eliyle ağzını kapattı.

Demir çiviler yüzüne çakılmıştı. Her iki gözüne ve yanaklarının derinliklerine saplanan sivri metaller farklı açılarda çıkıntı yapıyordu.

Kördü, gözleri tahrip olmuştu. Ama fae kadın ayak bileklerinin üzerine oturdu ve kendini toparlamak için elinden geleni yaptı.

Böyle bir acı içindeyken bir tür gurur arayışına girmek nasıl bir güç gerektiriyordu? Abigail bir kez daha titriyor, önündeki manzaraya dehşet içinde bakıyordu. *Tüm tutsaklarımıza böyle davranıyoruz.*

Unseelie'ler canavardı.

Bunu daha önce de biliyordu ama Anfar ve Perin'in kısa süreli nezaketinin ardından unutmuştu. Onların kötülüklerini unutmayı seçmişti. Valroy'un sıcak dokunuşu ve tutkulu öpücüğünün ardından, kazanın başında o çocuğa yaptığı zulmü ne kadar da çabuk unutmuştu. Midesi bulandı.

Valroy'a olduğu kadar kendisine de yönelttiği tiksinti onu olay yerinden uzaklaştırdı. Başını eğdi ve gözyaşları kireç taşına düştü. Astasha'nın kanı için zavallı bir övgü niteliğindeydiler.

"Astasha, sen suçlusun. Bu mahkemenin Yüce Lordu ve seni suçlayan kişi olarak, ödeyeceğin bedeli ben seçeceğim." Valroy'un sesi alçak, eğlenen bir mırıltıydı. "Ve ben ölümü seçiyorum."

"Hayır." Bağırmmamak için kendini zor tuttu. Gözyaşlarının bulanıklığı içinde bile Valroy'a dik dik baktı. "Artık ölüm yok Valroy. Daha fazla acı çekmek yok." Astasha'nın yanına gitmek, çok acı çekmiş birine elinden geldiğince teselli vermek için harekete geçti.

"Müstakbel kraliçem merhamet istiyor, değil mi?" Valroy mırıldandı ve aralarına girdi. "Bu sarayda merhametin bir bedeli vardır, canım."

"Ah, hayır." Kadın iç çekti.

Adam sırtttı. Ve sonra onun söyleyeceğini bildiği sözler geldi. "Karşılığında bana ne vereceksin?"

Tüm zekâsı yok olmuş gibiydi. Yenilmişti, cevap vermek için ağzını açtı-Göğsüne bir bıçak saplandığında.

ABIGAIL başını kaldırıp hiçlikten parıldayan alaycı bir yaratığın yüzüne ^{baktı.} Kalbine bir hançer sapladığı anda önünde belirmişti. Çarpmanın etkisiyle sarsıldı, elleri refleks olarak kabzayı kavramak için uçtu.

Ama canı
yanmamıştı. Zehirli
miydi?

Şaşkınlıkla fae'ye göz kırptı. Etrafındaki kaosu zar zor duyuyordu. Valroy'un suikastçıyı ondan kopardığını ve derhal kolunu göğsünden ayırdığını bile zar zor fark etti.

Bağrıışmalar vardı. Koşuşmalar. Kendine baktı. Cam.

Bıçak camı delmişti. Kırdığı parçanın parçalanmasını, kırılmasını ve yeni şekillere bürünmesini izledi. Vücudu değişmeye ve kaymaya başladı.

Ve sonra artık onun bedeni değildi.

Yere yığıldı. Ama bunu gümüş rengi ahşap ve kemikten yapılmış tahtın yanına değil. Toprak ya da mağara gibi kokan bir yaratığın kollarına düştü. Yere indirildi ve ona sahip olan kişinin kucağına bırakıldı. Göğsünde yankılanan derin bir sesle ona sakinleştirici sözler fısıldıyordu.

Başını kaldırdığında, kendini Bayodan'ın gülümseyen, yakışıklı, insanlık dışı keskin yüz hatlarına bakarken buldu. İki kıpkırmızı gözüne şimdi başkaları da katılmıştı. Görünmez bir şekilde saklandıkları yerden açıldıklarında, şimdi yüzünde yedi göz vardı. İki elmacık kemiklerinin üzerinde olmaması gereken yerde, ikisi olması gereken yerde ve üçü de alnında dikey olarak yerleştirilmişti.

Anormal gözleri saf kırmızıydı ve ortalarında sadece siyah noktalar vardı. "Oh...oh, aman."

Gülümsedi. Fazladan gözlerinin hepsi kapandı ve derisinin içinde kayboldu. Sersemlemiş bir halde uzanıp adamın yanağına dokundu. Orada hiçbir şey yoktu. Ama onu görmüştü. Ve...bekle. O neredeydi? Lord Bayodan onu yakalamıştı. Ama neredeydi? Odayı nasıl geçmişti? Elini güçsüzce göğsüne götürdü ve hiçbir yara, hiçbir bıçak bulamadı.

"Kafanızın karışması normal. Ama güvendesiniz leydim. Buna yemin ederim."

"Nasıl...?" O kadar başı dönüyordu ki midesi bulanıyordu. "Ben... Ben ölüyorum. Yine ölüyorum."

"Ssh." Kulağının arkasındaki uzun saçlarından bir tutamı okşadı. "Hayır, ölmüyorsun. Yarayı Cruinn aldı, sen değil."

"Cruinn mi?"

"Büyüm için beni affet. Ama Efendi Valroy haklı olarak bu illüzyonun gerekliliğini öngörmüştü. Geldiğiniz andan beri siz Cruinn'siniz, onlar da siz."

"Bizi değiştirdin mi?"

"Güçlü bir sihir, ama daha fazlası değil. Yine de çok faydalı bir yetenek." Cruinn onun doğrulmasına yardım etti ve Cruinn bunun başını daha çok mu yoksa daha az mı döndürdüğünü anlayamadı. "Ve eşime zarar vermek için basit bir hançerden çok daha fazlası gerekir. Gel. Geleceğin kraliçesini tekrar ayağa kaldıralım, olur mu?"

Güçlü kollar onu kaldırdı ve *kendi* yüzüne baktığında şaşkınlıkla sarsıldı. Karşısında başka bir Abigail duruyordu. Aralarındaki tek fark, kopyasının göğsünden bir hançer çıkıntısının olmasıydı. Gülümsemesi hiç takmadığını bildiği bir gülümsemeye dönüştü ve Abigail olmayan kişi hançeri göğsünden çıkardı. Cam parçaları tekrar yerine oturdu. "Ah."

"Maskeyi bırak, aşkım. Onu korkutuyorsun."

"Oh!" Abigail kendisinin diğer versiyonunun gözlerinin önünde bir kez daha değişmesini izledi. Yüz milyon gücündeki kırık cam parçaları birbirinin üzerinden yuvarlanarak illüzyonu ortadan kaldırdı. Artık yeterince yakın olduğu için sesleri duyabiliyordu. Camın cam üzerinde kayması gibi, tiz ve tiz. Bu ses dişlerini kenetledi.

Çok geçmeden daha önce gördüğü o güzel, yakışıklı adamla yeniden karşılaştı, ama bu kez etten değil camdan yapılmıştı. "Bizi affedin leydim. Unuttuk." Kıkırdadılar. "Türümüz arasında o kadar da olağanüstü değiliz."

"Sorun... sorun yok." Yine de titriyordu. Sert bir içki ve uzun bir dinlenme istiyordu. "Eğer hayatımı kurtarmak için harekete geçtiyseniz, size teşekkür ederim."

Cruinn uzandı ve elini kaldırdı. Camların ve onların milyonlarca değişken parçasının elini kesmesini bekliyordu. Ama dokunuşunun altında cam pürüzsüz ve mükemmeldi ve dokunuşunun altında sıvı gibi kayıyordu. Dokunulduğunda camdan bekleneceği gibi hafif soğuktu. Eğildiler

Başları ve dudaklarının kırık parçaları onun elini öperken pürüzsüz ve esnek hale geldi.

Belki de olması gerekenden biraz daha yavaş.

Kadının içine girdiler, onu hâlâ etraflarını saran kaos ve bağırışlardan korudular ve elini göğüslerine bastırdılar. Kızın onlara dokunduğu ya da onların kıza dokunduğu her yerde, parçalar birbirine uyuyordu.

Eğer bu kadar korkmasaydı, büyülenirdi.

"Yeter!"

Sessizlik de en az bağırışlar kadar kulaklarında çınlıyordu. Kendini Bayodan'a adım atarken buldu, önünde boyanmış olarak gördüğü her şeyden geri çekiliyordu. Belki de doğru kelime boyaydı, çünkü kan yere sıçramıştı ve tanıdığı yaratık hem ressam hem de cellat olarak hareket ediyordu.

Valroy'un göğsü boyunca uzanan mavi lekeler kıpkırmızı sıçramalar ve damlalarla gölgelenmişti. Ayaklarının dibinde üç ceset yatıyordu ve Astasha'nın onların arasında olmadığını görünce rahatlardı.

"Yalancılar! Yavan, ikiyüzlü aptallar!" Kanatlarını ardına kadar açtı, sesi bir şekilde Astaşa'nın tanıdığı ve bir canavarın hırıltısıyla eşit derecede karışan bir sestti. "Bunu burada kim yaptı? Kim onun canını almak için plan yaptı? Tüm ihanetine rağmen Astasha suçlanamaz, çünkü o *meşguldü*. Demek ki içinizden biri yaptı! Öne çıkın ve suçlarınızla gururla yüzleşin, ben de ölümünüzü çabuklaştırayım."

Sessizlik. Kimse

kımıldamadı.

Kanatlarından birinin pençelerini aşağıya doğru uzatıp cesetlerden birini başından tuttu ve sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi yerden kaldırdı. Öfke dolu bir ulumayla diğer kanadının pençelerini cesedin göğüs boşluğuna sapladı.

Kemiklerin kırılma sesini duyunca bir çığlık attı. Cesedi ikiye böldü, kaburgaları omurgadan ayırdı. Fae'den geriye kalanları iki parçaya ayırırken kan ayaklarına sıçradı.

Her iki parçayı da kalabalığın üzerine fırlattı.

"Korkaklar!" Dişlerini gösterdi. "Eğer kimse öne çıkmazsa, birlikte çalıştığınızı varsaymak zorundayım. Ve eğer durum buysa, o zaman hepiniz bu gece öleceksiniz."

Nefesler ve mırıltılar, ama başka bir şey yok. Bayodan ve Cruinn dışındaki kalabalık korku içinde uzaklaştı.

"Pekâlâ..." Valroy dudaklarından sıçrayan kanın bir kısmını yaladı. "Ölüm o zaman."

"Hayır!" Ne yaptığını bile anlayamadan kelime onu terk etmişti. Bayodan ve Cruinn'den uzaklaşarak Valroy'a doğru bir adım attı. "Hayır, lütfen." Yaprak gibi titriyordu ama güçlü durmak için elinden geleni yaptı.

Çok fazla kan vardı.

Birçoğunu lanetlemek için birkaçını kurtarmak.

Yarın yüz binlercesini daha öldürmek için şimdi bu hayatları bağışla.

Bir yaban domuzu tarafından becerilmekten kaçınmak için bir fae ile anlaşma yapmak. Bu son düşünce onu neredeyse güldürecekti, gözlerini kapatıp kendini yapması gereken şeye hazırladı. Yarının sorunları yarın içindi.

Bir gün tahtına kavuşacaktı. O doğanın bir gücüydü. Eğer tahtı ona veren o değilse, başka biri -herhangi biri- olacaktı. Hatta belki de Astasha'nın parçalanmış hali bile... Kanı ölü suikastçılarınkine karışmış bir halde hâlâ o karmaşanın içinde diz çöküyordu.

Gözlerini açarak önündeki yaratığa baktı. Onu gerçekten olduğu gibi gördü. Sanki bunu hissetmiş gibi kanatlarını açtı ve kollarını iki yana açarak elindeki parçalanmış kafatası parçasını yere bıraktı. Düşmanlarının kanına bulanmış bir savaş lordu.

"Sizden merhamet diliyorum Yüce Lord Valroy." Başını dik tuttu. Bu korkunç bir yalandı ve herkesin bunun sahte olduğunu gördüğünü biliyordu. Ama elinden geleni yapıyordu. "Sizden Saray ve Astasha için merhamet diliyorum."

"Peki karşılığında?" O kazanmıştı. Duruşundaki, sesindeki her şey onu galip ilan ediyordu.

"Sana ne istersen veririm." Gözlerinin kenarlarından yaşlar süzüldü. Onları silmeye zahmet etmedi.

"Teklifinizi kabul ediyorum. Merhamet gösterildi." Ona bir el uzattı. "Buraya gel, küçük cadı."

İleriye doğru adım attı, kan birikintilerinden ve katliam parçalarından kaçınmak için elinden gelenin en iyisini yaparak ona doğru ilerledi. Bir elini uzattı, tereddüt etti, bocaladı ve sonra onunkine koydu. Adam onu kendine çekti, yanına çekti ve bir kanadını onun etrafına sardı. Bir mırıltıyla başını onunkine eğdi ve kimsenin duyamayacağı şekilde fısıldadı. "İstediğim *bir şey* var mı diyorsun?"

Bir el onun k  c  n   kavradı. Adamın kanatlarının neredeyse tamamen yarı saydam olduğunu hatırlamasaydı bu kadar ald  rmazdı. Sıçradı ama bu hareket sadece adamın onu kendine daha sıkı çekmesini sağladı.

Parmaklarını onun etine batırdı ve kulağına hırladı. "  stediu  im pek çok şey var. Sadece birini seçebilirim, değil mi?" Kızın başını kendisine bakması için eğdi ve yanağını avucunun içine aldı. Ba  parma  ıyla kızın gözyaşlarını sildi. Onunla konuşurken sesi hâlâ bir fısıltı gibiydi. Sözler onun içindi, başka kimse için değil. "O zaman işte benim fiyatım. Karşılığında istediğim şey   u: A  lamayı kes."

"Ne?" Gözlerini kırpıştırdı.

"Gözyaşlarından hoşlanmıyorum." Elini kaldırıp bir bo  umunu diğer yanağında gezdirdi. "A  lamayı kes ve merhamet senin olsun."

Bir yapbozun parçaları gibi, her şey yerli yerine oturdu. "Bunun olmasını sen istedin." Sesini alçak tuttu.

Adam gülümsedi. "Ak  şam yemeğinde bana katılacak mısın? Sanırım evet."

"Bunun olacağını *biliyordun!*" Di  şlerinin arasından ona doğru tısladı. "Seni aşağılık, canavar-"

Onu öptü ve itirazlarını daha fazla büyümeden yuttu. Diğer kanadı onların etrafında kıvrıldı ve kadın dünyanın bir kez daha etrafından dağıldığını hissetti.

VALROY onun dudaklarını serbest bıraktığında, ne olacağını biliyordu. Kendini buna hazırladı. Ve Abigail ne kadar öngörülemez olsa da, en azından bu konuda haklıydı. Avucunun yanağına çarpmasıyla başını çevirdi.

Acıdı ama sadece bir anlığına.

Acı, uzun zamandır onu arzulayan bir parçasına doğru ilerledi. Önleme dürtüsüyle savaştı. Çaresizce -çok çaresizce- onu yemek masasının üzerine fırlatmak ve itiş gücüyle mobilyaları kırmak istedi.

Ama yapmadı.

Çünkü a  layabilirdi.

Neyim var benim böyle?

Abigail'in gitmesine izin verdi ve kendini toparlamaya çalışmak için aralarına biraz mesafe koymasını izledi. Masadan bir sandalye çekti ve içine çöktü. Akıllıca bir seçim, çünkü bayılacakmış gibi görünüyordu.

"Bu şekilde seyahat etmekten *nefret ediyorum*."

"Tedirgin edici olabiliyor." Dudaklarındaki kanı biraz daha yaladı. "Bunu sana vereceğim." Elini kaldırıp arkasındaki bir çizgi kanı daha yaladı. Bir banyoya ihtiyacı olacaktı. *Acaba ona bu şekilde sahip olmama izin verecek mi? Oh, bir savaştan sonra onun tadına bakmak-evet. Sanırım bu hoşuma giderdi.* Savaş çadırında bir direğe bağlanmış, kızgın ve korkmuş bir halde, çıplak ve onu arzulayan bir halde içeri dalarkenki görüntüsü zihninde dans ediyordu. Altında soluk soluğa kalırken, saygınlığını korumaya ve esnekleşip her ikisinin de istediği şeye teslim olana kadar onunla savaşımaya çalışırken onu aldığını hayal etti.

Bu sefer homurdandı.

Kadın duymadı. İyi oldu.

Bu en iyisiydi.

"Hepsini bilerek yaptın. Hepsini."

"Astash'a'nın hayatına kast edeceğini biliyordum. Ama seni doğrudan öldürmeyeceğini de biliyordum. O bunun için fazla zeki bir *sh'nil*." Kendine baktığında, kanlar içindeyken yemek yemenin muhtemelen kabalık olacağına karar verdi. Bir sürahidenden peçeteye su dökerek kanı temizlemeye başladı.

Abigail kızgın ve dehşete düşmüş bir halde onu izliyordu. "Duruşma. Sahteydi." "Hiç de değil. Duruşma çok geçerliydi. Sen şaşırtıcıydın.

yol." Sırıttı. "Cinayete teşebbüs suçlamamın yanlış olduğunu kanıtlamak! Ne kadar zekice." Onun seçtiği sözcükleri hatırlayınca güldü. "Sanırım seni biraz dilli halinle seviyorum. Gerçi yakında dilini daha da çok seveceğim sanırım."

Onunla dalga geçtiğinde her zaman olduğu gibi korkusu yerini kızgınlığa ve utangaçlığa bıraktı. Kendi diliyle vücudunu okşarken kızarıp kızarmayacağını ve gözlerini kaçırıp kaçırmayacağını merak ediyordu. Çok güzeldi, kızgınlığıyla eşleşiyordu. "Bunu ben de isteyebilirdim, biliyorsun."

"Seninle hemen evlenmemi talep edebilirdin. Neden yapmadın?" "Bunun için zaten bir anlaşmamız var. Kaybedeceğin bir anlaşma.

inanılmaz bir hız." Sırıttı. "Ben ölümsüzüm. Altı gün bekleyebilirim." Kadın ters ters baktı. "Bekleyebilir misin?"

Mükemmel.

"Boş ver." Gözlerini kapadı ve sandalyede arkasına yaslanarak iç çekti. Zavallı şey çok yorulmuştu. "Benden dizlerimin üzerine çöküp mahkemenin önünde fahişeni oynamamı istemediğine sevindim. Ben de bunu bekliyordum."

"Hm. Ben süt istiyorum diye inek öldürme işinde değilim." Diğer kolundaki kanı temizlemeye başladı. "Seni böyle bir şey yapmaya zorlarsam, içten içe yapmamı istediğin şeyin bu olduğunu bilsem bile, bunun için benden nefret edersin. Ve biz evleneceğiz. Birçok insan çiftinin birbirini hor gördüğünü biliyorum ama en azından bu şekilde başlamak istemiyorum."

Şimdi şaşkınlık ve tiksintiyle onu inceliyordu.

Gözlerini kırptırdı. "Ne dedim ben?" "Az önce bana inek mi dedin?"

"I-" Durakladı. "Seni aradım-" Sözüünü kesti. Hayır, bu onu daha yüksek bir yere çıkarmayacaktı. "Öyle demek istemedim." Göğsünü temizlemek için ıslak bezi katladı. Çoktan kıpkırmızı olmuştu. "Demek istediğim-"

"Demek istediğini anladım!" Sandalyesinde dönerek kendine bakır bir kadehte bir bardak su doldurdu ve hızla içti. Elleri titriyordu. Zavallı şey uçurumun kenarındaydı. Kadın bardağını yeniden doldururken kaşlarını çatı.

Sürahi parmaklarının arasından kaydı. Kanadının pençesiyle onu yakalayacak kadar hızlı hareket ederek devrilmesini ve içindekilerin dökülmesini önledi.

Bu bardağı taşıran son damla gibi görünüyordu. Tüm ateşinin sönmesini ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlamasını izledi. Söyleyebileceği hiçbir şey olmadığını biliyordu. Merhamet için yaptıkları anlaşmaya karşı geldiğini söylemenin durumu daha da kötüleştireceğini biliyordu.

Bir kez olsun o ipi çekmemeye ve o yelkeni açmamaya karar verdi. Onu kollarının arasına aldığı anda, kız ona direnmedi. Bu onu sonuçtan hoşlandığı kadar endişelendiriyordu da. Kız göğsüne yaslandı, adam da onu kucakladı ve gözyaşlarını yatıştırmaya çalışırken sessizce mırıldandı.

Her birine kendisi sebep olmuştu. Bunu biliyordu. O bir Aptal.

Ama o neyse oydu.

Başını eğerek, bu anı düzeltmek için aklına gelen tek şeyi yapmaya başladı. Onu öptü. Yavaş ve şefkatli, kucaklaşmaktan başka bir şey istemiyordu. Gözyaşlarını bir kez daha okşayarak uzaklaştırdı, ağlaması durana kadar dudaklarını nazik bir dansla onunkilere değdirdi.

Adam ondan ayrıldığında gözleri kapanmış, dudakları aralanmış ve şişmişti. Derinleştirmeye çalıştığı nefesleri biraz kesilmişti ama artık ağlamıyordu.

"İşte buradayız." Gülümsedi ve parmaklarının tersiyle kadının yanağını okşadı. "Şimdi, yemek yiyebilir miyiz? Ben-"

Başı bir tokatla yana doğru sallandı. O zaman bunun olacağını tahmin edememişti.

ABIGAIL kendini bir kez daha Unseelie prensinin ziyafet masasında oturmuş, yemesi gereken çalıntı komünyon gümüşüne bakarken buldu. Bu kez kafası geçen seferkinden daha az karışık değildi. Belki de biraz daha fazla bunalmıştı.

Ve şimdi hayatımdaki felaketi ölçmek için yeni bir ölçeğim var. Delik daha da derinleşti. Valroy'a ikinci kez tokat attıktan sonra, adam sadece kıkırdadı, onu elinden bıraktı ve masasına geri oturmasını işaret etti.

Kadın sessizce ekmek ve peynir yiyor ve suya yapışıyordu. En son onun şarabını büyük miktarda içtiğinde, kendini bu karmaşanın içine sokmuştu. Adam masanın başında oturmuş, sessizce onu inceliyordu. Bir süredir öyleydi.

"Ne?" Sonunda daha fazla dayanamadı. "En son ne zaman yemek yedin?"

Şimdi o söyleyince, uzun zaman olmuştu. Sanki bir işaretmiş gibi midesi homurdandı. Masadaki tuzlu yiyeceklerden ya da en azından meyvelerden daha fazlasını istiyordu. Ama bu onu endişelendiriyordu. Onun misafirperverliğini kabul etmek tehlikeli bir yokuştur. Ne kadar çok ikramdan yararlanırsa, kabullenmesi o kadar kolay oluyordu. Ve onu. Ve onun yaptıklarını.

İç çekti. Sanki onun aklından geçenleri okuyabiliyormuş gibi uzandı ve bir tepsi meyveyi ona doğru itti. "Yemekler büyülü değil. Şarap da öyle. Bayılmadan önce ye ve iç, küçük cadı."

"Beni endişelendiren büyü değil." Uzanıp tepsiden küçük bir salkım üzüm ve biraz çilek aldı. Misafirperverlik konusunda endişelenmek vardı, bir de aptalca bir gurur yüzünden kendini aç bırakmak vardı.

Önündeki kızarmış kaz onu çağırıyor olsa bile.

"O zaman ne var?" Kıkırdadı ve sonra her şeyi bir araya getirmiş olmalı ki ifadesi ve mizahı düştü. "Ah. Evet. Ne burada olmak ne de benimle vakit geçirmek istiyorsun." Masadan tırtıklı bir bıçak alarak kazdan dilimler kesmeye başladı. "Bana kızgınsın." "Pek çok şey hakkında, evet." Et dilimini masanın üzerine koyduğunda

tabağına baktı ve bir teşekkür mırıldandı. "İhtiyacım var-" Tabağına baktı ve uyuşmuş bir şekilde başını salladı. "Gerçekten sana ne istediğimi söyleyemem.

İhtiyacım var. Evime, var olmayan ya da hiç var olmamış bir yere gitmek istiyorum. Canavarlar ya da suikastçılar tarafından kuşatılma korkusu olmadan uyumak istiyorum. Nefes almak için bir an istiyorum."

"O zaman şimdi benimle evlenmeyi kabul et, Abigail. Artık beni tahtımdan alıkoyan bir şey olmadığında suikastçılar sana acı çektirmeyecek. Taç benim olduğunda kimse bana meydan okumaya cesaret edemeyecek. Benim yanımda güvende olacaksın."

"Ta ki sen beni öldürmeye karar verene kadar." Çatalını aldı ve ağzında kül tadı bıraksa da yemeye başladı. "Ölümlü evcil hayvanından bıkip benden kurtulana kadar."

"Başlamak için hayatlarınız çok kısa." Mırıldandı. "Seni öldürmemeye karar verdim, sanırım."

"Sanıyorsun."

"Mm. Sarayda kendini çok iyi idare ettin. Sanırım seni kendi başına tam bir cehennem kedisi olman için eğitebilirim." Konuşurken sırtarak çatalını boş boş salladı. "Korkudan altına kaçırmayı bıraktığında, Titania'ya parasının karşılığını fazlasıyla verebilirsin."

"I-" İçinde kızgın bir öfke yükseldi ve kendini bir kez daha ona bakarken buldu. "Her biri beni kolayca parçalara ayırabilecek bir canavarlar denizinin önünde başka nasıl tepki verebilirdim ki? İblislerin ve canavarların dünyasında umutsuzca kayboldum ve onlara karşı sadece senin deyimimle 'çocuğumun büyüüne' sahibim! Böyle bir yere karşı ne yapabilirim? Taş ve sopa mı fırlatayım? Çimlerin çağırma kulak vermesini mi umayım?" Alay etti. "Değişken camdan yapılmış şeylere ve havadan gelen suikastçılara karşı mı? Kendimi savunacak hiçbir şeyim yok. Bu dünyada hiçbir şeyim yok. Sen bunu gördün."

Bıçağını parmak eklemleri bembeyaz olacak ve elleri titreyecek kadar sert tutmaya ne zaman başladığını bilmiyordu. Sadece adam uzanıp kendi elini onunkinin üzerine koyduğu için fark etti.

Nefes almak için kendini zorladı, hızla atan kalbini sakinleştirmek için kendini zorladı. Zihninin köşelerinde gezinen paniğe kendini kaptırmanın ona hiçbir faydası olmayacaktı. Uzandı, şarap kadehini kavradı ve sert bir yudum aldı.

Valroy yine kıkırdadı ve parmaklarını dikkatle onunkilere geçirerek elini ağzına götürdü ve parmaklarını öptü. Bunu yavaşça ve teker teker yaptı. Bu hareket kızın yanaklarını ısıttı.

İşte bu yüzden onunla yemek yemek istemiyorum. Çünkü onun etrafında çok fazla zaman geçirdiğimde, çok baştan çıkarıcı oluyorum. Kadın onu izledi, adam da onu izledi.

Adam hareketini bitirdiğinde elini tekrar bıçağına götürdü. "Ye. Yavaş yavaş. Ayrıca yemeğini aceleyle yediğin için kusmana da izin vermeyeceğim."

Omuzları çökerken, zayıf ve bunalmış bir sesle güldü. "Çok yorucusun."

"Neden mahkeme için merhamet pazarlığı yaptın Abigail?" Kendi yemeğini yemeye geri döndü. "Astasha'yı kurtarmak, anlıyorum. Bu dünyada sana şefkat gösteren her şeye bağlanırsın."

"Ben sokak köpeği değilim

Valroy." "Değil misin?"

Kafasına bir çilek fırlattı. Üzerinden sekti ve çarpmanın etkisiyle yüksek sesle güldü. Kadın ikinci bir çilek fırlattığında, Valroy onu da havadan kaptı. Sandalyesinde arkasına yaslanarak onu hem eğlence hem de açlıkla izledi. Yavaşça, şehvetli bir şekilde çilekten bir ısırık aldı.

Kızın yanakları alev almış gibi hissetti. "Neden seninle her şey cinsel olmak zorunda?"

Bu, ona bir homurtu ve bir elini vücudunda gezdirme hareketi kazandırdı. Şakacı gülümsemesi daha da genişledi. "Beni gördün mü?"

Hırlayarak tabağına baktı ve yemeğine geri döndü. Yemeğini olabildiğince çabuk yiyecek, sonra da büyüsünü tekrar yapabileceği kadar kayanın olduğu bir yer bulmak için ormanda dolaşacaktı. Dinlenmeye ihtiyacı vardı.

"Seni çok kızdırıyorum çünkü bu eğlenceli bir oyun. Henüz kendine itiraf edememiş olsan da ikimizin de hoşuna giden bir oyun."

"Etmiyorum!"

"Gördün mü?"

Yine titriyordu, bu kez öfkeyle. "Nasıl olur da üç kişiyi katleder, paramparça eder ve sonra da hiçbir şey olmamış gibi burada kanlar içinde oturup gülersin?"

"Savaşçılarla ya da Unseelie'lerle pek uğraşmamışsın." Dudakları orantısız bir sırıtişla kıvrıldı. "İnan bana, seni yemeğe davet etmek aklımdan geçen seçenekler arasında en kibarcasıydı. Ve-oh, bir noktayı kaçırdım mı? Hepsini yakaladığımı sanıyordum."

"Hayır. Kaçırmadın. En ufak bir şey yok. Sen sadece"-midesi guruldadı - "etrafa bulaştırdı."

"Vay be. Buraya gelip beni temizlemek ister misin?"

Sürekli yaptığı imalar ve sataşmalar yeniden ön plana çıkmaya başlamıştı. Alnını avucunun içine aldı ve gözlerini yemeğine dikti. "Lütfen, dur."

Adam güldü, kızın bu halinden keyif aldığı belliydi. "Pekâlâ. Yemeğini ye, küçük cadı. Sen yemeğini bitirene kadar sana daha fazla müstehcen yorum yapmaktan kaçınacağım."

Bu sessizlik içinde yedikleri anlamına geliyordu. Dürüst olmak gerekirse, bunun için mutluydu.

Ama kız çatalını bırakır bırakmaz, adam harekete geçti. "Gel." Kızın bileğinden tutup onu masadan çekti, sanki bir oyuncakmış gibi arkasından sürükledi. Kızın tüm çırpınışları ve protestoları anlamsızdı, çünkü adam onu görmezden gelmeye kararlı görünüyordu.

Onu ormanda yüz metre kadar sürükledikten sonra bir havuza ulaştılar. Bir uçurumdan bir şelale dökülüyordu ve ay ışığının yüzeyde parıltması onu çok etkilemişti. Yosunlu, pürüzsüz kayaların arasında büyüyen sazlar esintiyle hafifçe sallanıyordu.

Valroy onun bileğini bıraktı ve suyun kenarına doğru adım attı. Adamın pantolonunu çıkarışını izledi.

Kumaş adamın belinden kayarken hızla başını çevirdi.

"Benden giyinik yıkanmamı mı bekliyorsun? Hadi ama. Üzerimdeki kandan rahatsız olduğumu sanıyordum. Korkarım o pantolon da sorunun bir parçası olabilir." Adam havuza girmiş olmalı ki su şırıltısı duydu. "Bana katılacak mısın?"

"Hayır."

"Üzerinde kan var, biliyorsun. O noktaların hepsi çil değil."

Var mıydı? Kendine baktı ve onun haklı olduğunu anlayınca yüzünü buruşturdu. Bütün o katliamı kaçırmamıştı. Dehşet dolu bir iniltiyle havuzun kenarına koştu ve diz çökerek soğuk suyu avuçladı ve üzerindeki maddeyi duruladı.

Adam kıkırdadı. "Zavallı şey. Yakında alışırsın."

"Katliama asla alışamayacağım."

"Alışacaksın. Şimdiden çok yol kat ettin."

"Hiçbir yere varamadım. Hiçbir şey öğrenmedim ve hiçbir şey başaramadım." "Buna inandığına inanıyorum."

Su bir dalga halinde üzerine sıçradı ve şaşkınlıkla çığlık atarak kıcının üzerine düştü. Başını kaldırdığında Valroy'un orada durmuş, zararsız bir eğlenceyle güldüğünü gördü. İlk kez ona gülmüyordu. Öyle olsa bile.

Ayrıca çıplaktı.

Tamamen çıplaktı.

Ayakta durduğu yerde su sadece kalçalarına ulaşıyordu.

Gözleri fal taşı gibi açıldı.

Ve sonra onları olabildiğince hızlı bir şekilde kapattı.

Adam şimdi ona gülüyordu. "Çok utangaçsın! Sen evli bir kadındın. Daha önce bir erkeği çıplak gördün. Umarım öyledir, değil mi? Aksi takdirde, sanırım Marcus'un seninle çiftleşmekte zorlanmasının nedenini bulmuş olacağım."

"Sorun bu değil!"

"O zaman neden bu kadar utangaçsın? Senin bir çit cadısı olduğunu sanıyordum. Doğanın kutsallığına inanmıyor musun?"

"İnanıyorum. İnanıyorum."

"Ben bununla doğdum."

"Böyle süslerle geldiğinden şüpheliyim!"

Kahkahalar içinde uludu.

İşte gerçekten dehşete düşmesinin nedeni buydu. Gördükleri yüzünden değil -gerçi Valroy, Marcus'tan ya da daha önce yakınlık kurduğu herhangi bir erkekten çok ama *çok* farklıydı. Uzun süre bakmamış olsa da, şekli çoğunlukla insana benziyordu. Ama gözlerini kaçırmamasına neden olan şey vücudunun tuhaflığı değildi.

Merak etmediği için de gözlerini kaçırmadı. Dürüst olmak gerekirse, merak ettiğini sanıyordu. Hayır, başka tarafa baktı çünkü tıpkı kulakları gibi vücudunun alt kısmı da delinmiş görünüyordu. Ay ışığında gümüş parlıyordu.

Fazla bir şey görmemişti. Ayrıntıları bilmiyordu. Ama onları daha yakından öğrenme fikri omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi. "Uyarıların doğru olduğunu görüyorum." *O şeyler beni parçalara ayırırdı, değil mi?* "Sen nasıl bir işkencecisin ki aşıklarına bunu yapıyorsun?"

"En tatlı türden, sana söz veriyorum. Onlar zevk için oradalar, acı için değil. Sana zarar vermekten başka her şeyi yaparlar. Gel buraya, sana göstereyim."

"Hayır!"

"Korkuyorsun, anlıyorum. Dokun bana. Keşfet beni. Nazık olabilirim. Korkmak için bir sebep yok. Bu gece, sana elimi sürmeyeceğim.

Sen isteyene kadar. Bu gece, *senin* oyuncağın olacağım. Bana gel, küçük cadı. Prens senin önünde diz çökmek istiyor."

Başını kaldırarak ona baktı. Adam geriye doğru kaymıştı, öyle ki su kalçalarının hizasına ancak ulaşıyordu. Karnını şekillendiren kaslar bakışlarını V şeklinde aşağıya doğru yönlendiriyor, görüş alanının hemen dışında yatan şeyi ima ediyordu.

Kanatlarını açarak suda dalgalanmalar yarattı, yavaş bir hareketti ama onun sahip olduğunu bildiği gücü yalanlamıyordu. *Nazik olabilirim.*

Dehşet bir suikastçının bıçağı gibi saplandı içine. Ama onu ikiye bölmedi. Beyaz ateş gibi yanan bir dehşet değildi bu; korkunun ani bir çırpınışı da değildi. Yavaştı, metodikti ve tamdı. Onu zehirledi.

Önünde gördüğü güzel canavara karşı duyduğu dehşet değildi bu. Onun şefkatli olabileceğine dair sözlerine inanmadığı için de değildi.

Olmasını istemediği içindi. Acımasız,
ilkel eylemlerle ilgili tüm tehditleri?

Dehşete düşerek fark etti ki... adam haklıydı. Bunu istiyordu.

Onu istiyordu.

Onun karısı olmak, ne kadar kısa sürerse sürsün, bana hiç tatmadığım bir zevk verecekti. Onun yüzünden ölebilirim, ama-

Ona olan dileği bir şimşek çakması gibi aklına geri geldi. Ondan bir ev istemişti. Bir ev! Hepsi bu kadardı. *Ne kadar aptalım.* En büyük dileğinin bir eve sahip olmak olduğunu söylemişti.

Bu bir yalandı.

Tüm bunlar bir *yalan* üzerine kuruluydu.

Keşke doğru konuşsaydı - keşke bunu kendisi de bilseydi - ne değişebilirdi ki? Herhangi bir şey? Eğer bu dileği kabul etseydi, ne değişebilirdi?

Sırılsıklam bir halde kıyıdan kalktı ve uzaklaşmaya başladı. "Özür dilerim Valroy." Gözlerinden yine yaşlar süzülüyordu, hayal kırıklığı ve umutsuzluktan değil, anlayıştan kaynaklanıyordu. "Düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var."

"Burada seni bekliyor olacağım, müstakbel kraliçem. Çok uzaklara gitme."

Ne kadar uzağa gittiğini bilmediği ormana doğru yürüdü. Tam olarak dikkat etmiyordu. Bir ağaca yaslanarak başını eğdi ve uzun, titrek bir nefes verdi. Kollarını kendi etrafında sararak, yol göstermesi için tanrılara dua etti.

"Onu istiyorum," diye fısıldadı kimseye, kelimelerin özgür olması gerekiyordu. "Onu istiyorum ama ona teslim olamam. Eğer teslim olursam, binlerce ve binlerce insan hayatını kaybedecek. Teslim olamam." Onda en derin dileğinin cevabı vardı. Ona gerçekten istediği şeyi verebilirdi, belki sadece bir süreliğine. "Bana teklif ettiği şeye karşı koyacak kadar güçlü olduğumu sanmıyorum." Gözlerini kapattı. "Çünkü benim en derin dileğim-" Sözünü yarıda kesti. Bunu söyleyemezdi. "Lütfen... bana yardım et."

Yakınlardaki bir hareketin sesi başını kaldırmasına neden oldu. Bu her neyse, büyüktü ve çalıkların arasından geçerek önünde durmuştu. İçgüdüsel olarak bir tür canavarın onu öldürmeye geldiğini düşünerek korkuyla donakaldı.

Bu kara geyikti.

Geyik ona insanlık dışı gözlerle bakıyordu ama o gözlerin ardında yanan zekâyı gördü. Yardım istemişti, yol göstermesini istemişti ve geyik gelmişti. Ofladı, burun deliklerinden buhar yükseldi, soğuk gece havasında nefesi sıcaktı. Geyik dönerek uzaklaştı ve kadın onu takip etmesi gerektiğini biliyordu.

Tereddüt etti, Valroy ve göletin olduğu yöne baktı. Geyiğin onu nereye götüreceğini bilmiyordu ama bu ona ya da ona vaat ettiği şeye değildi.

Belki bir anlığına da olsa en derin dileğimi yerine getirebilirdi ama bunun bedelini herkes ödeyecekti.

Ondan kaçmak mümkün olmayacaktı. Onu durdurmak mümkün olmayacaktı. Ve yavaş ama emin adımlarla, umursamayı bırakıyordu. Onu kazanıyordu. Ve bunun olmasına izin veremezdi.

Dönerek geyiği ormanın derinliklerine kadar takip etti.

Ve bir şekilde, derinlerde bir yerde, bunun son anlamına geldiğini biliyordu.

ORMANLAR YARILDI, çimenlerle ve güzel çiçeklerle dolu bir alana açıldı. Ya da en azından ilk bakışta öyle görünüyordu. Abigail çiçeklerin yetiştiği yerin kenarında durdu ve ay ışığında gördüklerini anlamlandırmaya çalıştı.

Anladığında da sendeleyerek bir adım geri attı.

İskeletler.

Çiçeklerin ve sarmaşıkların arasına dağılmış, hayal edebileceği en canlı kıpkırmızı taç yapraklarından yukarı doğru uzanan... şeylerin kalıntılarıydı. İnsanların, insansıların, hayvanların ve canavarların. Beyaz, güneşten ağarmış kemikleri gökyüzüne doğru uzanıyordu, yaratıkların düştüğü yerde terk edilmişlerdi.

Ama nasıl ölmüşlerdi? Temizlenip oldukları yerde mi bırakılmışlardı? Toprağın altında, yaklaşan herkesi yakalamak için bekleyen kudretli bir canavar mı gizleniyordu? Burası kudretli bir ejderhanın ini miydi? Yoksa sadece Valroy'un savaş alanlarından birine mi bakıyordu; onu başarıyla baştan çıkaran fae'nin bir canavar olduğunu anlamsızca hatırlatan bir şey mi?

Ormandan çıkan geyik yanına doğru yürüdü. Başını kaldırıp ona, geyiğin yüksek boyuna baktı. Geyik sessizce çiçek tarlasına doğru ilerledi.

Ve iskeletlerin nereden geldiğini öğrendi.

Yeryüzünden fırlamak için bekleyen bir ejderha yoktu. Yanına yaklaşan her şeyin etini yemek için bekleyen böcekler de yoktu.

Çiçeklerin kendisiydi.

Sarmaşıkların anında geyiğe saldırmasını dehşet içinde izledi. Bileği kadar kalın ve dikenli sarmaşıklar güçlü bacaklarına ve gövdesine dolanırken geyik acı içinde çılgılık attı. Geyik tekmeledi ve debelendi, boynuzlu başını acı içinde savurdu. Umutsuzca, çaresizce meledi ve ağladı.

Sarmaşıklar onu yere sürükledi ve çok geçmeden geyiğin acı dolu çılgınlıkları acı dolu inlemelere dönüştü. Ve çok geçmeden inilti sessizliğe dönüştü. Ve gözyaşları içinde, güzel, narin, kıpkırmızı çiçeklerin... geyiği bütünüyle yutmasını izledi.

Ona yardım eden, onu buraya getiren yaratığın kemikten başka bir şey olmaması sadece bir dakika, belki de daha az sürdü.

Güneşte ağarmamışlardı.

Çiçekler geride sadece kemikten başka bir şey bırakmamıştı.
Titriyordu; vücudu çok sıcaktı. Kalbi korku içinde kulaklarında
çarpıyordu.

*Geyik beni buraya ölmem için
getirdi. Bu benim tek seçeneğim.*

Ya ben ölürüm... ya da Valroy tahtı alır.

"Başka birini bulacaktır," diye fısıldadı. "Sonunda benim ölümümün bir
önemi kalmayacak."

Ama onu geciktirecekti. Gelecekte sona erebilecek tüm o hayatlar, onun
fedakârlığı sayesinde bir gün daha yaşayacaktı. Bu kaç yıllık bir yaşama eşitti?
Tek bir gün için bile olsa hayatları bağışlananlara kaç anlık neşe getirecekti?

Buna kıyasla onun hayatının değeri neydi? Hiçbir şey.

O artık bir *hiçti* ve sonsuza kadar da öyle kalacaktı.

Avdı. Yiyecek. Bir sonun aracı. Bu
onun kaderiydi.

Kılıcını kınından çıkarıp yanındaki bir kayaya dayadı. Anfar onu geri
isteyecekti. "Umarım Astasha'ya nasıl hissettiğini söylersin," diye mırıldandı
kılıca, sanki sahibine bir mesaj taşıyabilirmiş gibi. Bu mümkündü. Ne de olsa
burası Öteki Dünya'ydı. "Ve umarım karşılığını alırsın. Nezaketiniz için
teşekkür ederim."

Ama artık her şeyin bitme vakti gelmişti. Korku, dehşet, kaçış. Labirent.
Valroy.

Çiçeklere doğru adım attı. Çıplak ayaklarının altındaki zemin yumuşaktı.
O ayakkabıları asla geri alamadım. Sarmaşıkların etrafını sarmasını, geyiğe
yaptıkları gibi onu da yutmalarını bekledi.

Ama hiçbir şey olmadı.

Sarmaşıklar ve çiçekler etrafından ayrılıp ona dokunmadan bir çember
oluşturdular. Kaşlarını çattı, alnı şaşkınlıkla çatıldı. Bu Labirent'in işi miydi?
Efendisinin iradesine itaat ettiği için onu yutmayı reddediyor muydu? Hâlâ
Labirent'in içinde miydi? Dürüstçe bilmiyordu. Peçeli güneş tepesinde
olmasaydı bunu söyleyemezdi. Ama çiçeklerin uzak durduğu gerçeği
değişmemişti.

Ölümü bile ondan esirgenecek miydi?

Kısa süre sonra tarlanın ortasındaydı, iskelet üstüne iskelet geçiyordu. Bazıları geyiğinki gibi taze görünüyordu. Diğerleri ise yağmur ve hava koşulları nedeniyle yıpranmış ve solmuş, yavaş yavaş toza dönüşmüş görünüyordu.

Benim istediğim de bu. Dünya'ya dönmek. Ait olduğum tek yer orası. İstendiğim tek yer orası.

Ama yine de, çiçekler ona doğru uzanırken bile etrafından ayrıldılar, sanki o bir güneşti ve onun ışığına açlık duyuyorlardı. Birine doğru parmağını uzattı ve sarmaşıkların dalları ona doğru uzandı ama dokunmadan durdu.

Aradaki mesafeyi kapatabilirdi. Buna bir son verebilirdi. Sonra anladı.

Beni bekliyorlar. Teslim olmamı istiyorlar. Morrigan gibi, Valroy gibi, ölmeyi dilememi istiyorlar.

Geyiğin ölümü gibi acılı ve şiddetli bir ölüm olacak. Ama en azından hızlı olur. Ağladı. "Ölmek istemiyorum," diye fısıldadı onlara. "Ölmek istemiyorum ama başka ne yapacağımı da bilmiyorum."

"Abigail!"

Sesi duyunca başını kaldırdı ve donakaldı. Valroy çiçeklerin kenarında duruyordu, kanatlarını açmış, yüzü öfke ve dehşet maskesiyle kaplıydı. "Abigail, kımıldama. Sakın onlara *dokunma*! Oraya nasıl çıktın?"

"İçeri girdim," diye kekeleydi, uyuşmuş bir halde.

"Onlara dokunma. Ne yaparsan yap, sakın-" Panikliyordu. Bunu yüz ifadesinden, kaslarının gerginliğinden anlayabiliyordu. Kekeleyesinden. Onu daha önce hiç korkarken görmemişti.

İleri doğru bir adım attı ama fazla uzaklaşmadı. Sarmaşıklar ona doğru uzanıyor, inanılmaz bir hızla hareket ediyorlardı. Birini kolundan koparmak zorunda kaldı ve dikenlerinin geride bıraktığı yaraları görebiliyordu. Hırlayarak dişlerini bir hayvan gibi gösterdi ve çiçeklere doğru tısladı. "O benim!"

"Hayır, Valroy. Ben değilim." Gözyaşlarını elinden geldiğince sildi. "Üzgünüm ama değilim. Ölmek zorundayım. Onlar haklı. Hepsi haklı."

"Bunun burada bitmesi gerekmiyor. Lütfen, bana gel. Lütfen, küçük cadı." Ona doğru uzandı. "Buradan gitmeliyiz. Seni güvende tutacağım."

"Hayır."

Öfkeyle dişlerini tekrar gösterdi. "Gle'Golun seni yiyip bitirecek, Abigail. Ölümlülükle beslenirler. Seni içerek kurutacaklar.

sizsiniz. İnsanlığınız, bedeniniz onların olacak. Sizi tükettikten sonra Dünya'ya geri gönderecekler! Eğer şanslıysanız, sadece siz insanların hayal bile edemeyeceği acıları tadacaksınız. *Onlara dokunmayın!*" Tekrar ona doğru ilerledi ama sarmaşıklar bir kez daha onu yakalamaya çalışınca geri sıçramak zorunda kaldı.

"Başka bir kraliçe bulacaksın Valroy. Yerine geçecek başka birini bulacaksın.

Ben."

Şiddetle başını salladı. "Ama sen benimsin ve onlar Seni benden alacağım!" Tekrar ona uzandı. "Lütfen, Abigail -lütfen- bana gel. Tüm yaptıklarım için beni affet. Sana ne istersen vereceğim -zenginlikler, hizmetkârlar, dünya *senin* olacak- lütfen-"

Bir süre onu izledi ve sonra hüzünle gülümsedi. "Üzgünüm, ama Hayır."

"Bir anlaşma yapmıştık! Bir takas yapmıştık. Labirentimi çöz, ben de sana Arzuladığın evi sana vereceğim. En derin dileğini yerine getireceğim. Gerçekten bu kadar çabuk mu bırakmak istiyorsun? Sırrı bulmaya çok yakınsın. Ne olduğunu bilmek istemez misin? Peki ya senin dileğin?" İçgüdüsel gibi görünen bir adım daha atınca sarmaşıkların şaklamasıyla karşılaştı ve geri sıçramak zorunda kaldı, tarlaya anlamadığı bir dilde küfretti. "Sana bir yuva vereceğime söz verdim ve zalimce davrandım. İzin ver tekrar vereyim, bu sefer gerçek olsun. Sana göl kenarında bir kulübe yapacağım, orada hiçbir canavar seni rahatsız etmeyecek ve -"

"Dileğim bir yalandı." Etrafında toplanan çiçeklere baktı, her biri ona ulaşmak için çabalıyordu. "Size yalan söyledim, Unseelie prensi, çünkü kendime yalan söylüyordum. Sizi kandırmak istememiştim. Umarım beni affedebilirsiniz." Birazdan onu parçalara ayıracağını bildiği çiçeklere sadece gülümseyebildi. "En büyük dileğimin gerçekte ne olduğunu şimdi anlıyorum."

"Söyle."

Ona gülümsedi ve gerçeği söylemekte hiçbir sakınca görmedi. Tepesindeki yıldızlara ve aya bakarak, ölümcül çiçeklerle dolu bir tarlada bir dilek tuttu. Teyzesi öbür dünyada ona günlerce ders verecekti - tabii onu bulabilirse. "İstenmeyi diliyorum." Gözlerini kapatarak, gözyaşlarının yanaklarından aşağı süzülmesine izin verdi. "İstenmek istiyorum, Valroy, Unseelie'nin Taçlı Prensi."

"Kraliçem ol, *seni tutmama* izin ver. Yanımda dur. Dileğini çoktan yerine getirdim." Valroy'un diz çöküşünü izledi, kanatları yanına sarkmıştı. Adam tekrar ona uzandı, çiçeklerin arasından geçip elini tutması için yalvardı. "Seni istiyorum, Abigail Moore."

"Biliyorum." Kız ona gülümsedi. Sarmaşıklardan biri yanında uzadı, neredeyse omuz hizasına kadar ulaştı. Bir çiçek tomurcuğu parlak, yakıcı bir kırmızı renkte açtı. "Biliyorum... ve işte bu yüzden ölmek zorundayım. Çünkü ben de seni istiyorum."

Asmaya dokundu.

Valroy'un öfkeli, acı dolu çılgınlığını duydu.

Ama bu onun endişelerinin en küçüğüydü.

Bahçesindeki en yeni bitki kadar küçük bir sarmaşık dalının parmakları boyunca ilerlemeye başlamasını hayranlıkla izledi. Etrafını sararak onu toprağa sürüklemedi, geyik gibi etini kemiklerinden ayırmadı.

Yavaştı. Narindi. Yumuşaktı.

İstese elini çekebilirdi.

Ama bu onun teslimiyetiydi. Bu onun fedakârlığıydı. Dal bileğine ulaştığında, nabzına doğru bastırdı ve kalbinin atışıyla birlikte kıvranmaya başladı. Başka bir nazik dokunuş diğer eline değdiğinde, biraz daha kalın bir sarmaşığın avucunu sarmaya başladığını görmek için aşağı baktı. Sarmaşık onu nazikçe aşağı çekiyordu. Soruyor. Yalvarıyor.

Teslim ol.

Diz çöktü.

"*Abigail!*" Sesi çok uzaklardan geliyordu. Çok önemsiz.

Nefes alış veriş i yavaş ve düzgündü. Korkmuyordu. Sarmaşıkların kollarını çevrelemesini, kalınlaşmasını ve üzerine yayılmasını izledi. Dokunuşları sıcaktı ve onu kavrayışları sıkılaştığında nefesi kesildi, gözleri yarı kapalı kaldı.

Sanki...

Oh, çok harika hissettirdi.

Onu yumuşak çimlerin üzerine çektiklerinde ve sarmaşık dallarını sırtına doladıklarında, karşı koymadı. Ayak bileklerinin etrafındaydılar, baldırlarından yukarı kayıyor, daha yukarı tırmanıyorlardı. Pantolonunun altından vücuduna doğru ilerlediler ve-

Sırtını dikleştirdi, gözlerini kapattı ve şaşkınlıkla zevkin eşit olduğu küçük bir ses çıkardı. Beline dolandılar, tekrar tekrar döndüler ve göğüslerinin arasına girdiler. Yumuşak bir tomurcuğun boğazına bastırdığını hissedebiliyor, kalp atışını arıyordu.

Onun ölümlülüğünü.

Onu içerek kurutacaklardı.

O onların avıydı.

Başını arkaya yatırdı, boğazını onlara gösterdi ve gözlerini kapattı.

Bir fısıltıyla onlara bekledikleri şeyi verdi. Kollarını uzatarak duymak istedikleri sözleri söyledi. "Teslim oluyorum."

Bir anda başladı. Ve aynı anda, tüm kaçış umutları da yok oldu. Artık çok geçti. Seçimini yapmıştı. İnce ve kırılgan dallar derisine bastırdı.

Acı çekmeyi bekliyordu. Katliam bekliyordu. Tarladaki diğerleri gibi paramparça olmayı. Binlerce küçük diken derisine batarken bir acı hissetti. Ama acısı uzun sürmedi. Ve sonra gelen şey.

Kıvranıyordu. Acı değildi. Zevk de değildi. Başka bir şeydi, *daha fazlası*. Önce derisine, sonra da vücuduna bastırdılar. Sarmaşıkların derisinin altına girdiğini, derinlere gömüldüğünü, gittikçe içine doğru kıvrıldığını hissetti.

İnledi. Ondan su içiyorlardı. Kanını değil, nabzını değil, hepsini. Çiçekler vücuduna yapıştı ve beslenmek için gelen her biriyle birlikte, kendisinden onlara doğru akan nehre başka bir akıntının katıldığını hissetti.

Daha büyük sarmaşıklar daha küçük olanlara katıldı, vücudunun derinliklerine doğru ilerledi, organlarını ve kaslarını parçaladı. Acımadı. Zerre kadar acı hissetmedi. Onları içine aldı. Sarmaşıklar nabız gibi atıyor, kalp atışlarıyla birlikte dalgalanıyordu ve en yakınındaki sarmaşıkların yeni tomurcuklar filizlendirip hızla büyüyerek dolgun, güzel çiçeklere dönüşmesini hayretle izledi.

Çiçekler beslenmek için ona geliyordu. *Evet. Elimdekini al. Çok az... ama eğer istersen, senindir.* Ve onu istiyorlardı. Bunu kırmızı çiçeklerin kırmızı yaralara yaptığı baskıda hissedebiliyordu. Akarsu üstüne akarsu açıldı, hayatı kanayarak akıp gitti.

Ölümden gelen yaşam.

Bir iplik ağzının içine girdi ve dudaklarını aralayarak içeri girmesine izin verdi. O bir avdı. Bu onun amacıydı. Boğazına girdiğinde, onu bir sevgili olarak düşünmeye çalıştı, inanılmaz derecede derine iterken, kıvrılırken, kıpırdanırken, nabız atarken, içerken bile. Benzerlerine katıldı, etinin içinde birbirine dolandı. Mutluluk gibi hissettiriyordu.

Bu artık onun bedeni değildi. Bu onun cesedi değildi. Gle'Golun'a ait bile değildi. Altındaki kökleri hissetti, derindi ve tarlayı çevreleyen ormana doğru her yöne uzanıyordu. Her ağacı, her çimen yaprağını, açan her çiçeği hissetti. Her arıyı, her cırcır böceğini, gökyüzündeki her kuşu ve yarasayı.

Sarmaşıklar onun içinde daha derine itildi ve zamanın geldiğini anladı. Serbest bırakma.
Bu onların aşkıydı.
Gle'Golun onun dileğini yerine getiriyordu. Onu istiyorlardı.
Ve o da onlara verdi.
Onlara olduğu her şeyi verdi. Ve olduğu her şeyi.

VALROY çiçek tarlasının yanında diz çökmüş, ne kadar sürdüğünü bilmediği aciz öfkesi ve şiddetli hiddetiyle bağıırıyordu.

Abigail gitmişti.

Gle'Golun onu almıştı.

Hayır. Onu almadılar. O kendini onlara verdi!

Saçlarını ellerinin arasına alıp uludu. *Benimle olmantansa o korkunç ölümü tercih ederdi! Kraliçem olmantansa canlı canlı yenmeyi tercih ederdi. Arzulamantansa acıya teslim olması daha iyi.*

Gerçekten bu kadar alçak mıydı? Gerçekten bu kadar korkunç muydu? Hayır. Hayır, bunu kabul edemezdi.

Sonunda çığlıkları kesildi. Öfkesini umursamayan bir yaratığı lanetlemeye devam edemeyecek kadar yorgundu. Yok olan öfkesinin ardında bıraktığı boşluk onu orada diz çökmüş, avuçlarına bakarken bıraktı, az önce ne olduğunu tam olarak kavrayamıyordu.

Çiçekler onu kendi istekleriyle yutmamıştı. O kendilerine boyun eğene kadar beklemişlerdi. Neden? Nasıl?

Ama neden olduğu önemli değildi.

Ya da nasıl olduğu. Abigail ölmüştü.

Ve suçlanacak biri vardı.

Biri onu kaçırmıştı. Biri onu götürdü. Biri onu ölüm alanına getirmişti. Dişlerini sıktı ve yumruklarını sıktı. Birileri bunun bedelini ağır ödeyecekti. Kim olduğunu keşfetmeyi ne kadar önemsedığını bile bilmiyordu. Bunun bir önemi yoktu. Çünkü herkes onun hissettikleri yüzünden acı çekecekti.

Dünyalar yanacaktı.

Çünkü Abigail'i ölmüştü.

Yıldızlar kadar çok ama bir o kadar da birlikteydiler. Sarmaşıklar onlarla birlikte titreşti ve Toprak Ana'nın derinliklerine, ormanların içine doğru ilerledi. Dalları ve kökleriyle birbirine sarılmış ağaçlar tek bir ağızdan şarkı söylüyordu.

Ve o da onlarla birlikte şarkı söyledi.

Yaşam alevlendi ve ölüm soğudu. Biri yarattı, diğeri tüketti.

Av başladı ve avcı sona erdi. Tekrar, tekrar ve tekrar.

Onun avı olacaksın.

Korodan tekil bir ses yükseldi. Onu çokluğun içinden çekti; bütünü içinden çıkmaya zorladı. Hatırlamasını sağladı.

Teslim olmak.

Zaten sahip olduğu her şeyi vermişti. Dünya ondan daha ne isteyebilirdi ki?

Teslim olmak.

Bu onu geri çekti. Onu bütünden parçaya doğru çekti. Bedene teslim olmak mı? Ama neden? Sadece tekrar ölmek için yaşayacaktı. Acı ve ıstıraptan, hayatın ona getirdiği çekişmelerden yüz çevirdi. Hayır, sesin ona emrettiği yere gitmeyecekti. Gitmeyecekti.

Bir dokunuşun anısı. Onunkine değen dudakların. Karanlığın, gece gökyüzünün tadı. Güçlü kanatlar ve kötü kahkahalar. Onu. Dişlerin ve pençelerin. Ölümün. *Daha fazlasının* vaadini.

Tekrar, tekrar ve tekrar. Hayat alevlendi ve ölüm soğudu.

Teslimiyet.

O anda aklına bir görüntü geldi, yasak ve istenmeyen. Alev alev yanan ormanları, katledilmiş binlercesini, vuruldukları tarlalarda yatarken gördü. Ve orada, onların arasında duran, kanlarına bulanmış prensi.

Bu gelecek miydi, yoksa geçmiş mi? Bunun bir önemi olmadığını düşündü. *Teslim ol.*

Denge bozulacaktı. Çarkın dönüşü duracaktı. Mevsimler sona erecekti. Şarkı daha fazla çınlamayacaktı. O birdi, o çoktu ve bir kez daha ölecekti ve her şey aynı olacaktı.

Ve sonsuza dek.

Tekrar, tekrar ve tekrar. Ya
gazabı durdurulmazsa? Asla,
asla ve asla.
Ölüm hayattan, hayat ölümden.

Teslim ol.

Ses onu şarkıdan çekip çıkarmaya devam etti. Onu bütünden koparıp tek bir bütün haline getirmeye devam etti. Hatırlamasını sağladı. Küçük, çaresiz ve zayıf olduğunu hatırladı. Neden? Neden o? Onun gücü karşısında ne yapabilirdi?

Teslim olmak.

Yapabileceği tek şey
buydu. Ve öyle de yaptı.
Ve bir yerlerde, bir tarla dolusu kıpkırmızı çiçek soldu ve öldü.

Devam Edecek
Gölgeler Labirenti: İkinci Kitap
Unseelie Crown Buradan

Sipariş Verin

KATHRYN ANN KINGSLEY DE YAZIYOR

Gölgeler Labirenti

Unseelie Prensi

Unseelie Tacı

Memento Mori:

Ölü Öpücüğü Çağırının Ölü

Çağırının Rüyaları

Ölü Çağırının Öyküsü

Harrow Faire:

Akrobat Kuklacı

Palyaço

Ringmaster The

Faire

Ölümsüz Ruh:

Drakula'nın Kalbi

Drakula'nın

Laneti

İmkansız Julian Strande:

Büyüklik

Yanılsamaları

Hayaletler ve

Yalancılar

Kardinal Rüzgarları:

Çelik Gül

Yanan Umut

Lanetli Opal

Donmuş Şafak (Çok Yakında)

Alttan Düşüş:

ZehirinKaderin

Harabesi

Maskesi

Kelimelerin

Mezarı

Altının Maskeleri:

Alevlerin Kralı

Gölgelerin Kralı

Rüyaların Kraliçesi

Kanın Kralı

Hiç Kimsenin

Kralı Herkesin

Kraliçesi

Yarı Yol Arasında:

Meleklerin Gölgesi

Meleklerin Kanı

Meleklerin Düşüşü

BENİ TAKİP EDİN!

Yaklaşan tüm kitaplarımdan ve ekstralarımın haberdar olmak için Facebook Okuyucu Grubuma katılın ya da aylık bültenime katılmayı düşünün.

[www.kathrynkingsley .com](http://www.kathrynkingsley.com)

YAZAR HAKKINDA

Kat her zaman bir hikaye anlatıcısı olmuştur.

On yıldır hem sahne hem de turizm performansları için senaryo yazıyor, her zaman bir şekilde yazıyor. Kurgu yazmadığı zamanlarda, büyük ölçekli interaktif macera oyunları tasarlayan ve inşa eden bir şirkette Kreatif Direktör olarak çalışıyor. Burada, oyun ve set tasarımından ses ve ışıklandırmaya, illüstrasyon ve senaryo yazımına kadar her şeyle ilgilenen baş konsept tasarımcısıdır.

Ayrıca sanatsal yönetmenlik, sahne boyama ve dekorlar, özel efektler ve elektronik de yetenek listesinde yer alıyor. Boston Üniversitesi'nden Tiyatro Tasarımı alanında BFA derecesi ile mezun olmuştur ve benzersiz, yaratıcı ve alışılmadık deneyimlere karşı bir tutkusu vardır.

İçindekiler

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Telif](#)

[Hakkı](#)

[İçindekiler](#)

[r](#)

[Valroy ve Abigail](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Ayrıca Kathryn Ann Kingsley](#) .

[Beni Takip Et!](#)

[Yazar Hakkında](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

